Arsène Lupin

11

Maurice Leblanc

Afacerea Kesselbach

roman

(1910)

Maurice Leblanc

AFACEREA KESSELBACH

Titlul original:
813
Tipărit în 1910
Reeditat în 1917 în două volume.

Prima parte: VIAŢA DUBLĂ A LUI ARSÈNE LUPIN

Reeditat în 1917:
La Double Vie d'Arsène Lupin

Masacrul

1

Domnul Kesselbach se opri în pragul salonului, îl prinse pe secretarul său de braț şi murmură cu glas neliniştit:

— Chapman, iar a intrat cineva aici!

— Nu se poate, domnule Kesselbach, protestă secretarul. Chiar dumneavoastră ați deschis uşa anticamerei, iar în timpul dejunului la restaurant, cheia ați avut-o în buzunar.

— Şi totuşi, Chapman, cineva a intrat în lipsa noastră aici, repetă încă o dată Kesselbach.

Arătă apoi o valiză care se afla pe cămin.

— Iată şi dovada! Exclamă el. Valiza era închisă. Acum nu mai este!

— Sunteți sigur că ați lăsat-o închisă?

— Absolut.

— Ciudat, valiza nu conține decât nişte bibelouri fără valoare, diferite obiecte de toaletă…

— Acum da, conține ceea ce ai spus tu, pentru că am avut prevederea să-mi iau portofelul cu mine… Deci vă repet, cineva a pătruns aici în timp ce noi dejunam.

Se apropie apoi de telefonul aflat pe noptieră şi ridică receptorul.

— Alo!… Sunt domnul Kesselbach, apartamentul 415… Domnişoară fii bună şi fă-mi legătura cu prefectul poliției… Serviciul Siguranței… Nu ştiți numărul, nu-i aşa? Bine mulțumesc… Aştept la telefon.

După câteva minute i se dădu legătura.

— Alo! Serviciul Siguranței? Doresc să vorbesc cu domnul Lenormand, şeful Siguranței… Aici e domnul Kesselbach… Domnul Lenormand ştie despre ce este vorba. Am permisiunea domniei sale să-l sun ori de câte ori este nevoie… Cu cine vorbesc?… A, domnul inspector Gourel?!…

Dacă nu mă înşeală pe mine memoria, ieri aţi asistat la discuţia mea cu domnul Lenormand... Ei bine, domnule, iar a intrat cineva în apartamentul meu... Poate că dacă aţi veni acuma aţi mai descoperi ceva urme... Ah! Numai peste o oră sau două? E bine şi atunci. Când ajungeţi aici cereţi să fiţi condus în apartamentul 415. Vă aştept. Şi încă o data mulţumesc.

Domnul Kesselbach închise telefonul cu o figură gânditoare.

Dar cine era acest domn?

În trecere prin Paris, Rudolf Kesselbach era regele diamantelor - sau după cum i se mai spune, stăpânul Capului - multimilionarul Rudolph Kesselbach, a cărui avere era evaluată la peste o sută de milioane de dolari şi care de peste o săptămână, ocupa etajul patru al hotelului Palace, apartamentul 415 compus din trei camere, din care două mai mari, la dreapta, un salon şi o cameră de primire care dădeau înspre marele bulevard, iar a treia, spre stânga, era ocupată de secretarul său particular, Chapman a cărui fereastră dădea în strada Judée.

În continuarea acestor camere se aflau încă cinci camere care erau reţinute pentru doamna Kesselbach. Doamna Kesselbach se afla încă la Monte Carlo, urmând să sosească şi ea la Paris la prima chemare a soţului.

Rudolph Kesselbach se plimbă gânditor prin cameră. Era un bărbat înalt, încă tânăr, cu faţa îmbujorată, pe care se distingeau nişte ochi visători de un albastru blând. Purta ochelari cu ramă din aur, ochelari care-i dădeau un aer de timiditate ce contrasta puternic cu fruntea pătrată şi fălcile osoase.

Kesselbach se apropie de fereastră, încercă s-o deschidă. Era închisă. Pe aici, cel care avusese îndrăzneala să pătrundă în apartament, n-avea cum intra. Balconul care înconjura apartamentul se întrerupea spre dreapta iar spre stânga era zidit de celelalte balcoane.

Trecu în camera sa. Nici pe aici n-ar fi avut cum să intre deoarece nu se afla decât o singură uşă. Se duse în camera lui Chapman şi încercă uşa care ducea spre cele cinci camere ale doamnei Kesselbach. Era închisă şi în plus un zăvor era tras pe partea camerei secretarului său.

— Şi totuşi nu înțeleg, Chapman. E a nu ştiu câta oară când constat acest lucru. Ieri mi- am găsit bastonul rupt, alaltăieri cineva mi-a răscolit prin hârtii, acum iarăşi a intrat aici!

— Sunt lucruri stranii, dar nu înțeleg cum de a putut pătrunde? Încă din ziua în care am sosit, ați făcut o cheie specială la acest apartament şi numai valetul dumneavoastră, Edwards, are una la fel. Aveți încredere în Edwards?

— Bine-nțeles! E în serviciul meu de mai bine de zece ani. Dar Edwards a luat masa o dată cu noi. La întoarcere nu a coborât decât după sosirea noastră.

Chapman dădu uşor din umeri. Pentru el, domnul Kesselbach începuse să se poarte cam ciudat în ultimul timp. Ce primejdie poate fi pentru cineva într-un hotel când n-are asupra sa niciun obiect de valoare? Sau nici chiar o sumă mare de bani?

Se auzi uşa de la intrare. Era Edwards. Kesselbach îl strigă:

— Edwards! Nu aştept nici-o vizită astăzi, exceptându-l pe domnul Gourel. Rămâi în vestibul şi cum apare mă anunți. Eu şi cu domnul Chapman avem treabă.

Şi Kesselbach se apucă să-şi răsfoiască scrisorile dând totodată dispoziții despre cum trebuie să răspundă la scrisori Chapman.

Văzând că domnul Kesselbach tace, Chapman îşi ridică privirile din bloc notesul său. Acesta ținea între degete un ac negru, îndoit în formă de cârlig.

— Chapman! Iată ce am găsit pe masă.

Acul acesta îndoit înseamnă ceva. Este o dovadă, o probă convingătoare că cineva a pătruns în salon. Acul acesta n-a venit singur aici.

— Evident că n-a venit singur ci datorită mie.

— Cum adică?

— Este acul cu care-mi fixez cravata. L-am scos aseară, în timp ce dumneavoastră citeați. Probabil că l-am îndoit fără să-mi dau seama.

Kesselbach se ridică şi făcu câțiva paşi, se opri, apoi se întoarse către secretarul său.

— Probabil că mă găseşti destul de bizar. Şi asta, mai ales, după ultima călătorie la Cap. Totul mi se trage de la un proiect ambițios, un proiect pe care vreau să-l duc până la capăt. Banii nu mă mai interesează, am prea mulți. Dar proiectul e altceva, e forță, putere, autoritate. Datorită lui, Rudolph Kesselbach, fiul căldărarului din Augsburg, va fi egalul celor care-l tratau de sus. Ba, pot să afirm că îi voi domina şi dacă vreodată…

Se întrerupse şi-l privi pe Chapman.

Vorbise prea mult.

— Motivele neliniştii mele sunt multe. Totul se află în creierul meu. Asta caută cel care a intrat aici.

Se auzi o sonerie. Kesselbach tresări.

— Telefonul, spuse Chapman.

Kesselbach ridică receptorul.

— Da!… Cine?… A, colonelul? Eu sunt!… Ceva nou? Foarte bine!… Te aştept… Vii cu oamenii dumitale? Şi mai bine, nu vom fi deranjați de nimeni. Voi da ordinele necesare… E atât de grav? N-ai de ce să te temi. Secretarul şi valetul meu vor păzi uşa. Nu va intra nimeni. Ştii drumul? Atunci te aştept.

Puse receptorul în furcă şi se adresă lui Chapman.

— Vor veni doi domni… Edwards îi va introduce aici…

— Va veni şi inspectorul Gourel…

— Inspectorul va veni ceva mai târziu, peste o oră. Apoi, n-au decât să se întâlnească. Spune-i lui Edwards să se ducă la portar şi să-l anunțe de sosirea celor doi domni… Nu sunt acasă decât pentru cei trei domni. Să le noteze numele.

Chapman ieşi să-i îndeplinească dispozițiile. Când reveni îl găsi pe Kesselbach în mijlocul camerei ținând în mână o mică

servietă din piele neagră, fără îndoială goală. Ezita şi nu ştia ce să facă cu ea. În sfârşit, se apropie de şemineu şi o puse în valiza de voiaj.

— Să terminăm cu corespondența, Chapman. Mai avem zece minute. Ah! O scrisoare de la doamna Kesselbach. Cum se face că nu mi-ai arătat-o Chapman? Nu i-ai recunoscut scrisul?

Nu îşi putea stăpâni emoția de a atinge şi de a contempla bucata de hârtie pe care soția sa o ținuse între degete şi în care ea şi-a lăsat o parte din gândurile secrete. Îi respira parfumul şi după ce o deschise, o citi cu voce scăzută, lent, Chapman reuşind să înțeleagă:

— Mă simt un pic obosită, nu am ieşit din cameră... Mă plictisesc, când vrei să ne vedem? Telegrama ta este binevenită...

— Chapman, ai trimis telegrama de dimineață? Asta înseamnă că doamna Kesselbach va fi aici miercuri, adică mâine.

Părea foarte vesel, ca şi cum s-a eliberat de presiunea afacerilor sale şi i-a dispărut toată anxietate. Îşi frecă mâinile şi respiră adânc, ca un om puternic, sigur de succes, un om fericit care are bună dispoziție şi puterea de a şi-o apăra.

— Chapman, vezi că sună în vestibul. Du-te şi vezi cine este.

Dar Edwards intră şi spuse:

— Doi domni aşteaptă domnule. Sunt persoanele...

— Da, ştiu. Sunt acolo, în anticameră?

— Da domnule.

— Închide uşa anticamerei, şi o deschizi doar pentru domnul Gourel, inspectorul de la Siguranță. Tu Chapman, mergi la cei doi domni şi spune-le că vreau să vorbesc cu Colonelul, doar eu cu el.

Edwards şi Chapman ieşiră pe uşa salonului. Rudolf Kesselbach merse la fereastră şi îşi lipi fruntea de geam.

Afară, jos, trăsuri şi automobile mergeau pe linii paralele care marcau trotuarul. Un soare strălucitor de primăvară

făcea să strălucească lacurile ca şi cum ar fi fost din alamă. Copacii de un verde crud înfloreau şi mugurii de castani începuseră să-şi deschidă micile petale.

— Ce naiba face Chapman? Murmură Kesselbach... Din momentul în care a ieşit!...

El luă o ţigare de pe masă, o aprinse şi trase câteva fumuri. Un strigăt slab îi scăpă. Lângă el se afla un om pe care nu-l ştia.

Kesselbach s-a dat înapoi.

— Cine eşti tu?

Omul - era un individ îmbrăcat corespunzător, mai degrabă elegant, păr negru şi mustață, cu ochi tăioşi - spuse zâmbind:

— Cine sunt eu? Colonelul...

— Nu, nu, cel pe care-l numesc aşa, cel care-mi scrie sub acest nume... De convenție... Nu eşti dumneata.

— Da, da... Celălalt nu e decât... Dar vezi domnule drag, nu contează. Important este că eu sunt... Eu. Şi vă jur că sunt eu.

— În sfârşit, domnule, numele dumneavoastră?

— Colonelul... Până la noi ordine.

O teamă tot mai mare îl invada pe domnul Kesselbach. Cine era acest om? Ce vroia?

El strigă din nou:

— Chapman!

— Ce idee amuzantă să-l strigi! Compania mea nu este de ajuns?

— Chapman! repetă Kesselbach. Chapman! Edwards!

— Chapman! Edwards! A spus la rândul său străinul. Ce faceți prieteni? Sunteți solicitați.

Kesselbach se repezi spre uşă. Se împiedică însă de individ.

— Domnule, vă rog frumos, vă ordon să mă lăsați să trec.

— Dar bine, dragă domnule, cine vă împiedică?

Individul se trase în lături. Kesselbach se apropie de uşă şi o deschise. Brusc sări înapoi. În cadrul uşii apăruse un alt individ care țintea spre el un revolver.

Kesselbach bolborosi slab:

— Chapman… Edwards…

În clipa aceea îi zări pe cei doi legați, întinşi în anticameră şi cu căluş la gură. Kesselbach nu se pierdu cu firea. Simulă în continuare frica şi se retrase spre cămin. Se sprijini cu mâinile de el în timp ce degetul mare apăsa soneria electrică.

— Ei şi? Zise necunoscutul.

Kesselbach continuă să apese cu îndârjire.

— Zadarnic apeşi butonul. Nimeni nu va veni să te salveze. Priveşte, firul e tăiat.

Kesselbach se întoarse şi cu un gest rapid scoase din valiză un revolver pe care-l îndreptă spre necunoscut. Trase.

— Ce naiba, domnule! Exclamă acesta, îți încarci armele cu vânt şi tăcere?

Kesselbach trase încă o dată şi încă o dată, dar niciun glonte nu porni din revolver.

— Încă trei focuri, rege al Capului. Nu mă voi declara satisfăcut decât atunci când voi avea şase gloanțe în trupul meu. Cum? Renunți? Păcat! Erai un ochitor excelent!

Râzând, individul luă un scaun cu spetează, îl întoarse şi se aşeză arătându-i lui Kesselbach fotoliul, apoi continuă:

— Fii te rog amabil şi te aşează. Simte-te ca la dumneata acasă. O țigaretă? Pentru mine nu. Prefer trabucul.

Dintr-o cutie de pe masă luă un Upman blond foarte bine pregătit, îl aprinse şi se înclină:

— Mulțumesc. Trabucul e foarte bun. Şi acum să stăm de vorbă.

Încremenit, Kesselbach îl asculta pe necunoscut. Cine era? Ce urmărea de fapt? Văzându-l cât de calm vorbeşte se mai linişti şi el, începu să spere că situația nu e chiar atât de gravă. Scoase din buzunar un teanc de bancnote, şi întrebă:

— Cât?

Celălalt îl privi mirat. Părea că nu înțelege gestul. După câteva clipe strigă:

— Marco!

Individul care nu renunțase la revolver, îl ținea în continuare cu țeava îndreptată spre Kesselbach, se apropie.

— Marco, domnul din fața noastră are gentileţea să-ți ofere câteva hârtii pentru prietena ta. Primeşte-le, te rog.

Marco întinse mâna stângă, luă bancnotele şi se retrase.

— Aşa, acum când am rezolvat şi chestiunea asta să revenim la scopul vizitei mele. Vreau două lucruri, în primul rând, o mică servietă din piele neagră, pe care de obicei o porți asupra dumitale. În al doilea rând, o casetă din abanos, care, ieri, se mai afla încă în valiză. Deci, aştept servieta.

— N-o mai am. Am ars-o.

Necunoscutul îşi încruntă sprâncenele amenințător.

— Aşa. Atunci dă-mi caseta din abanos.

— Arsă de asemenea.

— Drace, exclamă necunoscutul, îți bați joc de mine.

Se apropie de el şi cu o mişcare fulgerătoare îi răsuci brațul la spate.

— Ieri, domnule Rudolph Kesselbach, ai intrat la Crédit Lyonnais de pe bulevardul Italian. Sub pardesiul dumitale ascundeai un pachet. Ai închiriat un seif, mai precis, seiful nr. 16 din rândul nouă. După ce ai plătit şi iscălit în registru, ai coborât la subsol. Când te- ai întors, nu mai aveai pachetul cu dumneata. Exact?

— Absolut.

— Prin urmare, caseta şi mica servietă se află într-un seif la Crédit Lyonnais?

— Nu.

— Dă-mi cheia seifului.

— Nu-ți dau nimic.

— Marco!

Marco se apropie îndată de ei.

— Haide, Marco. Nodul quadruplu.

Necunoscutul îi eliberă brațul şi mai înainte ca Rudolph Kesselbach să încerce vreo apărare, fu încătuşat într-o frânghie abil răsucită, care-i intra în carne ori de câte ori încerca să facă vreo mişcare. În câteva minute fu imobilizat

în fotoliu, mâinile legate la spate, picioarele înconjurate de nişte benzi late. Când termină, Marco se apropie de necunoscut.

— Caută, Marco! spuse acesta. Trebuie să fie undeva pe aici.

Marco se puse pe căutat. După câteva minute găsi o cheie plată care avea înscris pe ea numerele 16 şi 9.

— Cred că astea sunt, spuse Marco.

— S-ar părea că da. N-ai dat de nici-o servietă din piele neagră?

— Nu şefule.

— Cu siguranță este în seif la bancă. Deci, domnule Kesselbach, care e cifrul acestui seif?

— Nu-l ştiu.

— Refuzi să-l spui?

— Da.

— Marco!

— Sunt aici, şefule.

— Pune țeava revolverului pe tâmpla domnului.

— L-am pus, şefule.

— Pune şi degetul pe trăgaci.

— S-a făcut.

— Ei bine, Kesselbach puiule, acum ai de gând să vorbeşti?

— Nu.

— Îți acord zece secunde. Atât şi nimic mai mult. Marco!

— Ordin, şefule.

— Peste zece secunde îi zbori creierii domnului.

— Am înțeles.

— Kesselbach, număr: unu, doi, trei, patru, cinci…

Kesselbach făcu un semn. Necunoscutul se opri din numărat.

— Vrei să vorbeşti?

— Da.

— Era şi timpul. Prin urmare, care e cifrul acestei case de bani?

— Dolor.

— Dolor?!... Durere!... Parcă pe doamna Kesselbach o cheamă Dolores, aşa este?

Kesselbach aprobă printr-o înclinare a capului.

— Drăguțul de el! Ce atenție delicată! Marco, vei face întocmai cum ne-am înțeles... Repet... Te întâlneşti cu Jérôme la birou, îi înmânezi cheia şi-i spui cuvântul „dolor". Vă duceți împreună la Crédit Lyonnais. Jérôme va intra singur, va semna în registrul de identitate, va coborî la subsol şi va scoate tot ce se află în seif. În ordine?

— Da, şefule. Dar dacă nu se deschide cu cuvântul „dolor"?

— Marco... Linişte! După ce plecați de la Crédit Lyonnais, te desparți de Jérôme şi te duci la tine acasă de unde îmi dai telefon. În cazul în care cuvântul „Dolor" nu deschide casa de fier, vom avea, amicul meu domnul Kesselbach şi cu mine o convorbire neplăcută. Domnule Kesselbach, eşti sigur că nu te-ai înşelat asupra cuvântului?

— V-am spus totul.

— Siguranța dumitale mă duce cu gândul că eşti sigur pe ceva care crezi că nouă ne scapă. Vom vedea, domnule Kesselbach. Du-te Marco.

— Dar dumneata, şefule?

— Eu rămân. N-ai de ce să te temi. Niciodată n-am fost amenințat de o primejdie mai mică. Nu-i aşa, domnule Kesselbach?

— Da.

— Dar liniştit mai răspunzi, spuse râzând necunoscutul. Nu cumva vrei să câştigi timp? Crezi că mă vei prinde în vreo capcană?

Îl privi câteva clipe pe Kesselbach apoi rosti gânditor:

— Asta nu se poate... Nu termină de rostit ultimul cuvânt când se auzi soneria din vestibul. Dintr-o săritură necunoscutul fu lângă Kesselbach şi-i astupă gura cu palma ca să nu strige.

— De ăsta-mi eşti, vulpoi bătrân! Aşteptai pe cineva!

Ochii captivului străluceau plini de speranță. Sub mâna care se străduia să-i astupe gura se auzi un hohot de râs. Necunoscutul se înfurie.

— Dacă nu taci, te sugrum! Ai înțeles? Marco! Pune-i un căluş. Repede!

În vestibul se auzi din nou soneria. Necunoscutul strigă ca şi cum ar fi fost Kesselbach.

— Edwards! Deschide odată, ce faci?

Apoi trecu în vestibul şi cu glas şoptit se adresă lui Marco:

— Ajută-mă să-i duc pe ăştia doi dincolo.

Necunoscutul îl apucă de subțiori pe secretar, iar Marco pe valet.

— Acum întoarce-te în salon.

Trecu în vestibul şi spuse cu glas tare:

— Valetul dumitale nu este aici, domnule Kesselbach! Nu, nu vă deranjați, terminați-vă scrisoarea! Mă duc eu să deschid!

Şi calm, necunoscutul deschise uşa de la intrare.

— Domnul Kesselbach? întrebă un glas. Necunoscutul se afla în fața unui colos cu față lată, cu ochi vii, care se legăna de pe un picior pe celălalt şi în mâini învârtea o pălărie. Necunoscutul răspunse:

— Da, este aici. Pe cine să anunț?

— Domnul Kesselbach a telefonat, mă aşteaptă…

— A, dumneavoastră sunteți… mă duc să vă anunț. Vă rog să aşteptați aici…

Îl lăsă pe individ în pragul anticamerei, într-un loc de unde se putea zări, prin uşa deschisă, o parte a salonului. Necunoscutul intră în salon şi se apropie de Marco.

— Suntem terminați, e Gourel de la Siguranță.

Marco puse mâna pe cuțit, dar necunoscutul îl apucă de braț.

— Lasă prostiile! Am deja o idee. Marco, trebuie să vorbeşti ca şi când ai fi Kesselbach. M-ai înțeles?

Marco dădu din cap că da, înțelesese. Vorbi în aşa fel încât să fie auzit şi din anticameră:

— Iartă-mă, dragul meu! Spune-i domnului Gourel că sunt dezolat, am treabă până peste cap… Îl voi primi mâine la ora 9… da, da, la orele 9 fix.

— Bravo, spuse necunoscutul. Nu te mişca de aici.

Se întoarse în anticameră unde aştepta Gourel.

— Domnul Kesselbach vă cere scuze. Are de terminat o lucrare foarte importantă. Vă poate primi mâine la ora 9.

Urmară câteva clipe de tăcere. Gourel părea surprins şi oarecum neliniştit. Pumnul necunoscutului se strânse în buzunar. Un singur gest suspect din partea lui Gourel şi l-ar fi lovit.

— Bine… Mâine la ora 9… Şi cu toate astea… În fine, la 9 voi fi aici, răspunse Gourel şi punându-şi pălăria pe cap ieşi şi se pierdu pe coridoarele hotelului.

În salon, Marco se porni pe râs.

— Straşnic l-ai mai păcălit, şefule! spuse el.

— Nu-i vreme de pierdut, Marco. Urmăreşte-l! Dacă iese din hotel, lasă-l în pace şi du-te să te întâlneşti cu Jérôme, după aceea telefonează-mi.

Marco ieşi repede.

Necunoscutul luă o sticlă cu apă de pe cămin. Îşi turnă în pahar şi-l bău. Îşi şterse apoi fruntea cu batista după care se aşeză, lângă prizonierul său.

— Mă simt dator să mă prezint, domnule Kesselbach.

Scoase o carte de vizită din buzunarul cămăşii.

— Arsène Lupin, gentleman-hoț.

2

Numele celebrului aventurier făcu o bună impresie asupra lui Kesselbach. Lupin observă aceasta şi exclamă:

— Văd că răsufli uşurat, scumpe domn! Arsène Lupin este un hoț delicat, sângele îi repugnă. N-a comis în viața lui o crimă. Că a atentat la bunul altuia, asta nu neg. Îți spui probabil că nu-mi voi încărca conştiința cu un asasinat inutil.

De acord. Dar asasinarea dumitale va fi cu adevărat inutilă? Asta e întrebarea şi-ți jur că nu glumesc deloc.

Se aplecă asupra prizonierului şi-i scoase căluşul din gură.

— Domnule Kesselbach, după ce-ai sosit la Paris, te-ai dus la domnul Barbareaux, directorul unei agenții particulare, şi fiindcă lucrai fără ştirea secretarului dumitale Chapman, domnul Barbareaux când vroia să-ți comunice ceva, prin scrisoare sau telefon, îşi spunea colonelul. Vreau să-ți confirm că domnul Barbareaux este omul cel mai cinstit din lume. Numai că unul din funcționarii lui este un foarte bun prieten al meu. Aşa am aflat scopul vizitei dumitale la domnul Barbareaux. Pe urmă, cu ajutorul unei chei false am intrat în apartamentul pe care îl ocupi în acest hotel. N-am găsit ceea ce căutam.

Lupin coborî glasul, îşi fixă privirile în ochii prizonierului său, apoi continuă:

— Domnule Kesselbach, l-ai rugat pe domnul Barbareaux să caute un om care s-a numit sau se mai numeşte încă Pierre Leduc. Semnalmentele lui sunt: talia, un metru şaizeci şi şapte, blond, mustață. Are şi câteva semne particulare: în urma unei răni, extremitatea degetului mic de la mâna stângă a fost tăiată.

Pe obrazul drept, dacă te uiți mai bine vei descoperi o cicatrice. Domnule Kesselbach, acorzi o importanță mare descoperirii acestui om, ca şi cum ai avea avantaje uriaşe. De ce-l cauți pe acest om?! Cine este el de fapt?

— Nu ştiu.

Răspunsul sună categoric. Ştia sau nu ştia ceva Kesselbach?

— Bine, zise Arsène Lupin. Poate îmi dai şi alte detalii, altele decât cele pe care i le-ai dat domnului Barbareaux.

— Cu adevărat nu ştiu nimic despre acest om! spuse Kesselbach.

— Minți, domnule Kesselbach. De două ori, în fața lui Barbareaux ai consultat nişte hârtii pe care le aveai în servieta din piele neagră.

— Într-adevăr, aşa am făcut.

— Unde e servieta?

— Am ars-o.

Brusc, Arsène Lupin se înfurie. Pentru o clipă se gândi că ar trebui să-l supună unor torturi mai rafinate.

— Ai ars-o?... Dar caseta?... Unde este? La Crédit Lyonnais?!

— Da.

— Şi ce conținea?

— Două sute din cele mai frumoase diamante ale colecției mele.

Răspunsul nu fu pe placul lui Arsène Lupin.

— Două sute de diamante? Din cele mai frumoase?! E o adevărată comoară! Pentru dumneata nu înseamnă mare lucru. Secretul tău sună bine aşa... Pentru tine, da, dar pentru mine?

Arsène Lupin îşi aprinse un trabuc. Îl fumă câtva timp cufundat în gânduri. Îşi privi apoi ceasul de la mână. Minutele treceau şi nici-o veste de la Marco.

Kesselbach îi ghici gândurile şi zâmbi.

— Degeaba te bucuri. Marco se va descurca bine. De nu, va trebui să mă plăteşti pentru deranj. N-am venit aici ca să-ți admir mutra! Diamantele, dacă există diamante... Dacă nu servieta...

Îşi mai privi ceasul de la mână.

— A trecut deja o jumătate de oră! Destinul se cam lasă tras de urechi! Dar încă nu e cazul să sărbătoreşti domnule Kesselbach. Nu voi pleca cu mâinile goale... Vom vedea!

În clipa aceea sună telefonul.

— În sfârşit! Exclamă Arsène Lupin ridicând receptorul, îşi schimbă vocea, o făcu să semene mai mult cu a lui Kesselbach.

— Da, eu sunt, Rudolph Kesselbach... A, bine domnişoară, dă-mi legătura... Tu eşti, Marco?... Perfect! A mers bine?... Minunat! Nici-o piedică?... Felicitările mele, băieţaş! Ce-ați găsit acolo?... Caseta de abanos?! Altceva nimic? Nici-o hârtie?

Te cred... Şi în casetă? Diamante! Stai un minut! Vreau să mă gândesc... Rămâi la aparat...

Se întoarse spre Kesselbach.

— Ascultă, domnule Kesselbach, ţii mult la diamantele dumitale?

— Bine-nţeles.

— Eşti gata să mi le răscumperi?

— Sigur că da.

— Cât poţi să oferi? Cinci sute de mii?

— Cinci sute de mii, acceptă Kesselbach

— Da, dar cum facem schimbul? Prin cec? O să mă tragi pe sfoară, sau te trag eu pe tine. Vom face în felul următor, poimâine te duci la Crédit Lyonnais, scoţi cinci sute de mii şi te duci să te plimbi la Bois, lângă Auteuil... Eu voi veni cu diamantele, într-un săculeţ. E mai comod. Caseta ar bate la ochi.

— Nu, nu, vreau tot, vreau şi caseta! Izbucni Kesselbach.

— Ai căzut în cursă, spuse Arsène Lupin. De diamante puţin îţi pasă, astea se pot înlocui. Tu ţii la casetă. Ei bine, vei avea această casetă. Chiar mâine dimineaţă prin colet poştal.

Se întoarse spre telefon.

— Ascultă, Marco, ai caseta în faţa ta?... Ce ţi se pare deosebit la ea?... Aha! Abanos încrustat cu fildeş... Da, cunosc, cunosc... stil japonez ai spus? Nici-o marcă? A, o mică etichetă rotundă, cu bandă albastră şi cu un număr... Desigur o indicaţie comercială fără importanţă. Dar dedesupt, cutia e groasă?... Vasăzică are fund dublu! Examinează încrustaţiile de pe fildeş, deasupra... Capacul, bine înţeles!

Lupin avu o explozie de bucurie.

— Capacul, Marco, asta e! Kesselbach a clipit speriat din ochi! Am pus degetul pe rană! Kesselbach puiule, nu ţi-ai dat seama că te urmăresc cu coada ochiului? Neîndemânaticule!

Se adresă din nou lui Marco:

— Unde ai ajuns cu cercetarea? O oglindă în interiorul capacului?... Alunecă?! Sunt ceva crăpături? Nu?... Ei, bine,

sparge-o! Fă aşa cum ți-am spus, sparge-o! Oglinda aceea n-are niciun sens acolo…

Deveni nerăbdător:

— Ți-am spus să spargi oglinda! Restul nu e treaba ta!

Câteva clipe domni tăcerea.

— Ai reuşit? Bravo: Ce-ai găsit? O scrisoare. Victorie! Toate diamantele Capului şi secretul domnului Kesselbach!… Citeşte,

Marco, dar rar ca să aud bine… Mai întâi plicul… Repetă…

Arsène Lupin reptă şi el fiecare cuvânt rostit de Marco:

— *Copia scrisorii din servieta din piele neagră.*

— Altceva? Rupe plicul, Marco! Îmi permiteți, domnule Kesselbach? Nu e corect dar n-am altă soluție. Marco, domnul Kesselbach ne dă voie să rupem plicul. Citeşte!

Arsène Lupin ascultă vorbele lui Marco.

— Nu prea e clar dar asta e situația. Să recapitulăm deci, o simplă foaie de hârtie, îndoită în patru, sus şi la dreapta acestei foi sunt scrise cuvintele: *un metru şaizeci şi şapte, degetul cel mic de la mâna stângă, tăiat*, etc., etc… Da, sunt semnalmentele lui Pierre Leduc. Scrisul e al lui Kesselbach, nu?… Şi-n interiorul hârtiei un cuvânt scris cu majuscule:

APOON.

— Bine, Marco. Nu te atinge de casetă şi nici de diamante. Peste douăzeci de minute ne întâlnim. Mi-ai trimis maşina? Perfect. La revedere!

Agață receptorul în furcă, trecu în vestibul, apoi în anticameră, se convinse că totul e în ordine după care se întoarse lângă prizonierul său.

— S-a terminat cu gluma, Kesselbach.

Dacă nu vrei să vorbeşti cu atât mai rău pentru dumneata. Te-ai decis?

— La ce să fiu decis?

— Spune-mi tot ce ştii.

— Pai asta e, că nu ştiu nimic.

— Să te întrebă eu ce înseamnă cuvântul APOON?

— Dacă as fi ştiut nu l-aş fi scris.

— Să zicem că te cred. De unde l-ai copiat?

Kesselbach nu răspunse. Arsène Lupin insistă furios:

— Ascultă, Kesselbach, îți fac o propunere. Oricât de bogat ai fi, oricât de teribil ai fi, între dumneata şi mine nu este o diferență atât de mare. Feciorul căldărarului din Augsburg şi Arsène Lupin, prințul hoților, pot să se înțeleagă fără ca cineva să iasă în pierdere. Eu jefuiesc apartamente, tu jefuieşti la bursă. Tot una este. Iată propunerea mea. Hai să ne asociem în afacerea asta. Eu am nevoie de tine fiindcă n-o cunosc. Tu ai nevoie de mine, fiindcă singur nu vei reuşi s-o duci la capăt. Barbareaux e un dobitoc. De acord?

Se lăsă tăcerea, după care Lupin reluă discuția.

— Răspunde, Kesselbach, eşti de acord, sau nu? În patruzeci şi opt de ore îl găsesc pe Pierre Leduc. De el ai nevoie. Asta e toată afacerea?! Răspunde odată! Ce fel de individ e? De ce-l cauți? Ce ştii despre el?

Arsène Lupin se potoli brusc. Puse mâna pe umărul neamțului şi continuă pe un ton sec:

— Un singur cuvânt, da sau nu!

— Nu.

Arsène Lupin se apleca şi scoase din buzunarul lui Kesselbach un ceas cu capacul din aur, îl deschise şi-l puse pe genunchii prizonierului, îl descheie la cămaşă, descoperindu-i pieptul păros, luă un stilet de oțel cu mâner aurit care se afla lângă el pe masă, puse vârful în locul unde bătăile inimii făceau să palpite carnea.

— Pentru ultima oară: da sau nu?

— Nu.

— Domnul Kesselbach, e trei fără opt minute.

Dacă peste opt minute n-ai răspuns, eşti mort.

3

A doua zi dimineață la ora care-i fusese fixată cu o zi înainte, inspectorul Gourel de la Siguranță se prezentă la hotelul Palace. Fără a se opri să aştepte liftul, urcă pe scări. La etajul patru o luă la dreapta, merse pe culoar şi sună la apartamentul 415.

Nici-o mişcare, niciun zgomot. Sună încet încă o dată. Acelaşi rezultat. Inspectorul se îndreptă atunci spre oficiul etajului. Acolo se afla un chelner.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Kesselbach… Am sunat de zece ori la intrarea principală, fără niciun rezultat.

— Domnul Kesselbach n-a dormit în hotel. Nu l-am mai văzut de ieri după-amiază, răspunse chelnerul.

— Dar servitorul sau secretarul lui?

— Nu i-am văzut nici pe ei.

— Se poate spune că nici ei n-au dormit în hotel?

— Probabil…

— Probabil? Se miră inspectorul. Dumneata nu eşti sigur?

— Cum să fiu sigur? Domnul Kesselbach are un apartament particular, iar serviciul nu îl facem noi ci valetul lui. Aşa că n-avem de unde şti ce se întâmplă acolo.

— Te cred…

Inspectorul Gourel era foarte încurcat. Venise cu ordine clare, o misiune precisă, în limita căreia îşi putea folosi inteligența. În afara limitelor nu ştia cum să acționeze.

— Dacă ar fi şeful aici… murmură el, dacă ar fi şeful aici aş şti ce să fac…

Se adresă din nou chelnerului:

— I-ai văzut cumva intrând în dimineața asta?

— Nu.

— Dar când au părăsit apartamentul?

— Nici atunci.

— Atunci de unde ştii că au ieşit?

— Mi-a spus-o un domn care a fost ieri după amiază la nr. 415.

— Un domn cu mustață neagră?

— Exact. L-am întâlnit când pleca. Să fi fost pe la ora trei. Reproduc exact ce mi-a spus: „Persoanele de la 415 au ieşit. Domnul Kesselbach va dormi astă-seară la Versaille, la hotel des Reservoirs, unde îi puteți trimite corespondența". Asta-i tot domnule.

— Cine era acel domn şi în ce calitate ți-a vorbit?

— Asta nu mai ştiu.

Inspectorul Gourel se nelinişti şi mai mult. Toate astea păreau destul de ciudate.

— Spune-mi, ai cheia de la 415?

— Nu. Imediat ce a sosit, domnul Kesselbach a ordonat să i se monteze nişte broaşte speciale. Nouă nu ne-a dat nici-o cheie.

— Curioasă afacere, zise inspectorul. Să examinăm de aproape.

Şi Gourel începu să sune cu furie, îşi lipi apoi urechea de gaura broaştei.

— Dar ce-i asta? Parcă se aud nişte vaiete! Izbi cu pumnul în uşă. Chelnerul interveni imediat.

— Domnule n-aveți dreptul să faceți asta!

— N-am dreptul!

Izbi cu şi mai multă furie în uşă, dar totul fu zadarnic.

— Du-te şi adu un lăcătuş, strigă el la chelner. Sunt inspector la Siguranță!

În clipa aceea apăru şi unul dintre detectivii hotelului. Gourel se învârtea pe coridor, nervos şi parcă nehotărât. Servitorii de la celelalte etaje se strânseră grupuri. Sosiră îndată şi funcționarii de la birouri şi direcție. Gourel strigă înfuriat:

— Putem intra prin camerele vecine?

— Se poate, dar de cele mai multe ori sunt zăvorâte de ambele părți, îi răspunse un funcționar.

— Trebuie să telefonez la Siguranță! îşi spuse el.

— Şi comisariatul de poliție trebuie anunțat, spuse cineva.

— Faceți cum vreți dumneavoastră, răspunse Gourel înainte de a disparea la capătul coridorului.

Când se întoarse, lăcătuşul tocmai reuşise să deschidă uşa. Gourel intră imediat. Se orientă după gemete şi descoperi corpul valetului şi al secretarului Chapman. Erau amândoi legați. Chapman reuşise să scuipe puțin căluşul astfel că putuse scoate acele gemete. Fură dezlegați rapid.

— Domnul Kesselbach? întrebă Gourel.

Cei doi ridicară din umeri. Inspectorul îi părăsi şi intră în salon. Domnul Kesselbach era legat de fotoliu, cu capul căzut pe piept.

— E leşinat, spuse Gourel plin de speranța. Probabil că de atâtea eforturi pe care le-a făcut ca să se dezlege.

Cu un cuțit îi tăie legăturile şi domnul Kesselbach se prăbuşi în fața. Gourel îl ridică şi-n clipa aceea strigă speriat:

— Doamne sfinte! E mort! Puneți mâna! E rece ca un sloi de gheață! Uitați-vă la ochii lui!

Cineva se pronunță:

— Un atac de inimă…

— Se pare că da, completă un altul, nu se vede nici-o urmă de sânge, continuă celălalt.

Cadavrul fu întins pe canapea şi i se descheiară hainele. Abia atunci văzură pe cămaşă pete roşii, iar când îndepărtară şi cămaşa, observară că în dreptul inimii pieptul era străpuns de o mică tăietură, prin care se strecurase un firicel de sânge.

Pe cămaşă era prinsă cu un ac o carte de vizită.

Gourel se aplecă şi luă cartonul. Era cartea de vizită a lui Arsène Lupin îmbibată în sânge.

Surprins, Gourel se ridică şi bolborosi:

— O crimă!… Arsène Lupin!… Ieşiți!… Ieşiți cu toții! Să nu mai rămână nimeni în salon, nici în camera de alături. Nimeni nu se va atinge de nimic până nu vine şeful! strigă inspectorul.

4

Arsène Lupin!

Gourel repeta în neştire aceste două cuvinte. Banditul-rege! Aventurierul suprem!

Să fie oare cu putinţă?!

— Imposibil! Arsène Lupin era mort!

În picioare, lângă cadavru, Gourel stătea buimăcit, năucit, între degete răsucea cartea de vizită cu o teamă nelămurită, de parcă ar fi recepţionat provocarea unei fantome. Arsène Lupin! Ce trebuia să facă? Să facă ceva! Se decise să nu facă nimic până ce nu vine şeful. Toată psihologia lui se rezuma la aceste cuvinte: Să vină şeful! În rest, era îndemânatic, plin de curaj şi cu destulă experienţa, avea şi o forţă herculeană. Condus bine, acest inspector rezolva caz după caz.

Iniţiativele lui Gourel se destrămară odată cu venirea la şefia serviciului Siguranţei a domnului Lenormand, care-l înlocuise pe domnul Dudouis. Sub conducerea lui, agenţii erau siguri de reuşita oricărei operaţii. Nimic nu se făcea fără avizul şi îndrumarea domnului Lenormand. De aceea, până la sosirea lui, Gourel îşi aprinse o ţigare cu ochii ţintă la ceas. Dorea ca domnul Lenormand să sosească înaintea judecătorului sau a comisarului de poliţie.

— Gourel! La ce visezi?

— Domnule şef! exclamă inspectorul surprins.

Domnul Lenormand era un om tânăr, dacă priveai doar expresia feţii lui şi ochii care-i scânteiau sub ochelari. Era însă aproape un moşneag, dacă luai în considerare spinarea încovoiată, pielea uscată şi îngălbenită, barba şi părul cărunt, întreaga lui înfăţişare, frântă, şovăitoare, bolnăvicioasă.

Îşi petrecuse viaţa, destul de mizer, în colonii, în calitate de comisar al guvernului, prin posturile cele mai periclitate. Suferise de friguri dar contractase o energie nestăpânită cu toată slăbiciunea fizică, precum şi obiceiul de a trăi singur, de a vorbi puţin, de a acţiona în tăcere şi, subit, pe la vârsta de patruzeci şi cinci de ani, în urma faimoasei afaceri a celor

trei spanioli din Biskra câştigă o celebritate pe deplin justificată. După acea afacere, fu numit mai întâi la Bordeaux, apoi subşef la Paris, pentru ca după moartea domnului Dudouis, să fie numit şef al Siguranței. Peste tot dăduse dovadă de o mare inventivitate, apelase la metode originale de rezolvare a cazurilor, obținând rezultate deosebite în ultimele scandaluri care pasionaseră opinia publică, ajungând să fie considerat unul dintre cei mai iluştrii polițişti.

Gourel era favoritul domnului Lenormand care-l aprecia pentru candoarea şi supunerea lui. Gourel îl punea pe domnul Lenormand mai presus de orice, Dumnezeul care nu se înşeală niciodată.

În ziua aceea, domnul Lenormand părea mai obosit ca de obicei, se aşează greoi, după ce- şi dădu la o parte pulpanele redingotei sale, după ce-şi desfăcu fularul de la gât, un fular cafeniu şi tot atât de celebru, murmură:

— Haide, Gourel, vorbeşte…

Şi Gourel povesti tot ce văzuse şi aflase sintetizând pe cât posibil informațiile culese. Când dădu domnului Lenormand cartea de vizită găsită pe pieptul victimei, acesta tresări surprins:

— Lupin!

— Da, Lupin. A intrat din nou în circulație.

— Cu atât mai bine, cu atât mai bine, murmură domnul Lenormand.

— Cu atât mai bine, reluă cuvintele Gourel, fiindcă aveți ocazia să vă măsurați forțele cu un adversar demn de talia dumneavoastră. Şi Lupin îşi va găsi, în sfârşit, naşul…

— Caută peste tot, îi tăie vorba domnul Lenormand.

Cuvântul fu ca ordinul pe care-l dai unui câine, un câine inteligent şi cu nasul bun. Gourel începu să scotocească prin colțurile pe care şeful său i le arăta cu vârful bastonului.

— Nimic, spuse inspectorul gâfâind.

— Nimic pentru tine, murmură Lenormand.

— Asta vroiam să spun... Pentru dumneavoastră sunt o mulțime de indicii care vă vorbesc ca oamenii. Cu toate acestea, iată o crimă atribuită fără echivoc maestrului Lupin.

— Aparent ar putea fi a lui. Prima crimă, spuse domnul Lenormand.

— Admit că s-ar putea să fie prima. Totuşi nu poți să duci viața pe care o duce el, fără ca într-o zi să nu fie obligat de împrejurări să comită o crimă. Probabil că domnul Kesselbach s-a împotrivit şi de aici...

— N-avea cum să se împotrivească fiindcă era legat. Doar singur ai constatat asta.

— Aveți dreptate, spuse Gourel perplex. E destul de ciudat. De ce să omori un adversar care nu se poate apăra? Acum regret că ieri nu l-am luat de guler pe individul care mi-a deschis uşa.

Domnul Lenormand trecu în balcon, vizită apoi camera domnului Kesselbach, verifică încuietorile ferestrelor, zăvoarele uşilor.

— Ferestrele erau închise când am sosit eu, spuse Gourel.

— Încuiate sau închise?

— Erau aşa cum le-ați găsit şi dumneavoastră, îşi întări spusele inspectorul Gourel.

Din salon răzbătură până la ei mai multe voci. Se întoarseră în salon. Medicul legist examina deja cadavrul în timp ce judecătorul de instrucție, domnul Formerie se plimba în jurul lui.

La vederea celor doi, judecătorul Formerie exclamă:

— Arsène Lupin! În sfârşit, mulțumesc cerului că mi-a îngăduit să mi-l scoată în cale pe acest ticălos. De data aceasta a făcut o crimă... O să ne luptăm maestre Lupin.

Judecătorul nu uitase strania aventură cu diadema prințesei Lamballe, şi extraordinarul mod în care Arsène Lupin îşi bătuse joc de el. Afacerea era celebră în analele Palatului de Justiție. Deseori, judecătorul era ținta ironiilor aşa că trebuie să-i înțelegem satisfacția când văzu cartea de vizită plină de sânge.

— Crima e mai mult decât evidentă, spuse judecătorul. Cred că nu va fi greu să descoperim şi mobilul crimei. Domnule Lenormand, vă salut şi sunt încântat…

Judecătorul nu era deloc încântat. Prezența lui Lenormand îi dădea planurile peste cap, apoi acesta nu făcea niciun efort ca să-şi ascundă dispețul față de judecător.

— Concluzia dumitale doctore, moartea a intervenit cu vreo douăsprezece ore în urmă, iar instrumentul crimei, spuse judecătorul…

— Un cuțit cu lama foarte fină, domnule judecător, răspunse doctorul. Lama acestuia a fost ştearsă cu batista mortului…

— Sigur că da, se vede bine urma. Acum aş vrea să-l interoghez pe secretar şi servitor.

Chapman fusese transportat în camera lui. Judecătorul se apropie de patul în care era întins.

— Aşadar, domnule Chapman să auzim povestea dumitale.

Chapman povesti cu amănunte evenimentele din ajun, menționă neliniştea domnului Kesselbach, vizita anunțată a aşa zisului colonel şi agresiunea a cărei victimă fusese el.

— A! exclamă judecătorul, există şi un complice! Şi i-ai auzit numele… Marco, parcă spuneați… Asta este foarte important. Când prindem un complice, treaba este pe jumătate terminată.

— Da, dar încă nu îl avem în mână, observă domnul Lenormand.

— Cu siguranță că o să-l prindem. Deci, domnule Chapman, spuneai că acest Marco a plecat imediat după domnul Gourel?

— Da, l-am auzit plecând.

— Şi după plecarea lui, ce-ați mai auzit?

— Nişte zgomote, când şi când, uşa era închisă.

— Ce fel de zgomote?

— Sunete de voci. Individul…

— Spune-i Arsène Lupin, ăsta-i numele individului.

— Arsène Lupin a telefonat undeva.

— Excelent! Vom interoga telefonista hotelului. Pe urmă a plecat şi el?

— Numai după ce s-a asigurat că suntem bine legați.

— Bine-nțeles. La ora aceea făcuse deja crima. Altceva, domnule Chapman?

— Nu mai ştiu nimic. Oboseala, noaptea, m-au făcut să dorm şi numai dimineața…

— Înlănțuirea e perfectă, spuse judecătorul. Apoi stabili etapele anchetei cu tonul cu care ar fi stabilit tot atâtea victorii.

— Are un complice, a dat telefon, ora crimei, zgomotele auzite… Nu ne rămâne decât să stabilim mobilul crimei. Fiind vorba de Arsène Lupin, mi se pare că totul e clar. Ce ziceți demnule Lenormand?

— Deocamdată meditez…

— Presupun că e vorba de un furt şi că ceea ce s-a furat se afla asupra victimei. S-a găsit portofelul?

— L-am lăsat în buzunarul redingotei, spuse Gourel.

Trecură cu toții în salon. Judecătorul scoase portofelul din redingotă şi-i examina conținutul. Găsi numai câteva hârtii fără importanță.

— Destul de ciudat. Domnule Chapman nai putea să ne precizezi dacă domnul Kesselbach avea asupra lui ceva de valoare?

— În ajun, adică luni, am fost la Crédit Lyonnais, unde domnul Kesselbach a închiriat un seif.

— Un seif la Crédit Lyonnais… Bine… Va trebui să-l cercetăm.

— Înainte de a pleca, domnul Kesselbach a cerut să i se deschidă un cont cu vreo cinci- şase mii de franci în bilete de bancă.

— Acum e clar, spuse judecătorul.

— Mai e ceva, domnule judecător, spuse Chapman, de câteva zile domnul Kesselbach era foarte neliniştit. Se gândea la un proiect căruia îi acorda o importanță extraordinară. Domnul Kesselbach ținea la două obiecte: o casetă din

abanos pe care o veți găsi în seiful de la Crédit Lyonnais şi o mică servietă din piele neagră în care erau câteva hârtii.

— Şi servieta asta unde o ținea?

— Înainte de sosirea lui Arsène Lupin a băgat-o în valiză.

Judecătorul luă valiza şi o cercetă. Nu găsi nimic.

— Perfect. Acum e clar totul. Cunoaştem vinovatul, împrejurările în care s-a comis crima şi mobilul ei. Afacerea n-o să dureze mult. Sunteți de acord cu mine, domnule Lenormand?

— Absolut deloc, domnule judecător, spuse Lenormand, spre stupefacția celorlalți.

Între timp apăru şi comisarul de poliție şi imediat după el o armată de reporteri. Cu toții fură şocați de răspunsul domnului Lenormand. Judecătorul păru cel mai afectat.

— Cu toate astea lucrurile sunt destul de clare şi simple. Arsène Lupin este hoțul…

— De ce să fi omorât? întrebă Lenormand…

— Ca să fure.

— Nu se prea potriveşte. Mai întâi că domnul Kesselbach a fost legat de fotoliu. Deci nu-i mai putea face niciun necaz lui Arsène Lupin. Doi: Arsène Lupin nu a ucis niciodată. De ce ar fi făcut-o acum? Şi mai ales să ucidă un om care nu se putea apăra?

Judecătorul îşi mângâie mustățile lungi şi blonde.

— Se pot da mai multe răspunsuri, zise el gânditor.

— Care sunt acelea?

— Obiecțiunea dumitale n-are valoare decât în ceea ce priveşte natura motivelor. Pentru rest suntem de acord?

— Nu suntem, preciza încă o dată Lenormand. Judecătorul sesiză tonul tăios al domnului Lenormand aşa că nu mai îndrăzni să-l contrazică, totuşi continuă:

— Fiecare cu sistemul lui. Aş fi foarte curios să-l cunosc pe al dumitale, nu se lăsă el.

— Eu nu am niciun sistem, mormăi Lenormand.

Şeful Siguranței se ridică din scaun şi făcu câțiva paşi prin salon, sprijinindu-se în baston. În jurul lui, erau doar tăcerea

şi curiozitatea celorlalți, dominați de forța autoritară a acestui bătrân bolnăvivios.

După o lungă tăcere, Lenormand spuse:

— Aş dori să vizitez şi camerele alăturate acestui apartament.

Directorul hotelului îi arătă imediat un plan. Camera domnului Kesselbach nu avea o altă ieşire decât uşa care ducea în vestibul, camera secretarului în afară de uşa care ducea în vestibul mai comunica şi cu altă încăpere.

— Aş vrea să văd camera secretarului, zise Lenormand.

Judecătorul ridică din umeri.

— Am controlat eu, uşa aceea era zăvorâtă iar fereastra închisă.

— Vreau totuşi s-o văd, repetă Lenormand.

Directorul hotelului îl conduse în camera cu pricina care era prima din cele cinci camere închiriate pentru doamna Kesselbach.

Lenormand o cercetă atent, apoi şi pe celelalte patru. Toate uşile dintre ele erau zăvorâte în ambele părți.

— Niciuna din aceste camere n-a fost ocupată până acuma? îl întrebă el pe director.

— Niciuna.

— Şi cheile?

— Cheile sunt păstrate la portar.

— Deci nimeni n-ar fi putut pătrunde aici?

— Nimeni în afară de cel care face zilnic aerisirea camerelor.

— Spuneți-i să vină.

Cel chemat se numea Gustave Beudot. El le spuse că, cu o zi înainte, în conformitate cu ordinele sale, închisese toate ferestrele de la cele cinci camere.

— Pe la ce oră ați făcut asta? întrebă Lenormand.

— Pe la orele 6 seara.

— Şi n-ai observat nimic?

— Absolut nimic.

— Dar azi dimineață?

— Azi dimineață le-am deschis la ora opt.

— Şi n-ai găsit nimic?

— Nu… Nimic…

Şovăi câteva clipe, fapt care nu-i scăpă lui Lenormand.

— Ce-ai găsit?

— Lângă căminul din camera 420 am găsit o tabacheră pe care vroiam s-o duc în astă seară la birou.

— O ai la dumneata?

— Nu, e în camera mea. E o cutiuță mică din fier forjat, într-o parte pentru tutun şi foițele de țigare, iar în cealaltă parte loc pentru chibrituri. Pe ea sunt două inițiale în aur, un M şi un L…

— Ce-ai spus? întrebă Chapman. Părea foarte surprins. O tabacheră din oțel forjat?

— Da, răspunse Gustave.

— Cu trei compartimente pentru tutun? Tutun fin, rusesc?

— Da.

— Du-te, te rog, şi adu-o. Aş vrea s-o văd cu ochii mei! spuse secretarul.

Lenormand fâcu un semn şi Gustave Beudot se îndepărtă.

— Aici suntem la 420?

— Da, răspunse directorul hotelului.

Judecătorul întrebă iritat.

— Aş vrea să ştiu ce legătură găseşti că există între drama petrecută aici şi cele cinci camere zăvorâte?

Lenormand preferă să tacă. Cu toții aşteptau întoarcerea lui Gustave care întârzia să apară.

— Unde este camera lui Gustave, domnule director?

— Se află chiar deasupra noastră. E ciudat, întârzie atât de mult, se miră şi directorul hotelului.

— Vreți să aveți amabilitatea să trimiteți pe cineva după el?

— Mă voi duce chiar eu, spuse directorul.

— Merg şi eu, spuse secretarul şi amândoi dispărură pe coridor. Nu după mult timp se întoarse numai directorul. Avea fața răvăşită.

— Ce s-a întâmplat? Strigă Lenormand.

— E mort!…

— Asasinat?

— Cred că da.

— Mii de draci! Izbucni Lenormand. Am pierdut o dovadă. Gourel, să se închidă toate intrările în hotel! Dumneata directore, du-ne în camera lui Gustave.

Directorul se grăbi să iasă. După el Lenormand, care, când să treacă pragul se aplecă şi ridică de jos un petec de hârtie. Era o etichetă albastră care avea tipărit în mijloc un număr: 813. Demnul Lenormand introduse eticheta în portofel şi se grăbi să-i ajungă pe ceilalți din urmă.

5

O rană fină, în spate, între cei doi omoplați. Medicul declară:

— Exact aceeaşi rană ca la domnul Kesselbach.

— Da, făcu şi Lenormand, este aceeaşi mână care a lovit şi aceeaşi armă.

Judecând după poziția cadavrului, Gustave fusese surprins în genunchi în fața patului. Căuta tabachera ascunsă sub saltea, brațul încă îi mai era introdus sub saltea şi somieră. Tabachera însă dispăruse.

— Se pare că tabachera ne-ar fi indicat mai bine făptaşul, spuse judecătorul.

— Probabil…

— Cunoaştem însă inițialele, un L şi M şi asta datorită domnului Chapman…

— Chapman?! Tresări Lenormand. Unde este?

Îl căutară peste tot cu privirile dar nu-l văzură nicăieri.

— Domnul Chapman a venit cu mine, spuse directorul hotelului.

— Adevărat, dar nu s-a întors cu dumneata!

— L-am lăsat lângă cadavru, preciză directorul.

— L-ai lăsat singur?

— I-am spus: rămâi te rog aici şi nu te mişca.

— În preajmă mai era cineva?

— Nimeni.

— Dar în mansardele vecine... sau aici, după acest colț?! Se putea ascunde cineva!

Domnul Lenormand era furios, închidea şi deschidea uşile camerelor şi deodată o porni în goana cu o agilitate pe care nu i-o bănuia nimeni.

— Pe aici au luat-o! strigă el.

Lenormand coborî cele şase etaje cu o viteză uimitoare. Jos îl găsi pe inspectorul Gourel în fața uşii principale.

— N-a ieşit nimeni?

— Nimeni.

— Nici pe cealaltă uşă, din strada Orvieto?

— Acolo păzeşte Dieuzy.

În holul imens, mulțimea pasagerilor se îngrămădise neliniştită şi comenta evenimentele. Chemați prin telefon, servitorii hotelului apărură unul după altul. Lenormand îi supuse imediat unui interogatoriu. Niciunul nu-i putu da vreo lămurire. Descurajat, Lenormand le dădu drumul la toți, când, o doamnă de la etajul cinci îi spuse că întâlnise cu vreo zece minute mai înainte doi domni care coborau pe scara de serviciu între etajul patru şi cinci.

— Coborau foarte repede. Unul îl ținea de mână pe celălalt. M-am mirat foarte mult văzându-i cum coboară.

— Ia-ți putea recunoaşte? întrebă Lenormand.

— Pe primul nu cred. Avea capul întors când am ajuns în dreptul lor. Era destul de mic ca statură şi blond. Era îmbrăcat în haine negre iar pe cap avea o pălărie moale, tot neagră...

— Şi celălalt?

— Celălalt părea a fi un englez cu obraz mare, ras peste tot şi cu haine în carouri. Avea capul descoperit.

Semnalmentele i se potriveau lui Chapman.

Doamna continuă:

— Avea o înfățișare foarte ciudată, părea nebun. Lenormand îi luă la întrebări pe toți cei aflați în hol.

— Îl cunoaşteți pe domnul Chapman?

— Da, domnule, stăteam deseori de vorbă cu el.

— Şi nu l-ați văzut ieşind?

— Nu. Astăzi nu l-am văzut ieşind.

Lenormand se întoarse către comisarul de poliție.

— Câți oameni ai aici, comisare?

— Patru.

— Nu sunt suficienți. Telefonează la comisariat să trimită pe toți care sunt acolo. Organizezi personal supravegherea tuturor ieşirilor din hotel.

— Dar pasagerii mei? Protestă directorul.

— Puțin îmi pasă de pasagerii dumitale, îi strigă Lenormand. În primul rând datoria mea este să-i arestez, orice s-ar întâmpla…

— Crezi că s-ar putea?… întrebă judecătorul.

— Nu cred, sunt sigur că asasinul se mai află în hotel.

— Atunci, Chapman?

— Sunt puține şanse ca să mai fie în viață. Gourel, ia doi oameni şi controlează camerele de la etajul patru. Domnule director, unul din oamenii dumitale să-i însoțească. Gourel, pune-te pe treabă şi deschide bine ochii. E vorba de o pradă importantă.

Gourel şi doi polițişti însoțiți de unul din funcționarii hotelului dispărură pe scări.

Lenormand rămase în hol, şi se plimba între intrarea principală şi cea care dădea în strada Orvieto.

— Domnule director, să se supravegheze bucătăriile, ar putea ieşi cineva pe acolo! Domnule director, dă dispoziție telefonistei să nu facă nici-o legătură telefonică nici unei persoane din hotel. Dacă se telefonează din oraş să-şi noteze persoana care a fost chemată… Domnule director, vreau lista cu toți călătorii din hotelul dumitale, în special cei care încep cu literele L şi M!

Lenormand părea un general care da ordine subordonaților săi, ordine de care depindea soarta unei bătălii. Şi era o bătălie importantă care se dădea între puternicul şef al Siguranței şi individul urmărit, fugărit, aproape prins, dar atât de viclean încât părea că putea să scape de oriunde.

Spaima îi domina pe toți călătorii îngrămădiți în holul hotelului, atenți la cel mai mic zgomot venit de la etajele superioare. Unde era asasinul? Unde se ascunde el? Nu cumva se află în mijlocul lor?

Nervii tuturor erau atât de încordați încât la cel mai mic semn de revoltă, mulțimea ar fi spart uşile năpustindu-se în stradă.

Privirile tuturor se îndreptau înspre bătrânul cu ochelari şi părul cărunt, cu redingota cenuşie şi fularul cafeniu, care se plimba cu spinarea încovoiată de colo-colo. Din când în când sosea câte un trimis al inspectorului Gourel.

— Nimic nou? întrebă Lenormand.

— Nimic, domnule.

De câteva ori directorul hotelului încercă să rupă consemnul, situația ajunsese de nesuportat. Prin birouri mulți călători începuseră să protesteze.

— Puțin îmi pasă de protestele lor, spunea Lenormand.

— Îi cunosc foarte bine pe toți, spunea directorul.

— Cu atât mai bine pentru dumneata.

— Depăşiți drepturile ce vă sunt îngăduite.

— Ştiu.

— Veți fi admonestat.

— Sunt convins.

— Însuşi domnul judecător de instrucție…

— Domnul Formerie să mă lase în pace. Cel mai bun lucru pentru dumnealui ar fi să continue interogatoriile tuturor servitorilor din hotel. Restul e treaba poliției. Mă priveşte şi pe mine.

În clipa aceea apăru un pluton de sergenți. Rapid, şeful Siguranței îi împărți în grupe pe care le trimitea la anumite etaje.

— Domnule comisar, îți încredințez paza. Niciun moment de slăbiciune, îmi iau răspunderea pentru tot ce va urma.

Domnul Lenormand se îndreptă spre etajul doi al hotelului.

Cercetările fură zadarnice. Durară mai bine de o oră. Erau multe camere, peste şaizeci, trebuiau controlate băile, alcovurile, dulapurile. Nimic.

Să se fi urcat asasinul din nou la mansardă?

Lenormand se hotărî să coboare.

Fu anunțat că sosise doamna Kesselbach cu domnişoara de companie. Edwards, valetul primi sarcina să o înştiințeze despre moartea lui Kesselbach.

Lenormand o găsi pe doamna Kesselbach într-unul din saloane, zdrobită de durere, cu tot corpul tremurând de parcă era bolnavă de friguri.

Era o femeie destul de înaltă, brunetă, ai cărei ochi negri de o mare frumusețe aveau reflexe de aur, mici puncte de aur asemănătoare paietelor care sclipesc în umbră. Domnul Kesselbach o cunoscuse în Olanda, unde Dolores se născuse într-o veche familie de origine spaniolă: familia Amonti. Se îndrăgostise de ea fulgerător şi în patru ani căsătoria lor consolidată de dragoste şi devotament nu se zdruncinase nici-o clipă.

Lenormand se prezentă. Femeia îl privi fără să-i răspundă dar părea că în durerea sa nu mai avea aer şi nu înțelegea ceea ce i se spune.

Şi dintr-o dată începu să plângă în hohote şi ceru să fie dusă să-şi vadă soțul.

Lenormand ieşi în hol şi dădu de Gourel care-i întinse o pălărie.

— Ce-i asta?

— Am găsit-o pe scara de serviciu, la etajul doi.

Era o pălărie moale, neagră, din pâslă. Înăuntru nici-o căptuşeală, nici-o etichetă.

— Cred că nu există nici-o îndoială…

— La celelalte etaje, nimic?'

— Nimic. Am controlat peste tot. N-a mai rămas decât etajul unu. Pălăria dovedeşte că omul nostru a coborât până acolo. Cred că suntem aproape.

— Sper să fim.

Când fură la capătul de jos al scării, Lenormand se întoarse spre Gourel.

— Caută-l pe comisar şi spune-i să pună câte doi oameni la fiecare scară, cu revolverele în mână. Să tragă în oricine nu se supune ordinelor. Chapman trebuie salvat.

Urcă scara la etajul întâi. Poliţiştii intrau şi ieşeau din camere. Coridorul era pustiu. Unii pasageri se încuiaseră în camere, astfel că uneori trebuiră să bată mult timp până ce li se deschidea uşa. Alți doi polițişti examinau bucătăria.

Deodată atenția îi fu atrasă de nişte strigăte. Se grăbi să ajungă acolo. Poliţiştii se opriseră la mijlocul culoarului. La picioarele lor se vedea o formă omenească. Lenormand se aplecă şi o întoarse cu fața în sus.

— Chapman! Murmură el. E mort.

Un fular de mătase alb îi înconjura gâtul. Îl desfăcu. Apărură pete roşii şi şeful Siguranței constată că fularul ținea lipit de ceafă un tampon gros de vată însângerată.

Acelaşi fel de rană, categorică, nemiloasă.

Anunțați imediat, apărură judecătorul şi comisarul.

— N-a ieşit nimeni? întrebă Lenormand. Niciun semn de jos?

— Niciunul, răspunse comisarul.

— Crima asta n-a fost înfăptuită aici. Mâinile victimei sunt reci. Probabil că s-a săvârşit după celălalt omor având în vedere ca cei doi bărbați au ajuns aici pe scara de serviciu.

— Dar cum a ajuns aici? Cineva l-ar fi văzut, a fost un du-te vino uriaş pe acest coridor!

— Încă nu ştim unde s-a făcut crima, domnule director! Fii te rog amabil şi deschide toate uşile de pe acest coridor. Dumneata comisare du cadavrul într-o cameră neocupată. Iar dumneata, domnule judecător află că nu cu vorbe se caută un criminal ci cu fapte.

Directorul hotelului începu să deschidă uşile camerelor. La stânga se aflau trei camere şi două saloane, care compuneau un apartament neocupat. Domnul Lenormand îl cercetă cu atenție. La dreapta, patru camere. Două erau ocupate de un oarecare domn Reverdat şi de un italian, baronul Giacomini, amândoi fiind plecați din hotel în ziua aceea. În a treia găsiră o bătrână domnişoară englezoaică, care era culcată, în a patra un englez care citea şi fuma liniştit şi pe care tot vacarmul din hotel reuşise să-l distragă de la lectura sa. Numele englezului era Parbury, maiorul Parbury.

Percheziţiile şi interogatoriile nu dădură niciun rezultat. Bătrâna domnişoară nu auzise nimic, nici maiorul Parbury. Nu găsiră niciun indiciu din care să reiasă că Chapman ar fi fost omorât în vreuna din aceste camere.

— Ciudat… Toate astea sunt bizare, spuse judecătorul. Apoi continuă: înțeleg din toate astea din ce în ce mai puțin. Există o anumită înlănțuire de circumstanțe asupra cărora nu mă pot pronunța. Dumneata ce părere ai, domnule Lenormand?

Lenormand se pregătea să-i dea una din replicile lui tăioase, când apăru inspectorul Gourel care gâfâia de atâta efort.

— Domnule şef… S-a găsit… Asta… Jos…

În biroul hotelului… Pe un scaun…

Era un pachet de dimensiuni mici, învelit într-o bucată de pânză neagră.

— A fost desfăcut? întrebă Lenormand.

— Da, dar când au văzut ce conține, l-au strâns la loc…

— Desfă-l.

Gourel desfăcu mătasea neagră şi dădu la iveală o pereche de pantaloni şi o vestă din molton negru, care fuseseră împachetate în grabă. În mijloc se vedea un prosop pătat cu sânge şi care fusese înmuiat în apă, fără îndoială pentru a se îndepărta urmele mâinilor care se şterseseră cu el. În prosop, un stilet din oțel, cu mâner aurit. Era roşu de sânge, de sângele celor trei oameni asasinați cu el. Şi asta în numai

câteva ore, în mijlocul a trei sute de oameni care circulau prin imensul hotel.

Edwards recunoscu imediat stiletul stăpânului său. Chiar înainte de agresiunea lui Arsène Lupin, îl văzuse pe masa domnului Kesselbach

— Domnule director, se adresă Lenormand, consemnul este ridicat. Gourel va da ordinele să se elibereze intrările.

— L-am scăpat? Arsène Lupin a putut să fugă? întrebă Formerie.

— Nicidecum, răspunse Lenormand. Autorul triplului asasinat se află în hotel, într-una din camere, sau mai degrabă printre pasagerii din hol sau saloane. După opinia mea, a locuit în acest hotel

— Imposibil! Apoi să-şi fi schimbat hainele? Şi de unde şi-a luat altele?

— Nu ştiu, dar asta e credința mea.

— Şi-l laşi să iasă aşa din hotel, cu mâinile în buzunare?

— Acela care va pleca cu mâinile în buzunare va fi asasinul. Domnule director, aş vrea să merg în biroul dumitale. Vreau să examinez lista călătorilor.

Coborâră în biroul directorului. Acolo găsiră câteva scrisori adresate domnului Kesselbach pe care Lenormand le dădu judecătorului de instrucție.

Se mai afla acolo un colet, adus de serviciul poştal din Paris. Hârtia coletului era în parte ruptă, astfel că domnul Lenormand putu să vadă o casetă din abanos pe care era gravat numele lui Rudolph Kesselbach.

O deschise, în afară de oglinda spartă, în casetă nu se afla decât cartea de vizită a lui Arsène Lupin.

Un amănunt interesant îi atrase atenția şefului Siguranței. O mică etichetă albastră, identică cu cea găsită de el în apartamentul ocupat de Kesselbach. Eticheta avea inscripționat pe ea un număr: 813.

Domnul Lenormand îşi începe operaţiunile

1

— Auguste, să intre domnul Lenormand.

Aprodul ieşi şi după câteva minute îl introduse pe şeful Siguranței. În vastul cabinet din ministerul din Place Beauveau, se mai aflau trei persoane: vestitul Valenglay, liderul partidului radical de treizeci de ani, actualmente preşedintele consiliului şi ministru de interne, domnul Testard, procurorul general şi prefectul poliției, Delaume.

La intrarea lui Lenormand se ridică să-l întâmpine numai domnul Valenglay.

— Sunt sigur, scumpul meu Lenormand, că ştii motivul prezenței dumitale aici.

— Afacerea Kesselbach?

— Da.

Afacerea Kesselbach! Nu era nimeni care să nu vorbească despre ea! O afacere destul de încurcată care pasiona nu numai societatea franceză ci chiar şi unele cercuri din străinătate. Cele trei asasinate comise într-un mod atât de barbar n-au stârnit atâtea comentarii ca reapariția lui Arsène Lupin.

Arsène Lupin! De patru ani dispăruse fără urmă. Nimeni nu mai auzise vorbindu-se despre el. Se dăduse la fund? Era mort? Poliția îl considera mort. Era mai simplu, mai comod.

Unii însă îl credeau în viață, retras undeva pe un anumit domeniu împreună cu familia, în timp ce alții pretindeau că, scârbit de deşertăciunea acestei lumi se retrăsese într-o mânăstire.

Şi iată-l apărând din neant! Iată că reîncepuse lupta împotriva acestei societăți pe care cu siguranță o ura foarte mult. Numai că de astă dată Arsène Lupin ucisese! Legenda eroului simpatic, a aventurierului plin de cavalerism şi

sentimental, fu distrusă de viziunea monstrului feroce. Mulțimea începu să se teamă de idolul ei de odinoară şi indignarea ei se îndreptă asupra poliției. Înainte mulțimea se amuza, comisarul burduşit era iertat pentru felul comic în care se lăsase burduşit. Gluma se îngroşase şi într-un elan de revoltă, lumea cerea socoteală autorităților.

În ziare, la întruniri publice, pe stradă, chiar şi de la tribuna Camerei, se produseseră explozii de mânie, încât guvernul se nelinişti şi caută prin toate mijloacele să domolească surescitarea publică.

— Da, scumpul meu Lenormand, e vorba de afacerea Kesselbach. Înainte de a vorbi despre ea, țin să-ți atrag atenția asupra unui punct care-l nelinişteşte foarte mult pe domnul prefect al poliției. Domnule Delaume, vrei să-i explici dumneata despre ce este vorba?

— Domnul Lenormand ştie perfect de bine despre ce este vorba, începu prefectul poliției. Noi am mai discutat despre asta şi i-am spus ce gândesc despre purtarea sa, destul de incorectă, de la hotel Palace. Toată lumea era indignată.

După ce rosti aceste cuvinte domnul Delaume îşi privi subalternul care se ridicase în picioare şi scosese din buzunar o coală de hârtie. O netezi cu palma şi o depuse pe masă în fața domnului Valenglay.

— Iată, domnule preşedinte, demisia mea.

Valenglay sări în picioare.

— Ce face?! Demisia dumitale? Pentru o simplă observație pe care ți-a făcut-o domnul prefect al poliției? Observația pe care eu nu o iau în seamă?! Trebuie să recunoşti, dragul meu Lenormand că ai un caracter destul de bizar. Bagă hârtia înapoi în buzunar şi să vorbim serios.

Şeful Siguranței se aşează din nou în scaun, în timp ce preşedintele consiliului continuă:

— Domnule Lenormand, reintrarea în scenă a lui Arsène Lupin ne deranjează. Ne-a sâcâit destulă vreme dobitocul ăsta. Pe atunci măcar avea haz şi-l mai puteam suporta,

acum însă, lucrurile s-au schimbat. A ucis şi asta e destul de grav.

— În acest caz, domnule preşedinte, ce doriți de la mine?

— Cum adică ce dorim de la dumneata? Dar e foarte simplu! Arestarea lui Arsène Lupin şi după aceea capul lui!

— Arestarea lui o promit, ea se poate produce oricând. Capul însă, nu cred.

— Dacă va fi arestat, există Curtea de Juraţi, condamnarea lui inevitabilă şi după aceea… Eşafodul.

— Nu.

— Şi de ce nu?

— Pentru că Arsène Lupin n-a ucis.

— Poftim?

Preşedintele consiliului îşi lungi gâtul spre Lenormand.

— Dar cadavrele de la hotel Palace? Nu acolo s-au produs cele trei asasinate?

— Asta este adevărat dar nu Arsène Lupin le-a săvârşit.

Şeful Siguranței rosti cuvintele cu mult calm, procurorul şi perfectul poliției săriră de pe scaune, protestând. Valenglay insistă:

— Presupun, Lenormand, că ai motive serioase ca să susții această ipoteză?

— Dar nu e o ipoteză ci o certitudine.

— Ai dovezi?

— Două. Mai întâi sunt cele de ordin moral şi pe care le-am exprimat față cu domnul judecător de instrucție şi pe care ziarele le-au reluat cu lux de amănunte. Înainte de toate, Lupin nu ucide. Apoi de ce să fi ucis, din moment ce îşi atinsese scopul şi nu avea de ce să se teamă fiindcă adversarul său era legat şi cu căluş la gură.

— Asta e adevărat, dar faptele?

— Faptele sunt în favoarea ipotezei mele.

Ce semnificație poate avea prezența lui Arsène

Lupin în camera unde s-a găsit tabachera? Pe de altă parte, hainele găsite şi care am stabilit că erau ale asasinului nu sunt pe măsura lui Arsène Lupin.

— Deci îl cunoşti?

— Eu nu. Însă Edwards l-a văzut, inspectorul Gourel l-a văzut şi declarațiile lor sunt destul de concludente.

— Atunci care-i opinia dumitale?

— Ceea ce ştim la ora actuală este că un individ, să zicem că ar fi Arsène Lupin, a dat buzna în camera domnului Kesselbach, în jurul orei două...

În clipa aceea prefectul poliției izbucni în hohote de râs.

— Dă-mi voie să-ți atrag atenția că te cam grăbeşti cu afirmațiile. S-a stabilit că la ora trei, domnul Kesselbach a intrat la Crédit Lyonnais, a coborât în sala seifurilor şi că cea mai bună mărturiei în acest sens o constituie semnătura lui din registru.

Lenormand îl lăsă să termine apoi netulburat îşi continuă expunerea:

— Pe la orele două, Lupin, ajutat de un complice cu numele de Marco, l-a legat pe domnul Kesselbach, i-a luat toți banii pe care-i avea asupra lui, l-a silit într-un fel sau altul să i spună cifrul seifului de la Crédit Lyonnais. Acolo s-a dus complicele lui Arsène Lupin, acel Marco. Opinia mea este că au mai avut un complice care semăna destul de bine cu domnul Kesselbach, acest lucru nu era greu de realizat. Cei doi au golit seiful de conținut după care i-au comunicat prin telefon lui Arsène Lupin că totul este în ordine. Arsène Lupin nu mai avea de ce să stea în apartamentul domnului Kesselbach, aşa că a plecat fără a-i face vreun rău.

— Să admitem că totul s-a petrecut aşa cum a-i spus dumneata, ce mă miră pe mine cel mai mult e faptul că Arsène Lupin a riscat atâta pentru câteva bilete de bancă!

— Arsène Lupin a sperat la mai mult, adică să pună mâna pe un anumit obiect, în cazul nostru, o mică servietă din piele neagră sau pe o casetă din abanos. Pe casetă ştim că a pus mâna fiindcă ne-a trimis-o astăzi, dar goală. Presupun că acum ar fi trebuit să fie informat despre proiectul domnului Kesselbach, despre care i-a vorbit secretarului înaintea morții sale.

— Ce proiect? întrebă preşedintele.

— Asta nu mai ştiu. Am luat legătura cu domnul Barbareux, cel însărcinat de Kesselbach să găsească un anumit individ cu numele de Pierre Leduc, se pare că e vorba despre o haimana. Nu mă întrebați ce legătură poate fi între Kesselbach şi acest Pierre Leduc fiindcă nu ştiu.

— După afirmațiile dumitale, Arsène Lupin l-a lăsat în viață pe domnul Kesselbach. Atunci ce s-a întâmplat după plecarea lui?

— La căderea nopții un individ a pătruns în apartament…

— Pe unde?

— Prin camera nr. 420, una din camerele reținute de către Kesselbach. Individul a avut o cheie falsă…

— Eroare, dragul meu Lenormand, strigă prefectul poliției, între camera asta şi restul apartamentului este o uşă care a avut zăvorul tras. Am constatat asta…

— Ați omis balconul.

— Balconul?

— Exact. Un om îndemânatic poate să treacă fără greutate dintr-o parte sau alta. I-am găsit urmele.

— Nu sunt de acord. Ferestrele toate au fost găsite închise.

— În afară de una singură, aceea de la camera domnului Chapman.

Câteva clipe domni tăcerea.

— Prin urmare a venit altcineva la Kesselbach. Cu ce scop?

— Nu ştiu. Cred că şi el căuta ceea ce a căutat şi Arsène Lupin. N-o fi găsit ceea ce se aştepta să găsească şi atunci l-a ucis pe domnul Kesselbach.

— Între cei doi, Arsène Lupin şi individul care a venit după plecarea lui, se va da o luptă pentru ceva anume?

— Lupta a şi început. Asasinul a găsit o carte de vizită de-a lui Arsène Lupin şi a prins-o cu acul de cadavru. Toate aparențele sunt împotriva lui Arsène Lupin. Asasinul nu trebuie să fie altul decât Arsène Lupin.

— Un calcul ingenios.

— I-ar fi reuşit stratagema dacă n-ar fi făcut o greşeală.

— Ce fel de greşeală?

— Tabachera. A pierdut-o în camera 420, unde a fost găsită de către Gustave Beudot. Din clipa aceea, ştiindu-se descoperit…

— Cum a putut afla asta?

— Simplu de tot. Ancheta s-a desfăşurat cu uşile deschise. E cert că asasinul se ascundea printre cei aflați acolo. Când judecătorul l-a trimis pe Gustav să aducă tabachera găsită, asasinul l-a urmărit şi l-a ucis. A fost cea de a doua victimă.

— Dar a treia victimă? întrebă preşedintele consiliului.

— A treia victimă a murit datorită unei greşeli. Văzând că Gustave nu mai vine, Chapman s-a dus după el. Era curios să vadă tabachera. Cred că l-a surprins pe asasin acolo. Criminalul l-a târât după el într-una din camere unde l-a şi ucis.

— Afirmația dumitale nu mi se pare destul de convingătoare. Chapman ştia că era asasinul lui Kesselbach şi al lui Gustave Beudot, de ce s-a lăsat târât?

— Când voi avea mai multe amanunte va voi răspunde şi la această întrebare.

— S-a mai vorbit despre nişte etichete albastre, ce ne poți spune despre ele?

— E adevărat, una lipită pe casetă şi alta găsită de mine pe covorul din cameră.

— Ce importanță au aceste etichete?

— Etichetele în sine n-au prea mare importanță. Singurul element notabil este numărul 813 scris de mâna lui Kesselbach. Asta a stabilit comisia de expertiză.

— Numărul 813?

— Da.

— Ce reprezintă el?

— Nici de astă dată nu ştiu ce să vă spun.

— N-ai nici-o bănuială?

— Niciuna. Pot să vă spun că doi dintre oamenii mei sunt cazați la hotel Palace şi urmăresc pe toți călătorii. Asasinul se află printre cei care au plecat sau vor pleca imediat.

— În cursul anchetei s-a mai menționat un telefon primit din afara hotelului.

— Maiorul Parbury a fost căutat din oraş.

— Ceva deosebit în legătură cu el?

— Până acum nu. Oamenii mei îl supraveghează.

— Cum ai de gând să-ți continui cercetările?

— Deocamdată sunt convins că asasinul este una dintre cunoştințele lui Kesselbach. Îi cunoştea obiceiurile şi mai ales îi cunoştea motivul pentru care acesta se afla la Paris.

— După opinia dumitale nu e un profesionist a crimei?!

— De o mie de ori nu! Crima a fost comisă cu multă abilitate şi îndrăzneală neauzită, dar a fost dictată de împrejurări. Asasinul îl vom căuta în primii oameni din anturajul domnului Kesselbach cât şi ai doamnei Kesselbach. Mai ştiu că Gustave Beudot a fost omorât pentru că găsise tabachera iar Chapman pentru că intuise cine ar fi posesorul tabacherei. Amintiți- vă de reacția lui la descrierea tabacherei. În clipa aceea Chapman a avut revelația dramei. Dacă ar fi văzut tabachera ne-ar fi spus multe lucruri interesante. Mai ştim că pe tabacheră se aflau două inițiale: un L şi M.

Tăcură din nou, fiecare adâncit în propriile gânduri.

— Mai cred că Chapman îl cunoştea pe asasin. Numai aşa se explică faptul că acesta la urmat fără şovăială pe culoarul hotelului.

— Mda... Toate astea sunt bune şi frumoase dar de înaintat nu prea am înaintat.

— Eu am altă părere, spuse Lenormand.

— Scopul întrevederii noastre nu este acela de a elucida misterul ce planează asupra celor trei crime ci de a oferi o satisfacție publicului.

Pe mine nu mă interesează cine e asasinul, că sunt mai mulți sau numai unul singur! Vreau ca publicul să nu-şi piardă încrederea în justiție.

— Ce pot face eu?

— Să le dai satisfacția pe care o doresc.

— Explicațiile de până acum…

— Sunt vorbe, scumpul meu Lenormand, spuse preşedintele consiliului. Publicul vrea fapte. Un singur lucru l-ar mulțumi: o arestare.

— Dar nu putem aresta pe primul venit!

— Cred că ar fi mai bine decât să nu arestăm pe nimeni, răspunse Valenglay zâmbind... Deci caută bine... Sunteți sigur de Edwards, valetul lui Kesselbach?

— Bine-nțeles, apoi ar fi periculos şi ridicol. Cred că domnul procuror general n-ar dori să ne facem de râs. Sunt doi oameni care pot fi arestați: asasinul şi Arsène Lupin.

— Şi de ce n-o faci?

— Arsène Lupin nu poate fi arestat cu una cu două. Trebuiesc luate măsuri excepționale, mai ales că el apare după o perioadă destul de lungă în care s-a crezut că e mort.

Valenglay se enervă brusc şi izbi cu piciorul în podea.

— Cu toate astea trebuie s-o facem! Ştii prea bine că ai destui duşmani puternici şi că dacă n-aş fi eu aici... Mai sunt complicii lui Arsène Lupin, acel Marco, sau omul care s-a dus la Crédit Lyonnais.

— Credeți că ar fi de ajuns, domnule preşedinte?

— Sigur că ar fi!

— Bine, acordați-mi atunci opt zile.

— Opt zile?! E prea mult! Apoi nu înțelegi că e vorba de câteva ceasuri?

— Câte ceasuri îmi dați? întrebă liniştit Lenormand.

Valenglay îşi scoase ceasul din buzunar şi-l puse în fața lui pe birou.

— Îți dau zece minute, scumpul meu Lenormand.

Şeful Siguranței îşi scoase şi el ceasul, şi-l puse în fața lui apoi spuse clar:

— Îmi acordați cu patru minute mai mult decât am nevoie, domnule preşedinte.

Valenglay îl privi buimac.

— Ce vrei să spui?

— Spun că cele zece minute acordate sunt prea multe. N-am nevoie decât de şase minute.

2

Valenglay se uită la el stupefiat.

— Ei nu zău, gluma asta e prea riscantă!

Lenormand se ridică din scaun şi se apropie de fereastră. O deschise şi făcu un semn către doi oameni care se plimbau prin curtea ministerului. Apoi se întoarse către ceilalți.

— Domnul procuror general, te rog să ai amabilitatea de a semna un mandat de arestare pe numele lui Auguste-Maximin-Philippe Daileron, în vârstă de patruzeci şi şapte de ani. Profesiunea o las în alb.

Lenormand se duse apoi spre uşă şi o deschise.

— Poți să intri inspectore Gourel, şi dumneata Dieuzy…

Cei doi inspectori intrară în cameră.

— Ai cabrioleta la dispoziție, Gourel?

— Da şefu!

Lenormand se apropie de preşedintele consiliului

— Domnule preşedinte sunt gata. Insist însă cu toată tăria să renunțați la această arestare. Ea poate să-mi dea toate planurile peste cap.

— Domnule Lenormand țin să-ți atrag atenția că nu mai ai decât douăzeci şi patru de secunde.

Lenormand îşi reprimă un gest de nervozitate, străbătu încăperea de la dreapta spre stângă, sprijinindu-se în bastonul său, apoi se aşează şi luând o hotărâre zise:

— Domnule preşedinte, prima persoană care va intra în această încăpere va fi cea a cărei arestare ați dorit-o împotriva voinței mele.

— Numai cincisprezece secunde, Lenormand, spuse preşedintele.

— Ei bine, domnule procuror general ați semnat mandatul?

— Numai zece secunde, Lenormand.

— Domnule preşedinte, vă rog să aveți amabilitate să sunați.

Valenglay sună.

Aprodul apăru în cadrul uşii şi aştepta.

Valenglay se întoarse spre Lenormand.

— Acum aşteptăm ordinile dumitale. Cine să fie introdus?

— Nimeni.

— Dar individul a cărei arestare ne-ai promis-o?

— Individul se afla aici.

— Nu înțeleg nimic. N-a intrat nimeni?

— A intrat.

— Asta-i bună!... Lenormand, ce faci? Îți bați joc de noi?

— Departe de mine gândul aste.

— Dar n-a intrat nimeni!

— Am fost patru în această cameră, domnule Preşedinte şi a mai intrat cineva.

Valenglay tresări surprins.

— Poftim? Dar bine, asta e curată nebunie!... Ce vrei să spui?

Cei doi inspectori se strecurară între aprod şi uşă. Lenormand se apropie de aceasta şi-i puse mâinile pe umeri. Rosti cu glas tare:

— În numele legii, Augustin-Maximin- Philippe Daileron, prim aprod la prezidenția consiliului, te arestez!

— Bravo, domnule Lenormand! E mult timp de când n-am mai râs cu atâta poftă...

Lenormand se apropie de procurorul general.

— Domnule procuror general, nu uita să pui pe mandat profesiunea individului Dailerou... Prim aprod la prezidenția consiliului.

— Prim aprod la prezidenția consiliului?!... bolborosi Valenglay în timp ce se ținea cu mâinile de burtă. Are şi Lenormand nişte invenții! Publicul vrea o arestare... pac! Trânteşte una să te ții de râs, nu alta! Şi pe cine arestează? Pe primul aprod de la prezidenția consiliului! Ei, bine Lenormand, ştiam că ai o mare doză de imaginație dar nici chiar aşa, dragul meu! Ce îndrăzneală!

De la începutul scenei Auguste nu se mişcase şi părea că nu înțelege ce se întâmplă în jurul lui. Pe față avea întipărită

o expresie de buimăceală. Se uita pe rând la cei prezenți în cameră făcând un efort de a le înțelege cuvintele.

Lenormand îi spuse câteva cuvinte inspectorului Gourel care ieşi din cameră.

— Ei bine, Auguste, n-ai ce face. Te-am prins. Să dăm cărțile pe față. Ce-ai făcut marți?

— Nimic. Am fost aici.

— Minți. Era ziua ta liberă şi n-ai fost aici.

— A, da, îmi aduc aminte, am ieşit să mă plimb cu un amic din provincie…

— Pe amicul ăsta îl chema Marco? Şi v-ați plimbat prin beciurile de la Crédit Lyonnais, pe la sala seifurilor?

— Eu? Ce idee!… Marco? Nu cunosc pe nimeni cu numele asta.

— Dar pe astea le ştii? Spuse Lenormand punându-i pe nas o pereche de ochelari cu rama de aur.

— Dar de unde! Eu nu port ochelari.

— I-ai purtat când te-ai dus la Crédit Lyonnais şi te-ai dat drept Kesselbach. Ochelarii ăştia au fost ridicați din locuința ta care se află în strada Cotisee nr. 5, închiriată sub numele de Jérôme.

— Eroare! Eu dorm la minister.

— Dar îți schimbi hainele acolo. Când te duci să-ți iei locul în banda lui Arsène Lupin.

Auguste îşi trecu mâna peste fața acoperită de sudoare.

— Nu înțeleg ce spuneți, domnule…

— Vrei ceva ca să înțelegeți mai bine? Să-ți arătăm atunci…

Şi Lenormand scoase din buzunar o bucățică de hârtie cu antentul ministrului pe care se putea citi Kesseibach.

— Această hârtiuță a fost găsită sub biroul dumitale chiar aici la minister. Ai făcut exerciții pentru imitarea scrisului, a semnăturii lui Kesselbach. Asta nu e dovadă?

Ceea ce se petrecu în clipele următoare dură puțin şi îi surprinse pe toți. Cu un pumn bine țintit, Auguste îl culcă la podea pe Lenormand, după care se repezi la fereastra

deschisă, încalecă pervazul, sări în balcon şi de acolo în curtea ministerului.

— Mii şi milioane de draci! strigă Valenglay. Apucă clopoţelul şi-l făcu să sune cu furie apoi alergă la fereastră.

— Nu vă mai agitaţi atâta, domnule preşedinte! spuse Lenormand.

— Cum să nu mă agit! Canalia de Auguste!...

— Am prevăzut acest deznodământ, contasem chiar pe el. Nu există mărturie mai bună... Aşteptăm câteva minute...

Dominat de atâta sânge rece, Valenglay se aşează în scaun. După câteva, minute intră inspectorul Gourel care-l ducea de guler pe Auguste.

— Adu-l aici, Gourel, zise Lenormand. S-a lăsat?

— A încercat să mă muşte, l-am ţinut însă bine, răspunse Gourel.

— Bine, inspectore. Du-l la poliţie cu cabrioleta dumitale. Umblă sănătos, domnule Auguste!

Valenglay se amuza teribil. Ideea că prim- aprodul de la prezidenţia consiliului era unul din complicii lui Arsène Lupin i se părea cea mai încântătoare ironie.

— Bravo, scumpul meu Lenormand, toate astea sunt formidabile, dar cum ai procedat?

— Ehh, cât se poate de simplu. Ştiam că domnul Kesselbach se adresase agenţiei Barbareux şi că Arsène Lupin se prezentase la el ca din partea agenţiei. Am investigat în această direcţie şi am descoperit că cel care beneficia de anumite informaţii era un oarecare Domn Jérôme. Dacă nu mi-aţi fi poruncit să-l arestez l-aş fi supravegheat zi şi noapte şi aş fi ajuns la ceilalţi complici, Marco şi de ce nu la Arsène Lupin.

— Vei ajunge şi la Arsène Lupin, sunt sigur de asta. Mai sunt sigur că vom asista la cel mai pasionant spectacol din lume, lupta dintre dumneata şi Arsène Lupin. Eu pariez pe dumneata.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte, mai spuse Lenormand şi părăsi încăperea.

A doua zi de dimineață, ziarele pariziene publicau următoarea scrisoare pe prima pagină:

„Scrisoare deschisă domnului Lenormand, şeful Siguranței.

Primiți vă rog felicitările mele, scumpe domn şi prieten, pentru arestarea aprodului Jérôme. E o ispravă reuşită, excelent pusă la punct de către dumneavoastră. Felicitările mele pentru felul ingenios în care i-ați dovedit preşedintelui consiliului că nu eu sunt asasinul domnului Kesselbach.

Demonstrația dumneavoastră a fost clară, logică, indiscutabilă şi mai ales, veridică. După cum bine ați susținut eu nu ucid. Vă mulțumesc y y y că ați subliniat acest aspect al problemei. Stima contemporanilor şi a dumneavoastră scumpe domn, îmi sunt indispensabile moral.

În schimb, dați-mi voie să vă ajut la urmărirea asasinului şi să vă dau o mână de ajutor în afacerea Kesselbach. Afacere interesantă, puteți să mă credeți, atât de interesantă încât voi ieşi din refugiul meu, unde am trăit în ultimii patru ani, printre cărți şi cu bunul meu câine Sherloch. Îmi voi chema toți vechii camarazi şi mă arunc din nou în vâltoare.

Ce surprize neprevăzute are viața! Iată că am ajuns colaboratorul dumneavoastră. Fiți sigur scumpe domn şi prieten, că sunt încântat şi că apreciez la justa ei valoare acest favor al destinului.

Semnat: Arsène Lupin”

„Post-scriptum.

Încă un cuvânt, pentru care nu mă îndoiesc că mă veți aproba. Având în vedere că ar fi nedemn ca un gentleman care a avut gloriosul privilegiu de a lupta sub drapelul meu, să putrezească pe paiele umede ale închisorilor dumneavoa. Stră, socot de datoria mea să vă previn că peste cinci săptămâni, vineri 31 mai, îl voi elibera pe domnul Jérôme, înaintat de mine la gra. Dul de prim aprod la prezidența consiliului… Vă rog să nu uitați data, vineri 31 mai. A.L.”

Prinţul Sernine în acţiune

1

Un parter în intersecţia pe care o face bulevardul Haussmann cu strada Courcelles. La acest parter locuieşte prinţul Sernine.

Prinţul Sernine, unul din membrii cei mai străluciţi ai coloniei ruse din Paris şi al cărui nume este mereu menţionat la rubrica *„Deplasările şi vilegiaturile personalităţilor*" a ziarelor din Paris.

Este ora 11 dimineaţa. Prinţul intră în cabinetul său de lucru. E un bărbat la vreo patruzeci de ani, în al cărui păr castaniu se văd deja câteva fire argintii. Are tenul sănătos, mustaţa stufoasă şi favoriţi tăiaţi scurt. E îmbrăcat corect, cu o redingotă cenuşie strânsă pe talie şi o jiletcă din pichet alb.

— Hmm, spuse cu jumătate de voce, cred că astăzi voi avea o zi destul de grea.

Deschise o uşa care dădea într-o încăpere alăturată şi unde se aflau deja câteva persoane.

— Varnier e aici?

Cel strigat se ridică în picioare.

— Intră, Varnier!

Varnier era un om cu înfăţişare de mic burghez, mărunt, voinic, zdravăn pe picioare. Prinţul închise uşa după dânsul.

— Ei bine, Varnier: unde ai ajuns?

— Totul e gata pentru diseară.

— Perfect. Povesteşte în câteva cuvinte.

— Din ziua asasinării domnului Kessellbach, doamna Kesselbach, după ce a studiat ofertele pe care i le-aţi trimis, a ales ca locuinţă Căminul pentru doamne din Garches. Locuieşte în fundul grădinii, în ultimul din cele patru pavilioane, pe care conducerea căminului le închiriază acelor

doamne care doresc să trăiască cu desăvârşire izolate de celelalte. Pavilionul se mai numeşte al împărăteselor.

— Ce fel de servitori are?

— În primul rând Gertrude, domnişoară de companie care a sosit imediat după comiterea asasinatului, Suzanne, sora Gertrudei, pe care a adus-o de la Monte Carlo şi care face pe fata în casă. Se pare că cele două surori îi sunt foarte devotate.

— Ce ştii despre Edwards?

— A părăsit slujba şi s-a întors în ținutul natal.

— Doamna Kesselbach se întâlneşte cu cineva?

— Deocamdată cu nimeni. Din câte mi-am dat seama îşi petrece vremea întinsă pe divan. Pare foarte slabă, bolnavă, plânge mult.

— Altceva?

— Ieri, judecătorul de instrucție a stat două ore la dânsa.

— Şi tânăra fată…

— Domnişoara Geneviève Ernemont locuieşte pe partea cealaltă a drumului, pe o stradă care duce înspre câmp, a treia casă pe dreapta. Patronează o şcoală liberă şi gratuită pentru copiii handicapați. Cu ea locuieşte bunica, doamna Ernemont.

— Şi zici că Geneviève şi doamna Kesselbach au făcut cunoştință? Parcă aşa mi- ai scris.

— Da. Fata s-a dus la doamna Kesselbach să-i ceară ceva ajutoare băneşti pentru şcoala ei. Probabil că s-au plăcut fiindcă de vreo patru zile ies împreună în parcul Villeneuve.

— Pe la ce oră ies?

— De la 5 la 6. La ora 6 fix domnişoara se întoarce la şcoala ei.

— Vasăzică ai aranjat totul?

— Pentru astăzi la orele 6. Totul e gata:

— Nu va fi nimeni în preajmă?

— La ora aceea nimeni nu este în parc.

— Bine. Mă voi duce. Poți să pleci.

Îl conduse până la uşa vestibulului şi-l lăsă să iasă, se întoarse în sala de aşteptare şi strigă:

— Fraţii Doudeville.

Intrară doi tineri, îmbrăcaţi cu o eleganţă cam prea căutată, cu ochi vii şi înfăţişare simpatică.

— Bună ziua, Jean. Bună ziua, Jacques. Ce mai este nou pe la prefectură? '

— Mai nimic, şefule.

— Domnul Lenormand continuă să aibă încredere în voi?

— Bine-nţeles. După Gourel noi suntem inspectorii cei mai favoriţi. Dovada e că ne-a instalat la hotel Palace, pentru a putea supraveghea pe toţi călătorii de la etajul unu. Gourel vine în fiecare dimineaţă şi-i dăm acelaşi raport ca şi dumneavoastră.

— Perfect. Este absolut necesar să fiu pus la curent cu tot ce se face şi se spune la prefectura poliţiei. Cât timp Lenormand vă va crede oamenii lui, voi fi stăpân pe situaţie. Vreo urmă la hotel?

Îi răspunse Jean, cel mai mare dintre fraţi.

— Englezoaica care locuia într-una din camere a plecat.

— Englezoaica nu mă interesează. Am informaţii despre ea. Vecinul ei, maiorul Parbury?

Cei doi fraţi părură încurcaţi.

— Azi dimineaţă, maiorul Parbury a cerut să i se ducă bagajele la Gara de Nord, pentru trenul de la ora 12,30 şi el a plecat cu autoturismul. Am fost la plecarea trenului. Maiorul n-a venit.

— Dar bagajele?

— I-au fost aduse la gară.

— De către cine?

— Un comisionar, după câte am aflat.

— I-am pierdut urma, spuse Jacques.

— Nici vorbă! strigă voios prinţul. Cei doi tineri îl priviră miraţi.

— Este cel mai bun indiciu, cea mai bună urmă.

— Credeţi?

— Evident. Asasinarea lui Chapman s-a făcut într-una din aceste camere. Acolo, asasinul lui Kesselbach l-a dus pe secretar, acolo l-a ucis, acolo şi-a schimbat hainele şi complicele, fiindcă a existat un complice, a dus cadavrul pe culoar după ce asasinul a plecat. Cine este acest complice? Dispariția maiorului Parbury mi se pare suspectă. Informați-l imediat pe Lenormand sau pe Gourel. Domnii de acolo şi cu mine mergem mână în mână.

Prințul le mai făcu câteva recomandări după care îi lăsă să plece.

În sala de aşteptare a prințului mai rămăseseră doi vizitatori. Îl introduse pe unul dintre ei.

— Te rog să mă scuzi, doctore, îi zise el. Îți stau la dispoziție. Ce mai face însă Pierre Leduc?

— E mort.

— Atât de repede?!

— V-am spus că situația lui e îngrozitoare. A făcut o sincopă şi nu l-am mai putut salva.

— Înainte de a muri, a spus vreun cuvânt?

— Nimic.

— Eşti sigur că nimeni, dar nimeni, din ziua în care l-am găsit prăbuşit sub tejgheaua din cârciuma lui Gaston, n-a bănuit că de fapt noi l-am găsit pe Pierre Leduc? Cel căutat de poliția franceză?

— Absolut nimeni. L-am ținut într-o încăpere izolată. La mâna stângă i-am făcut un bandaj ca să nu i se vadă rana de la degetul mic. Cicatricea de pe față a fost acoperită de barbă.

— L-ai supravegheat personal?

— Numai eu. Şi potrivit instrucțiunilor primite, când era un pic mai lucid l-am descusut cât am putut. N-am reuşit să scot nimic de la el. Vorbe incoerente…

Prințul murmură pentru sine:

— Mort… Pierre Leduc e mort. Toată afacerea Kesselbach se sprijinea pe el şi iată-l acum că nu mai este, dispare fără să spună niciun cuvânt despre afacere… Merită oare să risc

în această aventură? E destul de primejdios şi aş putea avea un eşec.

Tăcu pentru ca după câteva clipe să exclame:

— Cu atât mai rău! Voi încerca. Chiar dacă Pierre Leduc e mort, lucrurile nu trebuie să fie lăsate la întâmplare. Pierre Leduc e mort! Trăiască Pierre Leduc! Doctore, poți să pleci. Îți voi telefona diseară.

Doctorul ieşi pe aceiaşi uşă dinspre vestibul.

— Şi acum între noi doi Philippe, zise prințul ultimului vizitator, în timp ce-i făcea loc să intre în birou. Acesta era un tip mărunțel, îmbrăcat în haine mizerabile.

— Şefule, îşi începu Philippe cuvântul, săptămâna trecută m-am angajat la hotelul pe care mi l-ai indicat, spre a putea supraveghea pe acel tânăr…

— Ştiu. E vorba despre Gérard Baupré. Ce poți să-mi spui despre el?

— E la capătul puterilor.

— E tot pradă gândurilor negre?

— Da. Vrea să se sinucidă…

— Serios?

— Chiar prea serios. Iată ce am găsit printre hârtiile lui. Philippe îi întinse prințului o coală de hârtie pe care era scris ceva. Prințul citi textul.

— Îşi anunță moartea… Şi chiar în asta seară…

— Aşa este. Frânghia e cumpărată şi de tavan a agățat un cârlig. Conform instrucțiunilor, am intrat în vorbă cu el. I-am povestit despre dumneavoastră şi l-am sfătuit să vină aici ca să vă ceară ajutorul. „Prințul Sernine e bogat, i-am spus, este generos, poate te va ajuta.”

— Foarte bine. Crezi că va veni?

— A şi venit.

— De unde ştii?

— L-am urmărit. Acum se plimbă în sus şi în jos pe bulevard. Dintr-o clipă în alta poate să intre aici.

Un servitor îşi făcu simțită prezența Prințul tresări.

— Ce s-a întâmplat?

Fără să scoată o vorbă servitorul îi întinse o carte de vizită. Prințul o luă şi o citi.

— Pofteşte-l pe domnul Gérard Baupré.

Servitorul ieşi iar prințul se întoarse spre Philippe.

— Tu treci în cabinetul de alături şi nu te mişca.

După ieşirea lui Philippe prințul murmură:

— Cum să ezit, destinul însuşi mi-l trimite pe acest om…

După câteva clipe intră un tânăr înalt, blond, subțire, cu fața slăbită, privirea înfrigurată, care rămase în prag, asteptând în acea atitudine a cerşetorului care ar vrea să întindă o mână, dar nu îndrăzneşte.

Conversația fu scurtă.

— Dumneata eşti Gérard Baupré?

— Da domnule, eu sunt…

— N-am avut onoarea.

— Vedeți… Mi s-a spus…

— Cine v-a spus?

— Un angajat de la hotel… Mi-a spus că a servit la dumneavoastră.

— Într-un cuvânt?

— Să vedeți…

Tânărul se opri intimidat, stingherit de atitudinea trufaşă a prințului care exclamă:

— Cred că ar fi necesar…

— Să vedeți… Mi s-a spus că sunteți foarte bogat şi generos… Şi mi-am zis că ar fi posibil…

Se opri, incapabil să mai continue.

Prințul se apropie de el.

— Domnule Gérard Baupré, nu ați publicat dumneavoastră un volum de poezii intitulat „Le Sourire du primtemps”?

— Ba da! Ba da! Exclamă tânărul, a cărui față se ilumina brusc. L-ați citit?

— Da… Foarte frumoase versurile dumitale… Întrebarea mea este: crezi dumneata că vei putea trăi din ce-ți aduc aceste versuri?

— Cred că da... Într-o zi sau alta...

— Într-o zi sau alta... Mai mult alta, nu-i aşa? Şi până atunci, ai venit să-mi ceri bani ca să ai cu ce trăi?

— Ca să am ce mânca, domnule.

Prinţul îi puse mâna pe umăr şi rosti cu glas rece:

— Poeţii nu mănâncă, domnule. Poeţii se hrănesc cu rime şi visuri. Fă şi dumneata aşa.

E mai frumos decât să întinzi mâna.

Tânărul se cutremură sub povara insultei. Fără să mai rostească un singur cuvânt se îndreptă spre uşă. Prinţul îl opri.

— Încă un cuvânt, domnule. Nu mai ai nici-o sursă de câştig?

— Niciuna.

— Chiar nu mai contezi pe nimic?

— Mai am o nădejde... Am scris unei rude... L-am rugat să-mi trimită nişte bani. Răspunsul trebuie să-l primesc astăzi.

— Şi dacă nu-l primeşti astăzi, eşti hotărât să?...

— Da, domnule.

Prinţul izbucni în râs.

— O doamne! Dar comic mai eşti tinere! Şi ce convingere naivă! Să vii să mă vezi la anul... Vom vorbi despre toate astea atunci... E foarte ciudat. Chiar foarte ciudat... Hahaha! E mai ales foarte comic!

Şi hohotind în continuare prinţul îl împinse afară din birou.

— Philippe, strigă el şi când uşa se deschise îl întrebă: Ai auzit?

— Da, şefule.

— Gérard Baupré aşteaptă astăzi o telegramă...

— Ultima lui speranţă.

— Telegrama nu trebuie să ajungă la el. Intercepteaz-o şi rupe-o.

— Am înţeles, şefule.

— Eşti singur în hotel?

— Singur cu bucătăreasa care nu doarme acolo. Patronul lipseşte.

— Bine. Pe diseară la orele 11. Eşti liber.

2

Prinţul Sernine trecu apoi în camera lui şi- şi sună valetul.

— Pălăria, mănuşile şi bastonul. Maşina e aici?

— Da, domnule.

Prinţul se îmbrăcă şi se instala în confortabila lui maşină, care-l duse în Bois de Boulogne, la marchizul şi marchiza de Gastyne, unde era invitat la dejun.

La orele două şi jumătate îşi părăsi amfitrionii, se opri în Avenue Kleber, luă cu dânsul doi prieteni şi un doctor şi la trei fără cinci sosi în Parc de Princes.

La orele trei fix se bătu în duel cu sabia cu comndantul italian Spinelli. În prima rundă tăie urechea adversarului său, iar la orele patru fără un sfert, la clubul din strada Cambon, lua loc la masa de joc de unde se ridică la orele cinci şi douăzeci având un câştig de patruzeci şi şapte de mii de franci.

Şi toate acestea fără grabă, cu un fel de indiferenţă trufaşă, ca şi cum mişcarea aceasta, care părea să-i ducă viaţa frenetică într-un vârtej de acţiuni şi evenimente, era regulă în zilele sale cele mai paşnice.

— Octave, zise el şoferului său, mergem la Garches.

La şase fără zece, coborî din maşină în faţa vechilor ziduri ale parcului din Neuville.

Parcelat, distrus, domeniul Villeneuve mai păstrează totuşi ceva din splendoarea pe care a avut-o pe vremea când împărăteasa Eugenie venea aici să-şi petreacă lehuziile. Peisajul are graţie şi melancolie!

O mare parte a domeniului fusese dată institutului Pasteur. O porţiune mai mică, despărţită de prima printr-o lizieră de copaci, formează proprietatea Căminului Doamnelor, patru pavilioane izolate.

„Aici locuieşte doamna Kesselbach”, îşi zise prinţul, în timp ce păşea pe aleile frumos aranjate ale parcului. Undeva, mai spre dreapta, pe malul eleşteului zări două doamne.

Varnier şi oamenii lui trebuie să fie pe aici, prin apropiere, dar să-i ia dracu se ascund foarte bine şi degeaba încerc să-i descopăr, îşi zise prinţul.

Cele două doamne păşeau acum alături. Albastrul cerului apărea când şi când printre crengile copacilor înalţi, în aer plutea miros de primăvară şi de iarbă proaspătă.

Pe răzoarele de gazon care coborau spre apa eleşteului margarete, violete, narcise, lăcrămioare, toate florile lunilor aprilie şi mai se grupau şi formau constelaţii de toate culorile. Soarele asfinţea la orizont.

Şi deodată, trei oameni apărură dintr-un boschet şi se îndreptară spre cele două doamne. Le bruscară.

Bărbaţii spuseră câteva cuvinte iar unul dintre ei vroi să-i smulgă geanta celei mai tinere dintre ele.

Ele începură să plângă iar cei trei bărbaţi se grăbiră.

În câteva clipe fu pe marginea apei. Cei trei bărbaţi îl văzură şi o rupseră la fugă.

— Aha! Fugiţi tâlharilor! strigă el. Fugiţi mâncând pământul! Îndată pun mâna pe voi!

Se lansa în urmărirea tâlharilor, când cea mai tânără dintre doamne îl imploră:

— O, domnule, vă rog… Prietena mea e bolnavă. Întradevăr, aceasta căzuse la pământ, leşinată.

Prinţul se opri şi se întoarse spre cele două doamne.

— E cumva rănită?… Sper că mizerabilii aceia…

— Nu… Nu… E numai speriată… Emoţia, apoi trebuie să înţelegeţi şi dumneavoastră… Este doamna Kesselbach…

— O! Făcu prinţul impresionat.

Scoase repede un flacon cu săruri şi-l întinse tinerei fete. Aceasta se grăbi să-l treacă pe sub nasul doamnei leşinate. Prinţul o privi cu atenţie. Era blondă, foarte simplă ca înfăţişare, cu faţa blândă şi gravă, cu un surâs care-i însufleţea trăsăturile, chiar atunci când nu surâdea.

„E Geneviève” îşi zise el.

Şi mai repetă de câteva ori numele tinerei emoționat.

În acest timp, doamna Kesselbach îşi revenea încet. La început păru mirată, pe urmă aducându-şi aminte de cele întâmplate, mulțumi printr-o înclinare a capului salvatorului ei.

Prințul făcu o plecăciune adâncă şi zise:

— Da-ți-mi voie să mă prezint… Prințul Sernine.

Doamna Kesselbach îi răspunse cu glas moale:

— Nu ştiu cum să vă mulțumesc, domnule.

— Nu mie trebuie să-mi mulțumiți ci întâmplării care a decis să fiu aici în acel moment. Da-ți-mi voie să vă ofer brațul.

Fără alte cuvinte, doamna Kesselbach se sprijini de brațul prințului şi curând ajunseră la intrarea Căminului. Înainte de a se despărți, doamna Kesselbach îi mai ceru o favoare.

— Vă rog, domnule, să nu vorbiți nimănui despre acest incident.

— Cu permisiunea dumneavoastră m-aş putea ocupa de cei care v-au atacat…

— Oh, nu doresc acest lucru. Ar trebui făcută o ancheta s-ar stârni din nou vâlvă în jurul numelui meu, sunt cam obosită…

Prințul nu mai insistă. În timp ce se înclina în fața ei o întrebă:

— Îmi permiteți să mă interesez de sănătatea dumneavoastră?

— Bine-nțeles…

Şi doamna Kesselbach o sărută pe obraji pe Geneviève şi intră în cămin.

Noaptea începuse să se lase şi lui Sernine îi fu teamă s-o lase singură pe Geneviève. O porniră pe alee şi abia făcură câțiva paşi când, din umbră se desprinse o siluetă şi fugi către ei.

— Bunicuțo! strigă Geneviève.

Se aruncă în brațele ei.

— Scumpa mea! Scumpa mea! Ce s-a întâmplat? Eram neliniştită. Niciodată n-ai întârziat atât de mult.

Geneviève se desprinse din braţele ei.

— Doamna Ernemont, bunica mea, prinţul Sernine…

Apoi Geneviève îi povesti incidentul şi doamna Ernemont zise:

— O! Scumpa mea, ce frică trebuie să-ţi fi fost! Nu voi uita niciodată, domnule… V-o jur… Prin ce spaimă ai trecut!

— Acum totul s-a terminat.

Merseră de-a lungul unui gard, în spatele căruia se ghicea o curte, mulţi copaci şi o casă albă. Ca să pătrunzi în acea curte trebuia să ridici un fel de barieră. O trecură şi bătrâna doamnă îl rugă pe prinţ să intre pentru câteva clipe. Prinţul acceptă şi fu condus într-un mic salonaş care servea şi ca vestibul.

Geneviève îşi ceru scuze dar trebuia să meargă la elevele ei care tocmai serveau masa de seară.

Bătrâna doamnă şi prinţul rămaseră singuri. Bătrâna avea faţa palidă şi tristă, părul alb. Foarte grasă, cu mersul destul de greoi şi în pofida faptului că era îmbrăcată ca o cucoană, avea ceva vulgar în fiinţa ei. Un timp bătrâna făcu ordine prin vestibul, aranja diferite obiecte aflate pe masă şi dulap. Prinţul Sernine se apropie de ea, îi cuprinse capul cu ambele braţe şi o sărută pe obraji.

— Hai, bătrânico, nu mă mai recunoşti?

Bătrâna rămase cu gura căscată, cu ochii holbaţi şi prinţul o sărută din nou râzând.

Abia atunci ea păru că-l recunoaşte şi bolborosi:

— Tu!… Tu eşti?!… Ah! Isuse! Cum se poate? Maică Precista!

— Victoria! Buna mea Victoria!

— Nu-mi spune aşa! Exclamă ea cutremurându-se. Victoria a murit de mult. Bătrâna ta servitoare nu mai există. Acum aparţin Genevièvei… Îşi coborî glasul şi continuă… Am citit prin ziare despre tine. Vasăzică e adevărat! Ţi-ai reluat viaţa plina de primejdii…

— După cum vezi!

— Şi mi-ai promis atunci că vei disparea, că vei deveni un om de treabă, cinstit…

— Crede-mă că am încercat. Patru ani. În aceşti patru ani ai mai auzit vorbindu-se despre mine?

— E adevărat, n-am mai auzit…

— Pe urmă am început să mă plictisesc.

Bătrâna oftă.

— Mereu acelaşi… Nu te-ai schimbat de loc şi nici n-o să te mai schimbi vreodată!… Dacă înțeleg eu bine, eşti amestecat în afacerea Kesselbach?

— Bine-nțeles că sunt, crezi că m-aş fi obosit să organizez acea agresiune împotriva doamnei Kesselbach pentru ca pe urmă s-o salvez din ghearele oamenilor mei? Sunt în mijlocul afacerii! Salvată de mine, va fi obligată să mă primească, am apărat-o şi astfel am ocazia să supraveghez tot ce se întâmplă în preajma ei.

Victorie îl privi cu spaimă.

— Înțeleg, înțeleg, toate acelea sunt minciuni, înscenări… Dar Geneviève?

— Am dat o dublă lovitură! Gândeşte-te şi tu. Cât timp mi-ar fi luat ca să mă apropii de dânsa? Şi ce-aş fi fost pentru ea? Un străin, un necunoscut! Aşa însă, sunt salvatorul iar peste o oră… Voi fi şi prietenul…

Victorie începu să tremure.

— Prin urmare ai salvat-o pe Geneviève numai ca s-o amesteci şi pe ea în afacerile tale murdare!?

Şi dintr-o dată, într-un acces de revoltă îl apucă de umeri:

— Ei bine, nu! N-am să te las! Mi-ai adus-o pe fata asta într-o zi şi mi-ai spus: Ține-o, ai grijă de ea, ia-o în paza ta, părinții ei sunt morți! Aşa mi-ai spus şi dacă e în paza mea, atunci am s-o apăr împotriva ta şi a manevrelor tale.

Stând în picioare şi cu pumnii încleştați, bătrâna doamnă părea un luptător gata să înceapă confruntarea.

Cu gesturi calme, Sernine îi luă mâinile şi o obligă să se aşeze în fotoliu, se aplecă spre ea şi cu glasul cel mai calm din lume îi zise:

— Gata!

Bâtrâna începu să plângă în hohote, îşi împreună mâinile într-un gest de implorare:

— Te rog, lasă-ne în pace! Eram atât de fericite! Credeam că ne-ai uitat şi binecuvântam cerul pentru asta! Ei bine, te iubesc, dar Geneviève ți-a luat locul în inima mea!

— După câte îmi dau eu seama m-ai trimite imediat la dracu! Să lăsăm fleacurile astea! Trebuie să vorbesc cu Geneviève.

— Vrei să-i vorbeşti?

— Bine-nțeles! Ce e o crimă!?

— Ce-ai de gând să-i spui?

— Un secret... Un secret care o va emoționa...

— Să nu-i spui nimic! Mă tem pentru ea!

— Lasă, nu te mai teme. Vine, îi aud paşii. Şterge-ți lacrimile şi fii cuminte.

— Ai grijă, nu ştiu ce-ai de gând să faci, dar țin să te previn că fata nu-i ca tine. Este o fire curajoasă dar foarte sensibilă. Ai putea s-o răneşti cu acest secret. Ea vine dintr-o lume deosebită de a ta, cu o altă morală. Sunt lucruri care îți sunt interzise, n-ai cum să le înțelegi. Geneviève are conştiința pură, curată pe când tu...

— Pe când eu, ce?

— Tu nu eşti un om cinstit.

3

Discuția fu întreruptă de intrarea vioaie a Genevièvei.

— Toate fetițele mele sunt în dormitor, miau mai rămas zece minute... Dar ce s-a întâmplat, bunico? Tot te mai gândeşti la cele întâmplate?

— Nu domnişoară, răspunse Sernine, bunica dumitale şi-a amintit de copilăria ta şi se pare că acest lucru a emoționat-o.

— De copilăria mea? întrebă tânăra înroşindu-se. O, bunicuțo!

— A, nu trebuie s-o cerți în felul asta mi- am adus aminte că am trecut deseori prin satul în care ai fost crescută.

— Prin Aspremont? Strigă fata.

— Prin Aspremont, lângă Nisa, locuiați, dacă îmi aduc bine aminte într-o căsuță nouă, albă…

— Chiar aşa era, albă şi cu ceva albastru în jurul ferestrelor! Eram foarte mică pe atunci, aveam şapte ani când am plecat din Aspremont, dar îmi aduc aminte foarte bine de multe lucruri petrecute în timpul acela. N-am uitat nici strălucirea soarelui pe fațada albă nici uriaşului eucalipt de la capătul grădinii!

— La capătul grădinii, domnişoară, era o livadă de măslini, iar la umbra unui astfel de măslin era o masă la care lucra mama dumitale în zilele de arşiță.

— Adevărat, adevărat şi eu mă jucam alături…

— Acolo am văzut-o de multe ori pe mama dumitale… Lângă ea te-am văzut, acuma mi- am adus aminte. Îmi aduc aminte de imaginea ei fericită, veselă.

— Biata mea măicuța, nu era prea fericita. Tatăl meu a murit în ziua în care m-am născut şi nimic n-a mai putut-o consola. Plângea mereu. Am păstrat batista cu care-şi ştergea lacrimile.

— O mică batistă cu desenuri în roz.

— Poftim? Zise fata surprinsă, Ştiți…

— Într-o zi m-am nimerit acolo când o consolai şi scena mi-a rămas întipărită adânc în memorie.

Fata îl privi în ochi şi murmură mai mult pentru sine:

— Da… Da… Mi se pare şi mie… Expresia ochilor dumitale… Vocea…

Îşi coborî pleoapele încercând într-un ultim efort să-şi fixeze o amintire care-i scăpa.

— Aşadar ați cunoscut-o pe mama?

— Aveam nişte prieteni la Aspremont la care mă duceam când şi când. Acolo o mai întâlneam pe mama dumitale.

Ultima dată mi s-a părut foarte trista şi mai ales palidă... Pe urmă...

— N-aţi mai întâlnit-o. Câteva zile mai târziu a murit şi am rămas singură, cu vecinii... Într-o seara a venit cineva, dormeam, şi acel cinva m-a învelit în pături, m-a luat în braţe...

— Un bărbat? întrebă prinţul.

— Da un bărbat, îmi vorbea încetişor cu glas blând şi glasul lui îmi făcea bine, m-a scos din casă şi ne-am urcat într-o trăsură, era noapte şi trăsura mă legăna şi glasul acelui bărbat...

Geneviève îşi coborâse vocea, îl privi pe prinţ şi mai cu luare aminte, părea destul de confuză...

— Unde te-a dus acel bărbat?

— Amintirile mele se estompează. Cred că am dormit câteva zile. Nu mă revăd decât într- un târg din Vendee, unde mi-am petrecut cea de a doua parte a copilăriei mele la Montegut, la tatăl şi mama Izereau, oameni de treabă care m-au crescut şi al cărui devotament nu-l voi uita niciodată.

— Cu ei ce s-a întâmplat? întrebă prinţul.

— Au murit, răspunse fata... A fost o epidemie de febră tifoidă în regiune. Am aflat destul de târziu cauza morţii lor. Bine-nţeles că şi eu m-am îmbolnăvit dar am fost luată de acelaşi bărbat, în aceleaşi condiţii... Am ţipat, nu vroiam să plec. Atunci, acel bărbat mi-a înfăşurat un fular în jurul gurii.

— Cam ce vârstă aveai atunci?

— Paisprezece ani... Au trecut de atunci patru ani...

— Ai putea recunoaşte chipul acelui bărbat?

— Nu, avea faţa acoperită cu o mască şi mai ales n-a rostit niciun cuvânt. Totuşi, mi- am dat seama că e acelaşi după felul în care ma învelit în pături, după gesturile care le-a făcut.

— Pe urmă?

— Pe urmă, ca şi rândul trecut, a fost o uitare ciudată, un somn ciudat. Poate şi din cauză că am fost bolnavă... Când mi-am revenit eram într-o cameră cu pereţii albi şi o femeie

era aplecată asupra mea. Bunicuța. Surâdea. Aşa am ajuns aici, în această casă.

Geneviève îşi recăpătase stăpânirea de sine, surâdea.

— Doamna Ernemont mi-a spus că m-a găsit într-o seară în pragul uşii, m-a dus în casă şi m-a îngrijit. Acum, acea fetiță, învață alte fetițe aritmetica şi gramatica.

În toată rostirea Geneviève se exprima vesel, cu un ton alert, arătând un echilibru perfect.

— N-ai mai auzit niciodată de acel bărbat?

— Niciodată.

— Crezi că revederea lui te-ar tulbura?

— Aş fi mulțumită să-l revăd…

— Ei bine, domnişoară…

Geneviève tresări surprinsă.

— Ştiți ceva despre el?

— Nu… Nu chiar.

Sernine se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Din când în când privirea lui se oprea asupra chipului Genevièvei şi părea că vrea să-i spună ceva.

Doamna Ernemont aştepta cu groază ca el să vorbească, să-i destăinuiască fetei acel secret de care depindea liniştea ei.

Într-un târziu prințul se aşează pe scaun, şovăia, în cele din urmă spuse:

— Nu… Nu… Mi-a trecut doar aşa prin amintire… O amintire…

— O amintire? Poate că mă va ajuta această amintire, insistă tânăra.

— M-am înşelat. Sunt în povestirea dumitale câteva amănunte care m-au făcut să cred altceva.

— Sunteți sigur?

Prințul ezita.

— Absolut sigur, răspunse el cu un ton calm.

— A! Făcu ea dezamăgită. Ar fi fost bine să ştiu…

Prințul tăcu şi fiindcă tăcerea se prelungea, Geneviève se aplecă spre doamna Ernemont.

— Mă duc la fetițele mele, probabil că s-au culcat, dar niciuna nu va adormi dacă nu mă vor vedea în preajma lor.

Întinse apoi mâna prințului, zâmbind.

— Încă odată mulțumirile mele…

— Pleci, domnişoară? întrebă Sernine.

— Trebuie… Bunicuța vă va conduce…

Noapte bună.

Prințul se înclină fără să rostească un cuvânt. Când fu lângă uşă, Geneviève se mai întoarse odată, şi zâmbi. Apoi dispăru.

Prințul ascultă încremenit zgomotul paşilor ei care se stingeau încet-încet până ce nu se mai auzi nimic. Pe fața lui se citea o mare emoție.

— Ei, zise bătrâna, văd că n-ai vorbit.

— N-am putut.

— Nu e în firea ta să dai înapoi.

— Acum n-am putut! zise prințul supărat.

— Crezi că ea n-a simțit că tu eşti acel bărbat? Era de ajuns un singur cuvânt…

— Tânăra asta abia mă cunoaşte, un asemenea adevăr nu se poate rosti cu atâta brutalitate… Trebuie să-i asigur o existență minunată.

Victorie dădu din cap.

— Cred că te înşeli. Geneviève nu are nevoie de o existență minunată. Ea are gusturi simple.

— Are gusturile pe care orice femeie le poate avea. Averea, luxul, posibilitatea de a le avea nu se refuză.

— N-o cunoşti pe Geneviève şi ai face mai bine…

— Să ştii că n-am de gând s-o amestec pe Geneviève în afacerile mele, aşa cum ai crezut tu. Trebuia s-o văd. Am văzut-o…

Prințul se ridică brusc şi ieşi din şcoală, se îndreptă spre maşina care-l aştepta.

„E adorabilă, îşi zise el cu emoție. Ochii aceia care mă înduioşau până la lacrimi. Oh, ce îndepărtate sunt acele amintiri”!

— Da, va trebui să mă ocup de fericirea ei. Chiar din astă seară, Geneviève va avea un logodnic! Condiția fericirii este chiar dragostea...

4

Urcă în maşină şi-i ceru lui Octave să-l ducă acasă. Se tolăni pe pernele moi ale banchetei şi refuză să se mai gândească la ceva.

Curând ajunseră şi prințul coborî şi merse imediat în biroul său. Ceru legătura telefonică cu Neuilly şi vorbi cu prietenul său, doctorul, căruia îi mai dădu câteva instrucțiuni după care se schimbă de haine şi plecă.

Luă masa la clubul din strada Cambon, se duse apoi la operă unde stătu o oră. Părăsi teatrul de operă după care îi ceru lui Octave săl ducă la Neuilly.

— Cât e ceasul? întrebă prințul.

— Zece şi jumătate.

— Drace, e puțin cam târziu. Dă-i bătaie! zise Sernine.

După zece minute, maşina opri la capătul străzii Inkerman, în fața unei vile destul de izolate. Îi ceru apoi şoferului să claxoneze. În câteva clipe din vilă coborî doctorul.

— Individul e gata? întrebă Sernine.

— Împachetat.

— În bună stare sper, mai zise prințul.

— Excelentă chiar. Dacă totul va fi cum mi- ai povestit, poliția nu va pricepe nimic.

— Asta e treaba ei. Adu-l. Ajută-l Octave.

Cei doi băgară cu greu în maşină un fel de sac care avea forma unui individ şi care părea destul de greu.

La Versailles, Octave, strada de la Vilaine. În fața hotelului Deux-Empereurs.

— Brrr! Făcu doctorul. Asta-i un hotel sinistru.

— Mie îmi spui? De altfel treaba e grea, dar să mă ia naiba dacă mi-aş da locul pentru o comoară... Îmi place mai mult aşa.

Până când ajunseră la hotel nu mai scoaseră nici-o vorbă.

Maşina opri în faţa unei intrări discrete. Primul coborî şi lovi într-un fel anume în lemnul ei. Imediat se deschise şi apăru Philippe.

— E tot aici? întrebă prinţul.

— Da.

— Frânghia?

— Laţul e făcut.

— A primit telegrama pe care o aştepta?

— Nu. E la mine. Philippe scoase telegrama şi o întinse prinţului care o desfăcu şi citi.

— Drace! Telegrama asta mi-ar fi dat totul peste cap! zise el. Acum e douăsprezece fără un sfert. Peste un sfert de oră, nefericitul se va arunca în neant. Condu-mă acolo, Philippe... Dumneata rămâi aici doctore.

Philippe luă o lumânare şi împreună urcară la etajul al treilea şi în vârful picioarelor străbătură coridorul urât mirositor până la o scară din lemn pe care, putrezea un covor.

— Există riscul de a fi auziţi? întrebă Prinţul.

— Nimeni. Cele două camere sunt izolate. Băiatul este în camera din stânga.

— Bine. Acum întoarce-te jos. La miezul nopţii, împreună cu doctorul şi Octave veţi aduce un individ aici.

Philippe dădu din cap semn că înţelesese şi dispăru în întuneric. Prinţul urcă cele zece trepte ale scării din lemn atent la trepte. În liniştea care domina hotelul, un scârţâit ar fi avut efectul unei bombe. Curând ajunse în faţa a două uşi. Prinţul o deschise pe cea din dreapta cu aceleaşi precauţiuni. O lumină strălucea în umbra încăperii. Sernine se îndreptă spre această lumină care venea dinspre camera de alături printr-o uşă de sticlă acoperită cu o bucată de pânză.

Prinţul ridică pânza şi-şi lipi ochiul de o zgârietură făcută în sticlă. Văzu un tânăr aşezat la un birou. Era poetul Gérard Baupré.

Scria la flacăra unei lumânări. Deasupra lui atârna o frânghie agățată de un cârlig cu lațul făcut. Un dangăt uşor se auzi de la ceasul din turnul oraşului.

Douăsprezece fără cinci.

Tânărul continua să scrie. După câteva clipe puse tocul deoparte, aşează în ordine câteva file acoperite cu rânduri scrise şi începu să citească ceea ce scrisese. Lectura îl nemulțumi fiindcă rupse foile şi le arse apoi la flacăra lumânării.

Se aplecă deasupra unei alte coli albe, scrise câteva cuvinte, semnă brutal şi se ridică. În mişcarea lui atinse capătul de jos al frânghiei. Se aşeză din nou zguduit de un fior de groază

Sernine îi vedea fața palidă, obrajii slăbiți.

O lacrimă se prelinse încet, singură şi dezolată. Privirile erau ațintite în gol şi ochii săi erau înspăimântători de trişti, păreau că văd înfricoşătorul neant.

Miezul nopții.

Cele douăsprezece bătăi tragice de care atâția oameni deznădăjduiți şi-au agățat ultima clipă a existenței lor.

La a douăsprezecea bătaie, Gérard Baupré se ridică hotărât şi fără a se mai cutremura de groază privi frânghia. Încercă chiar să surâdă, biet surâs, lamentabilă grimasă a condamnatului pe care moartea l-a şi cuprins în ghearele ei.

Gérard luă un scaun şi se urcă pe el, apucă cu o mână frânghia. O clipă păru că şovăie, era clipa de grație pe care ți-o acorzi înainte de gestul fatal. Îşi roti privirile de jur-împrejur, contemplă camera în care soarta haină îl aruncase, tapetele murdare, patul mizerabil. Pe masă, nici-o carte. Le vânduse pe toate. Nici-o fotografie, niciun plic. N-avea pe nimeni pe lumea asta. Ce-l mai lega de viață?

Cu o mişcare bruscă, îşi băgă capul în laț şi trase de frânghie până ce nodul îi strânse beregata, apoi azvârli cu piciorul scaunul de sub el şi se aruncă în gol.

5

Trecură câteva secunde, trupul avusese două sau trei convulsiuni. Picioarele căutaseră zadarnic un punct de sprijin.

Sernine intră. Fără grabă citi cele scrise pe coala de hârtie.

„Obosit de viață, bolnav, fără bani, fără speranța, mă sinucid. Să nu fie acuzat nimeni de moartea mea. 30 Aprilie. Gérard Baupré."

Sernine puse hârtia la loc pe masă, ca să poată fi găsită imediat. Trase scaunul, se urca pe el şi ținând corpul lipit de dânsul lărgi nodul frânghiei şi îi scoase capul afară.

Trupul se îndoi moale în brațele lui.

Sernine îl lăsă să lunece de-a lungul mesei, sări jos de pe scaun, apoi îl întinse în pat.

Calm, deschise uşa şi întrebă:

— Sunteți acolo toți trei?

— Da. Să aducem pachetul? Se auzi un glas din întuneric.

— Aduceți-l.

Prințul luă un sfeşnic şi le lumina calea. Cu mare greutate cei trei oameni urcară scara cu sacul în spinare.

— Puneți-l aici, zise prințul arătând masa. Cu ajutorul unui briceag tăie sforile ce legau sacul. Apăru o pânză albă pe care Sernine o dădu la o parte. În pânză se afla un cadavru. Cadavrul lui Pierre Leduc.

— Sărmane Pierre Leduc, zise Sernine, nu vei şti niciodată ce-ai pierdut murind atât de tânăr! Grație mie ai fi ajuns departe. Dar, asta ți-a fost soarta. Haide, Philippe, suie-te pe scaun iar tu Octave pe masă. Ridicați-i capul şi băgați-l în lațul frânghiei.

Două minute mai târziu, corpul lui Pierre Leduc se legăna spânzurat de frânghie.

— Perfect. Acum vă puteți retrage cu toții. Dumneata, doctore vei veni aici mâine dimineață, vei lua act de sinuciderea tânărului Gérard Baupré, m-ai înțeles? A tânărului Gérard Baupré. Iată aici şi scrisoarea de adio, vei

chema medicul legist şi comisarul şi vei aranja lucrurile în aşa fel încât niciunul să nu observe că are degetul tăiat şi o cicatrice pe obraz.

— Nimic mai simplu, spuse doctorul.

— Procesul verbal să fie redactat imediat şi să rămână la dumneata.

— Se va face.

Evită trimiterea cadavrului la rnorgă. Obține autorizația de înmormântare imediat.

— O să fie cam greu

— Încearcă. Pe ăsta l-ai examinat?

Prințul întinse mâna spre trupul întins pe pat.

— Da, spuse doctorul. Respirația îi redevine normală. Riscul a fost însă foarte mare... Ar fi putut să cedeze...

— Cine nu riscă nu câştigă... Cam în cât timp îşi va recăpăta cunoştința?

— În câteva minute.

— Bine.

Doctorul se ridică şi se îndreptă spre uşă. Prințul îl opri.

— Rolul dumitale, doctore, încă nu s-a terminat.

Prințul îşi aprinse o țigare şi fumă liniştit până când un suspin îl trezi din visurile sale. Sernine se apropie de pat. Tânărul începea să- şi revină, pieptul i se ridica cu scurte întreruperi. Imediat ce-şi reveni, tânărul îşi duse mâna la beregată, gest care îi smulse un geamăt de durere. Trupul îi tremura îngrozit. Deschise ochii şi zări fața lui Sernine aplecată asupra sa.

— Dumneavoastră?! Murmură el fără a înțelege ceva.

Îl privea de parcă văzuse o fantomă.

Îşi duse din nou mâna la beregată, îşi pipăi gâtul şi ceafa, apoi scoase un strigăt înăbuşit.

O spaimă nebună îi holba ochii, îi făcu părul măciucă şi-i scutura trupul.

Prințul se trase mai într-o parte, şi Gérard văzu, atârnat de frânghie un spânzurat!

Baupré căzu înapoi în pat. Omul acela, spânzurat, era chiar el. Era mort, era un vis care venea după moarte! Halucinație a acelora care nu mai sunt şi ai căror creieri zdruncinați mai pulsează încă un timp!

Întinse brațele vroind parcă să se apere de ceva sinistru şi istovit de atâta efort, leşină.

— De minune, spuse prințul. Fire impresionabilă, sensibilă... E firesc să fie înspăimântat... Cred că acum e momentul să-l fac să înțeleagă ce se petrece cu el şi ce rol va avea de acum încolo.

Deschise uşa care ducea în camera cealaltă, se apropie de pat şi-l ridică pe tânăr, după care îl duse în cealaltă cameră, îi frecționa tâmplele, îi trecu pe sub nas o sticluță cu săruri.

Încet, tânărul se trezi. Gérard întredeschise pleoapele, îşi ridică ochii înspre tavan, spânzuratul nu se mai afla acolo, îşi roti apoi privirile prin cameră. Era alta, nu cea în care săvârşise ceea ce credea el că săvârşise. Se adresă apoi prințului:

— Am visat?

— Nu.

— Cum adică, nu?

Pe urmă îşi aduse aminte şi exclamă:

— Am vrut să mor... Ba chiar am făcut-o!

Se ridică pe jumătate în pat.

— Era ceva atârnat aici, de fapt nu aici, în altă parte! Era un om atârnat de o frânghie! Şi pe asta am visat-o?!

— N-ai visat.

— Poftim? O, nu... Vă rog să mă treziți! Dorm! Sau mai bine sunt mort! Şi ceea ce s-a întâmplat până acuma e un simplu coşmar! Cred că îmi pierd mințile!

Sernine îi puse mâna pe cap.

— Ascultă-mă... Ascultă-mă bine şi înțelege. Trăieşti. N-ai murit. Trupul şi mintea sunt ca şi înainte. Altcineva a murit. Gérard Baupré nu mai există. Mâine, în registrul de stare civilă în dreptul numelui de Gérard Baupré cineva va scrie „decedat”, de fapt e decesul numelui tău.

— Nu se poate! Gérard Baupré n-a murit! Trăieşte şi eu sunt acela!

— Nu, nu mai eşti Gérard Baupré, spuse cu tărie prinţul. Îi arătă apoi uşa care ducea în camera de alături.

— Gérard Baupré e acolo, în cameră. Vrei să-l vezi? Atârnă în cârligul din tavan. Pe masă se afla scrisoarea prin care nu învinovăţeşte pe nimeni de moartea ta. O să-ţi dai seama mai târziu de ce totul s-a întâmplat aşa. E mai bine pentru tine ca Gérard Baupré să fie mort.

Tânărul îi asculta cuvintele complet buimăcit.

— Şi atunci? Zise el.

— Atunci o să stăm de vorbă.

— Să vorbim… Despre ce?

— Vrei cumva o ţigare? îl întrebă prinţul care-i văzu sclipirea din priviri şi surâse. Asta e bine. Înseamnă că revii la viaţă.

Aprinse o ţigare şi o întinse spre Gérard, după care începu să-i explice sec ce se întâmpla cu el.

— Răposate Gérard Baupré, erai sătul de viaţă, fără speranţă, bolnav, fără bani… Vrei să fii sănătos, bogat şi puternic?

— Nu pricep despre ce vorbiţi.

— E simplu, întâmplarea te-a scos în calea mea. Eşti tânăr, băiat drăguţ, poet, inteligent şi ceea ce ai făcut mai înainte, gestul de a te sinucide, dovedeşte că eşti şi onest. Atâtea calităţi rar se pot întâlni la un om. Eu le preţuiesc şi te iau sub protecţia mea.

— Dar nu sunt de vânzare, strigă tânărul.

— Nu fii idiot! Cine îţi vorbeşte de vânzare sau cumpărare? Eu nu vreau conştiinţa dumitale. E prea de preţ ca să ţi-o răpesc.

— Atunci ce doriţi de la mine?

— Viaţa ta.

Îi arătă beregata vânătă.

— Viaţa ta, viaţa pe care n-ai ştiut s-o foloseşti, pe care ai ratat-o, ai pierdut-o şi pe care eu am pretenţia s-o refac şi

asta după alte canoane, după alte principii. Vei avea glorie şi noblețe care te-ar putea ameți, băiete... Gândeşte-te că eşti liber! Liber ca pasărea cerului! Nu trebuie să mai suporți povara numelui tău! Ai făcut să dispară acel individ pe care societate l-a respins, l-a stigmatizat cu fierul roşu! Eşti liber! În lumea asta de robi, în care fiecare îşi poartă eticheta, tu poți să vii şi să pleci necunoscut, nevăzut, ca şi cum te-ai afla în posesia inelului lui Gyges[1]. Pentru un artist ca tine este ceva ce nimeni nu şi-a putut imagina vreodată. O viață nouă, o viață pe care poți să ți-o modelezi după cum vrei tu, după îndemnurile inimii tale, a rațiunii tale.

Tânărul făcu un gest de oboseală.

— Ce să fac eu cu această comoară? Ce-am făcut eu până acuma? Nimic. N-o să pot face nici de acum încolo.

— Dă-mi-o mie.

— Şi ce-o să faceți cu ea?

— Totul. Dacă tu nu te crezi artist, eu mă cred şi încă unul inepuizabil, nestăpânit, chiar exuberant!

Acolo unde tu n-ai reuşit am să reuşesc eu! Dă-mi viața ta şi-o să vezi!

— Vorbe, simple vorbe... strigă tânărul a cărei voce se însufleția încet-încet. Visuri deşarte! Ştiu prea bine cât îmi poate pielea! Îmi cunosc laşitatea, descurajarea, eforturile care au dat greş, îmi cunosc întreaga mizerie a sufletului. Ca să încep o viață nouă ar trebui să am o altă voință...

— Am eu şi pentru tine.

— Prieteni...

— Vei avea.

— Resurse băneşti...

— Vei avea şi bani Nu trebuie decât să te hotărăşti. Eu îți ofer o comoară!

---

[1] Artefact menționat de Platon în cartea a doua a volumului *Republica*. Acest inel permitea purtătorului să devină invizibil.

— Dar cine eşti dumneata? întrebă tânărul aiurit.

— Pentru toată lumea, prinţul Sernine. Pentru tine… O să afli mai târziu. Sunt mai mult decât un prinţ, decât un rege sau chiar decât şi un împărat.

— Totuşi, cine eşti? Cine eşti? Strigă tânărul.

— Dacă ţii s-o ştii, atunci sunt STĂPÂNUL. Acela care vrea şi care poate, acela care face. Voinţa mea nu are limite, nu există limite ale puterii mele. Sunt mai bogat decât cei bogaţi. Sunt mai puternic decât cei mai puternici, căci forţa lor e în slujba mea.

Îi cuprinse capul şi-l privi adânc în ochi.

— Fii şi tu bogat şi puternic, îţi ofer fericirea de a trăi. Liniştea pentru creierul tău de poet, dar nu numai atât, ci şi gloria. Primeşti?

— Da… Da… murmură tânărul Gérard orbit şi dominat. Ce trebuie să fac pentru toate astea?

— Deocamdată nimic.

— Nu se poate…

— Îţi spun că nimic. Tu nu trebuie să joci un rol activ. Vei fi un figurant şi nici măcar atât. Un pion pe care când şi când trebuie să-l împing înainte.

— Trebuie să fac ceva, strigă Gérard.

— Poţi să scrii versuri! Vei trăi după cum te va duce capul. Vei avea bani şi-ţi vei trăi viaţa. Nu mă voi ocupa de tine. Repet încă odată: în afacerea mea nu ai niciun rol.

— Atunci cine am să fiu eu?

Sernine întinse braţul spre camera de alături.

— Vei lua locul aceluia de dincolo. Tu eşti acela.

Gérard tresări şi avu un gest de revoltă.

— O nu! Acela este un mort… Apoi, este o crimă. Nu vreau o viaţă nouă, făcută pentru mine, imaginată pentru mine, un nume necunoscut care să surprindă pe toată lumea!

— Vei fi acela de dincolo, spuse cu tărie prinţul. Nu altul! Acela, pentru că destinul lui e magnific, pentru că numele lui e celebru şi-ţi lasă ca avere un titlu de noblеţe şi de mândrie.

— Dar e o crimă! Gemu Gérard din ce în ce mai slab.

— Vei fi acela! strigă dur Sernine Dacă nu accepți, vei redeveni Gérard Baupré şi asupra lui Gérard Baupré am drept de viață şi de moarte!

Sernine scoase revolverul şi-l îndreptă asupra tânărului.

— Alege! spuse prințul.

Lui Gérard i se făcu frică şi căzu în pat cu lacrimi în ochi.

— Vreau să trăiesc!

— Numai în felul în care ți-am spus eu!

— Am altă soluție?

— Nu.

— După groaznicul moment prin care am trecut moartea mă înspăimântă de o mie de ori! Orice în afară de moarte. Suferința, boala, toate chinurile, infamiile, crima chiar şi dacă e nevoie, numai moartea nu!

Gérard tremura ca scuturat de friguri, de parca Marea Duşmancă îi mai dădea târcoale.

— Nu-ți cer nimic imposibil, nimic rău. Dacă se întâmplă ceva rău, eu sunt răspunzător. Nu e o crimă, însă va trebui să mai faci ceva. Dar ce înseamnă asta după spaima pe care ai trăit-o?

— Nu-mi pasă de suferință!

— Atunci să trecem la acțiune imediat! strigă prințul. Imediat. Zece secunde de suferința, şi totul va fi în ordine. Zece secunde şi viața celuilalt îți va aparține.

Îl trase din pat spre masă, îl aşează pe scaun, îi apucă mâna stângă şi i-o fixă pe masă cu degetele răsfirate. Scoase din buzunar un briceag, lipi tăişul de degetul său cel mic şi-i strigă:

— Loveşte! Loveşte cu pumnul! O singură lovitură şi totul s-a sfârşit!

Gérard se răsuci zguduit de groază.

— Niciodată! Bolborosi el. Niciodată!

— Loveşte! O singură lovitură şi s-a sfârşit! Vei fi celălalt om, nimeni nu te va mai recunoaşte.

— Numele lui…

— Numai după ce loveşti.

— Niciodată! Ah, ce tortură!... Vă implor, mai târziu!

— Nu, acuma!

— Acum nu.

— Loveşte odată, idiotule! Te aşteaptă o avere, gloria. Iubirea...

Gérard ridică pumnul.

— Iubirea... Da, pentru asta da...

— Vei iubi şi vei fi iubit! strigă Sernine. Logodnica te aşteaptă. Eu însumi ţi-am ales-o.

E mai curată decât cele curate. Mai frumoasă decât cele frumoase. Va trebui s-o cucereşti!

Braţul se încordă pentru a izbi, însă instinctul fu mai tare. O energie ciudată străbătu trupul tânărului care se smulse din braţele lui Sernine şi se repezi în camera cealaltă. Alergă ca un nebun acolo.

Sernine nu se obosi să-l ajungă din urmă. La urechi îi ajunse un urlet de groază şi tânărul apăru în cadrul uşii, se apropie de el.

— Loveşte! spuse prinţul răsfirându-i din nou degetele şi punând tăişul cuţitului pe degetul cel mic.

Ca un automat şi cu ochii rătăciţi de groază, tânărul ridică braţul şi lovi...

— A! strigă el.

Bucăţica de carne sărise. Sângele se lăţea încet pe suprafaţa mesei. Gérard leşină.

Sernine se uită la dânsul câteva secunde.

— A fost greu. Ştiu asta. Dar şi răsplata e mare, împărătească.

Deschise uşa şi-l strigă pe doctor care aştepta la piciorul scării.

— Vino, doctore! E rândul dumitale. Fă-i o incizie în falca dreaptă, identică cu a lui Pierre Leduc. Să fie identică. Peste o oră mă întorc

— Vă simţiţi rău? întrebă îngrijorat doctorul.

— Doar puţin obosit. Mă duc să iau aer.

Ieşi din hotel, străbătând aceleaşi coridoare pustii.

Când fu afară îşi aprinse o ţigare şi răsuflă uşurat.

— O zi bună, cam obositoare, dar o zi bună, zise el. Am devenit prietenul lui Dolorès Kesselbach, al lui Geneviève şi am la dispoziţie şi un Pierre Leduc, foarte prezentabil şi devotat mie. Şi în sfârşit, am găsit pentru Geneviève un soţ cum rar se găseşte. Acum... Mi-am terminat treaba... De acum trebuie să culeg roadele. E rândul dumitale domnule Lenormand să te pui pe treabă! Eu sunt gata.

După câteva clipe adaogă:

— Decât... Decât... De fapt cine o fi acest Pierre Leduc? I-am dat viaţa lui acestui tânăr dar nu ştiu mai nimic despre el. E cam idiot dar în definitiv, nimic nu-mi dovedeşte că Pierre Leduc era fecior de mezelar!

Domnul Lenormand în acţiune

1

În dimineaţa zilei de 31 mai, toate ziarele menţionară că Arsène Lupin indicase că în ziua aceea se va produce evadarea aprodului Jérôme. Unul dintre ziare rezuma situaţia cam aşa:

„Sinistrul masacru din hotelul Palace a avut loc în ziua de 17 aprilie. Ce s-a descoperit de atunci şi până acum? Nimic.

Existau trei indicii: tabachera, literele L şi M, pachetul de haine uitat în biroul hotelului. Altceva? Nimic.

Se bănuieşte unul dintre pasagerii care locuiau la etajul unu, şi a cărui dispariţie e suspectă. A fost găsit? I s-a stabilit identitatea?

Prin urmare, drama e tot atât de misterioasă ca şi în primul moment.

Spre a se completa tabloul, recent am aflat că între prefectul poliţiei şi subalternul său domnul Lenormand există divergenţe, şi că acesta şi-ar fi prezentat demisia., astfel ancheta în afacerea Kesselbach o conduce acum subşeful Siguranţei, domnul Weber, care se pare că ar fi unul din adversarii domnului Lenormand.

Ne aflam deci în faţa unei dezordini şi a unei anarhii.

Vizavi de aceasta se află Arsène Lupin care dă dovadă de energie, metodă, perseverenţă. Concluzia noastră: Lupin îşi va elibera complicele său, aşa cum a afirmat în scrisoarea lui în ziua de 31 mai, adică a, stăzi".

Concluzia ziarelor fusese însuşită de marele public. Nelinişte, cercurile superioare ale poliţiei luară măsuri excepţionale atât la Palatul de Justiţie cât şi la închisoarea Santé unde se afla închis aprodul Jérôme. Subşeful

Siguranței imaginase tot felul de măsuri, astfel că drumul de la Palatul de Justiție până la închisoare fu împresurat de polițişti.

Spre uimirea tuturor, ziua de 31 mai trecu fără să se întâmple evenimentul promis.

Totuşi, ceva se încercase. La intersecția bulevardului se produsese o încurcătură de circulație, tramvaie, maşini, trăsuri şi totul tocmai atunci când trecea duba poliției cu Jérôme spre închisoare. Măsurile excepționale împiedicaseră evadarea arestatului.

Publicul era decepționat iar poliția triumfa gălăgios.

A doua zi, era sâmbătă, şi un zvon de necrezut se răspândi ca fulgerul în tot Palatul de Justiție, zvon care poposi imediat în redacțiile ziarelor: Jérôme dispăruse.

Să fie oare cu putință?

Edițiile speciale confirmară zvonul, dar nimeni nu credea. La orele serii, apăru „Depeche du Soir" cu o notiță în care se spunea:

Primim următoarea comunicare din partea lui Arsène Lupin. Timbrul special cu care e francată scrisoarea, conform celor spuse anterior de Arsène Lupin, ne certifică autenticitatea documentului pe care-l redăm mai jos:

<< Domnule director,

Vă rog să mă scuzați în fața opiniei publice că nu mi-am putut ține cuvântul pe ziua de ieri.

În ultima clipă mi-am dat seama că ziua de 31 mai cade într-o vineri! Ei bine, puteam oare, ca tocmai într-o zi de vineri să redau libertatea prietenului meu?

Cer de asemenea scuzele mele pentru că nu pot da aici, cu sinceritatea mea obişnuită, explicația faptului cum s-a produs acest eveniment. Procedeul este destul de simplu, atât de simplu încât mă tem că, dezvăluindu-l, să nu fie reluat de toți răufăcătorii. Ce uimire va produce el în ziua în care voi putea să-l dezvălui! Asta e tot? Va întreba lumea... Asta e tot... Trebuie numai să gândeşti.

Vă rog să primiți, domnule director…
Semnat: Arsène Lupin >>

După o oră, domnul Lenormand fu chemat la telefon de către preşedintele consiliului, domnul Valenglay, care îl rugă să vină de urgență la minister.

— Ce bine arăți domnule Lenormand, îi spuse preşedintele consiliului, de îndată ce acesta intră pe uşa cabinetului său. Eu te credeam bolnav şi n-am îndrăznit să te deranjez.

— Deocamdată mă simt destul de bine, domnule preşedinte, nu sunt deloc bolnav, răspunse Lenormand.

— Atunci înseamnă că eşti supărat pe noi?

— Nu sunt supărat…

— Situația e destul de complicată. Noi suntem nevoiți să ne menajăm orgoliile în timp ce Arsène Lupin îşi ajuta complicii să evadeze.

— Puteam eu să-l împiedic?

— Nu ştiu dacă puteai. Arsène Lupin şi-a anunțat publicul prin intermediul ziarelor că evadarea se va produce într-o anumită zi şi când colo el o face în altă zi.

— Domnule preşedinte, spuse grav Lenormand, Lupin dispune de mijloace neobişnuite. În lupta cu el trebuie să procedăm şi noi la fel. Boala mea a fost de natură convențională. Am preferat în acest fel să las pe un altul să se facă de râs.

Valenglay rânji.

— E drept că domnul prefect al poliției şi domnul Weber nu stau pe roze… Dumneata poți să-mi explici cum s-a întâmplat?

— Tot ce am aflat este faptul că deținutul a fost adus la Palatul de Justiție într-o dubă, introdus pentru interogatoriu în cabinetul domnului Formerie… Pe urmă n-a mai ieşit din Palatul de Justiție. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu el.

— Mi se pare cam deplasată ipoteza, nu crezi?

— Poate. Dar ăsta e adevărul.

— Totuşi, nu s-a întreprins nimic pentru descoperirea lui?

— S-au întreprins cercetări. Ceea ce s-a constat a fost că: o mulțime de deținuți au fost aduşi şi ținuți pe culoarul inferior care duce la cabinetele de instrucție, mulți avocați, multe santinele. Ceea ce pare şi mai surprinzător este faptul că mulți dintre ei au primit citații false. Pe de altă parte, judecătorii de instrucție care îi solicitaseră nu s-au prezentat la cabinete deoarece fuseseră trimişi de către Parchet în toate colțurile mai îndepărtate ale Parisului.

— Altceva?

— Au fost văzuți doi soldați din garda municipală şi un deținut traversând curtea interioară. În stradă îi aştepta o trăsura în care s-au urcat toți trei şi au dispărut.

— Părerea dumitale, care este? întrebă nerăbdător preşedintele.

— Părerea mea este că cei doi soldați din garda municipală erau complicii lui Arsène Lupin, care profitând de dezordinea din întreg Palatul de Justiție au reuşit această evadare. Asta înseamnă că Arsène Lupin are oameni credincioşi peste tot. Sunt organizați foarte bine, chiar mai bine decât serviciul pe care-l conduc eu.

— Şi pe dumneata nu te deranjează acest fapt?

— Într-un fel da.

— De ce numai într-un fel?

— Pentru că m-am pregătit de luptă.

— Din spusele dumitale înțeleg că ştii ceva în plus.

— Chiar prea multe.

— Serios?! Te ascult, mai spuse preşedintele în timp ce se lățea pe scaunul cu spătar înalt.

Sprijinindu-se în bastonul său, Lenormand începu să se mişte prin încăpere. Într-un târziu, se aşeză în fața domnului Valenglay, îşi ridică ochelarii cu ramă de aur care-i căzuseră spre vârful nasului şi fixându-l cu privirile pe preşedinte începu să vorbească:

— Domnule preşedinte, dețin trei atu-uri. În primul rând, am aflat numele sub care se ascunde în această clipă Arsène Lupin. Nume sub care închiriase un apartament pe

bulevardul Haussmann. Acolo îşi primea în fiecare zi colaboratorii, de acolo îşi conducea banda.

— Atunci de ce nu-l arestezi?

— Astea le-am aflat după săvârşirea loviturii. De atunci, prinţul… Să-i zicem prinţul Trei Stele, a dispărut. A plecat în străinătate pentru alte afaceri.

— Şi dacă va reapare?

— Faptul că afacerea Kesselbach este în curs de desfăşurare va face cu siguranţă ca acesta să reapară.

— Al doilea atu?

— L-am descoperit pe Pierre Leduc.

— Formidabil! strigă preşedintele sărind de pe scaun.

— De fapt nu eu l-am descoperit ci tot Arsène Lupin care înainte de a dispare, l-a instalat într-o vilă din împrejurimile Parisului.

— Totuşi, va trebui să pui mâna pe el!

— Nu va fi greu deoarece Lupin a încredinţat paza vilei la doi dintre agenţii mei secreţi. La primul semnal şi numai dacă va fi cazul, aceştia mi-l vor aduce pe Leduc.

— Înseamnă că urmăreşti ceva?

— Bine-nţeles, domnule preşedinte. Leduc este cheia afacerii Kesselbach, este dacă vreţi momeala de care am nevoie. În felul acesta voi pune mâna pe autorul întreitului asasinat de la Hotel Palace, voi descoperi conţinutul proiectului pentru care se deplasase aici domnul Kesselbach şi care avea nevoie de acest individ Leduc şi doi, voi pune mâna pe Arsène Lupin.

— Înţeleg, îl foloseşti pe Leduc ca momeală. Nu e rău dar nu ştiu ce şanse de izbândă ai, deoarece Arsène Lupin, aşa cum afirmai mai înainte, are oameni peste tot.

— Deja unul din oamenii lui Arsène Lupin, presupun că este al lui, dă târcoale vilei. Vestea am primit-o cu câteva minute înainte de a veni aici.

— E bine păzit, acest Leduc?

— Foarte bine, spuse calm Lenormand.

— Şi al treilea atu?

— Al treilea atu este o scrisoare care a sosit ieri pe adresa lui Rudolph Kesselbach, o scrisoare pe care am interceptat-o.

— Ai deschis-o?

— Da.

— Şi ce conține?

— E datată de acum două luni şi a fost trimisă de la Cap. Are următorul conținut:

„Dragă Rudolph, la 11 iunie, voi fi la Paris, şi într-un hal de mizerie tot atât de mare ca atunci când m-ai ajutat. Sper mult de pe urma afacerii cu Pierre Leduc, afacere pe care ți-am încredințat-o şi pe care nădăjduiesc s-o duci până la capăt. Este o afacere destul de ciudată. Pe el l-ai găsit? Sunt nerăbdător să aflu cât mai multe amănunte.

Semnat: *Credinciosul tău, Steinweg.”*

— 11 iunie este chiar astăzi, astfel că am dat dispoziție ca unul din inspectorii mei să-l descopere pe acest Steinweg.

— Crezi că va reuşi?

— Mai mult ca sigur că da, domnule preşedinte, spuse Lenormand.

— În cazul acesta, primeşte scuzele mele, domnule Lenormand. Mâine îi aştept aici pe domnul prefect al poliției şi pe domnul Weber.

— Ştiam, domnule preşedinte.

— Nu se poate!

— Dacă n-aş fi ştiut n-aş fi fost astăzi aici. Am vrut să vă expun o parte din planurile mele de acțiune împotriva lui Arsène Lupin, doresc să pun mâna pe asasin. Am pus capcane deschise, în care asasinul se va prinde: Pierre Leduc sau Steinweg mi-l vor da. Pe de altă parte, din câte îmi dau seama şi Arsène Lupin doreşte să-l prindă pe criminal, în felul acesta disculpându-se de grava faptă de care este acuzat acum şi care i-a atras oprobiul publicului. Şi el vrea să-şi

recâştige aureola pierdută. Toate astea le voi putea realiza numai cu o condiție.

— Te ascult.

— Să-mi dați mână liberă şi să pot proceda în funcție de necesități, de situațiile create, fără a mă îngriji de intrigile care se vor țese în jurul meu de către superiori.

— De acord, zise preşedintele.

— În acest caz, domnule preşedinte, peste câteva zile voi fi învingător sau mort, preciză cu sânge rece Lenormand, încât preşedintele simț un fior trecându-i prin şira spinării.

2

La Saint-Cloud. O vilă mică, situată într- unul din cele mai înalte puncte ale platoului, de-a lungul unui drum puțin circulat. Domnul Lenormand şi-a părăsit maşina la marginea drumului, ascunsă de priviri indiscrete într-un tufiş.

Cu mii de precauțiuni se apropie de vilă. O umbră se desprinse din întuneric.

— Tu eşti, Gourel? întrebă Lenormand.

— Da, domnule.

— I-ai anunțat pe frații Doudeville de venirea mea?

— Da. Camera dumneavoastră este pregătită. Puteți să vă culcați şi să dormiți liniştit. Cred că nu îl vor răpi pe Pierre Leduc în seara aceasta, deşi, individul pe care l-am zărit în apropiere nu-mi inspiră încredere.

Străbătură grădina şi intrară fără zgomot în vilă, urcară la etajul întâi. Cei doi frați Doudeville se aflau acolo.

— Nici-o veste de la prințul Sernine? întrebă Lenormand de cum intră.

— Niciuna, domnule.

— Ce face Pierre Leduc?

— Stă lungit toată ziua în camera sa. Când şi când mai face o plimbare prin grădină. Nu vine niciodată aici ca să ne vadă.

— Cu sănătatea cum stă?

— Destul de bine. Odihna îl ajută să se înzdrăvenească.

— Tot atât de devotat îi este lui Lupin?

— El îl cunoaşte sub numele de prinţul Sernine. Nu ştie că sunt una şi aceeaşi persoană. Nu vorbeşte mai deloc. Am observat totuşi că ori de câte ori apare domnişoara din Garches, Geneviève parcă, se însufleţeşte brusc. I-a prezentat-o prinţul Sernine înainte de a pleca. A venit deja de vreo trei ori pe aici... Chiar şi astăzi...

— Mi se pare că este un pic îndrăgostit de ea, domnule, completă celălalt frate. Cam la fel cum Alteţea Sa prinţul Sernine îi făcea ochi dulci doamnei Kesselbach... al dracu Lupin!...

Lenormand nu răspunse. Toate amănuntele care i se spuneau se înregistrau în adâncurile memoriei sale, pentru ca la momentul potrivit să le folosească după caz. Îşi aprinse o ţigare, o mestecă printre dinţi, o reaprinse, apoi o lăsă să cadă jos. Unul dintre fraţi se repezi şi o stinse cu vârful piciorului.

— Dacă se întâmplă ceva, chiar şi cel mai neînsemnat lucru, vreau să fiu deşteptat, spuse Lenormand în timp ce se lungea în pat, fără să se dezbrace. Plecaţi, fiecare la postul lui.

Ceilalţi ieşiră. Trecu o oră, doua...

Deodată, domnul Lenormand simţi că-l atinge cineva. După câteva secunde auzi vocea lui Gourel.

— Domnule, s-a deschis bariera.

— Câţi sunt? Unu, doi?

— Eu n-am văzut decât unul. Era ascuns lângă un copac.

— Fraţii Doudeville, unde sunt?

— I-am trimis afară. Au ieşit pe uşa din spate ca să-i taie retragerea.

Fără să aprindă vreo lumină cei doi coborâră scările la parter şi intrară într-o cameră.

— Suntem în baia lui Pierre Leduc, şopti Gourel. Voi deschide uşa camerei în care doarme el. Nu trebuie să ne

temem pentru că înainte de culcare a luat un somnifer. Se apro- piară de patul înconjurat de nişte perdele albe.

— Să ne oprim aici. Mi se pare poziția cea mai indicată. De aici putem vedea fereastra cât şi patul.

Cei doi bărbați se puseră pe aşteptat. Amândoi priveau dreptunghiul ferestrei, siguri că evenimentul va începe de acolo. Un trosnet îi făcură să ciulească urechile.

— Escaladează stâlpul, şopti Gourel.

— E înalt?

— Cam doi metri…

Troznetele se repetară mai clar.

— Gourel, zise Lenormand, du-te după frații Doudeville. Întoarce-te cu ei pe la capătul de jos al zidului şi opriți pe oricine încearcă să treacă pe acolo.

Fără un cuvânt, Gourel părăsi încăperea.

În clipa în care se închidea uşa după el, un cap apăru în dreptunghiul ferestrei şi imediat o umbră escaladă balconul. Lenormand îşi dădu seama că este un bărbat mărunțel, îmbrăcat în haine negre pentru a nu fi văzut şi fără pălărie.

Bărbatul se aplecă peste balcon şi ascultă zgomotele din grădină, apoi se încovoie şi se lungi pe parchet. Părea nemişcat. După câteva secunde de încordare, Lenormand îşi dădu seama că forma aceea neagră se apropie.

Ajunse lângă pat.

Lenormand avu impresia că aude respirația acelui individ, ba chiar că-i ghiceşte ochii scânteietori, sfredelitori, care străbăteau întunericul, care vedeau prin acest întuneric.

Pierre Leduc suspină prin somn şi se întoarse pe o parte.

Bărbatul se târâse de-a lungul patului şi acum se ridicase în picioare. Lenormand îi vedea clar silueta proiectându-se pe cearceaful alb. Dacă ar fi întins mâna l-ar fi putut atinge, atât era de aproape. Deodată simți cu exactitate respirația individului care alterna cu cea a lui Pierre Leduc şi Lenormand avu chiar senzația că-i aude bătăile inmii.

Întunericul fu străpuns de raza unei lanterne şi chipul lui Pierre Leduc fu luminat drept în faţa. Străinul rămase în umbră astfel că Lenormand nu-i putu zări chipul.

Văzu în schimb ceva care-l făcu să se înfioare. În mâna necunoscutului lucea lama unui stilet care i se păru identic cu cel găsit lângă cadavrul lui Chapman.

Se reţinu cu greu ca să nu se arunce asupra necunoscutului, dorind ca mai întâi să vadă ce va face acesta. Mâna bărbatului se ridică. Avea de gând să lovească.

Lenormand calculă distanţa, spre a împiedica lovitura. Dar gestul bărbatului nu era pentru a ucide, ci mai degrabă de prudenţă. Dacă Pierre Leduc s-ar fi trezit, mâna s-ar fi repezit înainte.

Străinul se înclină în aşa fel încât să-i vadă faţa. „Falca dreaptă" îşi zise Lenormand. „Caută cicatricea de pe falca dreaptă... Vrea să se asigure că este Pierre Leduc".

Bărbatul se întoarse puţin, astfel că nu i se mai vedeau decât umerii... Însă hainele, pardesiul erau atât de aproape, încât atingeau perdelele în spatele cărora se ascundea Lenormand.

„O singură mişcare suspectă şi mă arunc asupra lui." îşi spuse Lenormand.

Dar individul părea preocupat de examinarea sa. Trecu apoi stiletul în mâna stângă în timp ce cu dreapta ridică marginea cuverturii până ce descoperi braţul stâng al tânărului care dormea profund.

Bărbatul lumină mâna, patru degete răsfirate, un al cincilea era tăiat de la a doua încheietură.

Încă o dată Pierre Leduc se răsuci prin somn. Bărbatul stinse lanterna şi câteva secunde rămase nemişcat. Lenormand avu în clipa aceea presentimentul unei crime pe care o putea împiedica dar pe care dorea s-o facă în ultima secundă.

O lungă, o foarte lungă tăcere şi subit avu imaginea, destul de neclară, a unui braţ care se ridică încet. Întinse braţul şi-l lovi pe individ.

Un strigăt scurt. Luat prin surprindere individul lovi în gol, se apără la întâmplare, apoi fugi înspre fereastră. Lenormand îi ghicise gestul astfel că acesta se trezi apucat de două brațe care-i înconjurau umerii.

În clipa următoare, Lenormand îl simți cum se înmoaie, devenise mai slab, sau evita lupta deoarece se simțea fără şansă? Lenormand îl strânse şi mai tare şi îl întinse pe parchet.

— Te-am prins, strigă el cu o bucurie sălbatică. Am pus în sfârşit mâna pe tine!

Lenormand simțea o bucurie ciudată să-l domine pe acest necunoscut care nu era altul decât asasinul din Hotel Palace.

— Cine eşti? întrebă el. Cine eşti?... Va trebui să vorbeşti.

Îi strângea trupul şi mai tare pentru că avea impresia neclară că acest trup se topea. Strânse şi mai tare şi dintr-o dată se cutremură din creştet până-n tălpi. Simțise, simțea o pişcătură bizară în zona gâtului. Exasperat strânse şi mai tare după care îşi dădu seama că individul reuşise să-şi întoarcă brațul, să şi-l strecoare până la piept şi să ridice stiletul cu vârful îndreptat spre gâtul lui Lenormand care cu cât strângea mai tare cu atât vârful stiletului pătrundea mai adânc în carnea sa.

Lenormand îşi dădu capul mai spre spate dar fără nici-o şansă de scăpare fiindcă vârful pumnalului îl urma imediat. Atunci nu se mai mişcă, surprins în acelaşi timp de amintirea celor trei crime îngrozitoare şi simțind apăsarea acelui stilet găurindu-i pielea şi adâncindu-se încet-încet, implacabil.

Brusc îi dădu drumul şi sări în spate. Când vroi să se arunce din nou asupra individului acesta era deja la fereastră, sărise în balcon.

— Atenție, Gourel! strigă el, ştiind că inspectorul se afla acolo la postul lui, gata să-l prindă pe asasin.

Lenormand sări şi el în balcon şi se aplecă peste balustradă. Avu timp să mai vadă cum umbra se pierdea printre copaci. Lenormand strigă din nou cu voce tare:

— Gourel!… Doudeville!

Nu primi niciun răspuns şi îngrijorat sări peste balustrada balconului, îşi aminti din nou de întreitul asasinat şi gândurile cele mai negre îi trecură prin minte. Aprinse lanterna şi imediat îl văzu pe Gourel întins la pământ.

— Fir-ar să fie! strigă el în timp ce se apleca peste trupul întins. Gourel însă trăia. Respira greu şi după câteva palme trase de către Lenormand peste faţă îşi reveni.

— M-a lovit! Nu ştiu cu ce, poate cu pumnul sau poate cu un alt obiect, în piept.

Am reuşit totuşi sa-l văd. Era un vlăjgan cât toate zilele!

— Aha! zise Lenormand, vasăzică au fost mai mulţi!

— Am mai văzut pe unul mărunţel care se mişca cu o sprinteneală uimitoare.

— Dar fraţii Doudeville? Unde sunt?

— Nu i-am văzut.

Porniră în căutarea lor. Pe unul dintre ei, pe Jacques îl găsiră lângă poartă, plin de sânge dar trăia, pe al doilea ceva mai încolo între copaci, de abia respira. Lenormand îşi dădu seama imediat că avea coastele rupte.

— Cum dracu v-aţi lăsat pocniţi în halul ăsta! se enervă Lenormand.

— Am fost luaţi prin surprindere… S-a produs când îmi aprindeam ţigara de la ţigara lui Jacques, mă aplecasem şi el m-a lovit…

— Era singur?

— Nu, îl însoţea un individ mărunţel, răspunse Jacques. Vroi să continue, dar avea o şovăială.

— Ai mai observat altceva?

— După siluetă, cel care ne-a lovit mi s-a părut a fi englezul de la Hotel Palace, acela care a părăsit imediat hotelul şi a cărui urmă am pierdut-o.

— Maiorul Parbury?

— Cred că da.

3

După câteva clipe de gândire, Lenormand zise:

— Nu există nici-o îndoială, avem de a face cu o bandă bine organizată. Afacerea Kesselbach se anunță foarte interesantă.

— Asta e şi părerea prinţului Sernine, spuse Jacques.

Intrară cu toţii în vilă. Lenormand se întoarse în grădină şi la poartă. Spera ca cei doi să fi pierdut ceva, vreun obiect care să-i trădeze. Nu găsi nimic. Dezamăgit se întoarse în vilă şi se culcă.

Dimineaţă, cele trei victime din timpul nopţii arătau destul de bine, astfel că Lenormand pe deplin încredinţat că nu se va petrece ceva neplăcut plecă la Paris însoţit numai de inspectorul Gourel. Fraţilor Doudeville le ordonă să cutreiere împrejurimile, poate vor descoperi ceva.

După ce luă masa şi când era cel mai abătut, lui Lenormand i se aduse o veste bună. Unul din oamenii săi, mai precis inspectorul Dieuzy, reuşise să dea de urma lui Steinweg, cel care-i scrisese lui Kesselbach.

— Dieuzy e aici? Strigă Lenormand.

— Da, domnule, răspunse Gourel. Este chiar cu domnul Steinweg.

— Să intre amândoi.

În clipa aceea sună telefonul. Lenormand ridică receptorul. Era Jean Doudeville.

— Ce s-a întâmplat? întrebă şeful Siguranţei.

— Am dat de urma maiorului Parbury.

— Excelent! Unde este?

— S-a machiat dar tot l-am recunoscut. Şi- a înnegrit pielea şi dacă nu eşti atent îl poţi confunda uşor cu un spaniol. A intrat în şcoala liberă din Garches… A fost primit de către domnişoara Geneviève…

— Drace! strigă Lenormand. Vin imediat acolo. Aveţi grijă să nu-l scăpaţi! Mai strigă el înainte de a trânti receptorul în

furcă. Îşi înhaţă apoi trenciul din cuier, pălăria o îndesă pe cap şi ieşi pe culoar unde-i întâlni pe Dieuzy şi Steinweg.

— La ora şase! Ne întâlnim aici! Le strigă el şi urmat îndeaproape de Gourel care nu înţelegea graba şefului său, se năpusti pe scări. În drum luă cu el încă trei inspectori şi cu toţii se urcară în maşina lui Lenormand.

— La Garches! spuse el şoferului. Urgent!

Maşina se lansă într-o cursă nebunească, roţile scrâşneau la curbe, pietonii fugeau speriaţi din calea ei, agenţii de circulaţie fluierau furioşi, unul chiar plecă în urmărirea lor, apoi renunţă. Cufundat în gândurile sale, Lenormand nu vedea nimic din toate astea.

După vreo douăzeci de minute opriră lângă parcul din Villeneuve. Imediat apăru lângă maşină Jacques Doudeville care-i aştepta.

— Ticălosul a fugit! strigă el de îndată ce Lenormand coborî din maşină.

— Singur?

— Nu. Era însoţit de domnişoara Geneviève…

Lenormand îl apuca de guler şi-l zgudui puternic.

— De ce l-ai lăsat să fugă? Strigă el furios.

— Fratele meu e pe urmele lui.

— Nu trebuia să-l lăsaţi! E prea viclean ca să nu-i scape! Pe unde au luat-o?

— Pe acolo! Arătă cu braţul întins Jacques.

— Dă-te jos! strigă Lenormand la şofer. Acesta, fără să spună un cuvânt coborî. Locul lui fu luat de către şeful Siguranţei care demară în trombă spre disperarea şoferului care strigă la el să ocolească totuşi gropile. La capătul străzii, Lenormand se trezi într-o intersecţie. După câteva secunde de ezitare, alese drumul din stângă. Alegerea lui se dovedi bună deoarece îl văzu de departe pe celălalt frate Doudeville care-i ieşi în întâmpinare.

— Sunt într-o trăsură cam la un kilometru de aici! strigă el.

Lenormand nu aşteptă ca celălalt să urce şi îşi continuă cursa cu mai multă furie. Când fu pe vârful unui deal văzu

undeva spre dreapta burduful unei trăsuri. Se orientă rapid. Trebuia să întoarcă şi printre dinți îi scăpă o înjurătură. Manevrele lui fură observate de către ocupanții trăsurii. O femeie apăru pe scară întinzând spre el brațul. Se auziră două împuşcături. Lenormand zări şi capul unui bărbat care dădu bice cailor. În timp ce executa curba, Lenormand scăpă din ochi trăsura. Apăsă pedala acceleraţiei şi zări la marginea drumului femeia.

Trecu pe lângă ea, gândul lui era să-l prindă pe bărbat. Curând ajunse din urmă trăsura care înainta acum suspect de încet. Lenormand încetini şi el viteza. Vehiculele tocmai coborau panta dealului, astfel că o depăşire era periculoasă.

— Tare şeful, i-a prins! spuse unul dintre inspectori…

Când ajunseră pe teren plat şi depăşirea era posibilă, Lenormand se năpusti frenetic, într-o clipă ajunse şi depăşi mica cabrioletă.

Opri la marginea drumului şi coborî. Un strigăt de furie se auzi din pieptul lui. Trăsura era goală.

Calul fiind de prin împrejurimi şi cunoscând drumul spre casă îl târâse până aici…

— Maiorul trebuie să fi sărit în timpul celor câteva secunde când n-am mai văzut trăsura, spuse el.

— Ne întoarcem şi cercetăm pădurea, propuse unul din inspectori.

— Nu-l mai prindem. E prea viclean. N-o să-l prindem cu una cu două. Fir-ar a dracului de treabă!

Urcară în maşină şi se întoarseră pe drumul pe care veniseră.

Tânăra fată se afla deja în tovărăşia lui Jacques Doudeville şi nu părea afectată de aventura în care fusese antrenată. Lenormand opri maşina şi coborî. Se prezentă şi o invită pe fată să urce.

— Veți fi mai în siguranță cu noi, spuse el.

Lenormand cedă locul şoferului şi se instala cu tânăra fată pe bancheta din spate.

— De când îl cunoaşteți pe maiorul Parbury?

— Nu e niciun maior şi nici nu-l cheamă Parbury!

— Atunci cine e?...

— Juan Ribeira. E spaniol şi este însărcinat de către guvernul spaniol să studieze cum funcţionează şcolile franceze.

— Fie şi aşa. Numele şi naţionalitatea nu contează. Cert e că el este omul pe care-l căutam.

— A auzit de şcoala pe care am întemeiat-o aici. A venit şi mi-a oferit subvenţii. Mi-a cerut permisiunea ca din când în când să vină şi să vadă progresele elevilor mei. Nu puteam să refuz aşa ceva.

— Evident că nu, dar trebuia să vă consultaţi cu cineva din anturajul dumneavoastră. Nu sunteţi în relaţii cu prinţul Sernine? Uneori sfaturile lui sunt valoroase.

— Cu el m-aş fi sfătuit dar acum e plecat în străinătate.

— Unde anume?

— Nu ştiu... Domnul acesta Ribeira a fost foarte amabil, numai astăzi a avut un comportament destul de enigmatic.

— Domnişoară, în mine puteţi avea încredere deplină.

— Ei bine, domnul Ribeira a venit astăzi şi mi-a spus că o doamnă franţuzoaică aflată în trecere prin Bougival, are o fetiţă a cărei educaţie doreşte să mi-o încredinţeze mie şi mă roagă să vin cât mai repede. Nu mi s-a părut nimic anormal în asta şi cum era ziua mea liberă şi domnul Ribeira venise cu trăsura, am acceptat.

— Numai atât? întrebă Lenormand.

Tânăra se înroşi la faţă.

— A vrut să mă răpească, spuse ea încet. Mi-a spus-o după o jumătate de oră de la plecare.

— Ce mai ştiţi despre el?

— Nimic.

— Unde locuieşte?

— Presupun că la Paris.

— Nu v-a scris vreo scrisoare, nu aveţi un obiect de la el. Vreau un indiciu de la care să- mi pornesc cercetările.

— Nu ştiu nimic. S-ar putea totuşi să fie ceva fără importanţă.

— Vorbiţi… Vorbiţi! strigă nerăbdător Lenormand.

— În urmă cu două zile, acest domn mi-a cerut voie să se folosească de maşina mea de scris la care a bătut, cu greu, o scrisoare a cărei adresă am surprins-o din întâmplare.

— Ce fel de adresă?

— Scrisoarea era adresată lui *„Le Journal”* şi domnul acesta a introdus în plic douăzeci de mărci.

— Un anunţ pentru mica publicitate, zise Lenormand.

— Am eu numărul de astăzi, spuse Gourel.

— Dă-mi-l.

Gourel scoase ziarul din buzunar şi i-l întinse. Lenormand îl desfăcu la pagina a opta şi-l studie cu atenţie. După câteva clipe tresări.

„Atragem atenţia persoanelor care îl cunosc pe domnul Steinweg că am dori să ştim dacă se afla la Paris şi adresa sa. Răspunsul tot prin mica publicitate”.

Ăsta era anunţul care-i atrase atenţia lui Lenormand pe buzele căruia înflorise un surâs.

— Steinweg! Exclamă şi Gourel. Dar ăsta e individul pe care l-a adus astăzi inspectorul Dieuzy!

„Da, da”, mai spuse în sinea sa Lenormand, „este individul a cărei scrisoare către Kesselbach am interceptat-o, este omul care l-a pus Kesselbach pe urmele lui Pierre Leduc… Dacă au dat acest anunţ, înseamnă că şi ei bâjbâie pe undeva, că n-au informaţii corespunzătoare…”

Lenormand îşi frecă palmele satisfăcut. Steinweg era în mâinile lui. În mai puţin de o oră va vorbi cu el, în mai puţin de o oră vălul misterios al afacerii Kesselbach se va destrăma.

Domnul Lenormand sucombă

1

La orele 6, Lenormand intră în biroul său de la prefectura poliției. Imediat sună şi ceru agentului să fie anunțat, inspectorul Dieuzy să vină la el. Acesta apăru după vreo zece minute, timp în care Lenormand încercă să facă ordine în faptele petrecute până atunci.

Când Dieuzy intră, Lenormand îl privi câteve clipe apoi îl întrebă:

— Omul tău e aici?

— Da.

— L-ai interogat?

— Am încercat…

— Până unde ai ajuns?

— Nu spune mare lucru.

— Concret, ce i-ai spus? întrebă iritat Lenormand.

— Că în urma ultimelor dispoziții toți străinii trebuie să se prezinte la prefectură pentru a fi înregistrați.

— Unde se află acuma?

— În biroul secretarului dumneavoastră.

— Adu-l aici.

Dieuzy nu apuca să iasă când intră agentul de serviciu.

— Ce s-a întâmplat? Strigă la el Lenormand.

— O doamnă doreşte să vă vorbească, răspunse regulamentar agentul având în mână o carte de vizită. Lenormand o luă.

— Doamna Kesselbach… spuse el gânditor. Să intre, spuse Şeful Siguranței ridicându-se din scaun.

Îi făcu semn inspectorului Dieuzy să iasă.

Doamna Kesselbach fu introdusă imediat. Lenormand o rugă să se aşeze într-un scaun, în timp ce, cu privirile îi cercetă chipul bolnăvicios. Un aer de oboseală extremă se

citea pe fața ei. Doamna se așează și fără alte cuvinte îi întinse un ziar. Era *„Le Journal”*, îi arătă unde să citească, pagina micii publicități.

— Bătrânul Steinweg a fost un prieten al soțului meu și sunt sigură că ne-ar putea spune multe lucruri interesante.

— Dieuzy! strigă Lenormand și când acesta apăru în cadrul ușii îi spuse: adu-l pe domnul care așteaptă în biroul secretarului meu. După ce inspectorul ieși, Lenormand se întoarse spre tânăra femeie. Vizita dumneavoastră a venit într-un moment propice pentru mine. Vă rog să nu rostiți niciun cuvânt atunci când va intra persoana pe care am chemat-o.

Lenormand trecu la fereastră și așteptară în liniște.

Mai târziu, când Lenormand își aprindea o țigare, ușa se deschise și intră un bătrân cu barba albă sub bărbie, cu fața brăzdată de cute adânci, îmbrăcat sărăcăcios, cu o mutră destul de chinuită, mutra acelor oameni care cutreieră zilnic străzile în căutarea hranei.

Bătrânul se opri în prag, clipi de câteva ori, se uită mirat la Lenormand, păru stingherit de tăcerea în care fusese primit. În mâini învârtea o pălărie veche și uzată.

Deodată bătrânelul păru uluit, ochii i se măriră…

— Doamna… Doamna Kesselbach…

Abia atunci o recunoscu pe tânăra femeie. Se apropie de ea și-i vorbi fără nici-o urmă de timiditate:

— Ce fericit sunt că vă întâlnesc! Credeam că niciodată n-o să ne mai vedem… Am trimis scrisori, telegrame… Dar niciun răspuns. Ce mai face Rudolph Kesselbach?

Tânăra femeie avu o tresărire de parcă cineva o lovise între ochi. Începu să plângă în hohote.

— Dar ce este? Ce s-a întâmplat? Zise Steinweg surprins.

Atunci interveni Lenormand.

— Se pare, domnule, că nu cunoașteți anumite evenimente care s-au petrecut la noi. Sunteți de mult pe drumuri?

— De aproape trei luni de zile. Am fost la cariere, apoi m-am întors la Capetown. De acolo i-am scris din nou lui

Rudolph. N-am primit niciun răspuns. Am plecat la Port Said... Unde-i Rudolph?

— Lipseşte, se grăbi să-i răspundă Lenormand spre surpriza tinerei femei. O să vă explic ceva mai încolo cauzele acestei absenţe. Vă rog să-mi răspundeţi la o întrebare, îl cunoaşteţi pe Pierre Leduc?

— Vă rog?! Tresări bătrânelul. Ce face? Cine v-a vorbit despre Pierre Leduc?

Îi privea pe cei doi neînţelegând ce se întâmplă.

— Cine va vorbit despre el? Nimeni n-avea voie s-o facă!

— Domnul Kesselbach, spuse Lenormand.

— Imposibil! Exclamă bătrânul. Este un secret pe i l-am încredinţat lui Rudolph, iar

Rudolph ştie să păstreze secretele, mai ales unul ca acesta.

— Facem o anchetă asupra lui Pierre Leduc. Se pare că numai dumneavoastră ne puteţi ajuta ca s-o ducem la bun sfârşit

— Ce doriţi să ştiţi?

— Îl cunoaşteţi pe Pierre Leduc?

— Nu l-am văzut niciodată. Ceea ce ştiu este că acel individ care acum se află în Paris şi duce o viaţă destul de uşuratică nu este Pierre Leduc.

— Interesant, spuse Lenormand. El ştie că nu este Pierre Leduc?

— Probabil că da.

— Dumneavoastră cunoaşteţi adevăratul lui nume?

— Îl cunosc, răspunse fără şovăire bătrânelul.

— Atunci vă rog să ni-l spuneţi şi nouă, îi ceru Lenormand.

Steinweg ezită, se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră destul de agitat.

— Nu pot... Nu pot... răspunse el într-un târziu.

— De ce? întrebă imediat Lenormand destul de surprins.

— N-am dreptul. Apoi nu-mi mai aparţine, în clipa când i l-am destăinuit lui Rudolph, acesta mi-a dat o mare sumă de bani cu care mi-a cumpărat tăcerea şi mi-a făgăduit că în

ziua când îl va găsi pe Pierre Leduc şi va putea folosi acel secret, îmi va da o avere.

Steinweg continuă cu un surâs amar:

— Suma care mi-a dat-o atunci s-a topit de mult. Acum am venit să aflu urmarea, dacă l-a găsit pe Pierre Leduc.

— Domnul Kesselbach e mort, preciza brusc şeful Siguranței

Steinweg se opri buimac.

— Mort! Nu e posibil… Este o capcană desigur! Vreți să mă faceți să vorbesc! Doamnă Kesselbach, e adevărat?

Steinweg păru zdrobit. Vestea îl făcu să plângă în hohote.

— Bietul meu Rudolph! L-am cunoscut de când era copil, venea să se joace cu mine la Augsburg… Cât l-am iubit!

Şi privind-o pe doamna Kesselbach continuă:

— Şi el mă iubea pe mine. Trebuie să vă fi vorbit despre mine, despre taica Steinweg cum îmi spunea el…

Lenormand se apropie de el.

— Ascultă-mă, domnule Steinweg, Rudolph Kesselbach a murit asasinat… Stai liniştit, strigătele sunt zadarnice. A murit asasinat şi toate circumstanțele crimei dovedesc că vinovatul era la curent cu proiectul lui în legătură cu Pierre Leduc. Există vreun amănunt pe care să ni-l furnizați pentru a descoperi făptaşul?

Steinweg era năuc, repeta într-una:

— A mea e vina… Dacă nu i-aş fi povestit despre Leduc.

Doamna Kesselbach se apropie de el rugătoare.

— Credeți?… Aveți vreo idee? O! Vă rog din tot sufletul, domnule Steinweg!

— N-am nici-o idee, nu m-am gândit încă, murmură el. Pentru asta trebuie să mă gândesc…

— Gândeşte-te la cei din anturajul domnului Kesselbach, îi spuse şi Lenormand. Poate că atunci când i-ați povestit despre Pierre Leduc mai era cineva de față. Sau poate că a vorbit el cu cineva.

— Nu era nimeni de față şi sunt sigur că nici n-a spus nimănui despre asta.

— Totuşi, gândeşte-te bine… Gândiți-vă la anturajul lui, nu a participat nimeni la discuțiile dumneavoastră, nu a discutat cu altcineva?

Aşteptau nerăbdători răspunsul.

— Nu, zise Steinweg… Nu mi-aduc aminte de nimic.

— Îți dau eu un mic amănunt, spuse Lenormand. Prenumele şi numele asasinului au inițialele L şi M.

— Un L şi un M? repetă Steinweg. Un L… un M…

— Da, literele sunt din aur şi se află încrustate pe colțul unei tabachere care, presupunem doar, că ar fi a asasinului… nu se lăsă Lenormand.

— Al unei tabachere? făcu un efort să-şi aducă aminte Steinweg.

— Din fier forjat. Unul din compartimentele interioare e împărțit în două, o parte pentru foi de țigare, celaltă pentru tutun…

— Împărțit în două! strigă Steinweg, ale cărei amintiri păreau să revină în memorie. N- ați putea să-mi arătați acest obiect?

— Din păcate avem numai o reproducere a ei, spuse Lenormand şi-i dădu o tabacheră la fel cu cea dispărută.

— Hm… Hmm… făcu Steinweg luând tabachera.

O privea cu ochi năuciți, o examina cu atenție şi deodată scoase un strigăt.

Lenormand îl văzu cum îi tremurau mâinile, cum fața îi deveni lividă şi ochii rătăciți.

— Vorbeşte! strigă Lenormand furios.

— Acum se explică totul, murmură bătrânelul.

— Spune ceea ce ştii! îi ceru şeful Siguranței.

Steinweg îl împinse cu mâinile la o parte, se ridică din scaun şi se apropie de fereastră.

Stătu aşa nemişcat câteva clipe, apoi se întoarse spre cei doi.

— Domnule, ştiu cine e autorul crimei, pot să vi-l spun.

Se opri imediat, fulgerat de o idee.

— Cine e? Strigară cei doi.

Se lăsă tăcerea, în liniştea adâncă a biroului. Între zidurile care auziseră atâtea mărturisiri ciudate, avea să răsune şi numele sinistrului ucigaş?

Lui Lenormand i se păru că se află pe marginea unei prăpăstii, că un glas se urca până la el. Câteva secunde şi va şti, va afla…

— Nu, murmură Steinweg, nu, nu pot…

— Poftim! strigă furios Lenormand.

— Spun că nu pot, preciza calm bătrânelul.

— N-ai dreptul să taci! Justiția ți-o cere!

— Mâine… Voi vorbi mâine… Trebuie să mă mai gândesc. Mâine vă voi spune tot ce ştiu despre Pierre Leduc, tot ce presupun că se află în legătură cu această tabacheră. Mâine, vă făgăduiesc…

Cei doi pricepură că nu puteau scoate altceva de la el. Bătrânelul era foarte încăpățânat. Lenormand cedă.

— Bine. Te las până mâine, dar te previn că dacă mâine nu vorbeşti, voi fi silit să te rețin.

Sună şi imediat apăru inspectorul Dieuzy. Lenormand îl luă de o parte şi-i şopti:

— Condu-l până la hotel şi stai acolo, îți trimit încă doi oameni. Până atunci deschide bine ochii. S-ar putea ca cineva să încerce să-l răpească.

Inspectorul dădu din cap semn că înțelesese şi însoțit de bătrânel ieşi din birou.

Lenormand se întoarse lângă doamna Kesselbach care părea zguduită de cele ce auzise.

— Vă rog să mă scuzați, doamnă, îmi dau seama cât de tulburată sunteți…

— Să trec şi mâine pe la dumneavoastră? întrebă ea.

— Ah, nu, nu e nevoie. Vă voi spune tot, tot ce-mi va spune bărânelul. Îmi dați voie să vă conduc la trăsură? Sunt trei etaje până jos…

Lenormand deschise uşa biroului şi-o lăsă să treacă pragul. Deodată auzi exclamații pe culoar şi mai mulți agenți veniră în fugă.

— Ce s-a întâmplat? Strigă la ei şeful Siguranței.
— Dieuzy… spuseră ei gâfâind.
— Dieuzy?! se miră Lenormand. Doar ce a plecat…
— A fost găsit pe scară…
— Mort?!
— Numai leşinat, preciză unul din inspectori.
— Şi individul care era cu el? Bătrânelul Steinweg?!
— Dispărut…
— Fir-ar a dracului de treabă! strigă înfuriat Lenormand.

2

Lenormand se năpusti pe scări. La etajul unu în mijlocul unui grup de oameni se afla Dieuzy. În aceeiaşi clipă urcă scara şi inspectorul Gourel
— Vii de jos?! îi strigă Lenormand.
— Da.
— Te-ai întâlnit cu cineva?
— Nu, n-am văzut-pe nimeni.
Inspectorul Dieuzy îşi reveni încet, deschise ochii şi privi buimăcit, în jur.
— Aici, uşa aceea mica… spuse el cu greutate.
— Ahh, pe dracu, uşa de la al şaptelea tribunal! strigă înfuriat şeful Siguranței. Am spus de atâtea ori să-i punem lacăt… Era sigur că într-o zi sau alta…[2]
Încercă să o deschidă.
— Sigur că da! Au tras zăvorul pe partea cealaltă!

---

[2] Pe perioada cât domnul Lenormand nu mai fusese şeful Siguranței, doi răufăcători se refugiaseră pe acea uşă şi scăpaseră de agenții care îi escortau. Poliția a păstrat tăcerea asupra acestei duble evadări. De ce oare, această trecere fiind dispensabilă, nu a fost închisă evitând situația care a permis evadarea celor doi şi să se poată circula liniştit şi în siguranță pe coridorul celui de al şaptelea tribunal şi prin holul Preşedintelui?

Lenormand scoase revolverul şi cu patul lui sparse unul din geamuri, introduse mâna prin spărtura şi trase zăvorul, se întoarse spre Gourel şi-i strigă:

— Du-te repede până la ieşirea din Place Dauphine…

Inspectorul Gourel se avântă în jos. Lenormand se întoarse lângă Dieuzy şi-i ceru să vorbească.

— Ce s-a întâmplat? Cum de te-ai lăsat pocnit în halul ăsta?

— M-a lovit cu ceva tare…

— Cine te-a lovit?

— Un individ care se plimba pe culoar şi care ne-a urmărit când am ieşit din biroul dumneavoastră.

— Cum a fost cu putința?

— Mi-a cerut un foc şi când am băgat mâna în buzunar ca să scot chibriturile m-a pocnit cu ceva tare. În cădere l-am mai putut vedea cum îl trăgea pe bătrân după el şi au ieşit pe uşa aceea.

— Cum arăta? L-ai putea recunoaşte?

— Bine-nțeles… Era un vlăjgan zdravăn, cu pielea smeadă, aproape spre neagră… Un tip din sud…

— Ribeira! scrâşni din dinți Lenormand. Tot el?! Nu-i lipsit de îndrăzneală! Chiar aici, în prefectură!

Izbi cu piciorul în zid şi strigă înfuriat:

— Cum dracu a aflat că Steinweg e aici în prefectură? Acum patru ore îl urmăream prin pădurea Saint-Cucufa! Şi acum, iată-l aici!

Cum de a ştiut?

Rămase multe clipe pe gânduri, era atât de adâncit în ele încât nici n-o observă pe doamna Kesselbach care trecea pe lângă ei şi care îi salută. Lenormand nu-i răspunse. Din gândurile lui îl smulse venirea inspectorului Gourel.

— Spune, Gourel, ce-ai aflat? îl întrebă el calm.

— Au fost doi, au ieşit pe uşa asta şi au coborât în Place Dauphine. Acolo îi aştepta o maşină. În maşina mai erau două persoane, un individ îmbrăcat în negru, cu pălărie moale şi borurile lăsate mult peste ochi.

— Asta este! Exclamă Lenormand. Ăsta-i asasinul, complicele lui Ribeira-Parbury. A doua persoană?

— O femeie, o femeie fără pălărie, se pare un fel de slujnică, avea părul roşcat…

— Cum? Avea părul roşcat? Exclamă Lenormand.

— Da.

Pocnind din degete, Lenormand se întoarse pe călcâie şi sărind câte patru trepte coborî la parter. Ieşi în stradă.

— Opreşte! strigă el către o trăsură care tocmai se îndepărta.

Era trăsura doamnei Kesselbach. Vizitiul îi auzi strigarea astfel că opri. Doamna Kesselbach scoase capul prin fereastra portierei ca să-l întrebe ceva, când se trezi cu Lenormand cocoțat pe scăriță. Se trase speriată înăuntru.

— Iertați-mă, doamnă! spuse şeful Siguranței. Vă rog să-mi dați voie să vă însoțesc. Gourel! strigă către inspectorul care se apropia în fugă. Caută repede o maşină!

Gourel se repezi spre parcarea de vizavi şi rechiziționă prima maşină parcată. Lenormand clocotea de nerăbdare, doamna Kesselbach, se clătina ținând cu amândouă mâinile un flacon cu săruri.

Maşina opri lângă ei şi urcară.

— Gourel! În față lângă şofer!

— Unde mergem? întrebă gâfâind inspectorul.

— La Garches.

— La mine? Se miră Dolores.

Lenormand nu-i răspunse, cu capul scos în afară, cerea liberă trecere. Când ajunseră la Cours-la-Reine, şeful Siguranței îşi reluă locul în maşină şi zise:

— Vă rog, doamnă, să răspundeți clar la câteva întrebări. Ați văzut-o cumva pe domnişoara Geneviève Ernemont înainte de a veni la prefectură?

— Da, tocmai mă pregăteam să ies…

— Ea v-a vorbit despre anunțul din ziar?

— Da, ea.

— După care ați venit la prefectură?

— Chiar aşa s-au petrecut lucrurile.

— Eraţi singură când domnişoara Ernemont a fost la dumneavoastră?

— Asta nu-mi mai aduc aminte... Nu ştiu ce să spun.

— Poate că de faţă a fost vreuna din cameristele...

— Da, îmi amintesc acum, erau cameristele mele...

— Cum le cheamă?

— Suzane şi Gertrude...

— Una dintre ele are părul roşcat?

— Da, Gertrude.

— O cunoaşteţi de mult?

— Bine-nţeles. O am cameristă de ani de zile. Am toată încrederea în ea.

— Cu atât mai bine... zise Lenormand. Cu atât mai bine...

Lenormand se cufundă din nou în gândurile sale. Seara cobora cu repeziciune. Când ajunseră în faţa căminului luminile se aprindeau deja pe stradă. Fără a se sinchisi de tovarăşa lui, Lenormand coborî din maşină şi se repezi la portar.

— Camerista doamnei Kesselbach s-a întors?

— Care din ele? întrebă portarul.

— Gertrude.

— Gertrude nu s-a întors pentru că nici n-a ieşit. Eu n-am văzut-o, domnule.

— Cineva s-a întors, totuşi! strigă enervat Lenormand.

— O! Nu, domnule! N-am deschis uşa nimănui de pe la şase seara. Nimănui, preciza încă o dată portarul.

— Mai există şi o altă intrare?

— Nu, doar zidurile care înconjoară domeniul şi sunt destul de înalte.

Lenormand se întoarse către doamna Kesselbach care se apropiase de ei.

— Vom merge la pavilionul dumneavoastră, spuse el.

Toţi trei se îndreptară spre pavilionul doamnei Kesselbach care neavând cheia de la uşă sună. Le deschise Suzane, cealaltă cameristă.

— Gertrude e aici? întrebă doamna Kesselbach.

— Sigur, doamnă, în camera ei.

— Spuneți-i, vă rog să vină imediat, îi ceru şeful Siguranței.

Fără un cuvânt, Suzane se întoarse pe călcâie şi dispăru în spatele uşii. În liniştea care se aşternuse, auziră curând paşii cameristei care se apropia. Uşa se deschise şi aceasta intră.

Era o fată destul de nostimă, cu părul roşcat. Lenormand o privi câteva secunde ca şi cum ar dori să pătrundă dincolo de ochii aceia inocenți. N-o întrebă nimic. Toți aşteptau ceva de la el, însă Lenormand părea că visează.

— Foarte bine, domnişoară, mulțumesc. Să mergem, Gourel.

Ieşiră din pavilion luând-o pe aleile întunecate ale grădinii.

— Ea este.

— Credeți şefu? Îmi face impresia că e foarte liniştită.

— Ceva cam prea liniştită. Alta în locul ei sar fi mirat, ar fi întrebat de ce am chemat-o. Ea nimic. Doar o mască flegmatică. Cu toate astea ceva a trădat-o. O picătură de sudoare care i se rostogolea pe la tâmplă.

— Deci…

— Este complicea celor doi indivizi care manevrează în jurul afacerii Kesselbach. Cu siguranță că şi cealaltă soră, Suzane, face parte din bandă. Pe la orele patru, Gertrude, prevenită că am aflat de anunțul din ziar, dă fuga la Paris unde se întâlneşte cu Ribiera şi celălalt individ cu pălăria moale, îi pune la curent cu tot ceea ce ştie şi cei doi îl răpesc pe Steinweg din Palatul de Justiție.

Lenormand se opri puțin.

— Toate astea dovedesc: 1. Importanța pe care ei o dau lui Steinweg şi frica ce le-o inspiră faptul că acesta ar putea vorbi. 2. că în jurul doamnei Kesselbach este urzită o întreagă conspirație şi 3. Nu mai este timp de pierdut fiindcă conspiratorii sunt avertizați.

— Totuşi, spuse Gourel, este un aspect inexplicabil. Cum a reuşit Gertrude să treacă prin grădină când noi eram la intrare?

— E simplu, printr-un pasaj secret construit în zid.

— Şi care ar duce la pavilionul doamnei Kesselbach?

— Se pare că da, deşi, eu am altă părere. Hai să cercetăm.

O porniră de-a lungul zidului şi-l cercetară metru cu metru. Nu găsiră niciun pasaj, nici-o trecere în zid.

— Or fi folosit o scară, spuse Gourel.

— Nu, e prea riscant, mai ales ziua. Trebuie să fie altceva.

— Păi nu sunt decât patru pavilioane şi toate locuite.

— Inexact: al treilea pavilion nu-i locuit.

— Portarul. Şi acesta este închiriat de doamna Kesselbach care a dorit ca singurătatea ei să fie deplină. Cine ştie dacă nu cumva este influența Gertrudei.

Se apropiară de pavilionul trei, îi dădură roată, nu se zărea nici-o lumină în el. Lenormand întinse mâna şi atinse clanța uşii care se deschise imediat.

— Ia te uită! Exclamă el. Gourel, mi se pare că am descoperit ceea ce ne interesează. Să intrăm. Aprinde lanterna.

Intrară în sufragerie, apoi în salon, vestibul. Peste tot aceeaşi linişte stranie.

— Trebuie să fie pe aici pe undeva... pentru că bucătăria nu este la acest etaj.

— Pe aici şefu!

Coborâră scara şi la capătul ei ajunseră într-un fel de bucătărie de vară. Scaune şi mese îngrămădite unele peste altele, o spălătorie servind ca pivniță se afla alături. Aceeaşi dezordine, obiecte inutile, îngrămădite.

— Ce străluceşte acolo? întrebă Gourel. Lenormand se aplecă şi ridică de jos un ac de aramă având drept gămălie o perlă falsă.

— Perla asta străluceşte, zise el. Cu siguranță că este a Gertrudei. A trecut pe aici şi asta chiar foarte de curând.

Gourel începu să mişte butoaiele din loc, lăzile, stârnind nori de praf. Începură să strănute.

— Nu te mai chinui atâta, spuse Lenormand. Dacă trecerea este pe aici, cum îți închipui că oamenii au şi vreme

ca să deplaseze toate astea şi apoi să le aşeze la loc? Este altceva, ceva mai simplu. Poate în spatele acestui oblon care nu prea are ce căuta aici.

Lenormand dădu oblonul la o parte, în spatele lui zăriră o spărtură. Gourel îndrepta raza lanternei înspre ea şi văzură o subterană care cobora în pantă.

3

— Nu m-am înşelat, zise Lenormand. Trecerea a fost făcută destul de recent. Nu se vede niciun fel de zidărie, doar scânduri în cruce, ici-colo câte o bârnă susține bolta... N-a fost făcută ca să reziste, spuse Lenormand.

— Bănuiți că ar fi planul lor? întrebă Gourel.

— Cred că da. Venirea şi plecarea complicilor se face pe aici şi tot pe aici ar fi fost răpită doamna Kesselbach.

Înaintau cu prudență, ocolind bârnele şi scândurile cu grijă. La prima vedere, tunelul era mult mai lung decât bănuiau ei. Capătul lui se afla cu siguranță în afara zidurilor.

— Nu mergem cumva înspre Villeneuve şi eleşteu? întrebă Gourel.

— Mi se pare că direcția este alta, răspunse Lenormand.

Galeria cobora într-o pantă uşoară, întâlniră o treaptă, apoi încă una şi se treziră în fața unei uşi zidite. Lenormand o împinse şi uşa se deschise.

— Gourel, zise el gânditor, trebuie să chibzuim bine. Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem.

— De ce?

— Ribeira nu-i prost. A prevăzut şi el primejdia şi cred că şi-a luat niscaiva măsuri de siguranță. Sunt sigur că ne-a văzut controlând prin grădina, ne-a văzut când am intrat în pavilion. Mă tem să nu ne întindă o cursă.

— Dar suntem doi? Protestă Gourel.

— Dar dacă ei sunt douăzeci?

Lenormand privi spre uşa deschisă. Subterana suia şi el urcă spre partea cealaltă.

— Să mai înaintăm câțiva paşi, spuse el. Lasă uşa deschisă, îi mai spuse înainte de a porni. Merseră aşa vreo douăzeci şi cinci de metri, când se treziră în fața altei uşi. Lenormand o încercă, dar uşa era încuiată.

— Probabil că are pus zăvorul pe partea cealaltă. Să ne întoarcem fără zgomot. Când. Vom fi afară vom urma traseul galeriei şi vom da de cealaltă ieşire.

Se întoarseră pe acelaşi drum. Gourel care mergea acum înainte scoase un strigăt.

— Ce este? întrebă Lenormand

— Uşa e închisă… răspunse Gourel.

— Ți-am spus s-o laşi deschisă.

— Am lăsat-o deschisă, dar probabil s-a închis singură.

— Imposibil, am fi auzit izbitura!

— Atunci… îngână speriat Gourel.

— Atunci ştiu şi eu! Dă-te la o parte. Lenormand se apropie de uşă. Alături, agățată într-un cui se vedea o cheie. O luă şi încercă să deschidă uşa; nimic.

— De partea cealaltă se află un zăvor. Cineva l-a tras…

— Cine să-l fi tras?

— Cine altul decât Ribeira sau unul din complicii lui. Suntem prinşi în capcană,

Gourel.

Lenormand zgâlțâi uşa, clanța nu cedă. După câteva clipe se resemna.

— Nu se poate face nimic.

— Cum adică nimic? În cazul ăsta suntem pierduți.

— Se pare că da…

Se întoarseră la cealaltă uşă, o încercară şi pe aceasta, amândouă erau însă masive, din lemn de stejar.

— Ne-ar trebui un topor, spuse Lenormand, sau poate un cuțit mai acătării ca să putem tăia lemnul în dreptul zăvorului.

Lenormand se înfurie şi se năpusti asupra uşii. Lovi cu picioarele în ea. Istovit se lăsă să cadă lângă ea.

— Am obosit. Poate că am să dorm. Tu veghează să nu fim atacați de cineva.

— Măcar de ne-ar ataca, am fi salvați, spuse Gourel.

Ultimele cuvinte nu le mai auzi. Imediat ce se întinse pe jos, adormi.

Când s-a trezit, a stat câteva clipe nedumerit, fără să înțeleagă şi se întreba ce este această suferință care îl încerca.

— Gourel! striga el. Ei, Gourel!

Nu primi niciun răspuns. Aprinse lanterna şi la lumina ei îl văzu pe Gourel întins la pământ. Dormea adânc.

Răsufla uşurat şi-şi privi ceasul care arăta şapte douăzeci. Îl duse la ureche. Nu mai funcționa. Ridică mâna lui Gourel şi observă că nici ceasul lui nu funcționa.

Gourel se trezi ceva mai târziu. Crampele din stomac îl anunțau că îi este foame şi că ora dejunului probabil că trecuse de mult.

— Îmi simt coapsele amorțite, iar picioarele înghețate, zise Gourel. Ce naiba se întâmplă?

Vroi să-şi frecționeze picioarele şi dădu cu mâna de apa.

— Acum înțeleg, continuă el, picioarele îmi sunt în apă. Îndreptă lanterna spre uşă şi exclamă: Uitați-vă la uşă!

Lângă uşă era o băltoacă care se lățea mereu.

— Probabil că apa pătrunde pe sub ea, spuse Lenormand. Să mergem la cealaltă.

— Parcă putem face ceva?!

— Nu ştiu ce putem face dar nu vreau să mă las prins, îngropat de viu în cavoul ăsta blestemat! Trebuie să găsim o cale de ieşire!

Începu să desprindă pietrele una câte una, în speranța de a putea face o galerie care să-l ducă la suprafață. Munca era grea fiindcă în această parte a terenului, pietrele erau cimentate.

— Domnule... Domnule... îngână cu glasul sugrumat Gourel.

Transpirat, Lenormand se întoarse spre el.

— Ce este?

— Aveți picioarele în apă! strigă inspectorul.

— În apă?! Drace!... O să ne uscam la soare!

— Dar nu vedeți?

— Ce să văd?

— Apa... Creşte!

Lenormand simți un fior străbătându-i întreg trupul. Înțelese că apa care o vedea nu era o întâmplare, înțelese că totul fusese pregătit de acel creier. O capcană îngrozitoare.

— Canalia! scrâşni el. Dacă voi pune mâna pe el...

— Pentru asta trebuie să ieşim de aici şi eu unul nu prea văd cum o s-o facem.

Gourel părea resemnat, incapabil de a avea vreo idee sau de a propune un plan ele scăpare.

Lenormand îngenunche şi măsură viteza cu care se ridica apa, un sfert din prima uşă era acoperită, iar apa înainta până la jumătatea galeriei care despărțea prima uşă de a doua.

— Progresul e lent, dar sigur, spuse el.

Dacă va continua în ritmul ăsta în câteva ceasuri va fi peste capetele noastre.

— Dar asta e îngrozitor! Gemu Gourel.

— Ia nu te mai văita atâta, se răsti la el şeful Siguranței. N-ai decât să te plângi dar eu să nu te aud, ai înțeles?

Inspectorul dădu din cap resemnat.

— Foamea mă slăbeşte, domnule. Mă ia durerea de cap.

— Mănâncă-ți pumnii.

Ce era de făcut? Nu se putea aştepta ca Ribeira să aibă milă de ei şi să le dea drumul. Nu putea spera nici ca frații Doudeville le vor putea veni în ajutor, întrucât cei doi inspectori nu ştiau unde sunt acuma. Lenormand se gândea.

Chiar să nu mai fie nici-o speranță? Niciuna?!

— Nu se poate, repetă Lenormand. Prea e stupid totul. Doar n-o să murim aici? Trebuie să existe o cale de salvare. Fă-mi lumină, Gourel!

Gourel îndreptă fascicolul lanternei spre uşă. Lipit de ea Lenormand o examină de sus până jos, pe la toate

încheieturile şi colţurile. Descoperi un zăvor. Lenormand desfăcu şuruburile cu lama cuţitului său.

— Şi cu ăsta ce putem face? întrebă inspectorul.

— Zăvorul este din fier şi pare destul de solid. Nu e ceva formidabil dar e mai bine decât nimic.

Lenormand înfipse casmaua improvizată în peretele galeriei, înlătură rapid primul strat din ciment şi pietriş, după care dădu de lutul galben.

— E pământ, Gourel! strigă Lenormand.

— Văd şi eu, îngână inspectorul. Dar nu înţeleg ce vreţi să faceţi!

— Dar e simplu! Săpăm în jurul acestui stâlp, nu cred să fie mai mult de trei-patru metri până în partea cealaltă a galeriei.

— Pentru asta ne trebuiesc câteva ore şi apa urcă mereu.

— Îndreaptă lumina aici! Ordonă el.

— Peste douăzeci de minute sau cel mult o oră, apa va fi la picioarele noastre.

— Îndreaptă lumina aici şi taci din gură: strigă Lenormand.

Ideea lui era să sape un mic tunel prin care să se poată strecura în partea cealaltă. După câteva minute, Lenormand se opri obosit.

— Acum e rândul meu, spuse Gourel şi se apucă de treabă.

— Ha ha, ai revenit la viaţă? Sapă în jurul stâlpului, spuse Lenormand.

Apa le ajunsese la glezne. Pe măsură ce înaintau, lucrarea se dovedi mai anevoioasă, fiindcă pământul scos le împiedica mişcările.

După două ore înaintaseră destul de mult, numai că apa ajunsese la nivelul tunelului pe care începuseră să-l sape. Gourel fiind şi mai solid şi lihnit de foame se mişca mai încet. Renunţă să mai sape şi tremura de spaimă, simţind cum apa îngheţată îl cuprindea încetul cu încetul.

În schimb, Lenormand muncea neobosit. Muncă teribilă, de şobolan, pe care trebuia s-o execute într-un întuneric

deplin. Mâinile îi sângerau, foamea îl leşina, respira greu dar nu se lasa.

În curând ajunsese la celălalt perete din ciment şi pietriş, era partea cea mai grea a lucrării dar salvarea era aproape. O simțea.

— Apa creşte! Gemu Gourel.

Lenormand izbi cu mai multă furie zidul şi deodată vârful zăvorului cu care muncea lovi în gol, trecuse în partea cealaltă. Trebuia să lărgească pasajul ceea ce era destul de uşor fiindcă pământul îl putea arunca în față.

Gourel scoase țipete de bucurie, aproape neomeneşti. Pe Lenormand nu-l mai impresiona, scăparea era aproape. Totuşi, ceva îi atrase atenția. Dincolo de uşă se afla tot apă, auzea zgomotul pământului care cădea în apă, ceea ce era natural, uşa nefiind un dig suficient de ermetic. Dar ce mai avea importanță! Încă un ultim efort şi erau liberi.

— Vino, Gourel! strigă el spre inspector.

Fiind prea corpolent, Gourel se strecură cu mare greutate, astfel că Lenormand abia putu să-l tragă dincolo.

— Vino-ți în fire, fricosule! Nu vezi că suntem salvați?

— Salvați pe naiba! Apa ne este până la piept!

— N-are nici-o importanță! Încă nu ne-a trecut peste cap! Lanterna mai funcționează?

— Nu.

— O să ne descurcăm şi fără ea. Vino după mine.

Înaintau cu greu prin apa până la piept. Lenormand mai mult îl târa după el pe Gourel care când şi când scotea nişte icnete bizare.

Deodată piciorul lui întâlni o treaptă.

— În sfârşit! Exclamă el. Am dat de o treaptă.

Ieşiră din apă, din blestemata de apă care fusese cât pe aci să-i înghită. Obosiți, se aşezară pe una din trepte. Îi încerca o senzație de renaştere care-i făcea să triumfe de bucurie. Încet apa se scurse din hainele ude care se lipeau de trup. În curând simțiră frigul şi se ridicară.

— Să mergem, Gourel…

Urcară cu atenție treptele până ce dădură de un obstacol. Lenormand întinse mâinile şi împinse cu putere în sus. Era un chepeng care ducea într-o pivință. Printr-o mică ferestruică, se prelingea lumina nopții clare.

Plin de speranță, Lenormand se săltă în pivniță.

În clipa următoare o pânză îl acoperi. Brațele blocate. Se simțea învelit de o pătură, un fel de sac, şi legat cu frânghii.

— Şi celălalt! Auzi o voce…

Cu Gourel se petrecu la fel. Când terminară, aceeaşi voce spuse:

— Dacă vreunul din ei strigă, îl omorâți. Ai pumnalul la tine?

— Da.

— Faceți ce trebuie făcut, continuă vocea. Voi doi îl luați pe acela iar voi pe celălalt. Nici-o lumină şi niciun zgomot. De dimineață se răscoleşte grădina de alături. Sunt vreo zece-cinsprezece polițişti care lucrează acolo. Gertrude, întoarce-te în pavilion. Dacă se întâmplă ceva neplăcut, telefonează-mi imediat la Paris.

Lenormand avu impresia că este ridicat pe sus şi scos afară.

— Adu căruța mai aproape, zise vocea.

Lenormand auzi o căruță apropiindu-se. Fu culcat pe scânduri alături de Gourel. Calul porni în trap. Călătoria dură cam vreo jumătate de oră.

— Opreşte-te aici! zise aceeaşi voce.

Căruța se opri.

— Dați-i jos pe amândoi. Se vede ceva pe Sena?

— Niciun vapor, răspunse altă voce

— Le-ați legat pietre?

— Bolovani.

— În cazul ăsta, aruncați-i în apă. Roagă-te lui Dumnezeu, Lenormand, şi roagă-te şi pentru mine, Parbury - Ribeira, mai bine cunoscut sub numele de baron Altenheim. Sunteți gata?

— Da.

— Călătorie sprâncenată, domnule Lenormand!

Lenormand fu ridicat peste balustradă şi aruncat. În cădere auzi vocea batjocoritoare:

— Călătorie sprâncenată!

După câteva secunde fu rândul lui Gourel să-l urmeze.

Parbury - Ribeira - Altenheim

1

Fetițele se jucau în grădină sub supravegherea domnişoarei Charlotte, noua colaboratoare a Genevièvei. Doamna Ernemont le împărți prăjituri, după care intră în salon. Se aşeză în spatele biroului pe care zăceau diferite acte şi registre.

Deodată avu impresia că se mai află cineva în cameră cu ea. Neliniştită îşi ridică privirile şi scotoci în jur.

— Tu! Exclamă ea. De unde vii? Pe unde ai intrat?

— Ssst! Făcu prințul Sernine. Ascultă-mă cu atenție. N-am vreme de pierdut. Geneviève unde este?

— În vizită la doamna Kesselbach.

— Când se întoarce?

— Peste o oră.

— Atunci mă voi întâlni aici cu frații Doudeville. Ce mai face Geneviève?

— Bine.

— De câte ori l-a văzut pe Pierre Leduc?

— De mai multe ori. Dacă nu mă înşel se vor întâlni şi astăzi la doamna Kesselbach. Vreau să-ți spun ceva, mie nu-mi place acest Pierre Leduc. Pentru Geneviève vreau un alt bărbat, unul precum învățătorul...

— N-ai minte! Geneviève să se mărite cu un dascăl de şcoală?!

— Dacă te-ai gândi numai la fericirea Genevièvei...

— Las-o mai încet Victoire. Mă înebuneşti cu fleacurile astea! Crezi că eu am timp de sentimentalisme? În clipa asta joc o partidă de şah, îmi împing figurile fără a mă preocupa de ce zic ele. După ce voi câştiga partida, am să reflectez la faptul dacă cavalerul Pierre Leduc şi regina Geneviève au suflet sau nu.

Victoire îl întrerupse.

— Ai auzit un şuierat?

— Sigur că da. Sunt fraţii Doudeville. Du-te şi adu-i aici, pe urmă ne laşi singuri.

Bătrâna ieşi şi se întoarse câteva clipe mai târziu însoţită de cei doi fraţi. Îi mai privi o dată după care părăsi salonul.

— Ştiu ce-au scris ziarele despre dispariţia lui Lenormand şi a lui Gourel. Voi ştiţi ceva mai mult?

— Nu. Subşeful Siguranţei, domnul Weber, a luat afacerea în mână. De opt zile răscolim prin grădina Căminului şi nu putem înţelege cum au putut să dispară, întregul serviciu al Siguranţei este în aer. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat până acum. Un şef de Siguranţă să dispară fără urmă!

— Cele două servitoare?

— Gertrude a dispărut şi ea. O căutam.

— Sora ei, Suzanne?

— Domnul Weber şi Formerie au interogat- o. Nu există nici-o bănuială împotriva ei.

— Asta e tot ce aveţi să-mi spuneţi?

— Mai sunt unele amănunte care nu sunt publicate de ziare pentru că nu le ştiu.

— Vă ascult, spuse Sernine.

Cei doi fraţi povestiră evenimentele din ultimele zile, vizita lui Lenormand, apoi cei doi bandiţi care au călcat vila în care se afla Pierre Leduc, încercarea de răpire făcută de Ribeira, urmărirea din pădurile de la Saint-Cucuf, sosirea bătrânului Steinweg, interogatoriul acestuia de faţă cu doamna Kesselbach, evadarea din Palatul Justiţiei.

— Altcineva mai ştie aceste amănunte?

— Incidentul cu Steinweg îl ştim de la inspectorul Dieuzy.

— La perfectură care e situaţia voastră?

— Suntem oamenii de încredere ai domnului Weber, răspunse unul din fraţi.

— Asta e bine. În orice caz dacă Lenormand a făcut o greşeală care l-a costat viaţa, după cum presupun şi eu, înainte de asta a făcut treabă bună. Trebuie să continuăm pe

calea pe care a deschis-o el. Adversarul nostru ne-a luat-o un pic înainte dar îl vom ajunge.

— O să fie foarte greu, oftă Jacques.

— Nici de cum! replică Sernine. Toată treaba este să-l descoperim pe bătrânul Steinweg. El este cheia enigmei.

— Mă întreb unde l-o fi închis Ribeira pe Steinweg?

— Cu siguranță că la el, spuse Sernine.

— În cazul ăsta trebuie să aflăm unde locuieşte Ribeira.

— Evident că aşa vom face. Acum puteți pleca. Legătura o ținem ca şi până acum.

După plecarea celor doi frați, prințul Sernine se duse la Cămin. În fața căminului staționau mai multe maşini şi doi oameni se plimbau de colo până colo, aparent fără vreo preocupare anume dar cu ochii erau în patru.

În grădină, lângă pavilionul doamnei Kesselbach, prințul îi zări pe o bancă pe Geneviève şi Pierre Leduc şi lângă ei un domn masiv, cu monoclu. Toți trei vorbeau cu însuflețire. Niciunul din ei nu îl văzură.

Din pavilion ieşiră în clipa următoare mai multe persoane, erau domnul Formerie, domnul Weber, un grefier şi încă doi inspectori.

Geneviève se ridică de pe bancă şi intră în pavilion. Domnul cu monoclu se apropie de judecătorul de instrucție şi domnul Weber şi împreună se îndreptară spre lac.

Profitând de singurătatea tânărului, prințul se duse spre el.

— Nu te mişca, Pierre Leduc. Sunt eu…

Pierre Leduc avea şi motive să fie uluit, îl vedea pe prinț pentru a treia oară din seara aceea îngrozitoare de la Versailles, şi de fiecare dată, de câte ori îşi aducea aminte de ea, îl cuprindeau frisoane ciudate…

— Cine este domnul cu monoclu?

Pierre Leduc se bâlbâi puțin, era palid ca moartea. Prințul îl apucă de braț.

— Haide, nu face scene acuma! Nu este cazul. Cine este?

— Baronul Altenheim.

— De unde vine?

— Era un prieten al domnului Kesselbach şi a venit din Austria în urmă cu şase zile. De atunci este la dispoziția doamnei Kesselbach.

Prințul privi din urmă micul grup care tocmai părăsea grădina. Se ridică şi îndreptându-se spre pavilionul împărătesei mai spuse:

— Te-a întrebat ceva acest baron?

— Multe. Cazul meu îl interesează. Vrea să mă ajute să-mi găsesc familia, mă întreabă mereu de amintiri din copilărie.

— Şi, cum te descurci?

— Până acum bine. N-am intrat în amănunte... N-am de unde să le iau. Eu sunt în locul altuia şi nu ştiu mai nimic despre el.

— Crezi că eu ştiu? Surâse prințul. Tocmai în asta constă misterul cazului tău.

— Dumneavoastră râdeți, râdeți întotdeauna. Eu însă am început să mă satur. Sunt amestecat într-o mulțime de lucruri neobişnuite, fără a mai pune la socoteală primejdia care planează asupra mea!

— Tu nu eşti Pierre Leduc? Dacă nu eşti, mai poți deveni. Geneviève nu se poate mărita decât cu Pierre Leduc. Nu crezi că merită să-ți vinzi sufletul pentru ochii ei frumoşi?

În timp ce-i vorbea, prințul era atent la tot ce se petrecea în jur. Intrară în pavilion şi la capătul scării o întâlniră pe Geneviève care le ieşi în întâmpinare.

— A, ați revenit, spuse ea prințului. Sunt foarte fericită să vă revăd. Ați venit probabil ca s-o vedeți pe Dolores?

Prințul înclină capul fără să-i răspundă.

— Poftiți, spuse tânăra şi le făcu loc să intre în camera doamnei Kesselbach.

Văzând-o culcată în pat şi mai ales cât de palidă era, prințul fu tulburat. Doamna Kesselbach avea aerul acelor oameni care nu mai vor să lupte cu viața, cu destinul care o încerca din lovitură în lovitură. Sernine o privi cu o milă adâncă şi cu o emoție pe care nici nu încercă să le ascundă.

Doamna Kesselbach îi mulțumi pentru vizita pe care i-o făcea. Încet, prințul aduse vorba despre baronul Altenheim, în termeni amicali.

— Îl cunoașteți de mult? întrebă prințul.

— După nume, da, mai mult din spusele soțului meu cu care avea legături destul de strânse. Pe urmă l-am cunoscut şi personal. De ce vă interesează? îi întoarse întrebarea baroneasa.

— Am cunoscut şi eu un baron Altenheim, acesta locuieşte în strada Daru. S-ar putea să fie vorba despre acelaşi om..

— Nu cred, acesta locuieşte... Doamna Kesselbach se opri brusc, o tuse îi întrerupse vorbele. Când se mai linişti continuă. Adică, cred că mi-a lăsat adresa lui dar unde am pus- o nu ştiu.

După aceste cuvinte, prințul înțelese că nu mai putea scoate mare lucru de la doamna Kesselbach aşa că îşi luă rămas bun şi ieşi din cameră.

În vestibul îl aştepta Geneviève. Aceasta se apropie de el şi-i spuse cu glas încet:

— Trebuie să vă vorbesc urgent. Probleme deosebite.. L-ați văzut?

— Pe cine?

— Pe baronul Altenheim? Vă asigur că nu acesta e numele lui. Are mai multe de care se foloseşte după cum îi dictează împrejurările. Dar eu l-am recunoscut. Nu ştiu dacă el şi-a dat seama de asta.

Ieşiră din pavilion. Geneviève era foarte agitată.

— În primul rând, te rog să te linişteşti...

— Dar este vorba de omul care a încercat să mă răpească! Dacă nu era bietul domn Lenormand, aş fi fost pierdută. Dumneavoastră ştiți, ştiți totul, nu-i aşa?

Prințul tresări surprins.

— Eşti sigură?

— Oricât de mult s-ar deghiza, şi şi-ar schimba comportamentul, tot l-aş recunoaşte. N-am spus nimănui nimic. Am aşteptat să vă reîntoarceți.

— Nu i-ai spus nici doamnei Kesselbach?

— Nici ei. Când s-au întâlnit părea atât de fericită că întâlneste un prieten al soțului ei. Dumneavoastră o să-i spuneți, o s-o apărați? Nu ştiu ce se pregăteşte împotriva ei şi nici a mea... Acum când domnul Lenormand nu mai este, omul acesta nu se mai teme de nimic şi se comportă ca şi cum ar fi stăpân pe situație. Cine ar putea să-l înfrunte?

— Eu. Eu am s-o fac. Dar mai întâi promite-mi că n-ai să spui niciun cuvânt la nimeni.

Vorbind se apropiară de cabina portarilor.

— Promit că n-am să spun la nimeni niciun cuvânt, mai spuse Geneviève şi-n clipa următoare uşa de la intrare se deschise.

— La revedere, Geneviève, şi te rog să fii liniştită. Eu sunt aici şi am să veghez.

Prințul închise uşa şi se întoarse ca să se îndepărteze. În clipa aceea încremeni. În fața lui, cu capul sus, cu umerii largi, cu silueta masivă, se afla omul cu monoclu, baronul Altenheim.

Se priviră câteva secunde în ochi, apoi baronul surâse.

— Te aşteptam, Lupin.

Oricât de stăpân pe sine ar fi fost, prințul nu reuşi să-şi rețină o tresărire. Venise ca să-şi demaşte adversarul şi iată că cel demascat era chiar el. În acelaşi timp adversarul său se prezenta cu insolență, cu o siguranță de parcă victoria era deja câştigată. Gestul era temerar şi dovedea o forță ieşită din comun.

Cei doi bărbați se măsurară din priviri cu o ostilitate evidentă.

— Nu crezi că era necesar să ne întâlnim? Preciză baronul.

— La ce bun?

— Trebuie totuşi să-ți vorbesc.

— Când doreşti să avem întrevederea? întrebă prințul.

— Mâine. Vom lua masa împreună la restaurant.

— De ce nu la dumneata?

— Pentru că nu-mi ştii reşedința, spuse cu îngâmfare baronul.

— Din păcate ştiu unde locuieşti, baroane.

Prințul se aplecă puțin şi scoase din buzunarul baronului un ziar care era înconjurat de o banderolă cu adresa destinatarului. Prințul privi fulgerător banderola şi zise:

— 29, vila Dupont.

— Perfect, spuse baronul. Atunci mâine la mine acasă.

— La ce oră?

— La l, îți convine?

— Sigur că da. E tocmai ora la care îmi iau masa.

Prințul înclină capul şi făcu un pas pe lângă el, când acesta îl opri.

— Încă o recomandare, prințe. Să-ți aduci armele cu tine.

— E chiar atât de grav? replică prințul

— Am patru servitori în casă şi tu vei fi singur.

— Mă bizui pe pumnii mei, răspunse prințul, astfel că partida va fi cel puțin egală.

După aceste cuvinte prințul îi întoarse spatele, iar după câțiva paşi se opri şi-i strigă:

— Încă un cuvânt baroane, iar când acesta se întoarse surprins către el, prințul continuă: mai angajează patru servitori.

— De ce?

— M-am răzgândit. Voi veni cu cravaşa.

2

A doua zi, la ora fixată un călăreț intra pe poarta vilei Dupont, aflată pe o stradă liniştită şi cu o singură intrare care dădea în strada Pergolese.

Strada era marcată de vile somptuoase cu grădini iar la capătul ei se termina cu un parc şi calea ferată de centură a oraşului.

La numărul 29 locuia baronul Altenheim.

Sernine aruncă dârlogii calului unui servitor care-i ieşise în întâmpinare.

— Mi-l aduci la două şi jumătate, spuse prinţul după care sună.

Poarta grădinii se deschise şi prinţul trecu dincolo de ea. Cu paşi siguri se îndreptă spre peronul de primire unde doi vlăjgani în livrea îl aşteptau. Fără un cuvânt, aceştia îl introduseră într-un imens vestibul din piatră, rece şi fără niciun ornament.

În spatele lui uşa se închise cu zgomot şi oricât de stăpân era pe reacţiile sale, prinţul simţi un fior rece străbătându-i trupul. Era singur în această închisoare înconjurat numai de duşmani.

— Anunţaţi-vă stăpânul că prinţul Sernine a sosit.

Unul din cei doi vlăjgani care numai servitori nu păreau să fie îl conduse în salon.

— A, iată-te, dragă prinţe, zise baronul în timp ce se apropia de el… Ei bine! Închipuiţi-vă… Baronul se întrerupse ca să se întoarcă spre individul care se proptise în uşă.

Dominique, masa peste douăzeci de minute… Până atunci să fim lăsaţi în pace, iar după ce servitorul ieşi, baronul continuă: Închipuieşte- ţi, prinţe că nici nu credeam c-ai să vii.

— De ce, dragă baroane?

— Declaraţia dumitale de război de azi dimineaţă e atât de fermă încât credeam că orice întrevedere este de prisos.

— Aţi citit ziarele?

— Bine-nţeles. Asta fac în fiecare dimineaţă. Uneori afli lucruri interesante. Ca acuma.

Baronul desfăcu ziarul *„Grand Journal”* de pe birou şi citi:

„Comunicat,

Dispariţia domnului Lenormand l-a emoţionat şi pe Arsène Lupin. După o anchetă preliminară şi ca urmare a intenţiilor lui de a clarifica afacerea Kesselbach, Arsène Lupin a hotărât să-l

regăsească pe domnul Lenormand, viu sau mort, şi să dea pe mâna justiției pe autorul acestei serii înfiorătoare de crime”

— Nu dumneata ai dat acest comunicat, scumpe prietene?

— Bine-nțeles.

— Prin urmare am avut dreptate. Este o declarație de război.

— Dacă nu sunt şi alți termeni…

Altenheim îi oferi prințului un scaun, se aşează şi el şi-i spuse pe un ton împăciuitor:

— Ei bine, eu nu pot admite asta. E cu neputință ca doi oameni ca noi să se înfrunte. Noi doi suntem făcuți ca să ne înțelegem…

— Eu cred, dimpotrivă, că doi oameni ca noi nu sunt făcuți să se înțeleagă, răspunse prințul.

Baronul îşi reținu cu greu un gest de iritare.

— Ascultă, Lupin… Cred că îmi permiți să- ți spun Lupin?!

— Dar eu cum să te numesc? Altenheim, Ribeira sau Parbury?

— O! O! Văd că eşti mai documentat decât credeam eu! Drace, eşti la înălțime. Asta dovedeşte iarăşi, mai mult, că ne putem înțelege.

Baronul se aplecă spre prinț.

— Ascultă, Lupin şi gândeşte-te bine la cuvintele mele, pe care le-am sucit în fel şi chip. Suntem amândoi cam de aceeaşi forță. Zâmbeşti? Rău faci, prietene… Se prea poate ca tu să ai resurse de care eu nu dispun, dar am şi eu mijloace pe care nu le ştii. În plus, eu numi prea fac multe scrupule, sunt destul de îndemânatec şi pot să devin mereu altul, necunoscut în permanență, într-un cuvânt, suntem egali. Întrebarea pe care mi-o pun este: de ce să fim adversari? Urmărim acelaşi țel! Ştii ce va rezulta din rivalitatea noastră? Fiecare din noi va încerca să-l elimine pe celălalt şi-n felul ăsta nu ajungem niciunul la țintă. Cui va folosi asta? Unui oarecare Lenormand? Unui al treilea care va apare pe neaşteptate? Prea ar fi de râs!

— Aici ai dreptate, dar există un mijloc.

— Care?

— Ca tu să te retragi din dispută.

— Te rog să nu glumeşti. Acum discutăm o problemă prea serioasă ca să râzi. Propunerea mea este să ne asociem.

— Ei nu zău, exclamă prinţul.

— Bine-nţeles vom avea independenţa, dar după ce rezolvăm afacerea împreună. Eşti de acord? Dăm mâna şi împărţim pe din două.

— Tu ce aduci în afacerea noastră?

— Steinweg.

— Cam puţin.

— Nici nu-ţi dai seama cât de important este. Prin el voi afla adevărul despre Pierre Leduc, prin el aflăm despre faimosul proiect al lui Kesselbach.

Sernine izbucni în râs.

— Şi ai nevoie de mine pentru asta?

— Nu te înţeleg?!

— Ascultă, dragul meu, oferta ta este ridicolă. Din moment ce-l ai pe Steinweg în mână şi doreşti şi colaborarea mea, înseamnă că n-ai reuşit să scoţi de la el mare lucru. Altfel n-ai mai avea nevoie de serviciile mele.

— Cu alte cuvinte?

— Cu alte cuvinte refuz.

Cei doi bărbaţi se ridicară cu violenţă în picioare.

— Refuz, accentuă încă o dată Sernine. Lupin n-are nevoie de nimeni pentru a-şi aranja afacerile. Eu stau pe propriile mele picioare. Dacă ai fi egal cu mine niciodată nu mi-ai fi propus să fim asociaţi. Când cineva are umeri de şef, ştie să poruncească. A te asocia, înseamnă a te supune. Şi eu nu mă supun!

— Refuzi?! Refuzi?! repetă Altenheim pălind.

— Tot ce pot face pentru tine, dragul meu, este să-ţi ofer un loc în organizaţia mea. La început, simplu soldat. Sub ordinele mele directe. Vei vedea cum un general câştigă o bătălie şi cum singur pun mâna pe pradă. Eşti de acord?

Altenheim scrâşni din dinţi cu furie.

— Faci rău, Lupin... Faci rău... Nici eu nu am nevoie de nimeni, iar afacerea asta nu mă încurcă deloc. Ţi-am făcut propunerea cu gândul că în doi o vom duce mai repede la capăt şi e păcat să ne punem bețe în roate unul la celălalt.

— Tu n-ai cum să-mi pui bețe în roate, spuse cu dispreț Lupin.

— Atunci dacă nu ne asociem înseamnă că numai unul singur va ajunge la țintă.

— Eu sunt sigur că voi ajunge.

— Vei ajunge dar numai trecând peste cadavrul meu. Eşti dispus să începem această luptă? Luptă pe viață şi pe moarte, auzi? Lovitura de cuțit e un mijloc pe care-l disprețuiesti, dar dacă o primeşti drept în inimă?

— Asta urmăreşti?

— Nu-mi place vărsarea de sânge. Priveşte pumnii aceştia. Ştiu să izbească puternic. Şi chiar de la prima lovitură adversarul cade. Am lovituri speciale. Însă celălalt ucide. Adu-ți aminte de rănile de la gât. De el trebuie să te fereşti, Lupin. Este necruțător şi nimic nu-l poate opri.

Lupin îşi aduse aminte de Necunoscutul cu care se confruntase.

— Nici chiar tu?

— Uneori nici eu.

— Înseamnă că te temi de el?

— Mi-e teamă pentru ceilalți, pentru cei care-mi stau în drum, pentru tine Lupin. Acceptă sau eşti pierdut. Chiar şi eu, dacă este necesar voi acționa. Ținta este prea aproape...

O ating... Pleacă Lupin, cât mai ai timp!

Era puternic cu energia şi voința sa exasperantă şi atât de brutal încât ai fi crezut că e gata să se năpustească asupra duşmanului său.

Sernine ridică din umeri.

— O, Doamne, ce foame mi s-a făcut! Exclamă el căscând. Ce târziu se mănâncă la tine, baroane!

În clipa când baronul se îndreptă spre fereastră, uşa se deschise. Intră unul din cei doi vlăjgani, Dominique.

— Domnul e servit, anunță el.

— Asta-i muzica care-mi place cel mai mult! zise prințul vesel.

Se îndreptă spre uşă. În pragul ei, Altenheim îl prinse de braț pe prinț şi fără să-i pese de prezența gorilei îi spuse:

— Un sfat bun, pe care te rog să-l primeşti. Momentul e decisiv, îți jur că e mai bine pentru tine să accepți.

Intrară în alt salon unde masa era pregătită. Un ogar se învârtea fără rost de colo până colo.

— Icre negre! strigă prințul de cum văzu ce era pe masă. Bravo! Asta-mi place! N-ai uitat că ai la masă un prinț rus.

Se aşezară unul în fața celuilalt. Baronul mângâie câinele pe creştet apoi se uită la prinț.

— Ți-l prezint pe Sirius, cel mai credincios prieten al meu.

— Un compatriot, zise Sernine. Am avut şi eu unul, mi l-a dăruit țarul când i-am salvat viața.

— Ai avut o asemenea onoare... un complot terorist, probabil.

— Da, un complot organizat de mine. Închipuieşte-ți că pe acel câine îl chema Sevastopol...

Masa decurse în aceeaşi notă de bună dispoziție. Cei doi bărbați se întrecură în spirite şi curtoazie. Sernine povesti anecdote, la care baronul răspunse cu altele, povestiră scene de vânătoare cu nume de granzi de Spania, lorzi englezi, haiduci austrieci...

— Ah! Exclamă prințul, ce meserie frumoasă avem noi! Grație ei, intrăm în relații cu tot ce e mai distins de pe glob. Ține, Sirius o aripioară de clapon!

Câinele nu-l slăbea din ochi pe Sernine şi mânca tot ce acesta îi dădea.

— Un pahar de Chambertin, prințe?

— Cu plăcere, baroane!

— Ți-l recomand cu căldură, vine tocmai din pivnițele regelui Leopold.

— Un cadou, desigur.

— Un cadou pe care mi l-am oferit singur.

— E delicios! Ce aromă! Cu pateul ăsta e o adevărată minune! Felicitările mele, baroane, bucătarul dumitale e de prim rang.

— Bucătarul e de fapt bucătăreasă prințe. Am scos-o plătind bani grei din serviciul lui Levraud, un deputat socialist. Gustă, te rog, parfait-ul ăsta de cacao, şi-ți atrag atenția asupra biscuiților care îl însoțesc. O invenție genială.

— Sunt adorabile ca formă în tot cazul, spuse Sernine servindu-se. Dacă şi gustul va corespunde aspectului... Ia, Sirius, trebuie să-ți placă aceste prăjiturele. Bravo! Dar ştii să înfuleci, nu glumă...

Prințul îşi însoți cuvintele de fapte, luă una din prăjituri, şi o dădu câinelui care o înghiți imediat. După câteva secunde, câinele se roti brusc şi căzu fulgerat la pământ.

Sernine se răsturnase în scaun, ca să nu fie zărit de vreun servitor. Privi câinele şi începu să râdă.

— Altădată, baroane, când vei vrea să otrăveşti pe cineva, caută şi păstrează-ți calmul, vocea care te trădează şi vezi că şi mâinile îți tremură... Apropos, spuneai că disprețuieşti asasinatul?!

— Numai pe acela cu cuțitul, răspunse baronul fără să se tulbure. O viață întreagă am avut dorința să otrăvesc pe cineva...

— Ei şi tu, amice! Ți-ai găsit pe cine să alegi! Chiar un prinț rus?!

Se apropie de Altenheim şi-i zise încet:

— Ştii ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi reuşit să mă otrăveşti? Prietenii mei dacă nu m-ar fi văzut ieşind de aici cel târziu la ora trei, peste o jumătate de oră prefectul poliției ar fi fost informat imediat despre aşa numitul baron Altenheim care ar fi fost arestat şi depus la penitenciar.

— Ei şi? Spuse baronul. Din închisoare se mai poate evada, pe câtă vreme din lumea unde te trimiteam eu, ba!

— Evident, dar mai întâi ar fi trebuit să mă trimiți pe lumea cealaltă, şi asta, vezi, nu e tocmai uşor.

— Era de ajuns o înghițitură din prăjitura aceea…

— Eşti sigur?

— Încearcă.

— Hotărât lucru, dragul meu. N-ai stofă de mare maestru al Aventurii şi probabil că nu o vei avea niciodată. Asemenea capcane sunt prea ieftine. Când cineva se crede demn să ducă viața pe care avem onoarea s-o ducem, trebuie să fie capabil s-o ducă. Şi pentru asta trebuie să fie gata să facă față la orice încercare. Chiar şi la aceea de a nu muri când o lichea oarecare încearcă să te otrăvească. Un suflet întreprinzător într-un trup inatacabil. Acesta este idealul pe care trebuie să-l ai mereu în față… Şi să-l atingi. Munceşte, băiețaş! Eu sunt întreprinzător şi imun. Aminteşte-ți de regele Mitriade.

După această tiradă, prințul se reaşează pe scaun cu palmele sprijinindu-se de suprafața mesei.

— Şi acum la masă! Şi cum obişnuiesc ca vorbele să fie însoțite şi de fapte, şi mai ales nu vreau s-o jignesc pe bucătăreasa ta, dă-mi voie să iau farfuria asta de prăjiturele.

— Laşule! îi zise cu scârbă prințul şi sub ochii uluiți ai baronului şi a celorlalți care asistau la scenă, prințul mâncă prima jumătate din prăjitură, apoi şi pe a doua jumătate, liniştit, conştiincios, cum ai mânca un desert deosebit de gustos şi din care nu vrei să pierzi nici-o firimitură.

După această ispravă, prințul se ridică.

— O să ne mai întâlnim, noi, îi spuse printre dinți baronul.

— Oricând la dispoziția ta, baroane, îi răspunse prințul înclinându-se. Mulțumesc pentru masă. Se întoarse pe călcâie şi părăsi salonul cu fruntea sus, nepăsător.

3

Se mai întâlniră.

Chiar în aceeaşi seară, prinţul Sernine îl invită pe baronul Altenheim la cabaretul Vatel, unde petrecură o seară în compania câtorva muzicieni, poeţi şi două nostime actriţe.

A doua zi, dejunară împreună în Bois de Boulogne, iar seara se întâlniră la Operă.

Se întâlniră aşa timp de o săptămână. Cine i-a văzut ar fi jurat că nu se pot lipsi unul de altul şi că îi leagă o mare prietenie, bazată pe cinste, încredere şi simpatie.

Petreceau mult, beau vinuri scumpe, fumau ţigări excelente şi râdeau ca doi nebuni.

În realitate se pândeau cu înverşunare, sălbatec aproape. Duşmani de moarte, despărţiţi de o ură feroce, fiecare din ei sigur că va câştiga şi că pentru asta trebuie să vină clipa, momentul propice. Altenheim să-l suprime pe Sernine, sau Sernine să-l arunce în abisul ce-l săpa înaintea lui. Amândoi erau conştienţi că deznodământul nu era departe.

Era o chestiune de ore, de zile cel mult.

Drama pasională, a cărei stranie şi puternică savoare trebuia s-o guste din plin un om ca Sernine! Să-ţi cunoşti adversarul şi să trăieşti lângă el, să ştii că la cel mai mic pas greşit, te pândeşte moartea. Ce voluptate!

Într-una din zile, în grădina clubului din strada Cambon, din care făcea parte şi baronul, se plimbau singuri în jurul unei peluze, de-a lungul căreia se afla umbrit de copaci un zid din piatră. În zid se vedea o portiţă. În clipa aceea, Sernine, care-l asculta pe baron surprinse în vocea lui o anumită vibraţie, îl observa cu coada ochiului. Mâna baronului se afla în buzunarul vestonului, şi Sernine văzu, prin stofă mâna care se crispa pe mânerul pumnalului, şovăitoare, nehotărâtă, nedecisă.

Ce moment delicios pentru prinţ... Va avea baronul curajul să lovească? Cine ar câştiga? Instinctul sau voinţa conştientă, ambele îndreptate spre actul crimei...

Cu pieptul scos înainte şi mâinile împreunate la spate, prinţul aştepta. Fiori de nelinişte şi plăcere îi străbăteau tot trupul. Baronul tăcuse. Mergeau unul lângă celălalt, fiecare

adâncit în propriile gânduri. Deodată prințul se întoarse spre baron.

— N-ai curajul să loveşti?

Se oprise.

— Loveşte! Acum ori niciodată! Nimeni nu poate să te vadă. Ai şi o cale de retragere asigurată. Vezi portița aceea? O cheie se află agățată într-un cui lângă ea, aşa ca din întâmplare. Cred că te-ai gândit s-o faci. De asta m-ai adus aici. Cum? Şovăi?

Îl privea direct în ochi. Baronul era livid, cutremurat de energia sa neputincioasă.

— Eşti o curcă plouată! rânji Sernine. N-o să fac nici-o brânză cu tine. Vrei să-ți spun eu adevărul? Ți-e frică de mine. Nu eşti prea sigur c-o să izbuteşti la o confruntare deschisă cu mine. Nu, hotărât lucru, nu eşti tu acela care să-mi facă steaua să apună!

Abia isprăvise vorbele când se simți apucat de gât cu violență şi tras înapoi. Cineva care se ascunsese în spatele copacilor de lângă portiță, îl apucase de cap. Sernine văzu un braț cum se ridica şi o lamă de pumnal îi străluci prin fața ochilor. Brațul se îndrepta rapid spre gâtul lui şi îl atinse.

În aceeaşi clipă Altenheim sări şi el, ca să-i dea lovitura de grație, şi se rostogoliră în iarbă. Toată scena durase câteva secunde. Deşi era destul de vânjos, baronul cedă strigând de durere.

Prințul se ridică şi fugi spre portița pe care tocmai o închisese necunoscutul.

Auzi cheia răsucindu-se în broască.

— Ticălosule! strigă el înfuriat. O să vină ziua când am să pun mâna pe tine! Va fi prima crimă din viața mea.

Se întoarse. În iarbă zări bucățile din pumnal. Se aplecă şi le ridică. Pumnalul se frânsese în două în timpul încăierării.

Baronul îşi revenea şi el încet.

— Cum e, baroane?! Cum ți se pare? Nu cunoşteai mişcarea asta. Eu o numesc directă în plexul solar, cu alte cuvinte, lovitura care întunecă soarele vieții, care-ți stinge

lumânarea zilelor. E o lovitură curată, rapidă şi mai ales fără dureri. Pe câtă vreme lovitura de pumnal... N-ai decât să porţi o cămaşă de protecţie, cum port şi eu, şi puţin îmi pasă de aşa ceva, mai ales de complicele tău care nu ştie să lovească decât la gât, idiotul! Priveşte-i jucăria favorită! Sfărâmată.

Îi întinse mâna şi-l ajuta să se ridice.

— Copăcel, baroane. Ca să te mai întremezi un pic, te invit la masă. Îţi reamintesc secretul superiorităţii mele: un suflet întreprinzător într-un trup inatacabil.

După isprava din parc, Sernine se înapoie acasă, se schimbă şi plecă la club unde reţinu o masă pentru două persoane, se aşeză şi aşteptă să se facă ora cinci. Zeci de gânduri îi trecură prin minte.

„Partida este amuzantă dar începe să fie primejdioasă. Trebuie să-i pun capăt. Cine ştie dacă data viitoare voi mai scăpa dintr-o astfel de încercare. Problema e încurcată şi pentru că nu-l pot lovi încă. Am nevoie de un indiciu, ceva care să mă ducă la Steinweg. Unde îl ţine ascuns? Cum intră în legătură cu el? Cum încearcă să-l facă să vorbească? O fi în vila Dupont?"

Sernine medita îndelungat asupra celor întâmplate. Îşi aprinse apoi o ţigare. Imediat îşi făcură apariţia doi tineri care se aşezară la masa lui.

Erau fraţii Doudeville, travestiţi în seara aceea în oameni de lume.

— Aşteptăm ordinele?

— Luaţi şase oameni şi vă duceţi la vila Dupont nr. 29. Intraţi.

— Dar cum?

— O faceţi în numele legii. Nu sunteţi inspectori de Siguranţă? Faceţi o percheziţie.

— Dar n-avem dreptul...

— Vi-l luaţi...

— Şi servitorii? Dacă se împotrivesc?

— Nu sunt decât patru.

— Dacă strigă?

— Nu vor striga.

— Şi dacă baronul se va întoarce?

— Nu se va întoarce mai devreme de ora zece. Lăsați asta în grija mea. Aveți două ore şi jumătate ca să scotociți vila de sus şi până jos. Dacă-l găsiți pe bătrânul Steinweg veniți şi mă anunțați imediat... Ați înțeles?

Cei doi frați se ridicară şi dispărură. Câteva clipe mai târziu Sernine îl văzu pe baronul Altenheim care se apropia.

— Bine ai venit, baroane! Trebuie să-ți mărturisesc că incidentul din parc mi-a făcut o foame teribilă. Abia aşteptam să apari ca să ne aşezăm la masă.

Mâncau într-o atmosferă destinsă, ca doi buni prieteni. Cine îi vedea nu-şi putea inchipui că în urmă cu câteva ore se dusese între ei o luptă pe viață şi pe moarte.

După ce mâncară, Sernine propuse o partidă de biliard pe care baronul o acceptă imediat. Când se saturară de biliard trecură în salonul unde se juca baccara. Crupierul tocmai striga:

— Cincizeci de napoleoni în bancă! Merge cineva?

— O sută de napoleoni, spuse baronul în timp ce se apropiau de masă. Discret Sernine îşi privi ceasul. Era ora zece şi niciunul din frații Doudeville nu se întorsese. Asta însemna că cercetările rămăseseră fără niciun rezultat.

— Banco, spuse şi el.

Altenheim se aşează şi împărți cărțile.

— Merg, zise baronul.

— Nu iau.

— Şapte.

— Şase.

— Am câştigat, zise satisfăcut baronul.

— Am pierdut, zise gânditor Sernine. Plusă imediat. Dublu?

— Accept.

Împărți cărțile.

— Opt, zise Sernine.

— Nouă, preciza cu nedisimulată bucurie baronul.

Sernine se întoarse murmurând:

— Afacerea începe să mă coste. Până acum trei sute de napoleoni, dar sunt liniştit.

Baronul e ţintuit la masa de joc.

Părăsi clubul şi urcă în maşina care-l aştepta la intrare. Câteva minute mai târziu, ajunse în faţa vilei Dupont, unde fraţii Doudeville şi ceilalţi agenţi erau adunaţi în vestibul.

— L-aţi găsit? întrebă, el de cum intră.

— Nu.

— Drace! Trebuie să fie undeva. Servitorii?

— În bucătărie. Legaţi.

— Perfect. Prefer să nu fiu văzut. Ceilalţi plecaţi. Tu, Jean, rămâi de pază. Jacques, mă conduci prin casă.

În câteva clipe ordinele îi fură îndeplinite. Sernine parcurse pivniţa, parterul, primul şi al doilea etaj. Nu se opri nicăieri, dându-şi seama că în câteva minute nu va putea descoperi ceea ce oameni lui nu reuşiseră în câteva ore. Vroia să-şi facă o idee despre interiorul vilei, forma camerelor, înlănţuirea lor.

După ce termina, se întoarse în camera despre care Doudeville îi spusese că-i aparţine lui Altenheim. Sernine o examina cu atenţie.

— De aici trebuie să-mi încep treaba, spuse el deschizând un dulap plin cu haine. De aici văd toată camera.

— Şi dacă baronul scotoceşte prin casă?

— De ce să scotocească?

— Păi va afla de la servitori că am fost pe aici.

— Va afla, dar nu-i va trece prin minte că unul din noi e instalat în casa lui. Va gândi că tentativa a dat greş şi gata. Prin urmare, rămân.

— Da, dar cum veţi pleca?

— Prea multe vrei să ştii. Esenţialul e că am intrat. Du-te Doudeville şi închide uşile. Ia-i pe toţi afară şi ne vedem mai târziu.

— Mai târziu…

— Nu vă faceţi probleme pentru mine. O să vă dau eu un semn când va fi nevoie.

După plecarea lui Doudeville, Sernine se aşează pe o lădiță plasată în fundul dulapului din zid. Patru rânduri de costume agățate îl ascundeau. Se simțea în siguranță acolo.

După vreo zece minute, Sernine auzi trapul surd al unui cal dinspre stradă şi imediat clinchetul unui clopoțel. Uşa de la intrare se trânti cu zgomot şi prințul percepu glasuri, exclamații, o zarvă care se accentua din ce în ce mai tare, pe măsură ce captivii erau eliberați din legături.

„Furia baronului trebuie să fie la culme, zâmbi prințul, înțelege acum sensul purtării mele de la club. Ştie că l-am tras pe sfoară. Dar n-am dat de Steinweg. Primul lucru care-l va face e să se ducă la ascunzătoarea în care se află bătrânul pentru a se convinge că nu i l-am furat. Dacă urcă scările înseamnă că ascunzătoarea e sus, dacă coboară e în pivniță".

„Deci ascunzătoarea e undeva sus" se bucură prințul.

— Toată lumea să se culce, rosti glasul lui Altenheim.

Baronul intra în cameră cu unul din oamenii lui.

— Am să mă culc, Dominique. Putem să discutăm toată noaptea că tot n-o să ştim mai multe…

— Părerea mea este că au venit după Steinweg.

— Asta e şi părerea mea şi mă bucură că lam ascuns pe Steinweg, şi nu este aici.

— Dar unde l-ați ascuns?

— Ăsta este secretul meu, şi îl voi păzi cu străşnicie. Tot ce pot să-ți spun e că nu va ieşi de acolo decât după ce va vorbi, spuse baronul.

— Cu alte cuvinte, prințul va rămâne cu buzele umflate?

— Bine-nțeles. Ceea ce este şi mai nostim e că a trebuit şi să dea ceva napoleoni din buzunar ca să afle asta! Săracul prinț!

— Oricum, zise celălalt, va trebui să scăpăm de el.

— Fii liniştit, dragul meu, va veni şi clipa asta. Peste opt zile îți voi oferi un portofel executat din pielea lui Lupin. Acum vreau să dorm. Pic de oboseală. Du-te.

Zgomotul unei uşi care se închide. Sernine îl auzi pe baron cum trage zăvorul, cum goleşte buzunarele, cum îşi întoarce ceasornicul şi cum se dezbracă.

Baronul era vesel, fluiera, fredona ba chiar vorbea cu glas tare:

— Da, din pielea lui Lupin... Şi asta mai repede de opt zile... Altminteri ne va face el de petrecanie. Dar nu va reuşi. Ideea lui n-a fost greşită. Steinweg nu putea să fie decât aici. Dar unde?

Baronul stinse lumina şi se culcă.

Prinţul se apropie de perdeaua de catifea şii ridică un colţ. La lumina vagă a nopţii care se strecura prin ferestre cercetă camera. „Hotărât lucru, sunt păcălit. M-am făcut de râs. Imediat ce începe să sforăie o tulesc".

În clipa aceea un zgomot uşor îl făcu să încremenească. Era un fel de scârţâit care venea din direcţia patului.

— Ei Steinweg, ce mai zici în noaptea asta?

Era baronul cel care vorbea. Dar cum putea să vorbească cu Steinweg când acesta nu se afla în cameră?

Altenheim continuă:

— Tot aşa de încăpăţânat eşti? Da?... Nerodule! Până la urmă ai să vorbeşti! Ai să spui tot ce ştii. Nu vrei? Nu-i nimic. Eu am să dorm. Noapte bună!

„Visez, visez!" îşi zise Sernine. „Sau Altenheim visează cu glas tare? Ce Dumnezeu?

Steinweg nu e lângă el, nu e nici în camera vecină, nu e în toată casa! Am controlat-o! Au controlat-o oamenii mei. Apoi însuşi Altenheim a spus-o... Atunci unde naiba o fi? Ciudată afacere!"

Prinţul se reţinu cu greu ca să nu se repeadă asupra baronului, să-l apuce de gât, să-l strângă un pic mai tare. N-ar obţine nimic, Altenheim nu va vorbi niciodată.

„E mai bine să plec" îşi zise el. „Mi-am pierdut o zi de pomană".

Dar nu plecă. Simțea că trebuie să mai urmeze şi altceva că numai aici va afla taina. Luă câteva costume din cui le întinse pe jos şi se culcă pe ele. Adormi.

Baronul nu se sculă cu noaptea în cap. Abia când pendula din hol bătu de nouă ori, baronul sări din pat şi-şi chemă servitorul.

Citi corespondența pe care acesta i-o adusese, se îmbrăcă fără să facă vreun comentariu, scrise câteva scrisori în timp ce servitorul agața în dulapul din zid hainele, una după alta, iar Sernine, cu pumnii pregătiți aştepta să fie descoperit.

„Când va ajunge în fața mea îi voi trage un pumn în plex."

Nu-şi puse planul în aplicare fiindcă baronul se întoarse către servitor şi-i spuse să plece.

— Mai am de pus o singură vestă, spuse servitorul.

— Ți-am spus să pleci, pleacă! strigă enervat baronul.

Servitorul se apropie de uşă.

— Să vii când te chem eu! îi mai strigă baronul. Altenheim se ridică şi închise uşa după servitor, stătu câteva clipe nemişcat, aşteptând parcă să se îndepărteze celălalt, apoi se întoarse şi ridică receptorul telefonului aflat pe o măsuță.

— Alo! Domnişoară, dă-mi te rog Garches... Bine, domnişoară, aştept să mă suni dumneata.

Altenheim puse receptorul în furcă şi aşteptă încremenit.

Sernine se încorda. Bănuia că baronul va comunica cu „Celălalt", necunoscutul care încercase să-l asasineze.

Telefonul prinse să sune, Altenheim ridică imediat receptorul.

— Alo! făcu el. Garches?... Da, domnişoară, te rog să-mi dai numărul 38... Da, 38... de patru ori...

În câteva secunde care lui Sernine îi părură veacuri primi legătura şi brusc baronul coborî vocea atât de mult încât prințul fu nevoit să facă eforturi deosebite ca să desluşească ceea ce spune.

— Eu sunt!... Fără vorbe prea multe... Ieri? Da, nu l-ai ucis în grădină. A scăpat... A pus să mi se percheziționeze vila aseară... Lasă că-ți spun eu mai târziu... Bine-nțeles, nu

a descoperit nimic. Nu. Bătrânul Steinweg refuză să vorbească... N-am reuşit nimic. Nici cu ameninţările, nici cu promisiunile pe care i le- am făcut... Ştie că fără el nu putem face nimic... Nu cunoaştem proiectul Kesselbach şi nici istoria lui Pierre Leduc... O să vorbească... Te asigur că o va face în noaptea asta... Prinţul nu va pune mâna pe el! De altfel trebuie să dispară, şi el. În cel mult trei zile... Ai o idee? Da, mi se pare destul de bună, mai ales dacă îmi dai voie să mă ocup eu de ea... Când ne vedem? Marţi?... Bine, marţi la ora două.

Baronul aşează receptorul în furcă şi ieşi din cameră. Imediat Sernine îl auzi dând ordine servitorilor săi:

— Să vă intre în cap! Nu vreau să vă mai lăsaţi prinşi în capcană ca cea de ieri. Nu mă întorc decât la noapte.

Sernine mai auzi uşa grea de la intrare trântindu-se cu zgomot, şi tropotul unui cal care se îndepărta.

Puţin mai târziu intrară în cameră doi servitori care făcură curăţenie. Din discuţia lor, prinţul nu află mai nimic. După plecarea lor, Sernine mai aşteptă câtva timp după care ieşi din dulap şi se apropie de pat. Îl cercetă cu atenţie, apoi zidul de lângă el.

— Ciudat, zise el, foarte ciudat. Patul nu are fund dublu, dedesubt nu se vede nici-o trapă. Poate voi dezlega enigma în camera de alături.

Deschise cu mii de precauţiuni uşa şi păşind tiptil pe coridor trecu în camera de alături. Era o cameră goală, fără nici-o mobilă.

— Să fie ascuns în perete?

Cercetă peretele, era destul de subţire, nici vorbă să fie cineva ascuns în el.

— Nu înţeleg nimic! Exclamă prinţul.

Se încăpăţână şi mai tare şi cercetă totul centimetru cu centimetru, camera de alături apoi din nou camera lui Altenheim. Nu descoperi nimic. „Ori Altenheim a vorbit prin somn, ori totul e atât de simplu încât nu-l pot descoperi!

Trebuie să-l găsesc pe bătrân şi pentru asta o să mai rămân o noapte aici. Orice s-ar întâmpla".

Se întoarse în ascunzătoarea lui şi se ghemui cât mai bine. Adormi.

Altenheim se întoarse după miezul nopții. Urcă în camera sa, era singur, se dezbrăcă şi se culcă imediat. Stinse lumina.

Aceeaşi aşteptare încordată a prințului care auzi un fel de scârțâit şi imediat glasul ironic al baronului:

— Ei, astăzi cum ne mai simțim?... Înjurături?! Dar nu asta vreau să aud de la tine, bătrâne! Vreau mărturisiri complete! Vreau să-mi spui tot ce i-ai spus lui Kesselbach. Ai înțeles?

Sernine ascultă încremenit. Nu era nici-o îndoială, baronul vorbea cu cineva şi acel cineva nu era altul decât bătrânul Steinweg. Prințul avu senzația că asista la un fel de comunicare între două personaje, unul real, din lumea lui şi altul din altă lume, o ființă invizibilă, inpalpabilă, inexistentă.

Baronul vorbi din nou, ironic, crud:

— Ți-e foame? Mănâncă, bătrâne! Ți-am dat toată provizia pentru câteva zile. Ai destulă pâine ca s-o ronțăi, câteva firimituri la douăzeci şi patru de ore îți va ajunge pentru cel mult zece zile. Peste zece zile nu va mai exista tata Steinweg. Poți să te salvezi numai vorbind... Nu vrei? Vom vedea noi mâine... Noapte bună, bătrâne!

A doua zi, pe la ora unu, după o noapte şi o dimineață fără niciun incident, prințul Sernine ieşi calm din vila Dupont. Se simțea destul de slăbit şi chiar mergea clătinându-se uşor. Intră în primul restaurant şi comandă o masă copioasă. În timp ce mânca, mintea îi funcționa cu febrilitate.

„Aşadar, marțea viitoare, Altenheim şi asasinul de la Hotel Palace urmează să se întâlnească la Garches într-o casă al cărui telefon corespunde cu numărul 38... Deci marți îi voi avea pe cei doi vinovați în mână, şi-i voi preda justiției, îl voi elibera pe domnul Lenormand, după care va fi rândul bătrânului Steinweg şi voi afla în sfârşit dacă Pierre Leduc

este fiu de mezelar şi dacă pot să-l însor cu Geneviève sau nu”.

Plăti masa şi cu chipul înseninat părăsi restaurantul. Se duse acasă şi nu avu alt gând decât să doarmă lungit în pat.

Marți dimineață, pe la orele unsprezece, Valenglay, preşedintele consiliului îi invită pe prefectul poliției, şi pe subşeful Siguranței, domnul Weber. De cum se înfățişară în față lui, preşedintele le arăta o scrisoare semnată de prințul Sernine.

„Domnule preşedinte al consiliului,

Cunoscând interesul şi grija pe care i-o purtați domnului Lenormand, țin să vă aduc la cunoştință fapte pe care numai întâmplarea m-a făcut să le aflu. Domnul Lenormand este închis în pivnița vilei Galicinelor, din Garches, lângă Căminul doamnelor. Asasinii de la Hotel Palace au hotărât să-l suprime astăzi. Dacă poliția are nevoie de ajutorul meu, voi fi la ora unu şi jumătate în grădina Căminului sau la doamna Kesselbach, al cărei prieten am cinstea să-i fiu. Primiți, vă rog, domnule preşedinte al consiliului etc., etc…

Semnat: *Prințul Sernine”.*

— Iată o destăinuire destul de gravă, scumpe domnule Weber, rosti Valenglay după ce acesta termină de citit scrisoarea. Cred că nai nimic împotrivă dacă-i acordăm încrederea noastră prințului Sernine? Am luat de vreo câteva ori masa cu el: E un om serios, inteligent…

— Dați-mi voie, domnule preşedinte, zise subşeful Siguranței, să vă aduc şi eu la cunoştință o altă scrisoare pe care am primit-o azi-dimineață.

Zicând astea, domnul Weber scoase din buzunarul de la piept o scrisoare.

— E legată de povestea noastră? întrebă preşedintele.

— Da.

— S-o văd atunci.

Subşeful Siguranței îi întinse scrisoarea. Preşedintele o luă şi citi cu voce tare:

„Domnule,

Vă informez că prințul Paul Sernine, care se dă drept prietenul doamnei Kesselbach, nu este altul decât Arsène Lupin. În sprijinul afirmației mele aduc o singură dovadă: Paul Sernine este anagrama lui Arsène Lupin. Sunt aceleaşi litere. Niciuna în plus sau în minus.

Semnat, *L. M.”*

După ce preşedintele tăcu, domnul Weber completă:

— Se pare că amicul nostru Arsène Lupin a găsit un adversar de talia lui. În vreme ce el ni-l denunță, celălalt ni-l dă în mână. Astfel vulpea s-a prins în capcană.

— Cum te-ai gândit să acționezi? întrebă preşedintele.

— Simplu, voi căuta să-i iau pe amândoi ca din oală. Pentru asta am pregătit două sute de agenți speciali.

— Sunteți liberi, spuse după aceea preşedintele consiliului.

Haina cenuşie

1

Pe la douăsprezece şi un sfert, în restaurantul de lângă biserica Madeleine, prinţul Sernine dejuna singur la o masă. În timp ce mânca, ochii lui căutau mereu spre intrarea restaurantului. Abia când ajunsese la sfârşit îşi făcură apariţia doi tineri care se aşezară la o masă de alături. Prinţul îi salută printr-o înclinare a capului?

— Faceţi parte şi voi din grupă?

— Da.

— Câţi oameni sunt în total?

— După informaţiile noastre nu ar fi mai mulţi de şase. Însă fiecare va veni acolo pe un alt drum. Întâlnirea cu domnul Weber va fi la ora unu în apropiere de Cămin.

— O să fiu şi eu acolo, spuse prinţul.

— N-o să fie primejdios?

— Eu conduc de fapt această operaţiune. Nu eu am anunţat în public asta? Nu am anunţat că îl voi găsi pe domnul Lenormand?

— Credeţi că domnul Lenormand nu este mort?

— Sunt sigur. De ieri am certitudinea că Altenheim şi banda sa i-au dus pe domnul Lenormand şi pe Gourel pe podul de la Bougival unde au fost aruncaţi în apă. Gourel s-a înecat, însă domnul Lenormand a reuşit să se salveze. Voi aduce toate dovezile necesare când va fi momentul oportun.

— Dacă trăieşte, de ce nu se arată?

— Fiindcă este prizonier.

— Să fie reţinut în pivniţele vilei Glicinelor?

— Am motive să cred că aşa este.

— De unde ştiţi? Ce indicii aveţi?

— E secretul meu, răspunse prinţul. Tot ce pot să vă spun e că atunci... Când îl vom găsi, va fi o lovitură de teatru

senzațională. Şi acum gata! Trebuie să mergem. Maşina mea e în spatele bisericii Madelein. Veniți după mine.

La Garches, Sernine opri maşina şi merseră până la drumegul care ducea la şcoala Genevièvei. Acolo se opriră.

— Ascultați-mă bine copii... Este de importanță majoră. Mergeți şi sunați la camera portarului. Ca inspectori puteți intra fără probleme, nu-i aşa? Mergeți la pavilionul Hortensei, cel care nu este ocupat. Coborâți la subsol unde veți găsi un vechi oblon pe care dacă-l deplasați, ajungeți la intrarea unui tunel, pe care l-am descoperit astăzi, care duce direct la vila Glicinelor. Acolo se întâlneşte baronul Altenheim cu oamenii lui. Pe acolo au trecut domnul Lenormand şi Gourel înainte de a fi prinşi.

— Sunteți sigur de astea? întrebă unul din cei doi tineri.

— Bine-nțeles. Misiunea voastră este să verificați dacă tunelul se află în starea pe care am constatat-o eu azi-noapte. Adică, uşile să fie deschise, iar într-o gaură de lângă uşa a doua se află un pachet învelit într-o pânză neagră, pachet pe care l-am pus eu acolo.

— Cu pachetul ce facem, îl desfacem?

— Nu, sunt haine de schimb. Şi acum plecați, Eu vă aştept aici.

Cei doi tineri plecară în timp ce prințul se adăposti printre copaci şi se puse pe aşteptat. După vreo zece minute cei doi tineri se întoarseră.

— Cele două uşi sunt deschise, spuse unul din ei.

— Şi pachetul în pânză neagră?

— Se află la locul lui.

— Perfect, exclamă prințul. Acum e ora unu şi douăzeci şi cinci. Weber va sosi cu oamenii lui, vila va fi înconjurată imediat ce va apare baronul Altenheim. Eu, împreună cu Weber vom suna, după care totul se va petrece după planul meu. Acum treceți la posturile voastre.

Frații Doudeville plecară în timp ce prințul se îndreptă spre şcoală.

— Totul merge strună. Ultima bătălie se va da pe terenul ales de mine. Mă voi debarasa de cei doi adversari ai mei şi rămân singur cu afacerea Kesselbach... Singur şi cu două atuuri importante: bătrânul Steinweg şi Pierre Leduc. Dar ce naiba o face baronul Altenheim? De ce nu m-a atacat până acuma? E cam suspectă liniştea asta a lui. Să mă fi denunțat poliției?

Se apropie de intrare şi bătu la uşă care se deschise imediat. În prag apăru doamna Ernemont.

— Ai venit? întrebă ea. Geneviève unde este? Ai lăsat-o la Paris?

— La Paris? întrebă prințul nedumerit.

— Păi s-a dus la Paris fiindcă ai chemat-o tu, răspunse doamna Ernemont..

— Ce tot îndrugi acolo? Se enervă el.

— Tu trebuie să ştii mai bine decât mine.

— Dar nu ştiu nimic. Spune ce s-a întâmplat.

— Geneviève a primit o scrisoare de la tine prin care o chemai să te întâlnească în gara Saint-Lazare.

— Şi Geneviève a plecat?

— Bine-nțeles. Urma să luați masa împreună la Ritz...

— Scrisoarea, adu-mi scrisoarea, îi ceru prințul nervos.

Doamna Ernemont ieşi să-i aducă scrisoarea. Reveni după câteva minute şi i-o întinse în tăcere. Prințul o citi şi strigă:

— Dar bine, nenorocito, n-ai văzut că scrisoarea este o imitație, că la semnătura mea lipseşte acel punct?!

Prințul îşi strânse tâmplele cu furie.

— Asta era lovitura pe care mi-o pregătise! Ah, mizerabilul! Mă atacă prin Geneviève! Dar de unde de unde ştie de ea? Nu, nu se poate, nu ştie nimic! Riscă pentru a doua oară, şi tot cu Geneviève! Să se fi îndrăgostit de ea? Asculta, Victoire. Eşti sigură că nu-l iubeşte?... Offf, îmi pierd mințile! Deci... Să ne gândim... Nu e momentul acum să clachez...

— Pe cine să iubească?! se miră doamna Ernemont.

— Pe baron! Pe cine altul!

— Pe baron?

— Îmi pierd capul! Trebuie să fiu calm! Trebuie să mă gândesc.

Îşi privi ceasul.

— Unu treizeci şi cinci! Murmură el. Mai am timp... Dar unde o fi dus-o?

Începu să se plimbe de la un capăt al mesei la celălalt. Bătrâna dădacă rămăsese încremenită.

— La urma urmei cine poate şti dacă nu cumva Geneviève a mirosit despre ce e vorba şi a evitat capcana în ultimul moment?!

— Atunci unde este?

— De unde să ştiu?... Poate că la doamna Kesselbach?

— S-ar putea să ai dreptate! strigă prinţul cuprins de speranţe. Şi ieşi în fugă din şcoală spre cămin.

În fuga sa îi întâlni pe cei doi fraţi Doudeville care tocmai stăteau de vorbă cu portăreasa şi supravegheau împrejurimile vilei Glicinelor. Sernine trecu pe lângă ei şi nu se opri decât la uşa pavilionului patru, la doamna Kesselbach. Sună nervos şi uşa i-o deschise Suzanne care-l privi uimită. Prinţul n-o luă în seamă şi se repezi spre camera doamnei Kesselbach.

— Mă iertaţi că dau buzna la dumneavoastră, dar o caut pe Geneviève. A fost cumva pe aici?

— Geneviève? Se miră doamna Kesselbach. Nu, n-am mai văzut-o de câteva zile.

— S-ar putea să vina?

— Cine ştie?

— Trebuie să vă amintiţi!

— Ce să-mi amintesc? Vă asigur că Geneviève şi cu mine nu trebuia să ne întâlnim astăzi.

Văzându-i figura răvăşită, doamna Kesselbach deveni şi ea îngrijorată.

— I s-a întâmplat ceva, Genevièvei?

— Nu ştiu, vreau să cred că nimic grav, pentru că atunci...

— Atunci?

— Atunci se va întâmpla ceva groaznic cu cine ştiu eu, mai spuse prinţul şi fără s-o mai salute pe doamna Kesselbach părăsi camera, ieşi în fugă pe alee fără să-i pese de cei doi care l-ar fi văzut.

„Dacă baronul a schimbat ora întâlnirilor”? îi trecu ca fulgerul prin minte. „Trebuie să-l văd neapărat, trebuie să-l văd”!

În faţa cabinei portarului se opri însă şi îşi impuse să fie calm. Prin fereastră îl zărise pe domnul Weber care stătea de vorbă cu fraţii Doudeville. Fiind prea tulburat, prinţul nu văzu tresărirea de pe chipul subşefului Siguranţei.

— Domnul Weber? întrebă el.

— Da, eu... Cu cine am onoarea?

— Prinţul Sernine.

— A, dumneavoastră sunteţi?! Domnul prefect al poliţiei m-a informat despre serviciul imens pe care ni-l faceţi, domnule.

— Serviciul va fi complet numai după ce voi preda pe acei ticăloşi! spuse prinţul.

— Clipa aceea nu e prea departe, domnule. Mi se pare că unul din ei deja a intrat, unul mare, cu monoclu.

— Baronul Altenheim! Oamenii dumneavoastră sunt aici?

— Bine-nţeles, sunt bine camuflaţi în teren.

— Foarte bine, ia câţiva dintre ei şi vino cu mine la vilă. Eu voi suna şi fiindcă baronul mă cunoaşte îmi va deschide. După care vom intra cu toţii.

— Planul mi se pare bun, spuse Weber. Mă întorc imediat cu ei.

Ieşi în grădină şi făcu câteva semne.

De cum fură singuri, prinţul îl apucă de braţ pe Jean şi-i spuse:

— Du-te după el, Jean! Reţine-l cât mai mult timp. Eu voi intra în vilă.

— Şi dacă va dori să se năpustească asupra vilei?

— Fă ce poţi ca să-l întârzii. Îmi trebuie zece minute. Vila să fie înconjurata, nimeni să nu intre, nimeni să nu iasă.

După aceea du-te la ieşirea din tunel în pavilionul Hortensei şi dacă baronul va încerca să iasă pe acolo sparge-i capul cu ceva.

Fraţii Doudeville se îndreptară şi imediat prinţul se strecură afară. Alergă spre vila Glicinelor până ajunse în faţa unui grilaj înalt. Se gândi să sune, apoi renunţă. Dintr-un salt se căţără pe grilaj şi sări dincolo în curtea pavată, o străbătu în fugă, urcă cele câteva trepte ale unui peristil cu coloane, spre care dădeau câteva ferestre, toate acoperite până sus de obloane închise.

În clipa când se gândea ce să facă, uşa se deschise şi în cadrul ei apăru Altenheim.

— Ia ascultă, prinţe, aşa pătrunzi dumneata pe proprietăţile particulare? Dacă da, atunci sunt nevoit să chem jandarmii!

Abia îşi termina vorbele când Sernine de gât şi-l răsturnă pe o banca. Îl întrebă furios:

— Geneviève! Unde este Geneviève? Dacă nu-mi spui ce ai făcut cu ea, te ucid în clipa asta!

— Dar nu pot să vorbesc! Bolborosi baronul.

Sernine slăbi puţin strânsoarea.

— Te sfătuiesc să vorbeşti repede că n- avem timp!

— N-ai decât! replică furios baronul, în felul ăsta n-o să afli nimic de la mine.

— Bine, zise prinţul, îţi dau drumul dar fii atent, la prima mişcare suspectă ştii ce te aşteaptă!

— Trebuie să intrăm în vilă, să discutăm ca nişte oameni civilizaţi, spuse Altenheim în timp ce zăvora uşa de la intrare. Îl conduse apoi pe prinţ în salonul pe care-l cunoştea.

— Acum sunt la dispoziţia ta, spuse el. Cu ce te pot ajuta, prinţe?

— Geneviève!

— E bine mersi.

— Deci tu ai sechestrat-o!

— De ce nu? Baronul surâse batjocoritor, îți spun drept că imprudența ta în direcția asta m-a cam uluit. Cum de nu ai fost precaut cu siguranța ei?

— Destul! Unde se află?

— Nu prea eşti politicos.

— N-am timp pentru asta. Unde este?

— Între patru pereți…

— Liberă?

— Bine-nțeles, surâse baronul. Liberă să meargă de la un perete la altul.

— Vila Dupont fără îndoială? În celula pe care ai pregătit-o pentru Steinweg?

— Aha, ştii? Nu este acolo…

— Dar unde? Vorbeşte, de nu…

— Ascultă prințe, mă crezi tâmpit? Crezi că-ți voi spune unde este mititica? Ştiu că o iubeşti…

— Taci! strigă scos din fire prințul.

— Dar de ce? E ceva dezonorant să iubeşti o fată drăgălaşă ca Geneviève? Şi eu o iubesc şi am riscat…

Sernine se apropie furios de el şi se priviră în ochi cu ură, fiecare căutând în ochii celuilalt punctul slab. Prințul se trase un pas înapoi.

— Îți mai aduci aminte de propunerea pe care mi-ai făcut-o? În legătură cu afacerea Kesselbach… Atunci te-am refuzat, acum sunt gata să accept propunerea ta.

Baronul începu să râda în hohote.

— Pot face chiar mai mult! strigă prințul. Accept să nu mă mai amestec în afacerea Kesselbach. Iar dacă doreşti te pot ajuta.

— În ce condiții?

— Să-mi spui unde este Geneviève.

Baronul ridică din umeri indiferent.

— Spui atâtea prostii, Lupin. Mai mare ruşinea la vârsta ta!

Se lăsă tăcerea, după care baronul rânji din nou.

— Trebuie să-ți mărturisesc că simt o bucurie sălbatecă văzându-te cum te miorlăi şi cerând de pomană!

— Idiotule! Murmură prințul.

— Pentru jignirea asta, prințe, îți voi trimite diseară martorii mei. Dacă până atunci vei mai fi în viață.

— Idiotule! repetă încă o dată prințul.

— Ai terminat prințe? Pentru tine a venit finalul. Sufletul tău e aproape de Dumnezeu. Râzi? Eu am un avantaj major asupra ta... Nu mă dau în lături să ucid...

— Idiotule! spuse pentru a treia oară prințul în timp ce-şi scoase ceasul din buzunar, îl privi câteva secunde şi un zâmbet înflori pe fața lui.

— E ora două, baroane. Peste câteva minute, domnul Weber şi o duzină de vlăjgani zdraveni, fără scrupule, te avertizez, vor forța intrarea în vilă şi te vor lua de guler. Degeaba surâzi. Ieşirea pe care contezi tu a fost descoperită. O cunosc şi în momentul acesta este păzită. Prin urmare tu eşti cel prins în capcană. Eşafodul te paşte, puiule!

Altenheim se făcu livid la față, bolborosi:

— Ai făcut tu asta?... Ai comis infamia asta?

— Casa e înconjurată. Invazia ei este iminentă. Vorbeşte şi te salvez... Dacă nu...

— Cum?

— Oamenii care păzesc ieşirea din pavilion sunt oamenii mei. Dacă vorbeşti te voi salva.

Altenheim stătu câteva clipe pe gânduri, păru că ezită, după care se decise brusc.

— Glumeşti cu siguranță! Nu cred că eşti atât de naiv încât să te arunci singur în gura lupului.

— Uiți că este vorba de Geneviève? Dacă nu era ea nu eram aici. Vorbeşti?

— Nu.

— Bine. Atunci să aşteptăm, spuse Sernine. Iei o țigare?

— Cu plăcere, răspunse baronul.

Prințul îi întinse pachetul cu țigări, baronul luă una şi după ce-o răsuci puțin între degete o aprinse. Trase câteva fumuri din ea după care urechile lui prinseră câteva zgomote.

— Ai auzit! îl întrebă prințul.

Loviturile poliţiştilor în grilaj se auzeau mai clar.

— Nici măcar nu se obosesc să someze, zise prinţul. Tot atât de hotarât eşti?

— Mai mult ca oricând.

— Să ştii că nu le va lua mult timp doborârea grilajului.

— Dacă i-aş vedea în camera asta şi tot aş refuza să vorbesc.

Câteva clipe mai târziu poarta grilajului cedă.

— Să te laşi prins, zise Sernine, înţeleg dar să-ţi întinzi singur mâinile pentru a ţi se pune cătuşele, găsesc că e o mare prostie. Dar nu te încăpăţâna. Vorbeşte şi fugi!

— Dar tu?

— Eu rămân. De ce să mă tem?

— Pentru că la fel ca şi mine eşti în pericol!

— Înţeleg, mai spuse prinţul. Se duse la fereastră şi văzu o mulţime de poliţişti care invadaseră curtea. Sunt peste o sută de poliţişti…

— Şi dacă sunt atât de mulţi înseamnă că vin pentru cineva foarte important. Şi cine este atât de important? Arsène Lupin.

— Deci ai anunţat poliţia…

— Da.

— Ce dovadă am că este aşa?

— Numele tău, Paul Sernine, adică Arsène Lupin.

— Şi asta ai descoperit-o singur cu capul tău? Nu cred. Numai celălalt se putea gândi la asta.

Prinţul privi din nou pe fereastră. Poliţiştii se şi răspândiseră în jurul vilei. Planurile sale date peste cap, silit să improvizeze un alt plan chiar atunci, Sernine trecu prin momente grele. Se gândea la elementele pe care se baza baronul. Care îi erau speranţele de salvare? Ce anume ţinea ascuns în mânecă?

Uşa vestibulului, deşi din stejar masiv începu să se clatine sub loviturile poliţiştilor. În faţa acestei uşi, cei doi bărbaţi aşteptau nemişcaţi.

— Pari foarte sigur pe tine, spuse Sernine.

— Bine-nțeles că sunt! strigă baronul. În clipa următoare îl lovi pe prinț care căzu la podea în timp ce o luă la fugă.

Prințul se ridică imediat şi porni în urmărirea lui. Trecu pe sub scara mare şi coborî treptele la subsol... Baronul tocmai se chinuia să ridice trapa.

— Idiotule! strigă el în timp ce se arunca asupra lui. Ştii prea bine că la capătul tunelului se află oamenii mei şi au ordin să te omoare ca pe un câine. A, mai ai şi o altă ieşire!

Lupta era îndârjită, Altenheim era un tip vânjos, îl apucase de mijloc pe Sernine imobilizându-i astfel mâinile.

— Dar ce credeai?! Lucrurile sunt bine gândite şi combinate!

Prințul se înfiora. Sub ei trapa începea să se mişte. Simțea eforturile celuilalt care încerca s-o deschidă. Altenheim încerca să-l tragă pe prinț de deasupra trapei.

„Aha! A venit şi celălalt!" gândi prințul cu acea înspăimântare deplasată, pe care i-o dădea ființa aceea misterioasă.

„Dacă reuşeşte să ridice trapa sunt pierdut!"

Altenheim încerca în continuare aceeaşi manevră de a-l trage de pe trapă, însă prințul se proptise bine cu picioarele în picioarele baronului în timp ce mâna reuşise să se desprindă din încleştarea brațelor baronului. Deasupra lor, loviturile polițiştilor se auzeau tot mai tare.

„Să mai rezist cinci minute" îşi spuse prințul. Strigă:

— Atenție, baroane! Țin-te bine!

Îşi apropie genunchii unul de altul cu o putere pe care numai disperarea ți-o dă câteodată.

Prins ca într-o menghină, baronul urla de durere, moment de care profită prințul care reuşi să-şi elibereze mâinile cu care îl apucă de gât pe baron.

O lovitură scurtă şi baronul se lăsă moale la podea. Gâfâind prințul îi legă mâinile.

— Ce cuminte te-ai făcut! Bravo! Gata să nu te mai recunosc!

Îi legă şi picioarele, după care se ridică.

— Eşti foarte drăguţ, legat aşa, fedeleş.

Baronul îl privi cu ură.

— Dacă ajung pe mâna poliției, Geneviève va muri.

— Serios?

— E închisă într-un loc în care nu ştie nimeni. Dacă dispar eu va muri de foame, ca şi Steinweg.

Sernine se cutremură.

— Ai să vorbeşti.

— Niciodată.

— Dacă nu chiar acum, mai târziu.

Se aplecă asupra lui şi-i şopti la ureche:

— Peste câteva secunde vei fi arestat. În noaptea asta vei dormi la poliție, mâine vei fi dus la închisoarea Santé şi mai târziu ştii unde?... Îți dau o şansă de salvare, în noaptea asta voi veni la tine în celula de la poliție şi-mi vei spune unde este închisă Geneviève. Două ore mai târziu vei fi liber dacă n-ai mințit. Dacă nu, înseamnă că nu ții la capul tău.

Baronul nu-i răspunse. Sernine se ridică şi trase cu urechea. De sus se auzeau zgomote tot mai clare, uşa cedase şi polițiştii căutau prin toată vila.

— Adio, baroane, şi gândeşte-te până la noapte, şi împinse prizonierul în aşa fel încât să poată ridica capacul trapei. După cum se aştepta pe trepte nu mai era nimeni. Prințul coborî, lăsă trapa deschisă ca şi când ar fi vrut să se întoarcă.

Erau aceleaşi trepte pe care le coborâseră Lenormand şi inspectorul Gourel. Ajuns jos, Sernine avu senzația că nu este singur, că mai este cineva cu el. Aprinse lanterna şi cercetă culoarul. Nu văzu pe nimeni, îşi scoase revolverul şi zise:

— Cu atât mai rău pentru tine, la prima mişcare suspectă trag!

Niciun răspuns, niciun zgomot.

„Individul ăsta a început să mă obsedeze" îşi spuse prințul. Trebuie să mă grăbesc să ajung la cealaltă uşă. Mai întâi să iau pachetul şi comedia e gata.

Ajunse la prima uşă şi lumina interiorul cavității în care pusese pachetul. Interiorul era gol.

— Nu se poate! Era aici!

Degeaba căută în jur, nu găsi nimic. Pe urmă, prințul se gândi că numai ființa aceea misterioasă putea să-l ia.

— Păcat! îşi spuse el, totul era bine gândit. Aventura îşi putea relua cursul normal, ajungeam la țintă... Acum trebuie să plec urgent de aici. Retragerea e asigurată. Ies de aici după care mă voi ocupa de individul acela misterios.

Un strigat îi scăpă din gâtlej. Uşa era închisă. Se repezi la ea, zadarnic efort. Uşa rezista.

— De astă dată, murmură el, m-au curățat.

Obosit se aşeză lângă uşă. Personajul acela din umbră se dovedise mai viclean decât el. Lupin era învins. Weber îl va găsi acolo, ca pe o fiara încolțită, în fundul vizuinii sale.

2

— Dar nu! strigă el, nu se poate! Dacă ar fi vorba de mine poate că aş renunța, dar Geneviève! În definitiv nimic nu e pierdut. Dacă individul acela a dispărut, înseamnă că mai există o altă ieşire. Weber şi banda sa n-au pus mâna pe mine!

Şi prințul, cu lanterna în mână, începu să cerceteze zidurile din jur, când un strigăt care venea din direcția trapei îl cutremură de groază, îşi aduse aminte că lăsase trapa deschisă. Se întoarse pe acelaşi drum. Avea lanterna stinsă aşa că atunci când simți că ceva îi atinge genunchii se opri nemişcat. Acel ceva dispăru undeva.

„Trebuie să fie vreo ieşire pe aici" îşi spuse el.

Sus, strigătul se auzi din nou, urmat de horcăieli, gemete...

Sernine urcă treptele în fugă şi când fu sus se aruncă asupra baronului. Altenheim era în agonie cu gâtul tăiat. Funia din jurul mâinilor era tăiată, nu şi cea de la picioare. Neputându-l salva, complicele lui îl asasinase.

Sernine contempla spectacolul cu spaimă.

O sudoare rece îi acoperi corpul. Se gândi la Geneviève care era închisă cine ştie unde.

Prinţul pricepu după zgomotele care ajungeau până la el că poliţiştii descoperiseră intrarea în tunel.

Se aplecă deasupra baronului şi-i puse mâna pe inimă. Mai bătea. Sernine se aplecă şi mai mult.

— Mă auzi!

Pleoapele baronului tremurară uşor. Un suflu de viaţă mai licărea în muribund. Agenţii se năpustiseră asupra uşii, loveau cu putere în ea.

— Am medicamente care te vor scăpa. Numai un cuvânt, Geneviève.

Altenheim încerca să articuleze ceva.

— Răspunde, zise prinţul, răspunde şi te scap!

Baronul încercă să scoată câteva sunete bizare.

Aplecat asupra lui. Sernine gâfâia de emoţie.

— Spune odată!

— Ri… Rivoli…

— Rivoli?! Este închisă într-o casă de pe strada Rivoli! La ce număr?

Un urlet de triumf, uşa fusese dărâmată.

— Pe ei! se auzi glasul domnului Weber. Puneţi mâna pe ei!

— Numărul, răspunde… Dacă o iubeşti, răspunde! De ce taci acuma?

— Douăzeci şi şapte, spuse cu un ultim efort baronul.

Mai multe mâini îl apucară pe prinţ. Câteva revolvere se aţintiră asupra lui.

— Dacă faci vreo mişcare, Lupin! strigă Weber.

— Nu trage, zise Sernine. Mă predau.

— Mofturi! Trebuie să fie vreun truc de-al tău! Drept în inimă copii! La cel mai mic gest, foc!

Weber mai strigă câţiva oameni care veniră imediat.

— În inimă! În cap! Şi fără milă! Dacă se mişcă!

Cu mâinile în buzunare, Sernine zâmbea.

La câţiva centimetri de tâmplele sale, moartea îl pândea…

— Ce plăcere! Hohoti în continuare Weber. Sunt sigur că de asta dată n-ai să mai scapi, Lupin!

Unul din polițiști dădu oblonul ferestrei la o parte. Weber se aplecă asupra baronului care spre stupefacția polițistului nu murise încă. Ochii lui Altenheim se fixară asupra lui Weber, părură să caute ceva şi când îl zări pe prinț avu o reacție de mânie, ura din el ieşea din nou la suprafață şi-i dădea forța ca să reziste.

— Îl cunoşti? întrebă Weber.

— Da.

— Este Arsène Lupin?

— Da… Lupin…

Sernine îi ascultă zâmbind.

— Mai vrei să spui ceva?

— Da.

— În privința lui?

— Nu.

— Dar a cui?

— Lenormand.

Sernine tresări brusc.

— Unde l-ai închis? întrebă Weber. Unde?

Făcând o ultimă forțare, Altenheim se uita în direcția dulapului din colțul încăperii.

— Aici… aici, zise el.

— Mor de curiozitate, spuse prințul.

Weber se apropie rapid de dulap şi-l deschise. Pe unul din rafturi se afla un pachet învelit în pânză neagră. Weber îl desfăcu şi găsi o palărie, o cutiuță, nişte haine. La vederea redingotei, Weber se cutremură. O recunoscuse. Era redingota domnului Lenormand.

— Ah! Mizerabilii… spuse el, l-au asasinat!

— Nu, făcu Altenheim un semn…

— Atunci unde este?

— Este el… El… şi arătă spre Lupin.

— Cum adică?… Lupin l-a omorât pe domnul Lenormand?

— Nu.

Cu o încăpățânare sălbatică, Altenheim se agăța de viață, lacom să vorbească şi să acuze. Secretul pe care vroia să-l dezvăluie îi plutea pe buze, dar nu mai putea să-l exprime în cuvinte.

— Spune odată, insistă Weber. Domnul Lenormand e mort?

— Nu.

— Trăieşte?

— Nu.

— Nu te mai înțeleg! strigă el. Ce e cu brambureala asta?

Altenheim îşi întoarse ochii spre Sernine. O idee încolți în mintea lui Weber.

— Înțeleg! Lupin a furat hainele lui Lenormand în speranța că se va putea folosi de ele ca să scape!

— Da... Da...

— Nu e rău! Exclamă subşeful Siguranței. E o lovitură tipică pentru el. În camera asta îl găsim deghizat pe Lupin în persoana domnului Lenormand. Asta era scăparea lui. Numai că na avut vreme.

— Da... Da...

În privirea muribundului, Weber mai citi ceva, că secretul nu consta numai în asta. Dar ce era? Care era strania şi indescifrabila enigmă pe care muribundul voia s-o destăinuie înainte de a muri?

Domnul Weber întrebă:

— Unde-i domnul Lenormand?

— Aici...

— Cum aici?

— Aici... repetă baronul.

— Dar nu suntem decât noi aici!

— Mai e... Mai e...

— Vorbeşte odată!

— Mai e... Ser... Sernine!

— Sernine? Cum? Ce?..

— Sernine... Lenormand...

Domnul Weber sări ca ars. În mintea lui se făcu dintr-o dată lumină.

— Nu se poate! E nebunie curată!

Se apropie de prinț şi-i dădu târcoale. Acesta îl privea amuzat. Extenuat de atâta efort, baronul căzu la podea. Avea să moară înainte de a fi dezvăluit secretul? Weber se repezi din nou la muribund.

— Explică-te! Ce este?… Ce fel de mister se ascunde aici?

Celălalt păru că nu mai aude, încremenise cu ochii holbați. Weber se aplecă asupra urechii lui.

— Ascultă! Am înțeles bine? Lupin şi Lenormand…

Făcu un efort ca să continuie atât de monstruoasă îi părea fraza. Ochii baronului îl priveau fix şi Weber rosti plin de emoție:

— Asta este? Eşti sigur? Lupin şi Lenormand sunt una şi aceeaşi persoană?

Ochii baronului nu se mai mişcară. Un şuvoi de sânge se strecura pe la colțurile gurii. Două trei icnete, un spasm suprem şi tăcere.

Se sfârşise. Se aşternu tăcerea. Toți agenții care îl înconjuraseră pe Sernine erau stupefiați, nu înțelegeau, nu doreau să înțeleagă incredibila acuzație pe care baronul o formulase.

Weber luă pachetul învelit în pânza neagră şi îl deschise. Conținea o perucă cu părul cărunt, ochelari cu ramele din argint, un fular maron şi mai la fund o trusă de machiaj şi câteva şuvițe de păr cărunt, care ar fi desăvârşit un machiaj perfect al domnului Lenormand.

Se apropie de Sernine, îl privi fără să scoată un cuvânt, gândindu-se, reconstituind toate etapele aventurii, murmurând: „Deci e adevărat?”. Sernine, pe care nu-l părăsise calmul său zâmbitor, răspunse:

— Ipoteza nu este lipsită nici de eleganță, nici de îndrăzneală. Dar, totuşi, spune-le oamenilor tăi să nu mă mai amenințe cu jucăriile lor.

— Bine, acceptă Weber. Făcu un semn spre agenți. Şi acum răspunde.

— La ce?

— Tu eşti domnul Lenormand?

— Da.

Se auziră exclamaţii. Jean Doudeville care era acolo în timp ce fratele său supraveghea pasajul secret, Jean Doudeville complice cu Sernine, îl privi cu uimire. Weber, sufocat, era indecis.

— Te năuceşte, nu-i aşa? Spuse Sernine. Recunosc că e destul de amuzant…

Dumnezeule, ce mă făceai să râd uneori, atunci când lucram împreună, eu şi tu, şef şi şef adjunct… Şi lucrul cel mai amuzant este că tu ai crezut că el a murit, curajosul domn Lenormand… Ca săracul Gourel. Dar nu, nu, micuţul om era încă în viaţă…

Sernine arătă corpul lui Altenheim.

— Vezi, ăsta e banditul care m-a aruncat în apă, într-un sac, legat fedeleş. Însă a uitat de cuţitul meu… Şi cu un cuţit tai saci şi frânghii. Ce diabolic Altenheim… Dacă te-ai fi gândit nu ai fi ajuns aşa… Dar destul… Să-ţi fie tărâna uşoară!

Weber asculta, neştiind ce să creadă. În cele din urmă, el făcu un gest de disperare, ca şi când ar fi renunţat să găsească o explicaţie rezonabilă.

— Cătuşe, a spus el, brusc alarmat.

— Asta e tot ce poţi? Spuse Sernine… Nu prea ai imaginaţie… În sfârşit, dacă te amuză…

Şi întinse mâinile spre Doudeville:

— Ţine prietene, pentru onoare şi fără resentimente… Am jucat corect… Având în vedere că corectitudinea nu e o regulă a jocului…

El spuse acest lucru pe un ton care l-a făcut pe Doudeville să înţeleagă că lupta s-a terminat deocamdată şi că se va supune. Doudeville îl încătuşă. Fără să mişte buzele, fără o contracţie a feţei, Sernine îi şopti:

„27, rue de Rivoli… Geneviève.”

Weber nu îşi putea stăpâni satisfacţia văzând un astfel de spectacol.

— Să mergem! spuse el, la Siguranță!

— Asta e, la Siguranță, spuse Sernine. Domnul Lenormand îl va închide pe Arsène Lupin, care îl va închide pe prințul Sernine.

— Ai prea mult spirit, Lupin.

— Adevărat, Weber, nu mă pot abține.

Pe drum, escortat de alte trei maşini cu agenți, el nu a spus niciun cuvânt. Au trecut doar pe la Siguranță. Weber, amintindu-şi evadarea organizată de Lupin, l-a dus imediat la arest de unde a fost trimis la închisoare Santé. Anunțat prin telefon, directorul îl aştepta. Formalitățile şi încarcerarea au fost rapide.

Pe la orele şapte seara, prințul Paul Sernine păşea pragul celulei nr. 14, din divizia a doua. Prințul cercetă celula, apoi se întoarse către director:

— Nu e rău apartamentul... Nu e rău deloc... Am de toate, lumină electrică, încălzire centrală, toaletă... Într-un cuvânt tot confortul modern. Perfect, domnule director, sunt de acord să locuiesc în acest apartament.

Se aruncă îmbrăcat în pat şi arcurile trosniră sub greutatea lui.

— Domnule director! Mai strigă el. Aş avea o rugăminte la dumneavoastră.

— Vă ascult, spuse directorul.

— Să nu mi se aducă mâine dimineața ciocolata şi cafeaua înainte de ora zece. Vreau să mă odihnesc. Pic de somn.

Fără un cuvânt, directorul părăsi celula iar Sernine se întoarse cu fața la perete.

Adormi imediat.

Partea a doua: CELE TREI CRIME ALE LUI ARSÈNE LUPIN

Reeditat în 1917: *Les Trois Crimes d'Arsène Lupin*

Palatul Santé

1

În lumea întreagă se produse o adevărată explozie de râs. Arestarea lui Arsène Lupin provocase o senzație enormă şi publicul nu-şi precupeți elogiile la adresa Poliției, elogii de altfel meritate pentru această revanşă aşteptată atâta vreme şi obținută atât de spectaculos. Marele aventurier fusese prins. Extraordinarul, genialul, insesizabilul erou putrezea, ca tâlharii de rând, între cele patru ziduri ale unei celule din închisoarea Santé. Acea putere formidabilă, pe care o numim justiție şi care, mai devreme sau mai târziu, răstoarnă obstacolele ce i se pun în cale şi distruge opera adversarilor ei, îl zdrobise şi pe Lupin.

Lucrurile astea fuseseră spuse, repetate la infinit, comentate. Prefectul Poliției fu decorat cu crucea de comandor, iar domnul Weber primi crucea de ofițer. Îndemânarea celor mai neînsemnați colaboratori ai lor fu ridicată în slăvi. Toată lumea îi aplauda. Se înălțară imnuri în cinstea victoriei, se scriseră articole şi se rostiră discursuri.

Şi totuşi deasupra acestui concert de elogii, a veseliei zgomotoase, se ridica un râs nebun, enorm, spontan, tumultuos, de nedescris.

Arsène Lupin fusese şeful Siguranței timp de patru ani!…

Patru ani! Şi îndeplinise funcția cu toate drepturile pe care le conferă acest titlu, în deplină legalitate, bucurându-se de stima şefilor săi, de sprijinul guvernului, de admirația întregii lumi.

Patru ani, liniştea locuitorilor şi apărarea proprietății fuseseră încredințate lui Arsène Lupin. El veghea la îndeplinirea legilor. El sărea în apărarea celui nevinovat şi-l urmărea pe culpabil.

Dar şi ce servicii făcuse! Niciodată ordinea nu fusese mai puțin tulburată, niciodată crimele nu fuseseră mai sigur şi mai rapid descoperite. E deajuns să reamintim afacerea Denizou, furtul de la Crédit Lyonnais, atacarea rapidului de Orléans, asasinarea baronului Dorf... Tot atâtea triumfuri neaşteptate şi fulgerătoare, tot atâtea magnifice isprăvi, comparabile cu cele mai celebre victorii obținute de cei mai iluştri polițişti.

Cândva, într-un discurs pe care-l ținuse cu ocazia incendiului de la Louvre şi a prinderii vinovaților, Valenglay, preşedintele consiliului de miniştri, venind în apărarea manierei puțin arbitrare la care recursese domnul Leinormand, exclamase:

— Datorită clarviziunii sale, calităților de decizie şi de execuție, precum şi procedeelor neaşteptate şi a resurselor inepuizabile, domnul Lenormand ne aminteşte de Arsène Lupin - singurul om care ar fi putut, dacă ar mai fi trăit, să-i țină piept. Domnul Lenormand este un Arsène Lupin în slujba societății.

Şi iată că domnul Leonormand nu era altcineva decât Arsène Lupin.

Nimeni nu-şi mai bătea capul dacă este sau nu un prinț rus! Lupin obişnuise lumea cu astfel de metamorfoze, dar cine şi-ar fi putut închipui că se va ascunde sub uniforma de şef al Siguranței? Ce ironie fermecătoare?! Câtă fantezie în felul de a fi al unul om, cu totul diferit de ceilalți muritori.

Domnul Lenormand! Arsène Lupin!

Abia acum se explicau tururile de forță, miraculoase în aparență, care uimiseră lumea şi consternaseră Poliția. Abia acum se înțelegea cum de izbutise Arsène Lupin să-l ascundă pe complicele său, ziua în amiaza mare, la data fixată, chiar în Palatul Justiției. O spusese el însuşi: „Dacă ați şti cât de simple sunt mijloacele pe care le-am folosit pentru această evadare, ați rămâne cu gurile căscate. Asta e tot? Vă veți întreba. Da, asta e tot - dar trebuia să vă gândiți la asta."

Planul era, într-adevăr, de o simplitate copilărească. Dar pentru a-l duce la capăt trebuia să fii şeful Siguranței.

Ori, Lupin fusese şeful Siguranței şi toți agenții, supunânduse ordinelor sale, îi deveneau, fără să ştie, fără să vrea, complici.

Admirabilă comedie! Ce bluff! Monumentală, reconfortantă farsă pentru epoca noastră lipsită de vlagă! Deşi prizonier, deşi învins şi fără scăpare, Lupin era, orice s-ar spune, marele învingător. Din celula sa, el plana glorios deasupra Parisului. Mai mult ca niciodată, era idolul, mai mult ca niciodată era Stăpânul!

Trezindu-se din somn, a doua zi dimineață, în „apartamentul" de la Santé -Palace, cum îl botezase imediat, Arsène Lupin avu viziunea foarte clară a vâlvei formidabile pe care avea s-o producă arestarea sa sub dublul nume de prinț şi de şef al Siguranței.

Îşi frecă mâinile şi-şi zise:

— Nimic mai plăcut pentru un om singur, decât aprobarea contemporanilor săi. Ohh, glorie! Soare al celor vii!...

La lumina zilei, celula îi plăcu şi mai mult. Fereastra cocoțată sus lăsa să se vadă ramurile unui copac, printre care se zărea cerul albastru. Zidurile erau albe. Înăuntru nu se afla decât o masă şi un scaun, legate de podea. Dar toate erau curate şi simpatice.

— De, îşi zise el, o cură scurtă de odihnă aici nu va fi lipsită de farmec... Dar să ne facem mai întâi toaleta... Am tot ce-mi trebuie?...

Nu... În cazul ăsta trebuie să sun de două ori, să vină camerista.

Puse degetul pe un mecanism de lângă uşă. Pe culoar se declanşă o sonerie. După câteva momente, zăvoarele şi barele de fier fură date la o parte; mecanismul din broasca uşii funcționă şi un gardian îşi făcu apariția.

— Apă caldă, dacă eşti bun, amice! zise Lupin. Celălalt îl privi buimăcit, dar şi furios.

— A! Exclamă Lupin. Era să uit: şi un prosop de baie! Ce dumnezeu? Nu văd aici niciun prosop!

Gardianul mormăi:

— Îți baţi joc de mine? Te sfătuiesc să-ți cauți de treabă.

Şi voi să se retragă, dar Lupin îl apucă de braț cu violență:

— Ai o sută de franci dacă-mi duci o scrisoare la poştă.

Scoase din buzunar o hârtie de o sută de franci pe care o sustrăsese la percheziție şi i-o întinse.

— Scrisoarea… făcu gardianul, luând bancnota.

— Numaidecât!… O scriu imediat.

Şi Lupin se aşeză la masă, aşternu câteva rânduri, cu creionul, pe o coală de hârtie, pe care o bagă într-un plic şi scrise deasupra:

D-lui S.B. 42.
Post Restant, Paris.

Gardianul luă scrisoarea şi ieşi.

„Iată o scrisoare”, îşi zise Lupin, care se va duce la destinație tot atât de sigur ca şi cum aş duce-o eu însumi. Peste cel mult o oră voi avea răspunsul. Tocmai bine ca să examinez între timp situația în care mă aflu.

Se aşeză pe scaun şi rezumă, cu jumătate de glas:

— În definitiv, în momentul de față am de luptat cu doi adversari: 1) Societatea în puterea căreia sunt şi de care-mi bat joc; 2) Un personaj necunoscut, care nu mă are în mână, dar de care nu-mi bat joc de fel. Acest personaj a prevenit Poliția că eu sunt una şi aceeaşi persoană cu prințul Sernine. El a ghicit că eu sunt şi Lenormand. El a închis uşa subterană şi tot el m-a înfundat în puşcărie.

Arsène Lupin cugetă un moment şi apoi continuă:

— Prin urmare, lupta se duce între mine şi el. Spre a susține această luptă, adică spre a descurca afacerea Kesselbach, eu nu am niciun mijloc, sunt închis, în vreme ce el este liber, necunoscut, inaccesibil şi dispune de cele două

atuuri pe care credeam că le posed eu: Pierre Leduc şi bătrânul Steinweg... - Cu alte cuvinte:

El e aproape de țintă, în vreme ce pe mine se pare că m-a îndepărtat definitiv.

Urmă o nouă pauză de gândire, apoi alt monolog:

— Situația nu e strălucită. De o parte totul, el, de cealaltă nimic, eu. Am în fața mea un adversar de o forță egală cu mine, ba chiar ceva mai puternic, pentru că el nu are scrupulele care mă încurcă pe mine şi nu dispun de nici-o armă ca să-l atac.

Şi Arsène Lupin repetă de câteva ori ultimele cuvinte, maşinal, apoi tăcu şi, luându- şi fruntea în mâini, rămase vreme îndelungată gânditor.

— Intră, domnule director! zise el văzând că uşa se deschide.

— Mă aşteptai?

— Păi nu v-am scris, domnule director, rugându-vă să veniți? Nu m-am îndoit nici-o secundă că gardianul vă va înmâna scrisoarea mea. M-am îndoit atât de puțin, încât pe plic m-am mulțumit să notez numai inițialele dumneavoastră, S. şi B. şi vârsta dumneavoastră: 42.

Pe director îl chema într-adevăr Stanislas Borély şi era în vârstă de 42 de ani. Era un om cu figură agreabilă, cu caracterul blajin şi care îşi trata deținuții cu cât mai multă indulgență. El îi zise lui Lupin:

— N-ai greşit când ai avut încredere în cinstea subalternului meu. Iată-ți bancnota pe care i-ai dat-o. Îți va fi restituită în ziua eliberării dumitale... Acum vei trece din nou prin camera de percheziție.

Lupin îl urmă pe domnul Borély în mica încăpere unde se făceau perchezițiile, se dezbrăcă şi în vreme ce hainele sale erau cercetate cu de-amănuntul, el însuşi era supus unui control minuțios.

Apoi fu reintrodus în celula sa şi domnul Borély zise:

— Acum, că am făcut-o şi pe asta, mă simt cu mult mai liniştit.

— Şi între noi fie vorba, oamenii dumneavoastră şi-au făcut foarte bine treaba, chiar cu o delicateţe pentru care ţin să le mulţumesc; ca dovadă a satisfacţiei mele aş vrea să le înmânaţi din partea mea asta.

Şi-i întinse domnului Borély o bancnotă de o sută de franci. Domnul Borély sări în sus:

— Ei nu... Dar asta... De unde mai e?

— N-are niciun sens să vă spargeţi capul, domnule director. Un om ca mine, ducând viaţa pe care o duc eu, e pregătit oricând pentru orice eventualitate. Şi niciun ghinion, oricât ar fi de penibil, nu mă găseşte nepregătit. Nici măcar o arestare.

Şi spunând aceste cuvinte, luă între degetul gros şi arătătorul mâinii drepte, degetul mijlociu al mâinii stângi, îl smulse cu un zgomot sec şi îl întinse calm domnului Borély.

— De ce săriţi în sus, domnule director? Ăsta nu e degetul meu, ci un simplu tub din maţ de bou. Se aplică exact pe degetul meu mijlociu şi dă iluzia unui deget adevărat.

Şi adaugă râzând:

— Bine-nţeles, el ascunde şi o a treia bancnotă de o sută de franci... Ce vreţi? Ţine omul portofelul unde poate. Şi se foloseşte de el...

Dar se opri brusc, văzând aerul înspăimântat al domnului Borély.

— Domnule director, vă rog din tot sufletul să nu credeţi că vreau ca să vă epatez cu micile mele talente în jocuri de societate. Am vrut doar să vă arăt că aveţi de a face cu un... client de natură specială... şi să vă spun că n-ar trebui să vă mire dacă, în timpul detenţiei, mă voi face vinovat de unele infracţiuni mai puţin obişnuite în stabilimentul pe care îl conduceţi.

Directorul îşi revenise. El spuse categoric:

— Aş vrea să cred că te vei conforma acestor reguli şi că nu mă vei pune în situaţia de a lua măsuri speciale.

— Care v-ar întrista profund, nu-i aşa, domnule director? Tocmai pentru că vreau să vă scutesc de neplăceri de felul

ăsta vă anunț din timp că măsurile dumneavoastră speciale nu mă vor împiedica să fac ce mi-am propus. Adică: să port corespondență cu prietenii mei de afară, să apăr, de după zidurile închisorii, interesele grave care mi-au fost încredințate, să mă adresez ziarelor care se află în solda mea, să urmăresc realizarea proiectelor mele şi bine- nțeles, să-mi pregătesc evadarea.

— Evadarea?

Lupin începu să râdă din toată inima.

— Gândiți-vă şi dumneavoastră, domnule director… Singurul fapt care scuză prezența mea în închisoare este acela că voi ieşi din ea.

Argumentul nu-i păru suficient domnului Borély care încercă să se amuze la rândul său:

— Paza bună trece primejdia rea…

— Asta urmăresc şi eu. Chiar vă rog să fiu bine păzit, domnule director. Nu neglijați nimic, pentru că, mai devreme sau mai târziu, să nu aveți a vă reproşa nimic. În ce mă priveşte, voi face în aşa fel încât, oricare ar fi neplăcerile pe care le-ați avea din pricina evadării mele, cariera dumneavoastră să nu sufere în niciun fel. Cam asta aveam să vă spun, domnule director. Puteți să vă retrageți.

Şi, în vreme ce domnul Borély se retrăgea, profund tulburat de acest deținut ciudat şi foarte neliniştit în privința evenimentelor care se pregăteau, Lupin se aruncă pe patul său murmurând:

„Ei bine, dragă Lupin, n-aş zice că n-ai tupeu! Cine te-ar auzi ar putea crede că ştii de pe acum cum vei ieşi de aici!”

2

Închisoarea Santé era construită după sistemul razelor. În centrul aripii principale se află un rond din care pornesc toate celelalte culoare, astfel că niciun deținut nu poate ieşi din celula sa fără a fi văzut de gardienii postați în încăperea cu geamuri care ocupă mijlocul rondului.

Ceea ce-l poate surprinde pe cel care vizitează închisoarea pentru prima oară este faptul că întâlneşte, la tot pasul, deţinuţi care circulă, ca şi cum ar fi liberi, fără escortă. În realitate, spre a merge dintr-un loc în altul, de pildă din celula lor la duba care-i aşteaptă în curte ca să-i ducă la Palatul de Justiţie, adică la instrucţie, ei străbat linii drepte, terminate fiecare cu o uşă încuiată. Există câte un gardian însărcinat numai cu deschiderea acestei uşi şi cu supravegherea celor două linii drepte pe care această uşa le domină.

Şi astfel, prizonierii, în aparenţă liberi, sunt trimişi din poartă în poartă, din privire în privire, ca nişte colete care trec din mână în mână. Afară, soldaţi din garda municipală primesc „obiectul" şi-l introduc într-una din celulele dubei. Aşa e obiceiul.

În cazul lui Lupin, autorităţile îşi luară măsuri speciale, neavând încredere nici măcar în plimbarea aceasta pe culoare. Nu avură încredere nici în dubă. Nu avură încredere în nimic.

Însoţit de doisprezece vardişti, oameni aleşi pe sprânceană, înarmaţi până în dinţi, domnul Weber veni în persoană pentru a-l lua în primire pe deţinutul acesta primejdios şi-l duse într-o trăsură, al cărei vizitiu era unul din oamenii săi de încredere. La dreapta şi la stânga trăsurii, în faţă şi la spate, mergeau soldaţi din garda municipală, călări.

— Bravo! Exclamă Lupin. Îmi acordaţi o atenţie care mă emoţionează. Am o adevărată gardă de onoare. Bravo, Weber, ai simţul ierarhiei! Văd că n-ai uitat ce-i datorezi şefului tău direct.

Şi bătându-l pe umăr:

— Dragă Weber, am de gând să-mi dau demisia. Te voi desemna pe tine ca succesor al meu.

— Numirea e ca şi făcută, zise Weber

— Excelentă veste! Eram foarte neliniştit în privinţa evadării mele. Acum, însă, sunt liniştit pe deplin. Din moment ce Weber va fi şeful Siguranţei…

Weber nu răspunse la provocare. În realitate avea față de adversarul său, un sentiment ciudat şi complex. Lupin îi inspira teamă, prințul Sernine - respect, iar domnul Lenormand - o admirație respectuoasă. Toate acestea erau amestecate cu necaz, pică, invidie şi ură nesatisfăcută.

Ajunseră la Palatul de Justiție. La capătul scării îi aşteptau agenți ai Siguranței, între care domnul Weber recunoscu cu satisfacție pe doi din cei mai buni oameni ai săi, frații Doudeville.

— Formerie e aici?

— Da, domnule şef. Domnul Judecător de instrucție e în biroul său.

Domnul Weber sui scara, urmat de Lupin, care era încadrat de frații Doudeville.

— Geneviève? Murmură prizonierul.

— Salvată…

— Unde e?

— La bunica ei.

— Doamna Kesselbach?

— La hotelul Bristol, la Paris.

— Suzanne?

— A dispărut.

— Steinweg?

— Nu ştim nimic despre el.

— Vila Dupont e păzită?

— Da.

— Presa de azi-dimineață e bună?

— Excelentă.

— Bine. Iată şi instrucțiunile mele, cum să- mi scrie. Ajunseră în culoarul interior de la primul etaj. Lupin strecură în mâna unuia din frați un cocoloş mic de hârtie.

Domnul Formerie rosti o frază fermecătoare, în vreme ce Lupin intra în cabinetul său, însoțit de subşeful Siguranței.

— Ah! Iată-te! Eram sigur că într-o bună zi vom pune mâna pe dumneata.

— Nici eu nu aveam nici-o îndoială, domnule judecător de instrucție, zise Lupin; îmi pare nespus de bine că destinul te-a ales pe dumneata să-mi faci dreptatea care mi se cuvine.

„Îşi bate joc de mine" îşi spuse domnul Formerie. Şi, cu acelaşi ton serios şi ironic, el ripostă:

— Zici că eşti un om cinstit şi ți se cuvine să ți se facă dreptate. Dar, până una alta, trebuie să dai socoteală pentru cele trei sute patruzeci şi patru de furturi, jafuri, escrocherii, falsuri, şantaje, tăinuiri pe care le-ai comis.

Trei sute patruzeci şi patru!

— Cum! Numai atât? Exclamă Lupin. Îmi vine să mor de ruşine.

— Astăzi va trebui să dai seama pentru asasinarea domnului Altenheim.

— Asta-i o noutate pentru mine. Domnule judecător de instrucție, ideea vă aparține?

— Îmi aparține.

— Măi să fie! Dar ştiu că faci progrese, domnule Formerie.

— Împrejurările în care ai fost arestat nu lasă loc pentru nici-o îndoială.

— Fără doar şi poate, niciuna! Totuşi, mi- aş permite să vă întreb un lucru: ce fel de rană i-a pricinuit domnului Altenheim moartea?

— O rană la gât, făcută cu un cuțit.

— Şi unde e cuțitul?

— N-a fost găsit.

— Dacă eu aş fi asasinul şi dacă am fost găsit chiar lângă omul pe care l-aş fi ucis, cum de nu s-a găsit şi cuțitul?

— Prin urmare, după dumneata, asasinul ar fi...?

— Acelaşi individ care i-a suprimat pe domnul Kesselbach, pe Chapman, etc. Natura rănii e o dovadă suficientă.

— Şi pe unde ar fi putut să scape?

— Printr-o trapa pe care o veți găsi chiar în sala unde a avut loc drama.

Domnul Formerie zâmbi în doi peri:

— Şi cum se face că dumneata n-ai dispărut, pe urmele lui?

— Am încercat s-o fac. Însă ieşirea era barată de o uşa pe care n-am putut-o deschide. Ori, tocmai când încercam să-mi iau tălpăşița, celălalt s-a întors în încăpere şi şi-a ucis complicele, de teama dezvăluirilor pe care acela le-ar fi făcut, cu siguranță. În acelaşi timp, a ascuns în dulap pachetul de haine pe care-l pregătisem pentru mine. Doar l-ați găsit acolo.

— La ce-ți foloseau hainele?

— Voiam să mă îmbrac cu ele. Venind la vila Glicinelor, planul meu era următorul: să-l dau pe Altenheim pe mâna justiției, să-l fac să dispară pe „prințul Sernine" şi să-mi fac apariția în chip de...

— Lenormand - nu este aşa?

— Exact.

— Ei, nu!

— Poftim?

Domnul Formerie zâmbea viclean şi-şi mişca degetul arătător de la dreapta spre stânga şi de la stânga la dreapta.

— Nu, repetă el.

— Ce, nu?

— Chestia cu Lenormand nu ține, amice. O fi ea bună pentru marele public - dar n-o să mă faci pe mine să înghit una ca asta. Cum să fie Lupin şi domnul Lenormand una şi aceeaşi persoană?

Şi izbucni într-un hohot de râs:

— Lupin, şeful Siguranței! Ei nu! Orice altceva, dar asta nu! Orice lucru are o limită! Sunt eu băiat bun, dar orice ar fi... Haide, între noi fie vorba: ce urmăreşti cu minciuna asta gogonată? Recunosc: nu văd la ce-ți foloseşte...

Lupin îl privi aiurit, îl ştia destul de bine pe domnul Formerie, dar nu s-ar fi aşteptat să-l vadă ajuns la un asemenea grad de înfumurare şi de orbire. Numai domnul Formerie nu credea, în momentul acela, în dubla personalitate a prințului Sernine.

Lupin se întoarse spre subşeful Siguranței, care asculta cu gura căscată:

— Dragă Weber, avansarea dumitale mi se pare foarte problematică. În definitiv, dacă eu nu sunt domnul Lenormand, înseamnă că el mai trăieşte şi dacă trăieşte, nu mă îndoiesc că domnul Formerie va sfârşi prin a-l descoperi... În cazul ăsta...

— Va fi descoperit, domnule Lupin! Exclamă judecătorul de instrucție... Sunt sigur că confruntarea dumitale cu el nu va fi defel una banală.

Şi spunând acestea, începu să râdă în hohote şi bătu darabana cu degetele în masă:

— Ei nu, e de-a dreptul amuzant. A! Nu se plictiseşte omul cu dumneata! Care va să zică, aşa: dumneata eşti domnul Lenormand şi tot dumneata ai pus să fie arestat Marco, complicele dumitale!

— Bine-nțeles! Nu eram dator să-i fac o plăcere preşedintelui consiliului şi să evit căderea guvernului? Asta ține deja de istorie!

Din cauza râsului, domnul Formerie se ținea cu mâinile de burtă:

— Să mori de râs, nu alta! Dumnezeule, are un haz nemaipomenit! Răspunsul ăsta va face ocolul lumii. Va să zică, dumneata pretinzi că ancheta pe care am făcut-o, de la început, la hotelul Palace, după asasinarea domnului Kesselbach, am întreprins-o în compania dumitale!

— Evident şi tot cu mine ați urmărit şi afacerea diademei, pe când eram duce de Charmerance, ripostă Lupin cu sarcasm.

Domnul Formerie tresări. Amintirea odioasei afaceri făcu să-i dispară râsul de pe buze. Devenind subit grav el zise:

— Susții mai departe teoria aceasta absurdă?

— Sunt obligat s-o fac, domnule judecător de instrucție, pentru că acesta e adevărul. Nu va fi greu s-o verificați: dacă luați vaporul care pleacă în Cochinchina, veți putea găsi la Saigon dovezile morții adevăratului domn Lenormand, un om brav, în locul căruia am apărut eu. Voi face tot posibilul să vă parvină actul lui de deces.

— Fleacuri!

— Domnule judecător, v-o spus cinstit: toată afacerea asta mi-e absolut indiferentă. Dacă nu vă convine faptul că am fost domnul Lenormand, să nu mai vorbim despre asta.

Dacă vă place să credeți că sunt ucigaşul lui Altenheim, n-aveți decât! Rămâne să mai aduceți dovezile. V-o spun din nou: toate astea n-au nici-o importanță pentru mine. Socot că toate întrebările dumneavoastră şi toate răspunsurile mele sunt nule şi neavenite. Nici măcar instrucția dumneavoastră nu are nici-o însemnătate pentru mine, pentru bunul motiv că atunci când dumneavoastră o veți fi terminat-o, eu voi fi departe... Dar...

Fără să-şi ceară permisiunea, luă un scaun şi se aşeză în fața domnului Formerie, în partea cealaltă a biroului. Spuse pe un ton sec:

— Există un „dar", domnule judecător de instrucție, în ciuda aparențelor şi împotriva intențiilor dumneavoastră, eu unul n-am chef să-mi pierd vremea. Dumneavoastră aveți treburile dumneavoastră, eu le am pe ale mele. Dumneavoastră sunteți plătit să vi le îndepliniți pe ale dumneavoastră. Eu mi le fac pe ale mele... plătindu-mă singur. Ori, afacerea de care mă ocup acum este dintre acelea care nu suferă nici-o amânare. Vă previn, deci, că mă ocup de o afacere şi cum dumneavoastră mă puneți în situația trecătoare de a-mi pierde vremea între cei patru pereți ai celulei, vă însărcinez pe dumneavoastră şi pe domnul Weber cu rezolvarea ei. Ne-am înțeles?

Se ridicase în picioare într-o atitudine insolentă şi arboră o mină disprețuitoare. Cei doi nu îndrăzniră să-l întrerupă, atât de mare era puterea de dominare a lui Lupin.

Domnul Formerie găsi de cuviință că cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut era să râdă, ca un observator detaşat care se amuză:

— Are haz! E nostim!

— Nostim ori ba, va fi aşa cum spun eu, domnule. Procesul meu, cercetarea antecedentelor mele, a delictelor şi isprăvilor

din trecut, faptul că am ucis sau nu sunt fleacuri. N-aveți decât să vă distrați cu ele, dar nu trebuie să uitați niciun moment scopul misiunii dumneavoastră.

— Care ar fi… Întrebă domnul Formerie zeflemitor.

— Ar fi să-mi țineți locul în investigațiile cu privire la proiectele domnului Kesselbach şi mai ales la descoperirea domnului Steinweg, supus german, răpit şi sechestrat de răposatul domn Altenheim.

— Şi asta ce mai e?

— Asta e una din afacerile de care mă ocupam pe când eram, mai bine zis, pe când credeam că sunt domnul Lenormand. O parte a afacerii s-a desfăşurat în biroul meu, nu departe de ăsta. Domnul Weber nu e cu totul în afara acelei afaceri, în două cuvinte: bătrânul Steinweg era la curent cu proiectele misterioase ale domnului Kesselbach, iar Aitenheim, care se afla şi el pe urmele afacerii, l-a sechestrat pe domnul Steinweg.

— Dar nu poți sechestra un om cu una cu două. Acest Steinweg trebuie să fie undeva.

— Bine-nțeles.

— Ştii unde?

— Sigur că da.

— Grozav aş vrea s-o ştiu…

— E la numărul 29, în vila Dupont.

Domnul Weber dădu din umeri:

— Adică la Altenheim? În casa locuită de el?

— Acolo.

— Ce bază poți să pui pe aceste fleacuri!

Am găsit adresa pe o hârtiuță din buzunarul baronului. După o oră, casa era ocupată de oamenii mei!

Lupin scoase un suspin de uşurare:

— Ah! Ce veste bună! Şi eu care mă temeam de intervenția complicelui. Mă temeam că nu lam putut descoperi la vreme şi că va încerca să-l răpească din nou pe Steinweg. Dar servitorii?

— Au plecat!

— E clar. Celălalt i-a prevenit prin telefon. Steinweg trebuie să mai fie acolo.

Domnul Weber deveni nerăbdător.

— Dar bine, omule, acolo nu e nimeni! Nu ți-am spus că oamenii mei n-au părăsit casa?

— Domnule subşef al Siguranței, îți dau mandat de percheziție. Vei merge în persoană la locuința din vila Dupont... Mâine îmi vei raporta rezultatul percheziției dumitale.

Domnul Weber dădu din nou din umeri şi fără a reacționa la impertinența lui Lupin, zise:

— Am treburi mai urgente.

— Domnule subşef al Siguranței, te previn că nu exista nimic mai urgent. Dacă întârzii, toate planurile mele se duc de râpă. Bătrânul Steinweg nu va mai vorbi niciodată.

— De ce?

— Pentru că va fi mort de foame dacă peste o zi sau cel mult două nu-i vei duce ceva de mâncare.

3

— Foarte grav... Foarte grav... murmură domnul Formerie după un moment de gândire. Din nefericire...

Zâmbi:

— Din nefericire, revelația dumitale suferă de un mare cusur.

— Serios? Care?

— Acela că afacerea aceasta, domnule Lupin, e născocită de la un capăt la altul... Deci ce vrei? Am început să-ți cunosc trucurile şi cu cât mi se par mai ascunse, cu atât am mai puțină încredere.

— Idiotul! Mormăi Lupin.

Domnul Formerie se ridică:

— Să zicem c-am isprăvit cu asta. După cum vezi, a fost un interogatoriu de rutină: e ca şi cum ai pune față în față doi duelişti. Acum, când spadele s-au încrucişat, nu ne mai

lipseşte decât martorul, obligatoriu la orice duel: avocatul dumitale.

— Zău! E indispensabil?

— Indispensabil.

— Să dăm de lucru unuia din maeştrii baroului într-o dezbatere atât de… problematică?

— Trebuie.

— În cazul acesta, îl aleg pe domnul Quimbel.

— Decanul!… În cazul ăsta n-am ce zice: vei fi bine apărat.

Terminară aceasta primă şedinţă.

Coborând scara, flancat de cei doi fraţi

Doudeville, Lupin articula în fraze mici, imperative:

— Să fie supravegheată casa Genevièvei… Patru oameni de pază… De asemeni şi doamna Kesselbach… Amândouă sunt în primejdie. Să fie percheziţionată casa Dupont. Aveţi grijă să fiţi de faţă. Dacă-l găsiţi pe Steinweg, faceţi tot ce se poate să nu vorbească. Daţi-i, la nevoie, un praf…

— Când vei fi liber, şefule?

— Pentru moment, nu-i nici-o grabă. N-am nimic de făcut. Mă odihnesc.

Când ajunse jos, Lupin fu înconjurat de soldaţii din garda municipală, care se aflau în jurul trăsurii.

— Haidem acasă, copii. La ora cinci fix am o întâlnire cu mine.

Drumul până la închisoare fu străbatut fără niciun incident. Reîntors în celula sa, Lupin scrise o lungă serie de instrucţiuni amănunţite, pentru fraţii Doudeville şi încă două scrisori. Una era adresata Genevièvei:

„Geneviève, ştii acum cine sunt şi vei înţelege de ce ţi-am ascuns numele aceluia care, în două rânduri, pe când erai mică, te-a ţinut în braţe.

Am fost prietenul mamei dumitale, prieten depărtat. Ea nu ştia nimic despre dubla mea existenţă, dar ştia că poate conta pe sprijinul meu. Iată de ce, înainte de a muri, mi-a scris câteva rânduri prin care mă ruga să veghez asupra dumitale.

Oricât de nedemn aş fi de stima dumitale, Geneviève, voi rămâne credincios acestei ultime dorințe. Nu mă alunga din inima dumitale.

Arsène Lupin”

Cealaltă scrisoare era adresată doamnei Dolorès Kesselbach:

„Numai interesul l-a adus pe prințul Sernine lângă doamna Kesselbach. Însă o imensă nevoie de a i se devota l-a reținut lângă ea.

Astăzi, când prințul Sernine nu mai e decât Arsène Lupin, el îi cere doamnei Kesselbach să nu-i răpească dreptul de a o ocroti, de departe, a. şa cum ocroteşti pe cineva, pe care nu-l vei mai vedea niciodată”.

Pe masă se aflau mai multe plicuri. Lupin luă unul, apoi două, dar când voi să-l ia şi pe al treilea, zări o coală de hârtie albă, a cărei prezență îl miră şi pe care se vedeau cuvintele decupate dintr-un ziar. Le descifră:

„Lupta cu Altenheim nu ți-a reuşit. Renunță la afacere. Dacă eşti gata s-o faci, nici eu nu mă voi opune evadării tale. L.M.”

O dată mai mult, Lupin avu acel sentiment de dezgust şi de groază, pe care i-l inspira ființa asta necunoscută şi fabuloasă - senzația de scârbă pe care o ai când atingi un animal veninos, o reptilă.

„Iarăşi el, îşi zise Lupin. Până şi aici!”

Tocmai aceasta îl înspăimânta. Viziunea subită a acestei puteri inamice, tot atât de mare ca şi a lui, dar care dispunea de mijloace formidabile, pe care încă nu putea să le evalueze.

Primul pe care-l bănui, fu gardianul său. Dar omul acesta, cu fața aspră, cu expresia severă, putuse oare să fie corupt?

— În definitiv, cu atât mai bine! Exclamă el. Până acum nu am avut de-a face decât cu ageamii... Ca să pot lupta cu

mine însumi a trebuit să ajung şef al Siguranței... şi iată că, deodată, sunt înfruntat cum se cuvine!... Iată, un om care mă bagă în buzunar, s-ar zice că în joacă... dacă reuşesc de aici, din fundul închisorii, să mă feresc de loviturile lui şi să-l distrug, să-l văd pe bătrânul Steinweg şi să-i smulg mărturisirea, să pun pe picioare afacerea Kesselbach şi s-o duc până la capăt, s-o apăr pe doamna Kesselbach şi să obțin fericirea şi averea pentru Geneviève... atunci Lupin va fi Lupin... şi pentru asta, să începem prin a trage un pui de somn.

Se lungi pe pat, murmurând:

— Steinweg, ai grijă să nu mori până mâine seară, şi-ți jur că...

Dormi tot restul zilei, toată noaptea şi toată dimineața următoare. Pe la ora 11, i se anunță că domnul Quimbel îl aşteaptă în sala avocaților, la care Lupin răspunse:

— Du-te şi spune-i domnului Quimbel că dacă are nevoie de informații cu privire la faptele mele, n-are decât să consulte ziarele din ultimii zece ani. Trecutul meu e de domeniul istoriei.

La amiază fu condus la Palatul Justiției, cu acelaşi ceremonial şi cu aceleaşi precauțiuni ca şi-n ajun. Lupin îl revăzu pe cel mai mare din frații Doudeville şi îi înmână cele trei scrisori pe care le pregătise, după care fu introdus la domnul Formerie.

Domnul Quimbel era şi el acolo, purtând sub braț o servietă burduşită cu documente. Lupin se scuză numaidecât:

— Primeşte te rog scuzele mele, scumpe maestre. Nu te-am putut primi. Regret că-ți vei da osteneala în mod cu totul inutil, pentru că...

— Da, da, ştim, îl întrerupse domnul Formerie. Pentru că vei fi plecat de aici. Bine, ne-am înțeles. Până una alta, să ne vedem de treabă. Arsène Lupin în pofida tuturor cercetărilor noastre, n-avem nici-o informație sigura cu privire la adevăratul dumitale nume.

— Vai, ce ciudat! Nici eu.

— N-am putea nici măcar afirma că dumneata eşti acelaşi Arsène Lupin, deținut la închisoarea Santé în anul 19... şi care a evadat atunci prima oară.

— „Prima oară" e foarte bine zis.

— Într-adevăr, întâmplarea face, continuă domnul Formerie, ca fişa lui Arsène Lupin, găsită la serviciul antropometric, nu corespunde cu semnalmentele dumitale actuale.

— Din ce în ce mai bizar.

— Precizările diferă, măsurătorile sunt diferite, amprentele nu sunt aceleaşi... Nici cele două fotografii nu seamănă una cu alta. Te rog să ai amabilitatea să ne indici indentitatea dumitale exactă.

— V-aş fi recunoscător dacă ați face-o dumneavoastră. Eu unul am trăit sub atâtea nume diferite, încât l-am uitat cu desăvârşire pe cel adevărat. Nu mă mai recunosc în el.

— Cu alte cuvinte: refuzi să răspunzi?

— Da.

— Şi de ce?

— De aia.

— E o idee preconceptă?

— Da. V-am spus doar: ancheta dumneavoastră nu are nici-o importanță pentru mine. Ieri v-am dat însărcinarea să faceți o altă anchetă, una care mă interesează. Aştept rezultatul ei.

— Şi eu, exclamă domnul Formerie, ți-am spus ieri că nu cred nici-o vorbă din povestea dumitale cu Steinweg şi că nu mă voi ocupa de ea.

— Atunci de ce ieri v-ați dus, după întrevederea noastră, la vila Dupont şi, împreună cu domnul Weber, ați făcut o percheziție amănunțită în locuința de la numărul 29?

— De unde ştii?... făcu judecătorul de instrucție, destul de surprins.

— Din ziare...

— A! Dumneata citeşti ziarele?

— Păi trebuie să fiu la curent cu tot ce se întâmplă.

— E adevărat că pentru a nu avea ce să-mi reproşez am fost pe acolo, dar numai în treacăt şi fără să dau nici cea mai mică importanţă afacerii.

— Domnule judecător, vă îndepliniţi misiunea pe care v-am încredinţat-o cu un asemenea devotament, încât şi domnul Weber subşeful Siguranţei, se afla acolo şi percheziţionează casa.

Domnul Formerie încremeni. Bolborosi:

— Ce mai e şi invenţia asta! Domnul Weber şi cu mine avem treburi mai importante de rezolvat.

Chiar atunci, un aprod intră şi-i spuse câteva cuvinte la ureche domnului Formerie.

— Să intre! Exclamă Formerie. Să intre!... Şi năpustindu-se spre uşă:

— Ei bine, domnule Weber? Ce noutăţi ai? L-ai găsit pe omul ăla?

Nici măcar nu mai încerca să se prefacă, atât era de grăbit să afle răspunsul.

Subşeful Siguranţei răspunse:

— Nimic.

— A! Eşti sigur?

— Pot afirma cu certitudine că în casa aceea nu se află nimeni, nici viu, nici mort.

— Cu toate astea...

— Este aşa cum vă spun, domnule judecător de instrucţie.

Amândoi păreau decepţionaţi, de parcă Lupin ar fi reuşit să-i convingă cu argumentele lui.

— Ce zici, Lupin?... zise domnul Formerie cu regret în glas. Şi adăugă: putem presupune că, în cel mai bun caz, după ce a fost închis acolo, bătrânul Steinweg a fost mutat în alt loc.

Lupin declară:

— Alaltăieri dimineaţă era încă acolo.

— Iar la orele cinei seara, oamenii mei au ocupat imobilul, sublinie domnul Weber.

— Nu ne rămâne decât să admitem, conchise domnul Formerie, că a fost răpit după amiază.

— Nu, zise Lupin.

— Crezi?

Întrebarea care-i scăpase judecătorului de instrucție era, indirect, un omagiu naiv adus clarviziunii lui Lupin; era un alt fel de a se supune, cu anticipație, la tot ce adversarul urma să decreteze.

— Nu numai cred, afimă Lupin pe un ton categoric. Practic, e imposibil ca Steinweg să fi fost pus în libertate de atunci încoace. Steinweg este încă acolo, la numărul 29 în vila Dupont.

Domnul Weber ridică brațele spre cer:

— Dar bine, asta este o adevărată nebunie! Eu de acolo vin. Am făcut percheziție în fiecare cameră! Nu poți să ascunzi un om ca pe-o monedă de cinci franci!

— Atunci ce-i de făcut? Gemu domnul Formerie.

— Ce-i de făcut, ziceți? ripostă Lupin. Nimic mai simplu. Urcați-mă într-o trăsură. Luați-vă toate măsurile de siguranță, dar duceți-mă la numărul 29 din vila Dupont! E treabă de un ceas. Acum e ora unu. Vă asigur că, până-n ora trei, îl voi găsi pe Steinweg.

Propunerea lui Lupin era precisă, imperioasă, categorică. Cei doi magistrați se supuseră, covârşiți de această voință formidabilă. Domnul Formerie îl privi pe domnul Weber. În definitiv, de ce nu? Ce motiv aveau să se opună acestei încercări?

— Dumneata ce zici, domnule Weber?

— De! Ştiu şi eu?

— Aşa e dar în joc e viața unui om.

— Evident… Îşi dădu cu părerea subşeful, care căzuse pe gânduri.

Uşa se deschise. Un aprod aduse o scrisoare, pe care domnul Formerie o scoase din plic şi o citi:

„Băgați de seamă. Dacă Lupin reuşeşte să intre în apartamentul din vila Dupont, va ieşi de acolo liber. Evadarea lui e pregătită. L.M.”

Domnul Formerie păli. Pericolul din care scăpase îl îngrozea. O dată mai mult, Lupin îşi bătuse joc de el. Steinweg nu exista. Judecătorul de instrucție începu să mormăie printre dinți. Dacă nu ar fi sosit, ca prin minune scrisoarea anonimă, ar fi fost pierdut, dezonorat.

— Destul pentru astăzi! zise el. Vom relua interogatoriul mâine. Gardian! Deținutul să fie dus înapoi la închisoarea Santé.

Lupin nu scoase o vorbă, îşi spuse că lovitura venea de la celălalt. Că avea o singură şansă din douăzeci şi unu ca să-l mai poată salva pe Steinweg. Dar, câtă vreme mai exista o şansă, el, Lupin, nu avea niciun motiv să dispere. Ca atare, spuse simplu:

— Domnule judecător de instrucție, ne întâlnim mâine dimineață la orele zece la numărul 29 din vila Dupont.

— Dumneata trebuie să fii nebun! Nu înțelegi că nu vreau să mă duc acolo!

— Eu, în schimb, vreau şi asta îmi ajunge. Te rog să fii punctual.

4

De îndată ce reintră în celula sa, Lupin se culcă, la fel ca şi în celelalte rânduri, şi îşi zise căscând:

„În fond, chiar să vreau şi nu aş găsi o metodă mai bună pentru mersul afacerilor mele decât existența pe care-o duc acum. Nu fac decât să dau un impuls, să pun în mişcare maşina şi apoi aştept până a doua zi. Evenimentele se produc de la sine. Nici nu se poate găsi o odihnă mai bună pentru un om surmenat!”

Şi întorcându-se cu fața la perete:

„Steinweg, dacă ții la viață, ai puțină răbdare, nu muri… Îți cer numai un pic de răbdare! Fă ca mine: dormi!”

Şi, deşteptându-se numai la ora mesei, adormi din nou. De abia zgomotul zăvoarelor şi broaştelor îl deşteptă din somn, a doua zi dimineață.

— Drepți! îi strigă gardianul. Îmbracă-te... Dă-i zor! Domnul Weber şi oamenii săi îl primiră în culoar şi-l duseră până la trăsură.

— Birjar! Vila Dupont 29! zise Lupin urcându-se în trăsura. Şi mână repede!

— A! Ştii, prin urmare, că mergem acolo? Zise subşeful.

— Bine-nțeles, Nu i-am dat ieri întâlnire domnului Formerie la vila Dupont? La orele 10

Fix? Când Lupin spune ceva, e un lucru bun zis. Dovada este că mergem acolo.

Ajunseră în strada Pergolese. Lupin se bucură grozav când văzu câte măsuri de precauție se luaseră pe tot parcursul. Detaşamente de vardişti ocupau strada, iar vila Dupont era pur şi simplu interzisă circulației.

— Stare de asediu, rânji Lupin. Weber, aş vrea să te rog să le dai câte un pol fiecăruia. Bieții de ei au fost deranjați pe degeaba. Nu înțeleg de ce nu mi-ai pus cătuşele la mâini.

— Am aşteptat să mă rogi dumneata s-o fac, zise domnul Weber.

— Nu te jena, iubitule! În duelul nostru trebuie să fim de forțe egale, ori dumneata nu ai decât trei sute de oameni aici.

Cu cătuşele la mâini, Lupin coborî din trăsură în fața vilei. Fu dus imediat într-o cameră unde se afla domnul Formerie. Agenții ieşiră. Rămase numai domnul Weber.

— Iertați-mă, domnule judecător de instrucție, zise Lupin, dacă am întârziat un minut sau două. Vă asigur că data viitoare voi face tot posibilul...

Domnul Formerie era palid ca moartea. Era scuturat, din cap până-n picioare, de un tremur nervos. Îngăimă:

— Domnule, doamna Formerie...

Trebui să se întrerupă. Din cauza nodului care i se pusese în gât, de abia răsufla.

— A! Ce mai face minunata doamnă Formerie? întrebă Lupin cu interes. La balul de la primărie, de astă iarnă, am avut plăcerea să dansez cu ea şi amintirea aceea…

— Domnule, reîncepu judecătorul de instrucție, domnule, doamna Formerie a fost rugată de mama ei, aseară, să treacă de urgență pe la dânsa. A plecat imediat. Din nefericire eu studiam dosarul dumitale şi nu am însoțit-o.

— Studiați dosarul meu? Dar ştiu că ați făcut-o de oaie! Observă Lupin.

— La miezul nopții, urmă judecătorul, neliniştit că doamna Formerie nu se întoarce, am dat fuga la mama ei. Doamna Formerie nu era acolo. Telefonul pe care-l primise nu era de la ea. La mijloc este o cursă infernală. Nici până acum doamna Formerie nu a ajuns acasă.

— A! Exclamă Lupin indignat. Şi după ce reflectă câteva momente: Dacă-mi aduc bine aminte, doamna Formerie e o femeie foarte frumoasă, nu-i aşa?

Judecătorul păru că nu înțelege. Se apropie de Lupin şi, speriat, cu o atitudine oarecum teatrală, îi zise:

— Domnule, azi dimineață am fost prevenit, printr-o scrisoare, că soția îmi va fi redată imediat după descoperirea domnului Steinweg. Iată scrisoarea. E semnată Lupin. Dumneata ai scris-o?

Lupin examină scrisoarea şi răspunse grav:

— E scrisă de mine.

— Cu alte cuvinte, vrei să mă constrângi în felul ăsta să-ți acord dreptul să conduci cercetările cu privire la Steinweg?

— Da.

— Şi dacă o fac, soția mea va fi eliberata imediat?

— Evident.

— Chiar în cazul în care nu ajungi la niciun rezultat?

— Asta nu se poate întâmpla.

— Şi dacă mă opun? Exclamă domnul Formerie într-un acces neprevăzut de revoltă?

Lupin murmură:

— Un refuz al dumneavoastră ar putea avea consecințe grave. Doamna Formerie este o femeie frumoasă…

— Ei bine, fie! Caută!… Dumneata eşti stăpânul! zise domnul Formerie, scrâşnind din dinți. Şi judecătorul de instrucție îşi încrucişa brațele, ca un om care ştie să se resemneze, când e nevoie, în fața unor forțe care-l depăşesc.

Domnul Weber nu scoase o vorbă, dar îşi muşca furios mustața. Oricine l-ar fi văzut şi-ar fi putut da seama ce furie clocoteşte în el. Trebuise, încă o dată, să cedeze capriciilor inamicului său, victorios chiar şi atunci când era învins.

— Să urcăm, zise Lupin. Merseră la etaj.

— Deschideți uşa camerei.

Deschiseră uşa camerei.

— Scoteți-mi cătuşele de la mâini.

Judecătorul de instrucție şi subşeful Siguranței ezitară. Se consultară din ochi.

— Scoteți-mi cătuşele, repetă Lupin.

— Dacă se întâmpla ceva, răspund eu, asigură Weber. Şi făcând un semn celor opt oameni care îl însoțeau:

— Țineți armele în mâini. La prima comandă trageți!

Agenții îşi scoaseră revolverele.

— Jos armele! Porunci Lupin. Puneți mâinile în buzunare!

Văzând că agenții şovăie, spuse cu voce tare:

— Jur pe onoarea mea că mă aflu aici ca să salvez viața unui om, care e pe moarte şi că nu voi încerca să evadez.

— Onoarea lui Lupin, murmură unul din agenți.

O lovitură seacă cu piciorul în coapsă îl făcu să scoată un urlet de durere. Agenții se năpustiră asupra lui Lupin, cuprinşi de furie.

— Stați! strigă domnul Weber, oprindu-i. Du-te, Lupin… Îți acord o oră… Dacă într-o oră…

Nu accept nici-o condiție, obiectă Lupin, pe un ton categoric.

— Ei bine atunci fă ce-ți place, tâlharule! Mârâi subşeful exasperat. Şi se retrase, luându-şi oamenii cu el.

— Aşa da, zise Lupin. Aşa se poate lucra în linişte. Se instală într-un fotoliu confortabil, ceru o ţigare, o aprinse şi începu să fumeze lansând spre tavan rotocoale de fum, în vreme ce ceilalţi îl urmăreau fără să-şi ascundă curiozitatea. După câteva momente zise:

— Weber, pune-i să dea patul la o parte. Agenţii se executară.

— Scoateţi toate perdelele alcovului!

Scoaseră toate perdelele alcovului.

Se lăsă o tăcere îndelungată. Ai fi zis că avea loc una din acele şedinţe de hipnotism, la care asişti cu o ironie amestecată cu teamă, cu spaima nelămurită că s-ar putea produce lucruri miraculoase. Se putea întâmpla orice: evocat de magia irezistibilă a scamatorului, din văzduh putea să apară un muribund.

— E în regulă, zise Lupin.

— Cum? Gata? Exclamă domnul Formerie.

— Dar ce crezi dumneata, domnule judecător de instrucţie, crezi că eu nu mă gândesc la nimic în timp ce stau în celulă?

Crezi că am cerut să fiu adus aici fără a avea vreo idee în ce priveşte ancheta?

— Ce vrei să spui? Zise domnul Weber.

— Trimite pe unul din oamenii tăi la tabloul de siguranţă. Acolo trebuie să fie conectate soneriile, undeva în apropiere de bucătărie.

Unul dintre agenţi se îndepărtă.

— Acum apasă pe butonul soneriei, care se află în alcov, deasupra patului... Bine... Apasă tare... Nu-i da drumul... Destul... Acum cheamă-l pe individul pe care l-ai trimis la tablou.

După un minut, agentul se întoarse.

— Ei, amice. Ai auzii soneria?

— Nu.

— A căzut vreunul din numerele tabloului?

— Nu.

— Perfect. Asta înseamnă că nu m-am înşelat, zise Lupin. Fii, te rog, drăguț, Weber şi deşurubează soneria asta, care e falsă, după cum vezi… Aşa!… Învârteşte mai întâi clopotul de porțelan care înconjoară butonul… Perfect… Şi acum ce vezi?

— Un soi de pâlnie, răspunse domnul Weber. Ai zice că e extremitatea unui tub.

— Apleacă-te… Lipeşte-ți gura de tub, ca şi cum ai vorbi în pâlnia unui telefon.

— S-a făcut.

— Şi acum strigă… Strigă: „Steinweg… Hei, Steinweg!”… Nu e nevoie să zbieri… Vorbeşte omeneşte… Ei?

— Nu răspunde nimeni.

— Eşti sigur? Ascultă bine… Nu răspunde nimeni?

— Nu.

— Cu atât mai rău. Asta înseamnă că e mort… Sau nu-i în stare să răspundă.

Domnul Formerie exclamă:

— În cazul ăsta, totu-i pierdut.

— Nu e pierdut nimic, zise Lupin, însă căutările noastre vor dura ceva mai mult. Tubul ăsta are două extremități, ca toate tuburile; totul e să ajungem până la celălalt capăt.

— Dar asta înseamnă să dărâmăm toată casa.

— Dar de unde!… Dar de unde… O să vedeți numaidecât…

Se puse el însuşi pe treabă, înconjurat de toți agenții care, de altfel, nu-l mai supravegheau, preocupați de ce face.

Lupin trecu în camera de alături şi, aşa cum prevăzuse din capul locului, zări imediat o țeava de plumb, care ieşea dintr-un colț şi urca spre tavan ca o conductă de apă.

— Aha! zise Lupin. Va să zică merge în sus!… Nu e rău. De obicei ascunzătorile se fac într-o pivniță.

Firul era descoperit; acum nu mai avea decât să se lase condus de el. Ajunseră astfel în etajul al doilea, apoi la al treilea, apoi la mansardă. Văzură că plafonul era găurit şi că tubul trece într-un pod foarte scund, care, la rândul lui, era găurit sus. Ori, deasupra nu mai era decât acoperişul. Puseră o scară printr-un ochi. Acoperişul era din tablă.

— Pista pe care ai pornit-o este greşită, spuse domnul Formerie.

Lupin dădu din umeri:

— Dar de unde!

— Nu vezi că tubul se termină sub tablele acoperişului?

— Asta ne dovedeşte că între partea de sus a podului şi plăcile de tablă este un spațiu în care vom găsi... ceea ce căutăm.

— Imposibil!

— Vom vedea. Ridicați plăcile de tablă!... Nu, nu acolo... Tubul se termină aici.

Trei agenți executară ordinul. Unul dintre ei scoase un strigăt:

— E aici!

Se aplecară. Lupin avusese dreptate. Sub tablele pe care le susținea un parmalâc de stinghii de lemn pe jumătate putrezite se afla un spațiu gol, pe o înălțime de cel mult un metru, în locul cel mai ridicat. Primul agent care coborî făcu să crape suportul de lemn şi căzu în pod.

Merseră cu grijă pe acoperiş, ridicând mai departe plăcile de tablă. Ceva mai departe se afla un coş. Lupin mergea înainte, supraveghindu-i pe ceilalți. La un moment dat, se opri şi zise:

— Iată-l.

Acolo zăcea un om, mai bine zis un cadavru. La lumina puternică a zilei îi văzură fața lividă, schimonosită de durere. Legăturile îl țineau lipit de corpul coşului de la şemineu. Avea două farfurii în apropiere.

— Este mort, spuse judecătorul de instrucție.

— Credeți? ripostă Lupin.

Se lăsă să alunece pe porțiunile mai solide ale acoperişului şi se apropie de cadavru. Domnul Formerie şi subşeful Siguranței îl urmară.

După o examinare rapidă Lupin spuse:

— Încă respiră.

— Da, zise Formerie, inima încă bate, slab dar bate. Credeți că îl putem salva?

Binențeles! Şi în plus, încă nu a murit, spuse Lupin foarte sigur pe el.

— Le ordonă agenților:

— Lapte, repede! Lapte cu apă de Vichy. Mişcați-vă! Răspund eu de tot.

Douăzeci de minute mai târziu, bătrânul Steinweg deschise ochii. Lupin, care era lângă el îngenunchiat, murmură încet, cu o figură gravă, care îi imprimau cuvintele în memoria afectată alui Steinweg:

— Ascultă Steinweg, nu spune la nimeni secretul lui Pierre Leduc. Eu, Arsène Lupin îți voi da prețul pe care-l doreşti. Lasă-mă să acționez eu.

Judecătorul de instrucție îl prinse de mână şi spuse grav:

— Doamna Formerie?

— Doamna Formerie este liberă. Vă aşteaptă cu nerăbdare.

— Cum aşa?

— Vedeți domnule judecător, ştiam că veți agrea ideea acestei mici expediții pe care v-am propus-o. Un refuz din partea dumneavoastră nu era admisibil…

— De ce?

— Doamna Formerie este foarte frumoasă.

O pagină de istorie modernă

1

Lupin îşi aruncă violent cei doi pumni la dreapta şi la stânga, apoi îi aduse la piept, apoi îi aruncă din nou şi din nou îi aduse înapoi.

Această mişcare, a executat-o de treizeci de ori într-o serie, apoi flexă trunchiul înainte şi înapoi, după care genoflexiuni, apoi rotirea alternativă a braţelor.

Aceasta a durat un sfert de oră, sfertul de oră pe care îl petrecea în fiecare dimineaţă pentru a-şi întreţine muşchii cu exerciţii de gimnastică.

Apoi se aşeză la masa lui, luă foile de hârtie puse în pachete numerotate şi se apucă să le îndoaie pentru a face plicuri.

Asta era activitatea pe care şi-o găsise şi care-i ocupa fiecare zi. Deţinuţii aveau dreptul să-şi aleagă o muncă care le plăcea: să facă plicuri, diverse obiecte din hârtie sau metal, etc.

Şi astfel, în timp ce îşi ocupa mâinile cu un exerciţiu mecanic, în timp ce îşi relaxa muşchii prin gimnastică, Lupin se tot gândea la afacerea lui.

Zgomot de chei, scârţâit…

— Ah! Tu eşti bunule temnicer. Este momentul toaletei finale, tăierea părului înaintea marii lovituri finale?

— Nu, a spus omul.

— Atunci? Plimbare la Palat? Sunt surprins, pentru că bunul domn Formerie m-a avertizat că în aceste zile, din prudenţă, mă va interoga în celula mea - fapt care, mărturisesc, îmi încurcă socotelile.

— E cineva care vrea să vă vadă, zise omul laconic.

„Aha”, îşi zise Lupin.

Şi, ducându-se la vorbitor îşi spuse:

„Drace! Dacă e vorba de cine cred eu, înseamnă că sunt un tip de temut! Să reuşesc să pun pe picioare o asemenea afacere, în numai patru zile, din fundul celulei mele, asta e o adevărată lovitura de maestru!”

Vizitatorii nu pot pătrunde în închisoare decât cu o învoire în regulă, semnată de directorul primei divizii a Prefecturii Poliției. Vizitatorii sunt introduşi în celulele strâmte, care țin loc de vorbitor, împărțite la mijloc prin două grilaje. Celulele sunt separate de un interval de cincizeci de centimetri de spațiul în care stau vizitatorii. Deținutul intră prin una dintre uşi, vizitatorul prin cealaltă. Nu se pot atinge, nu pot vorbi în şoaptă, nu pot să facă niciun schimb de obiecte. De altfel, în anumite cazuri, la întrevedere asistă şi câte un gardian, în cazul de față, însuşi gardianul şef avu această onoare.

— Cine naiba o fi căpătat autorizația de a mă vizita! Exclamă Lupin intrând. Doar nu e ziua mea de primire.

În timp ce gardianul închidea uşa, Lupin se apropie de grilaj şi încercă să-l recunoască pe cel de dincolo, ale cărui trăsături de-abia se distingeau în semiîntuneric.

— A! Exclamă Lupin cu bucurie, dumneata eşti, domnule Stripani? Ce surpriză plăcută!

— Da, eu sunt, scumpul meu prinț.

— Te rog, fără titluri, scumpe domn! Aici am renunțat la toate onorurile şi vanitățile omeneşti. Spune-mi Lupin... se potriveşte mai bine cu locul în care ne aflăm.

— Cu dragă inimă, însă eu l-am cunoscut pe prințul Sernine. El m-a scăpat de mizerie, mi-a redat fericirea şi averea. Veți fi de acord cu mine că veți rămâne, întotdeauna prințul Sernine.

— La obiect, domnule Stripani, la obiect! Minutele gardianului şef sunt prețioase şi n- avem dreptul să abuzăm de ele. Pe scurt: ce te aduce la mine?

— Ce mă aduce la dumneavoastră? O, Doamne, e foarte simplu. Ați început o operă. Mi s-a părut că aş fi fost nedemn de dumneavoastră dacă m-aş fi adresat altcuiva spre a o termina... Numai dumneavoastră ați avut în mână toate

elementele care v-au permis, la vremea respectivă, să reconstituiți adevărul şi să obțineți salvarea mea. Prin urmare, numai dumneavoastră sunteți în stare să îndepărtați primejdia care mă amenință iarăşi. Domnul prefect al Poliției a înțeles, când i-am expus situația...

— Chiar mă întrebam cum de ai obținut autorizația...

— Scumpe prinț. Era cu neputință să fiu refuzat, în afacerea despre care vorbim sunt atâtea interese în joc! Nu numai ale mele: ele privesc personaje sus puse, pe care le cunoaşteți. Intervenția dumneavoastră este strict necesară...

Lupin se uită cu coada ochiului la gardian. Cu corpul aplecat, acesta încerca să surprindă semnificația ascunsă a cuvintelor, gardianul sorbind vorbele cu o atenție vie.

— Aşa încât...

— Aşa încât, scumpul meu prinț, vă implor să vă amintiți cel mai mic amănunt cu privire la documentul acela tipărit, redactat în patru limbi... Începutul, cel puțin, era în legătură cu...

Un pumn în falcă, ceva mai jos de ureche şi gardianul şef se clătină două sau trei secunde după care, fără un geamăt, căzu trăsnit în brațele lui Lupin.

— Bine lovit, Lupin! Exclamă vizitatorul... Lovitura de maestru!

— Ia spune, Steinweg, ai cloroform la dumneata?

— Eşti sigur că a leşinat?

— Ba bine că nu! Trei sau patru minute nu mai ştie le el. Dar nu-i destul.

Germanul scoase din buzunar un tub de aramă, îl alungi la un capăt ca pe un telescop. La capătul tubului se afla fixat un flacon minuscul. Lupin luă sticluța, turnă câteva picături pe batistă şi aplică batista pe nasul gardianului.

— Perfect!... Acum individul nu ne va deranja... Asta ne va costa opt sau cincisprezece zile de carceră... Dar ce să-i faci? Astea sunt avantajele meseriei.

— Şi eu?

— Dumneata? Ce-ar putea să ți se întâmple?

— Ei bravo! Pumnul pe care l-ai dat…

— Dumneata n-ai nici-o treabă…

— Dar autorizația pe care am primit-o ca să te văd? E un fals, nu-ți dai seama?

— Vă faceți griji pentru nimic.

— Am profitat.

— Ba din contră! Ieri ați depus o solicitare legală sub numele de Stripani. În această dimineaşă ați primit răspunsul oficial. Restul nu vă interesează. Amicii mei care au pregătit scrisoarea de răspuns ar trebui să fie îngrijorați. Ia să vedem dacă vor veni!…

— Şi dacă ne-ntrerupe cineva?

— Cine să ne-ntrerupă?

— Oamenii de aici mi s-au părut cam bănuitori, când le-am arătat autorizația de a-l vedea pe Lupin. Directorul m-a poftit la el şi ma descusut pe-o parte şi pe cealaltă. Sunt sigur că a telefonat şi la Prefectura Poliției.

— Totul a fost prevăzut domnul meu. Nu-ți fă inima rea din cauza asta. Bănuiesc că din momentul în care ai venit aici, ştii despre ce urmează să discutăm.

— Da. Amicii dumitale mi-au explicat…

— Şi eşti de acord?

— Omul care mi-a salvat viața poate dispune de mine după bunul plac. Oricâte servicii i-aş face, tot i-aş rămâne dator.

— Mai înainte de a-mi spune care e secretul tău, gândeşte-te la situația în care mă aflu… Sunt un prizonier neputincios.

Steinweg începu să râdă:

— Nu, te rog, să nu glumim cu asta. Îi dezvăluisem secretul lui Kesselbach pentru că avea bani şi era puternic; dar dumneavoastră, aşa cum sunteți deținut, vă consider de sute de ori mai puternic decât Kesselbach cu sutele lui de milioane.

— Oh, ohhh!

— O ştiți foarte bine! O sută de milioane nu sunt suficienți pentru a descoperi locul unde agonizam şi să mă aducă aici în fața deținutului în mai puțin de o oră.

— Păi atunci povesteşte. S-o luăm în ordine. Numele asasinului?

— Asta e imposibil.

— Cum imposibil? Mi-ai spus că îl cunoşti şi că-mi vei spune numele lui.

— Da, dar nu asta.

— Totuşi…

— Mai târziu.

— Eşti nebun! Dar de ce?

— Nu am dovezi. Mai încolo, când veți fi liber vom căuta împreună. Până atunci la ce bun? Şi în plus, cu certitudine, nu pot.

— Ti-e frică de el?

— Da.

— Înțeleg, spuse Lupin. De fapt nu asta era cel mai urgent. Despre restul eşti dispus să vorbeşti?

— Despre tot.

— Atunci răspunde: care este numele adevărat al lui Pierre Leduc?

— Hermann al Patrulea, mare duce de Deux-Ponts-Veldenz, prinț de Berncastel, conte de Fistingen, domn de Wiesbaden şi aşa mai departe.

Lupin fu străbătut de un fior de bucurie, auzind că protejatul său nu este fecior de cârnățar.

— Da, murmură el. Dar are ceva titluri!… din câte ştiu, marele ducat de Deux-Ponts- Veldenz e în Prusia…

— Da, pe Moselle. Casa de Veldenz este o ramură a casei regale de Deux-Ponts. Marele ducat a fost ocupat de francezi după ocuparea teritoriului Lunéville şi a făcut parte din departamentul Mont-Tonnerre. În 1814 s-a reconstutuit proprietatea în avantajul lui Hermann Întâiul, bunicul lui Pierre Leduc. Fiul acestuia, Hermann al Doilea, a avut o tinerețe tumultoasă, s-a ruinat, a delapidat finanțele ducatului, a devenit de nesuportat pentru supuşii săi, care au sfârşit prin a incendia o parte a castelului veldenz şi a-l vâna pe duce. Marele ducat a fost apoi administrat şi

guvernat de trei regenți, în numele lui Hermann al Doilea, care, foarte curios, nu a abdicat şi şi-a păstrat titlul de conducător şi mare duce.

El a trăit ca un sărac în Berlin, mai târziu s-a alăturat la campania din Franța, împreună cu Bismarck cu care era prieten, a fost ucis de schije la asediul de la Paris, şi, murind, l-a lăsat pe fiul său Hermann în grija lui Bismarck... Hermann al Treilea.

— Care era, prin urmare, era tatăl lui Leduc al nostru, zise Lupin.

— Da. Hermann al Treilea se bucură de afecțiunea cancelarului care, în mai multe rânduri, se servi de el ca trimis secret pe lângă personalități din străinătate. La căderea protectorului său, părăsi Berlinul, făcu mai multe călătorii şi întorcându-se, se stabili la Dresda. La moartea lui Bismarck, Hermann al Treilea se număra printre cei prezenți. Muri, la rândul lui, după alți doi ani. Toate astea sunt fapte publice, toată lumea le cunoaşte în Germania. Asta este istoria celor trei Hermanni, mari duci de Deux-Ponts-Veldenz în secolul al XIX-lea!

— Dar ce s-a întâmplat cu Hermann al Patrulea? Cel de care ne ocupăm noi?

— Vom vorbi îndată şi despre el. Să vedem acum lucruri mai puțin cunoscute.

— Mai bine zis cunoscute doar de tine, zise Lupin.

— De mine şi de alți câțiva.

— Cum adică? Secretul n-a fost păstrat?

— Ba da, ba da, secretul e bine păstrat de cei care-l dețin. Fii fără teamă. Cei care ştiu secretul n-au niciun interes să-l divulge, te asigur.

— Atunci tu de unde ştii?

— De la un batrân servitor, secretar intim al marelui duce Hermann, ultimul care a păstrat acest titlu. Servitorul acela a murit în brațele mele la Cap. Înainte de a muri mi-a spus că stăpânul său se însurase în secret şi că, de pe urma lui, rămăsese un fiu. Apoi mi-a încredințat taina.

— E vorba de taina pe care, mai târziu, i-ai destăinuit-o lui Kesselbach?

— Da.

— Vorbeşte.

Chiar atunci se auzi un zgomot de cheie în broască.

2

— Niciun cuvânt în plus, murmură Lupin.

Se lipi de zid, lângă uşă. Uşa se deschise. Lupin închise cu violență şi se repezi asupra gardianului care intrase. Omul scoase un strigăt. Lupin îl apucă de beregată.

— Tacă-ți gura, bătrâne! Dacă scoți un cuvânt te curăț!

Îl culcă la pământ.

— Ai de gând să fii cuminte?... Îți dai seama în ce situație te afli? Da? Bine... Unde ți-e batista? Acum dă-mi mâinile... Bine, acum m-am liniştit. Ascultă... Ai fost trimis aici pentru orice eventualitate, ca sa-l asişti pe gardianul-şef în caz de nevoie?... Măsura e excelentă, deşi puțin cam târzie. După cum vezi, gardianul şef e mort!... Dacă faci cea mai mică mişcare sau dacă strigi te aşteaptă acelaşi lucru.

Luă cheile din mâna omului şi introduse una din ele în broasca.

— Acum nu vom mai fi deranjați.

Steinweg reluă:

— Pe partea dumneavoastră. Dar pe a mea?

— De ce ar veni?

— Dacă s-a auzit strigătul lui?

— Nu cred să-l fi auzit cineva. Dar în tot cazul, amicii mei ți-au dat şperaclul?

— Da.

— Atunci închide uşa. Eşti gata? Acum avem cel puțin zece minute la dispoziție. Dragul meu, lucrurile care par, în aparență, ceva mai dificile decât sunt în realitate, însă sunt de fapt cât se poate de simple. E de ajuns un pic de sânge rece şi de ştiința de a te adapta împrejurărilor. Haide, haide,

lasă emoția deoparte şi vorbeşte, îți convine mai mult în germană? Ar fi mai bine. Ar fi de prisos ca individul ăsta să asculte secretele de stat pe care le dezbatem. Doar ne simțim aici ca la noi acasă.

Steinweg reluă:

— În seara morții lui Bismarck, Marele duce Hermann al Treilea şi credinciosul său servitor

— Amicul meu de la Cap - se suiră într-un tren care-i duse la Munchen… tocmai bine ca să poată lua rapidul de Viena. De la Viena, se duseră la Constantinopol, apoi la Cairo, apoi la Neapole, apoi la Tunis, apoi în Spania, apoi la Paris, apoi la Londra, la Petersburg, la Varşovia… Dar în niciunul din aceste oraşe nu se opriră. Se urcau într-o trăsură, puneau să li se suie bagajele, treceau în galop pe străzi, se îndreptau spre o stație vecină sau spre debarcader şi luau trenul sau pachebotul.

— Mai pe scurt: urmăriți, căutau să li se piardă urma, conchise Arsène Lupin.

— Într-o seară, părăsiră oraşul Trêves, îmbrăcați cu bluze şi şepci de lucrători, cu un baston în mână şi cu o traistă în vârful bățului.

Făcură pe jos cel 35 de kilometri care-i despărțeau de Veldenz, unde se află vechiul castel Deux-Ponts, mai bine zis - ruinele vechiului castel.

— Fără descrieri, te rog.

— Stătură ascunşi toată ziua, într-o pădure învecinată. În noaptea următoare se apropiară de vechile ziduri. Aici, Hermann porunci servitorului sau să-l aştepte, iar el escaladă zidul, în locul unde se afla o spărtură, numită Spărtura- Lupului. După o oră, se întoarse. Săptămâna următoare, după noi peregrinări, se întoarse acasă la el, la Dresda. Expediția era terminată.

— Şi care era scopul acelei expediții?

— Marele duce n-a scăpat nici-o vorbă despre ea către servitorul său. Acela, însă, reuşi să reconstituie, cel puțin în

parte, adevărul, prin câteva detalii şi prin ce-i spuseseră întâmplările prin care trecuse.

— Mai repede, Steinweg! Nu mai avem prea mult timp de pierdut şi ard de nerăbdare să aflu totul.

— Cincisprezece zile după terminarea expediției, contele de Waldemar, ofițer din garda împăratului şi unul dintre prietenii lui apropiați, se prezentă la marele duce însoțit de şase oameni. Rămase acolo toată ziua, închis în biroul marelui duce. Se auzi, în mai multe rinduri, zgomot de altercații şi certuri violente. Servitorul care trecea prin grădină auzi, în momentul când se afla în dreptul ferestrei, rostindu-se următoarea frază: „Hârtiile astea vau fost remise. Majestatea Sa e convinsă de lucrul ăsta. Dacă nu voiți să mi le înapoiați de bună voie...” Restul frazei şi conținutul amenințării, precum şi al scenei care urmă, se pot ghici uşor din cele ce urmară: casa lui Hermann fu percheziționată din pod şi până-n pivniță.

— Dar bine, percheziția nu era legală.

— Ar fi fost ilegală dacă marele duce s-ar fi opus, însă el a acceptat şi l-a însoțit pe conte pe tot parcursul percheziției.

— Dar ce anume căutau? Memoriile cancelarului?

— Nu numai asta. Se ştia de existența unui pachet cu hârtii secrete. Cineva fusese indiscret. Ceea ce se ştia cu certitudine era faptul că hârtiile fuseseră încredințate marelui duce Hermann.

Lupin se rezemase cu amândouă coatele de grilaj. Degetele sale se crispară pe zăbrelele de fier. El murmură cu glasul emoționat:

— Hârtii secrete... Şi foarte importante, fără îndoială...

— De cea mai mare importanță. Publicarea lor ar avea urmări imprevizibile, nu numai din punctul de vedere al politicii interne, ci şi din punctul de vedere al relațiilor externe.

— O! Exclama Lupin, ce palpitant... Ohh!

Să fie cu putință? Ai vreo dovadă?

— Ce dovadă? Ce vrei mai mult decât mărturia soției marelui duce şi confidențele pe care le-a făcut servitorul după moartea soțului ei.

— Într-adevăr… Într-adevăr… Îngăimă Lupin… În cazul ăsta avem chiar mărturia marelui duce!

— Ceva mai mult! strigă Steinweg.

— Ce?

— Un document! Un document scris de mâna lui, semnat de el şi care conține…

— Care conține?

— Lista hârtiilor secrete care i-au fost încredințate.

— În câteva cuvinte?…

— E imposibil în câteva cuvinte. Documentul e lung, amestecat cu adnotări şi cu observații, în unele cazuri de neînțeles. Să-ți citez numai două titluri scrise pe două pachete de hârtii secrete: „Scrisori originale ale prințului moştenitor către Bismarck". Datele ne arată că aceste scrisori au fost scrise în timpul celor trei ani de domnie ai lui Frederic III. Ca să-ți faci o idee despre ce ar putea conține scrisorile, adu-ți aminte de boala lui Frederic III, de certurile lui cu fiul său…

— Da… da… ştiu… dar celălalt titlu?

— „Fotografii ale scrisorilor lui Frederic III şi ale împărătesei Victoria către Regina Victoria a Angliei"…

— Există aşa ceva? Există aşa ceva?… zise Lupin cu glasul sugrumat.

— Ascultă acum adnotările marelui duce: „Textul tratatului cu Anglia şi Franța…" Şi următoarele cuvinte, al căror înțeles e mai mult sau mai puțin obscur:, Alsacia-Lorena… Coloniile… Limitarea navală…".

— Există toate astea? Bolborosi Lupin… Şi spui că adnotările sunt obscure? Dimpotrivă, mi se par cum nu se poate mai luminoase… Să fie cu putință?…

La uşă se auziră zgomote. Cineva bătu.

— Nu intră nimeni! Sunt ocupat…

Se auziră bătăi şi în cealaltă uşă, din partea în care se afla Steinweg.

— Puțintică răbdare, strigă Lupin. În cinci minute sunt gata.

Apoi îi ceru bătrânului pe un ton imperios:

— Stai liniştit şi continuă... Deci, după tine, călătoria marelui duce şi a servitorului său la castelul Veldenz nu a avut alt scop decat să ascundă aceste documente.

— Nu încape nici-o îndoiala.

— Fie, dar marele duce nu le-a putut lua de acolo, mai târziu?

— Nu, nu a mai părăsit până la moarte Dresda.

— Dar inamicii marelui duce aveau tot interesul să pună mâna pe hârtii şi să le distrugă. Poate că s-au dus ei să caute hârtiile, acolo unde se găseau ele...

— Ancheta i-a dus, într-adevăr, până acolo.

— De unde ştii?

— Cred că-ți dai seama că n-am stat nici eu cu mâinile în sân. De îndată ce mi-au fost făcute aceste mărturisiri, prima mea grijă a fost să mă duc la Veldenz şi să mă interesez în persoană în satele învecinate. Am aflat că o duzină de oameni cercetaseră în două rânduri, castelul. Veniseră de la Berlin şi erau acreditați pe lângă regenți.

— Şi?

— Şi... n-au găsit nimic. De atunci vizitarea castelului a fost interzisă.

— Dar cine te poate opri s-o faci?

— O garnizoana de cincizeci de soldați care veghează ziua şi noaptea.

— Soldați ai marelui ducat?

— Nu. Sunt soldați detaşați din garda personală a împăratului.

Pe culoar se auziră glasuri. Bătură din nou la uşa, îl strigară pe gardianul şef.

— Doarme, domnule Director! zise Lupin, care recunoscuse glasul lui Borély.

— Deschide! Îți ordon să deschizi!

— Imposibil. E o cheie în broască şi nu pot s-o scot. Vă dau însă un sfat: tăiați canatul uşii de jur împrejurul broaştei.

— Deschide!

— Şi ce facem cu soarta Europei, pe care o discutăm în momentul ăsta?

Apoi Lupin se întoarse din nou spre bătrân.

— Înseamnă că nici tu n-ai intrat în castel?

— Nu.

— Dar eşti convins că faimoasele documente sunt ascunse acolo?

— Ei bravo! Nu ți-am adus toate dovezile? Încă nu eşti convins?

— Ba da. Ba da, murmură Lupin. Nu încape nici-o îndoială. Sunt ascunse acolo.

Lupin avea aerul că vede castelul, că îşi închipuie misterioasa ascunzătoare. Ideea că acolo se află hârtii, păzite de garda împăratului, îl emoționa mai mult decât ar fi făcut-o imaginea unor comori neprețuite, a unor cufere cu pietre prețioase şi bogății. Ce expediție miraculoasă avea de făcut! Demnă de el! Dăduse încă o data dovada clarviziunii şi intuiției plecând pe pista asta.

Cei de afară se munceau cu broasca de la uşă.

Lupin îl întrebă pe bătrânul Steinweg:

— De ce boală a murit marele duce?

— De pleurezie. S-a curățat în câteva zile. Abia dacă şi-a mai recăpătat cunoştința. Dar, ce este mai teribil e că se vedeau - pare-se - eforturile disperate pe care le făcea, între două accese de delir, să-şi adune puterile ca să spună ceva. Din când în când o chema pe soția sa, o privea cu un aer disperat şi-şi agita buzele în gol.

— Pe scurt - a mai apucat să vorbească? zise Lupin brusc, care începuse să dea semne de nelinişte, din pricina celor de afară.

— Nu, n-a mai scos un cuvânt. Dar, într-un moment de mai mare luciditate, cu un efort de voință, a reuşit să facă nişte semne pe o foaie de hârtie pe care i-o adusese soția.

— Ce fel de semne?

— Cele mai multe, indescifrabile.

— Cele mai multe… Dar celelalte? Zise Lupin cu aviditate? Celelalte?

— Sunt mai întâi trei cifre distincte: un 8, un l şi un 3.

— 813… da, ştiu… şi apoi?

— Apoi, litere… Mai multe litere, din care nu se poate reconstitui cu toată certitudinea decât un grup de trei şi imediat după aceea, un grup de două litere.

— Apoon, nu-i aşa?

— Ahh, ştii şi asta?

Broasca începu să cedeze. Aproape toate şuruburile fuseseră scoase. Temându-se că ar putea fi întrerupt, Lupin întrebă:

— Prin urmare, cuvântul ăsta incomplet „Apoon" şi numărul „813" sunt formulele pe care marele duce le-a lăsat moştenire soției şi fiului său spre a le permite să regăsească hârtiile secrete?

— Da.

Lupin se crampona cu amândouă mâinile de broască, spre a o împiedeca să cadă.

— Domnule director, o să-l sculați din somn pe gardianul şef. Nu e drăguț din partea dumneavoastră! Încă un minut, da? Steinweg ce s-a ales de soția marelui duce?

— A murit la scurtă vreme după moartea soțului ei, de durere, s-ar putea spune.

— Şi copilul a rămas în grija familiei?

— Care familie? Marele duce n-avea nici frați, nici surori. De altfel căsătoria lui era morganatică. Mariajul se făcuse-n secret. Nu, copilul fu luat de bătrânul servitor al lui Hermann. Acela l-a crescut sub numele de Pierre Leduc. Era un băiat destul de rău, independent, trăsnit, greu de suportat. Într-o bună zi şi-a luat tălpăşița şi de atunci nu a mai fost văzut.

— Cunoştea secretul naşterii sale?

— Da şi i s-a arătat şi foaia pe care Hermann scrisese litere şi cifre, 813 etc.

— Şi, după aceea, mărturisirea asta ți-a fost făcută numai ție?

— Da.

— Şi tu i-ai încredințat-o numai domnului Kesselbach?

— Numai lui. I-am arătat foaia de hârtie cu semnele şi literele respective, precum şi lista de care ți-am vorbit. Însă, ca măsură de precauție, am păstrat cele două documente. Evenimentele mi-au dovedit că am procedat bine.

— Şi mai ai documentele?

— Da.

— Le-ai pus în siguranță?

— Absolut.

— La Paris?

— Nu.

— Cu atât mai bine. Nu uita că viața ta e în primejdie. Eşti urmărit.

— Ştiu, la cel mai mic pas greşit sunt pierdut.

— Fii precaut, ia măsurile de cuviință, ia hârtiile şi aşteaptă ordinele mele. Afacerea e în mâinile noastre. De azi într-o lună cel mai târziu, vom merge împreună să vizitam castelul Veldenz.

— Şi dacă voi fi la puşcărie?

— Te voi scoate de acolo.

— Crezi că va fi posibil?

— Chiar a doua zi după ce voi ieşi şi eu din închisoare. Dar ce zic eu? În aceeaşi seară… După o oră.

— Cum? Te gândeşti la ceva anume?

— Da. De zece minute ştiu cum voi proceda. N-am cum să greşesc. Mai ai să-mi spui ceva?

— Nu.

— Atunci deschid.

Trase de uşă şi închinându-se în fața domnului Borély:

— Domnule director, nu ştiu cum să-mi prezint scuzele…

Dar nu apucă să termine ce avea de spus. Nu-i mai lăsară timpul. Directorul şi cei trei oameni de afară navăliră peste ei. Domnul Borély era palid de mânie şi de indignare. Văzându-i pe cei doi gardieni întinşi pe jos, îşi pierdu cumpătul.

— Morți! Exclamă el.

— Dar de unde, dar de unde! rânji Lupin. Poftim, ăsta se şi mişcă. Vorbeşte, bestie!

— Dar celălalt? întrebă Borély uitându-se la gardianul-şef.

— E numai adormit, domnule director. Era foarte obosit şi atunci i-am acordat câteva momente de repaos. Îngăduiți-mi să intervin în favoarea lui. Aş fi dezolat dacă nenorocitul ăsta...

— Destul cu gluma! zise domnul Borély cu violență.

Şi adresându-se gardienilor:

— Să fie dus înapoi în celula sa! Deocamdată în ce-l priveşte pe vizitatorul ăsta...

Lupin nu mai reuşi să afle ce intenții avea domnul Borély cu bătrânul Steinweg. Dar pentru el asta era o chestiune absolut insignifiantă. El se gândea la problemele pe care le avea de rezolvat în singurătatea celulei sale. Ştia secretul domnului Kesselbach.

Marea combinaţie a lui Lupin

1

Spre marea lui uimire, Lupin fu scutit de carceră. Domnul Borély în persoană veni să-i spună, după câteva ore, că socotea inutilă pedeapsa aceasta.

— Mai mult decât inutilă, domnule director: de-a dreptul extrem de primejdioasă, spuse Lupin... Primejdioasa, o stângăcie şi o provocare!

— Cum aşa? întrebă domnul Borély, pe care deținutul său îl neliniştea din ce în ce mai mult.

— Foarte simplu, domnule director. Dumneavoastră aţi venit de la Prefectura Poliției, unde aţi povestit celor de acolo despre revolta deținutului Lupin şi unde aţi arătat permisul de vizitare acordat domnului Stripani. Scuza dumneavoastră era foarte simplă. Atunci când domnul Stripani v-a prezentat permisul, aţi fost prevăzător şi aţi dat telefon la Prefectură, arătându-vă surpriza, iar Prefectura v-a răspuns că acea autorizaţia era perfect valabilă.

— A! Ştiai!

— O ştiu prea bine, cu atât mai mult cu cât unul dintre agenţii mei v-a răspuns de la Prefectură. De îndată, la cererea dumneavoastră, cel împricinat a fost anchetat, împricinatul a descoperit că autorizaţia a fost falsificată... Nu se ştie încă de cine... Şi, fiţi liniştit, nici nu se va şti vreodată.

Domnul Borély zâmbi în semn de protest.

— Atunci, continuă Lupin, i se ia un interogatoriu domnului Stripani, prietenul meu. Acesta recunoaşte fără nici-o greutate că numele lui adevărat e Steinweg! Cum se poate? Dar bine. În cazul ăsta înseamnă că deținutul Lupin a reuşit să-l aducă pe acesta la deținutul din închisoare şi să converseze mai mult de o oră cu el! Ce scandal! Mai bine îl muşamalizăm, nu-i aşa? Îl eliberăm pe domnul Steinweg şi îl

delegăm pe domnul Borély ca ambasador pe lângă Lupin, cu toată puterea, pentru a-i cumpăra tăcerea. Nu-i aşa domnule director?

— Perfect adevărat, zise domnul Borély, care preferă să glumească ca să-şi ascundă încurcătura. S-ar zice că aveți darul ghicitului. Ei bine? Acceptați condițiile noastre?

Lupin izbucni într-un hohot de râs:

— Vreți să spuneți: dacă subscriu la rugămințile dumneavoastră. Da, domnule director, liniştiți-i pe domnii aceia de la Prefectură. Eu îmi voi ține gura. În definitiv, am la activul meu atâtea victorii, încât vă pot acorda acum favoarea tăcerii mele. Nu voi face nici-o comunicare presei... Bineînțeles numai în ce priveşte această chestiune.

Cu alte cuvinte, îşi rezerva dreptul de a vorbi despre altele. Scopul acțiunilor pe care urma să le întreprindă Lupin era dublu: să continue corespondența cu prietenii lui din afară şi cu ajutorul lor, să ducă una din acele campanii de presă, în care era maestru.

De altminteri, din momentul arestării sale Lupin dăduse instrucțiunile necesare fraților Doudeviile şi socotea că pregătirile se apropiau de sfârşit.

În fiecare zi se aşeza conştiincios la fabricarea plicurilor pentru care i se aduceau, în fiecare dimineață, în pachete numerotate, materialele necesare. Seara, plicurile erau numărate, îndoite şi unse cu gumă.

Ori, cum distribuirea pachetelor numerotate se făcea mereu în acelaşi fel între deținuții care se ocupau cu asta, pachetul lui Lupin avea inevitabil acelaşi număr de ordine în fiecare zi.

Calculul lui fusese just: experiența i-o dovedi. Nu-i mai rămânea decât să corupă pe unul din funcționarii întreprinderii particulare căreia îi era încredințată furnitura şi expedierea plicurilor. Trucul îi reuşi şi Lupin aşteptă liniştit semnul care urma să apară pe foaia de deasupra pachetului, aşa cum convenise cu prietenii săi.

Timpul trecea, de altfel, destul de repede.

Pe la amiază, primea vizita obişnuită a domnului Formerie şi în prezența avocatului Quimbel, martor tăcut, Lupin era supus unui interogatoriu sever.

Dar tocmai interogatoriul îi făcea cea mai mare plăcere. După ce îl convinsese pe domnul Formerie că nu participase la asasinarea baronului Altenheim, Lupin îi mărturisise judecătorului de instrucție o serie de fapte absolut imaginare şi anchetele ordonate imediat duceau la nişte rezultate aiuritoare, la nişte greşeli scandaloase, în care publicul recunoscu mâna lui Lupin, marele maestru al ironiei.

Mici jocuri inocente, aşa le numea el. N- avea oare dreptul să se amuze?

Se apropia însă clipa unor ocupații mai serioase. În a cincea zi, Arsène Lupin zări pe pachetul care i se aduse, semnul cuvenit, o urmă de unghie, pe fila a doua.

— În sfârşit, zis şi făcut.

Scoase din ascunzătoare o fiolă minusculă, îi trase dopul, îşi umezi extremitatea degetului arătător cu lichidul din sticlă şi-şi trecu degetul pe fila a treia a pachetului. După câteva clipe, începură să apară linii, apoi, litere, în sfârşit, cuvinte şi fraze. Citi:

„Toate merg strună. Steinweg e liber. Se ascunde în provincie. Geneviève Ernemont e sănătoasă... Se duce adeseori la hotelul Bristol s-o vadă pe doamna Kesselbach care e bolnavă. Se întâlneşte acolo, de fiecare dată, cu Pierre Leduc. Răspundeți în acelaşi fel. Nici-o primejdie."

Aşadar, legătura cu lumea dinafară se făcuse. O dată mai mult, eforturile lui Lupin fuseseră încununate de succes. Nu-i mai rămânea acum decât să-şi execute planul, să valorifice confidențele bătrânului Steinweg şi să-şi recucerească libertatea printr-una din acele extraordinare şi geniale combinații, care puteau încolți numai în mintea lui.

Şi trei zile mai târziu apăreau în *„Grand Journal"* următoarele rânduri:

„În afară de memoriile lui Bismarck care nu conțin - după câte spun unii oameni bine informați - decât istoria oficială a evenimentelor în care a fost amestecat marele cancelar, există o serie de scrisori confidențiale, de un interes considerabil. Scrisorile au fost regăsite. Ştim din sursă sigură că ele vor fi publicate în curând".

Toată lumea îşi aduce aminte de vâlva pe care o produsese pe tot globul notița asta enigmatică. Câte comentarii au fost făcute, ce supoziții au fost emise, în special polemicile din presa germană. Cine fusese inspiratorul acelor rânduri? Despre ce fel de scrisori era vorba? Cine le trimitea cancelarului sau cine le primise de la el? Era o răzbunare postumă? Sau mai degrabă o indiscreție comisă de unul din corespondenții lui Bismarck?

O a doua notiță atrăgea atenția opiniei publice asupra unor anumite puncte, excitându-i curiozitatea într-o manieră ciudată. Iată cum era concepută notița:

„Santé-Palace, celula 14, divizia a II-a..

Domnule director al «Grand Journal».

Ați publicat în numărul dumneavoastră de marțea trecută un anunț redactat în baza y y câtorva vorbe care mi-au scăpat în seara precedentă, în cursul unei conferințe pe care am ținut-o la Santé, asupra politicii externe. Anunțul acesta, veridic în părțile esențiale, necesită totuşi o mică rectificare. Scrisorile cu pricina există într-adevăr şi nimeni nu le poate contesta excepționala importanță din moment ce - de zece ani încoace - ele fac obiectui cercetărilor neîntrerupte ale guvernului interesat. Nimeni nu ştie însă unde se găsesc şi nimeni nu cunoaşte un singur cuvânt din conținutul lor.

Publicul - sunt sigur - nu-mi va lua în nume de rău dacă-l voi mai lăsa să aştepte, înainte de a-i satisface curiozitatea

legitimă. În afară de faptul că nu dețin toate elementele necesare pentru descoperirea adevărului, ocupațiile mele actuale nu-mi permit să consacru acestei afaceri timpul pe care aş voi să i-l acord.

Tot ce pot spune, pentru moment, este că aceste scrisori au fost încredințate de către muribund unuia dintre prietenii săi credincioşi şi că prietenul în cauză a avut după aceea de tras consecința grave de pe urma devotamentului său: spionaj, percheziții domiciliare, nu a fost scutit de nimic.

Ori, am dat ordin celor mai buni agenți ai poliției mele secrete să reia cercetările de la capătul pistei şi nu mă îndoiesc - în mai puțin de două zile - voi fi în măsură să fac lumină în acest mister pasionant.

Semnat: ARSÈNE LUPIN

Va să zică Arsène Lupin conducea afacerea! El era acela care, din fundul închisorii sale, punea în scenă comedia sau tragedia anunțată în prima notiță. Ce aventură! Toată lumea se bucura. Cu un artist de talia lui, spectacolul trebuia să fie pitoresc şi plin de neprevăzut.

După trei zile în „*Grand Journal*" se putea citi:

„Mi-a fost destăinuit numele prietenului devotat la care am făcut aluzie. Este vorba de marele duce Herman al Treilea, prinț regent (deşi detronat) al marelui ducat de Deux-Ponts-Veldenz şi confident al lui Bismarck, de prietenia căruia se bucura.

Contele de W., însoțit de doisprezece oameni, a făcut o percheziție la domiciliul lui Herman al Treilea. Rezultatul percheziției a fost negativ, dar nu s-a adus nici dovada că marele duce nu s-ar fi aflat în posesia hârtiilor.

Unde le ascunsese? Iată o întrebare la care nimeni în lume, probabil, nu ar putea răspunde în momentul de față.

Solicit 24 de ore spre a rezolva eu chestiunea.

Semnat: ARSÈNE LUPIN"

Şi, într-adevăr, după 24 de ore, notița făgăduită apăru:

„Faimoasele scrisori sunt ascunse în castelul feudal Veldenz, capitală a marelui ducat Deux- Ponts, castel devastat în parte în cursul secolului XIX.

În care loc anume? Şi ce reprezintă acele scrisori? Acestea sunt cele două probleme pe care urmează să le descifrez şi a căror dezlegare o voi expune peste patru zile.

Semnat: ARSÈNE LUPIN"

În ziua anunțată, lumea smulgea numerele din *„Grand Journal"* din mâinile vânzătorilor. Dar, spre decepția tuturor, lămuririle promise nu se găseau în ziar. A doua zi - tăcere. A treia zi, la fel.

Ce se întâmplase?

În urma unei indiscreții comise la prefectura poliției, metoda de corespondență a lui Lupin fusese dată în vileag. Directorul închisorii Santé fusese, pare-se, înştiințat că Lupin e în corespondență cu prietenii săi grație pachetelor de plicuri. Nu se putuse descoperi nimic, dar i se interzisese orice activitate insuportabilului deținut. La care deținutul răspunse:

— Dacă nu mai am nimic de făcut, mă voi ocupa de procesul meu. Să i se dea de ştire avocatului meu, domnul Quimbel.

Era adevărat. Lupin, care refuzase până atunci să stea de vorbă cu domnul Quimbel, consimțea acum să-l primească şi să-i pregătească apărarea sa.

2

Chiar a doua zi, domnul Quimbel, foarte bucuros, îl chemă pe Lupin în sala avocaților.

Era un om în vârstă care purta ochelari cu o sticlă extrem de groasă, din pricina căreia ochii săi păreau imenşi. Îşi puse

pălăria pe masă, îşi desfăcu servieta şi-i adresă lui Lupin o serie de întrebări, pregătite cu grijă.

Lupin răspunse cu o bunăvoinţă extremă pierzându-se chiar într-o serie nesfârşită de detalii, pe care domnul Quimbel le nota numaidecât pe fişe, prinse cu ace între ele.

— Prin urmare, zise avocatul cu capul aplecat pe hârtie, spui că la epoca aceea…

— La epoca aceea… răspunse Lupin.

Pe nesimţite, cu gesturi mărunte şi naturale, el se rezemase de masă. Lăsă încetul cu încetul braţul în jos, îşi strecură mâna sub pălăria domnului Quimbel, îşi introduse degetul sub banda de piele şi scoase de acolo o hârtie îndoită pe lung, de felul acelora care se bagă între piele şi căptuşeală, când pălăria e prea mare. Apoi desfăcu hârtia. Era o înştiinţare din partea lui Doudeville, redactată în semnele convenite:

„M-am angajat ca fecior la domnul Quimbel. Puteţi să-mi răspundeţi fără teamă pe aceeaşi cale. Trucul cu plicurile a fost denunţat de L.M… asasinul. Din fericire, aţi prevăzut lovitura!”

Urma o dare de seamă amănunţită a tuturor faptelor şi comentariilor stârnite de dezvăluirile aduse în presă de Lupin.

Lupin scoase din buzunar o bandă de hârtie asemănătoare, în care se aflau instrucţiuni, o puse binişor în locul celeilalte, şi-şi retrase mâna. Isprava reuşise de minune.

Şi corespondenţa lui Lupin cu *„Grand Journal”* reîncepu neîntârziat.

„Cer publicului scuzele mele pentru faptul că mi-am încălcat promisiunea. Serviciul poştal la Santé-Palace e dezastruos.

De altfel, ne apropiem de ţintă. Am în mână toate documentele care stabilesc adevărul pe baze indiscutabile. Voi mai întârzia însă publicarea lor. Să se ştie, pentru moment, următoarele: printre scrisori sunt unele care au fost adresate

cancelarului de către acela care se proclama atunci elevul lui şi admiratorul lui şi care, după câțiva ani, avea să se debaraseze de acest tutore incomod şi să guverneze el însuşi.

Sper că am fost destul de clar".

Iar a doua zi:

„Scrisorile în discuție au fost scrise în timpul bolii ultimului împărat. Simplul fapt e de ajuns ca să ne facem o idee despre însemnătatea lor'.

Patru zile de tăcere şi apoi o ultimă notă care a stârnit un ecou pe care cititorii nu l-au uitat încă:

„Ancheta mea e terminată. Acum ştiu tot. Am dezlegat secretul ascunzătorii.

Prietenii mei se vor duce la Veldenz şi în pofida tuturor obstacolelor, vor pătrunde în castel printr-un loc pe care li-l voi indica eu.

Ziarele vor publica apoi fotografia scrisorilor, al căror conținut îmi este cunoscut, dar pe care vreau să le reproduc cu textul lor integral.

Publicarea e certă şi nu va suferi nici-o amânare. Ea va avea loc peste două săptămâni, adică la 22 August. Până atunci nu voi mai spune nimic şi… voi aştepta".

Comunicatele către *„Grand Journal"* au fost, într-adevăr întrerupte. Lupin continua să corespondeze cu prietenii săi, prin „calea pălăriei", cum îi spuneau între ei. Era cât se poate de simplu. Nici-o primejdie. Cine şi-ar fi putut închipui vreodată că pălăria domnului Quimbel îi servea lui Lupin drept cutie de scrisori?

La fiecare două sau trei zile, când venea săl vadă, celebrul avocat aducea clientului său cu promptitudine corespondența: scrisori din Paris, scrisori din Provincie,

scrisori din Germania, toate acestea, bine-nțeles, condensate de Doudeville în formule scurte şi în limbaj cifrat.

O oră după aceea, domnul Quimbel lua cu dânsul ordinele lui Lupin.

Într-o zi, directorul închisorii Santé primi un mesaj telefonic semnat L.M., care-l înştiința că domnul Quimbel servea, în mod inconştient probabil, ca mesager pentru Lupin, şi că ar fi bine ca vizitele acestuia să fie mai bine supravegheate.

Directorul îl avertiză pe domnul Quimbel, care decise să meargă la întâlniri însoțit de secretarul său.

Deci, din nou, în ciuda tuturor eforturilor lui Lupin, în ciuda inventivității fertile, în ciuda minunilor de ingeniozitate reînnoite după fiecare înfrângere, încă o dată, Lupin a fost separat de lumea exterioară de geniul infernal al marelui său adversar.

Şi el a fost separat la momentul cel mai critic, moment solemn când, din celula sa, el a jucat atuul său împotriva forțelor de coaliție care l-au copleşit atât de teribil.

La 13 august, cum stătea în fața celor doi avocați, atenția lui a fost atrasă de un ziar care înveleau nişte hârtii ale domnului Quimbel. Titlu cu litere mari:

„813”.

Subtitlu: „O *nouă crimă. Agitație în Germania. Secretul lui Apoon a fost descoperit?”*

Lupin îngălbeni de durere. El citi aceste cuvinte:

„Două titluri senzaționale vin în ultimul ceas.

A fost găsit lângă Augsburg un om bătrân mort, ucis cu o lovitură de cuțit. Identitatea sa a fost stabilită: el este domnul Steinweg, care a fost discutat în cauza Kesselbach.

Pe de altă parte, vă anunțăm că faimosul detectiv englez, Herlock Sholmès, a fost chemat în grabă, la Cologne. El se va

întâlni acolo cu împăratul, şi de acolo se vor deplasa împreună la castelul Veldenz.

Herlock Sholmès s-a angajat să descopere secretul lui Apoon.

Dacă reuşeşte va fi sfârşitul campaniei de neînțeles a lui Arsène Lupin, pe care acesta o duce de câteva luni în mod atât de straniu."

3

Niciodată, poate, curiozitatea publicului nu fusese atât de mult stârnită ca de duelul care se anunța între Sholmès şi Lupin, duel invizibil şi anonim, putem spune un duel impresionant prin scandalul care-l produsese această aventură, şi a țintei pe care şi-o disputau cei doi puternici adversari, puşi din nou față în față. De data asta nu mai era vorba de mici interese particulare, de vreo hoție fără însemnătate, de vreo nenorocită pasiune individuală, ci de o afacere cu adevărat mondială, în care era amestecată politica a trei mari națiuni a Occidentului şi care putea tulbura pacea lumii.

Să nu uităm că în epoca aceasta izbucnise criza din Maroc[3]. O scânteie, cea mai mică, şi conflagraţia devenea inevitabilă.

Lumea aştepta deci cu teamă, fără să ştie bine ce aşteaptă în definitiv. Căci, la urma urmei, dacă detectivul ieşea învingător din duel, dacă găsea scrisorile, cine va afla adevărul? Ce dovadă a acestui triumf va putea prezenta el?

De fapt, lumea îşi punea nădejdea în Lupin, în felul lui, atât de apreciat, de a lua publicul drept martor al isprăvilor sale. Ce va face acum Lupin? Cum va îndepărta teribila primejdie care-l ameninţa? Dar era măcar la curent cu cele ce se puneau la cale?

Între cei patru pereţi ai celulei sale, deţinutul nr. 14 îşi punea cam aceleaşi întrebări şi nu din cauza unei curiozităţi deşarte, ci dintr-o nelinişte reală, dintr-o spaimă de fiecare clipă.

Se simţea irevocabil izolat, legat de mâini şi de picioare, fără voinţă, fără creier. La ce-i servea dacă era abil, ingenios, întreprinzător, eroic? Lupta începuse, iar el nu avea nici-o posibilitate să ia parte la ea. Acum, rolul lui era sfârşit. Adunase toate documentele, apăsase pe toate resorturile maşinăriei ce trebuia să-i fabrice, într-un fel sau altul, libertatea. Şi acum îi era cu neputinţă să facă cel mai mic

---

[3] Marocul este obiectul a două crize internaţionale, în 1905 şi 1911. Germania, Franţa şi Spania sunt interesate în colonizarea Marocului. În cele din urmă, la Conferinţa de la Algeciras în 1906, Franţa şi Spania împart Marocul. Germania, marea perdantă a acestui partaj, porneşte o acţiune militară în 1911 la Agadir, cu două nave de război (canoniera Panther şi crucişătorul Berlin). Însă conjunctura economică nefavorabilă de la începutul secolului precum şi sprijinul Angliei pentru Franţa în acest conflict, fac ca Germania să nu înceapă ostilităţile. De asemenea, pentru a renunţa la orice pretenţii în Maroc, Germania primeşte în schimb (tratatul din 4 noiembrie 1911) peste 272 mii km^2, teritorii franceze din Ciad, Oubangui-Chari, Gabon şi Congo mijlociu, extinzând astfel Camerunul german.

gest ca să-şi desăvârşească şi să-şi vegheze opera. La data fixată, mecanismul urma să se pună în mişcare. Până atunci se puteau ivi mii de obstacole, mii de incidente, fără ca el să li se poată împotrivi.

Lupin cunoscu atunci cele mai dureroase ceasuri din viața sa. Se îndoi de el însuşi. Se întrebă dacă existența lui nu se apropia de apus.

Nu cumva se înşelase în calculele sale? Nu era oare o iluzie să creadă că la data fixată, evenimentele se vor întâmpla de la sine?

— Nebunie curată! Exclamă el. Raționamentul meu e fals… Cum să crezi într-un asemenea concurs de împrejurări? E de ajuns un fapt mărunt, ca să distrugă tot… Un grăunte de nisip…

Moartea lui Steinweg şi dispariția documentelor pe care bătrânul urma să i le predea nu-l tulburau de fel. De documente, la rigoare, s-ar fi putut lipsi, iar cu ajutorul celor câteva cuvinte pe care i le spusese Steinweg, el va putea - datorită divinațiunii şi geniului său

— Să reconstituie conținutul scrisorilor împăratului şi să întocmească planul de luptă, care să-i asigure biruința. Dar se gândea la Herlock Sholmès, care era acolo, în mijlocul câmpului de lupta şi care căuta şi trebuia să găsească scrisorile, dărâmând astfel edificiul construit cu atâta răbdare.

Şi Lupin se gândea la Celălalt, la inamicul implacabil, care dădea târcoale închisorii, care, poate, se ascundea chiar în închisoare, care-i ghicea planurile cele mai secrete, mai înainte ca ele să fi încolțit în fundul creierului său.

17 august… 18 august… 19… Încă două zile… Două secole mai degrabă! Ohh! Minute care nu mai sfârşeau! Atât de calm de obicei, atât de stăpân pe el, atât de ingenios în arta de a se distra, Lupin era acum înfrigurat, când exuberant, când deprimat, neputincios în fața inamicului, bănuitor, ursuz.

20 august…

Lupin ar fi dorit să facă ceva şi nu putea. Orice ar fi făcut, îi era imposibil să amâne ora deznodământului. Acela urma să aibă loc sau nu, însă Lupin nu avea de unde să ştie, mai înainte ca ultima oră a zilei să se fi scurs, până la ultimul minut. Abia atunci avea să afle dacă eşecul combinațiilor sale era definitiv.

— Eşec inevitabil, îşi repeta el fără încetare; reuşita depinde de împrejurări mult prea subtile şi nu poate fi obținută decât prin metode mai mult psihologice… Poate îmi fac iluzii asupra valorii şi importanței armelor mele… Şi totuşi…

Speranța îi revenea. Îşi cântărea şansele. Ele îi păreră deodată reale şi formidabile. Faptele aveau să se producă aşa cum le prevăzuse şi din motivele pe care se bazase. Era inevitabil… Da, inevitabil. Asta numai dacă Sholmès nu va găsi între timp ascunzătoarea.

Şi, din nou, Lupin se gândi la Sholmès şi din nou îl copleşi o imensa descurajare.

Ultima zi…

Lupin se deşteptă târziu, după o noapte cu visuri urâte. Nu văzu în ziua aceea pe nimeni, nici pe judecătorul de instrucție, nici pe avocatul său.

După amiaza se târâ lentă şi tristă. Se făcu seară, seara melancolică a celulelor…

Lupin fu cuprins de friguri. Inima i se zbătea în piept ca o fiară înnebunită.

Şi minutele treceau, ireparabile…

La orele nouă, nimic. La orele zece, nimic.

Cu nervii întinşi ca o coardă de arc, Lupin asculta zgomotele nelămurite din închisoare, încerca să surprindă dincolo de ziduri tot ce putea să parvină din lumea de afară.

Ohh, cum ar fi vrut să oprească mersul timpului şi să lase destinului un mai mare răgaz.

Dar la ce bun? Nu se sfârşise oare totul?

— A! Exclamă el. Simt că înnebunesc. De sar sfârşi odată! E mai bine aşa. O voi lua de la capăt, în alt fel… Voi încerca altceva… Dar aşa nu mai pot… Nu mai pot.

Îşi ţinea capul în mâini şi-l strângea din toate puterile. Se închidea în el însuşi şi-şi concentra întreaga gândire asupra unuia şi aceluiaşi obiect, ca şi cum ar fi vrut să creeze el evenimentul formidabil, uluitor, inadmisibil, dar de care-şi legase atât independenţa cât şi norocul.

— Trebuie să se întâmple ceva, murmură el; trebuie şi trebuie nu pentru că o vreau eu, ci pentru că aşa este logic. Şi aşa va fi, aşa va fi.

Îşi lovi ţeasta cu pumnii şi cuvinte de delir i se suiră pe buze… Broasca uşii scârţâi. În furia sa, Lupin nu auzise zgomotul de paşi pe culoar şi iată că deodată o rază de lumină pătrunse în celula sa şi uşa se deschise. Intrară trei bărbaţi.

Lupin nu avu nici-o urmă de surpriză.

Minunea avea loc şi lucrul acesta i se păru numaidecât firesc, normal, în cel mai perfect acord cu adevărul şi cu justiţia. Dar un val de orgoliu îl inundă. În clipa aceea avu, întradevăr, senzaţia certă a forţei şi a inteligenţei sale.

— Să aprind lumina? Zise unul din cei trei bărbaţi. Lupin îl recunoscu: era directorul închisorii.

— Nu, răspunse cel mai înalt dintre însoţitorii săi, cu un accent străin… Ajunge şi lanterna…

— Să plec?

— Cum doriţi, domnule! Declară acelaşi individ.

— Din instrucţiunile date de domnul Prefect al poliţiei, rezultă că trebuie să mă conformez pe de-a-ntregul dorinţelor dumneavoastră.

— În cazul ăsta, domnule, e de preferat să vă retrageţi.

Domnul Borély ieşi, lăsând uşa întredeschisă şi rămase afară, pentru eventualitatea în care ar fi fost chemat.

Vizitatorul se întreţinu un moment cu celălalt bărbat, care nu scoasese până atunci niciun cuvânt şi Lupin se străduia zadarnic să distingă în întuneric fizionomiile lor. Nu vedea

decât nişte siluete negre, înfăşurate în mantale largi de automobilist, având pe cap nişte caschete cu urechile lăsate în jos.

— Dumneata eşti Arsène Lupin? Zise omul, îndreptând asupra lui lumina lanternei.

Lupin zâmbi:

— Da, eu sunt Arsène Lupin, actualmente deținut la închisoarea Santé, celula 14, divizia II.

— Dumneata, urmă vizitatorul, ai publicat în *„Grand Journal”* o serie de notițe, mai mult sau mai puțin fanteziste, în care e vorba de nişte scrisori…

Lupin îl întrerupse:

— Mă iertați, domnule, dar înainte de a continua această convorbire, al cărei scop - între noi fie vorba - nu mi se pare prea lămurit, v-aş fi foarte recunoscător dacă ați binevoi să-mi spuneți cu cine am onoarea.

— Absolut inutil, ripostă străinul.

— Absolut indispensabil, insistă Lupin.

— De ce?

— Din motive de politețe, domnule. Dumneavoastră îmi cunoaşteți numele, iar eu nu vi-l cunosc pe-al dumneavoastră. E o lipsă de certitudine pe care nu o pot tolera.

Străinul deveni nerăbdător:

— Însuşi faptul că directorul acestei închisori ne-a introdus aici dovedeşte…

— … că domnul Borély habar n-are de convenienţă, zise Lupin. Domnul Borély trebuia să facă prezentările. Aici suntem egali, domnule. Nu e vorba de un superior şi de un subaltern, de un prizonier şi de un vizitator care binevoieşte să-l vadă. Suntem doi bărbați şi unul din ei are pe cap o pălărie pe care ar trebui să şi-o scoată.

— Dar bine… Asta…

— Primiți lecția cum doriți, domnule, zise Lupin.

Străinul se apropie şi vru să-i vorbească.

— Întâi pălăria, stărui Lupin; întâi pălăria…

— Trebuie să mă ascultați!
— Nu.
— Ba da.
— Nu.

Lucrurile se înveninau în mod stupid. Celălalt străin, care tăcuse până atunci, puse mâna pe umărul colegului său şi-i zise în limba germană:

— Lasă-mă pe mine.
— Cum? Dar a fost vorba…
— Tacă-ți gura şi pleacă!
— Să vă las singuri?…
— Da.
— Dar uşa?…
— O închizi şi pleci…
— Dar, bine omul ăsta… Îl cunoaşteți… e Arsène Lupin.
— Pleacă…

Celălalt ieşi bodogănind.

— Închide uşa! strigă celălalt vizitator… Închide-o bine… Trage zăvorul… Aşa…

Apoi se întoarse, luă lanterna şi o ridică încet-încet.

— Doreşti să-ți spun cine sunt? întrebă el.
— Nu, răspunse Lupin.
— De ce?
— Fiindcă ştiu.
— A!
— Sunteți acela pe care l-am aşteptat.
— Eu?
— Da, Sire.

Charlemagne

1

— Taci! zise repede străinul. Nu pronunța cuvântul ăsta.

— Dar cum să spun, Majes…

— Niciun nume.

Tăcură amândoi şi momentul de tăcere nu semăna cu acela care precede lupta dintre doi adversari, gata să se încaiere. Străinul umbla de colo până colo, ca un stăpân care obişnuieşte să poruncească şi să fie ascultat. Lupin, nemişcat, renunțase la atitudinea sa obişnuită de provocare şi la zâmbetul ironic. Aştepta, cu o figură gravă. Dar în străfundul ființei sale el savura cu ardoare, până le nebunie situația extraordinară în care se afla. Acolo, în celula în care era prizonier, se aflau el, deținutul, aventurierul, excrocul, hoțul, iar în fața lui - acest semi-zeu al lumii germane, autocratul ambițios, care visează la moştenirea lui Caesar şi Charlemagne.

Propria sa putere îl ameți un moment. Gândindu-se la triumful său, i se urcară lacrimi în ochi. Străinul se opri.

Şi se îndată, da la prima frază, se aflară în miezul problemei.

— Mâine suntem în 22 august. Scrisorile urmează să fie publicate mâine, nu-i aşa?

— Ba chiar în noaptea asta. Peste două ore, prietenii mei vor depune la redacția lui *„Grand Journal”* nu încă scrisorile, însă lista exactă a acestor scrisori, adnotată de marele duce Hermann.

— Lista aceasta nu va fi depusă.

— Nu va fi.

— Şi mi-o vei înmâna mie.

— Va fi pusă în mâinile Majes… În mâinile dumneavoastră.

— De asemenea şi toate scrisorile.

— De asemenea şi toate scrisorile.

— Fără ca vreuna din ele să fie fotografiată.

— Fără ca vreuna din ele să fie fotografiată.

Străinul vorbea cu voce calmă, fără nici cel mai mic accent de rugăminte, nici cea mai mică inflexiune de autoritate. Nu ordona şi nici nu întreba: enunța doar faptele inevitabile ale lui Arsène Lupin, oricare ar fi prețul. Condițiile sale erau acceptate cu anticipație.

„Drace", îşi zise Lupin, „cu omul ăsta voi avea de furcă. Dacă face apel la generozitatea mea, sunt pierdut".

Însuşi felul în care se desfăsurase conversația, francheța cuvintelor, tonul seducător şi manierele îi plăceau nesfârşit de mult.

Se încordă pentru a nu lăsa loc slăbiciunii şi pentru a nu renunța la avantajele pe care le câştigase cu atâta greutate.

Străinul reluă:

— Ai citit scrisorile?

— Nu.

— Dar cineva dintre oamenii tăi?

— Nu.

Lupin continuă:

— Am lista şi adnotările marelui duce. Şi, de altfel, cunosc ascunzătoarea în care a pus hârtiile.

— De ce nu le-ai luat până acum?

— Până n-am fost închis, n-am cunoscut secretul ascunzătorii. În momentul ăsta, prietenii mei sunt pe drum.

— Castelul e păzit. Două sute din oamenii mei cei mai siguri îl ocupă.

— Nici zece mii n-ar fi de ajuns.

După un moment de gândire, vizitatorul întreba:

— De unde cunoşti secretul?

— L-am ghicit.

— În cazul ăsta, aveai şi alte informații? Elemente pe care ziarele nu le-au publicat?

— Niciuna.

— Cu toate astea, patru zile la rând am pus să se scotocească în fiecare ungher al castelului.

— Herlock Sholmès n-a ştiut să caute.

— A! zise străinul, vorbind parcă cu sine însuşi. Ciudat… foarte ciudat… Şi eşti sigur că presupunerea dumitale e justă?

— Nu e o presupunere, ci o certitudine.

— Cu atât mai bine, cu atât mai bine, murmură celălalt… Nu voi fi liniştit decât atunci când hârtiile astea nu vor mai exista.

Şi plantându-se brusc în faţa lui Lupin:

— Cât?

— Cum? Zise Lupin înmărmurit.

— Cât ceri pentru hârtiile acelea? Cât ceri pentru divulgarea secretului?

Se aştepta la o sumă. Propuse el însuşi:

— Cincizeci de mii… o sută de mii?…

Şi cum Lupin nu răspundea, el continuă, cu o oarecare ezitare:

— Mai mult? Două sute de mii? Fie! Accept.

Lupin zâmbi şi spuse cu glasul coborât:

— Suma e rotundă. Dar nu credeţi că nu ştiu care monarh, să zicem Regele Angliei, ar merge până la un milion? Hai să fim sinceri…

— Se prea poate.

— Şi nu-i aşa că, pentru împărat, scrisorile astea n-au preţ, pot valora tot atât de bine două milioane ca şi două sute de mii de franci… trei milioane ca şi două milioane?

— Probabil.

— Şi dacă ar trebui, împăratul ar da aceste trei milioane?

— Da.

— În cazul ăsta, acordul va fi uşor de făcut.

— Pe ce bază? Exclamă străinul oarecum neliniştit.

— Pe această bază nu… Eu nu umblu după bani. Eu vreau cu totul altceva, un lucru care valorează, pentru mine, cu mult mai mult ca milioanele.

— Anume?

— Libertatea. Străinul sări în sus:

— Cum? Libertatea dumitale? Dar ce pot face eu?... Asta ține de țara dumitale... De justiție... Eu n-am nici-o putere.

Lupin se apropie, coborând şi mai mult glasul zise:

— Aveți toată puterea, sire... Eliberarea mea nu e un eveniment atât de excepțional încât să întâmpinați un refuz.

— Ar trebui deci s-o cer?

— Da.

— Cui?

— Domnului Valenglay, preşedintele consiliului de miniştri.

— Dar nici domnul Valenglay nu poată să facă nimic...

— Domnul Valenglay îmi poate deschide porțile acestei închisori.

— Ar fi un scandal.

— Când spun să-mi deschidă... Mi-ar ajunge numai să le între-deschidă... Se poate simula o evadare... Publicul o aşteaptă de mult, încât n-ar cere socoteală pentru ea.

— Înțeleg... Înțeleg... Dar domnul Valenglay nu va consimți niciodată.

— Va consimți.

— De ce?

— Pentru că-i veți exprima dumneavoastră dorința.

— Dorințele mele nu sunt ordine pentru el.

— Nu, dar între guverne lucruri din astea se mai fac. Şi Valenglay e un prea mare politician...

— Adică cum? Dumneata îți închipui că guvernul francez va comite un act de arbitrar pentru simpla plăcere de a-mi fi agreabil?

— Plăcerea aceasta nu va fi singura.

— Care va fi cealaltă?

— Bucuria de a servi Franța acceptând propunerea care va însoți cererea eliberării mele.

— O propunere pe care o voi face-o eu?

— Da, Sire.

— Care?

— Nu ştiu, dar mi se pare că există întotdeauna un teren favorabil pentru ca oamenii să se înțeleagă... există posibilități de acord...

Străinul îl privea, fără să înțeleagă. Lupin se aplecă şi ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele, ca şi cum ar fi căutat expresia, spuse:

— Presupun că doua țări sunt despărțite printr-o chestiune fără însemnătate, că au un punct de vedere diferit asupra unei afaceri de mâna a doua... o afacere colonială, bunăoară, în care amorul lor propriu contează mai mult decât interesele lor... Este oare peste putință ca şeful uneia dintre cele două țări să trateze el însuşi această afacere şi să dea intrucțiunile necesare... pentru ca...?

— Pentru ca eu să las Marocul Franței? zise străinul, izbucnind în râs.

Ideea pe care i-o sugera Lupin i se părea cel mai comic lucru din lume şi străinul râse cu poftă. Era o asemenea disproporție între țelul ce urma să fie atins şi mijloacele oferite!

— Evident... Evident... reluă străinul, străduindu-se în zadar să redevină serios. Evident că ideea este originală... Toată politica modernă dată peste cap, pentru ca Arsène Lupin să-şi recapete libertatea! Scopurile imperiului distruse, spre a-i permite lui Arsène Lupin să-şi continuie isprăvile! Pai bine, în cazul ăsta de ce nu ceri mai bine Alsacia şi Lorena?

— M-am gândit şi la asta, Sire, zise Lupin.

Străinul se înveseli şi mai tare.

— Admirabil! Şi m-ai scutit de asta?

— În împrejurarea actuală, da.

Lupin îşi încrucişase brațele. El însuşi se amuza să-şi exagereze rolul şi continuă cu o seriozitate afectată:

— Nu e exclus ca într-o zi să se producă o serie de evenimente de asemenea natură, încât să-mi stea la îndemână putința de a reclama şi de a obține această restituire. Indiscutabil, în ziua aceea nu mă voi da în lături s-

o fac. Pentru moment, armele de care dispun mă obligă să fiu mai modest. Mi-ajunge pacea din Maroc.

— Numai atât?

— Numai atât.

— Marocul în schimbul eliberării dumitale?

— Numai atât... Sau mai bine zis - căci nu trebuie să pierdem din vedere obiectul însuşi al convorbirii noastre - un pic de bunăvoinţă din partea uneia din cele două mari ţări în litigiu... Şi în schimb, cedarea, din partea mea, a scrisorilor care se află în mâinile mele.

— Scrisorile!... Scrisorile!... murmură străinul enervat. La urma urmei, poate că nici nu au cine ştie ce valoare...

— Sunt printre ele scrisori ale dumneavoastră, Sire şi le-aţi acordat fără îndoială destulă valoare de vreme ce aţi venit la mine în această celulă.

— Ce-are a face?

— Sunt printre ele scrisori a căror proveniență n-o cunoaşteţi şi asupra cărora vă pot oferi câteva informaţii.

— A! răspunse străinul, neliniştindu-se. Lupin şovăi.

— Vorbeşte, vorbeşte fără ocolişuri! Ordonă străinul... Spune tot ce ştii.

În tăcerea adâncă, Lupin declară cu oarecare solemnitate:

— În urmă cu douăzeci de ani a fost elaborat un proiect de tratat între Germania, Anglia şi Franța.

— Fals şi imposibil! Cum să fi...

— Tatăl actualului Împărat şi Regina Angliei, bunica sa, amândoi sub influența împărătesei.

— Imposibil! Repet că e imposibil!

— Corespondența se găseşte în ascunzătoarea din castelul Veldenz, ascunzătoare al cărei secret îl cunosc numai eu.

Străinul se plimba agitat, încoace şi-ncolo. Apoi se opri şi zise:

— Textul tratatului se află în aceste scrisori?

— Da, Sire. E scris chiar de mâna tatălui vostru.

— Şi ce cuprinde?

— În acest tratat, Anglia şi Franța promiteau Germaniei un imperiu, destul de mare pentru a renunța la visurile ei de hegemonie europeană şi a se resemna la a rămâne ceea ce este. Germania nu are acum acel imperiu, deşi îi este indispensabil pentru a-şi asigura măreția.

— Şi ce cerea Anglia în schimbul acelui imperiu?

— Limitarea înarmărilor navale ale Germaniei.

— Dar Franța?

— Alsacia şi Lorena.

Rezemat de masă, împăratul rămase gânditor. Lupin continuă:

— Totul era pregătit. Cabinetele de la Paris şi Londra, prevenite, acceptaseră. Lucrul era ca şi făcut. Marele tratat de alianță urma să se încheie, întemeind pacea universală, definitivă. Moartea tatălui vostru a spulberat visul ăsta frumos. Dar o întreb pe Majestatea voastră ce va gândi poporul vostru, ce va gândi lumea întreagă, când va afla că Frederic al III-lea[4].

Unul dintre eroii de la 1870, un german pur sânge, respectat de toți concetățenii săi şi chiar şi de duşmani, accepta şi considera drept justă, restituirea Alsaciei şi a Lorenei.

---

[4] La 18 ianuarie 1871 la Versailles, în urma capitulării Franței în războiului franco-prusac, principii germani îl proclamă pe regele Wilhelm al Prusiei ca Împărat al Germaniei. Tot aici, Franța pierde controlul pe regiunea Alsacia-Lorena. Istoricii nu au căzut încă de acord dacă Otto von Bismarck, prim-ministrul Prusiei, avea un plan de expansiune a Confederației Germane de Nord din 1866 spre a include şi restul de state germane într-un imperiu, sau dacă el doar căuta să extindă puterea Regatului Prusiei. Următorul împărat (de la 1888 la 1918) - Wilhelm II provine din familia Hohenzollern, tatăl lui fiind Friedrich III iar mama lui împărăteasa Victoria Adelaide Mary Louisa. Wilhelm II este împăratul cu care discută Lupin.

Lupin tăcu un moment, lăsând ca problema să se aştearnă în termeni precişi în faţa împăratului, în faţa conştiinţei sale de om, de fiu şi de suveran. Apoi încheie:

— Depinde de Maiestatea Voastră ca Istoria să înregistreze acest tratat. Cât despre mine, Sire, vedeţi bine că umila mea persoană n-are ce căuta în dezbaterea asta.

După cuvintele lui Lupin urmă o tăcere lungă. El aşteptă, cu inima strânsă. Urma să se hotărască destinului său, chiar în acea clipă şi asta datorită eforturilor şi îndărătniciei sale… Clipă istorică, născută din creierul lui şi în care „umila sa persoană" - orice s-ar fi spus - trăgea greu în balanţa imperiilor şi a păcii mondiale… În faţa lui, în întuneric, Cezarul medita. Ce va răspunde? Ce soluţie va da problemei? Traversă celula, câteva secunde, care-i părură lui Lupin interminabile. Apoi se opri şi zise:

— Mai sunt şi alte condiţii?

— Da, Sire, însă neînsemnate.

— Care?

— L-am regăsit pe fiul ducelui de Deux-Ponts-Veldenz. Marele ducat urmează să-i fie restituit.

— Altceva?

— Tânărul în discuţie este îndrăgostit de o fată care-l iubeşte la rândul ei. Este cea mai frumoasă şi mai virtuoasă dintre femei. Trebuie să se căsătorească cu această fată.

— Altceva?

— Asta e tot.

— Nu mai e nimic?

— Nimic. Mai rămâne ca Maiestatea Voastră să transmită această scrisoare directorului de la *„Grand Journal"* pentru ca acesta să distrugă fără a citi, articolul pe care-l va primi dintr-un moment în altul.

Lupin îi întinse scrisoarea, cu inima strânsă, cu mâna tremurândă. Dacă împăratul o lua, însemna că accepta toate condiţiile.

Împăratul ezită, apoi luă scrisoarea cu un gest furios, îşi puse pălăria pe cap, se îmbrăcă cu mantaua de automobilist şi ieşi fără un cuvânt.

Lupin avu câteva secunde în care se clătină, ca şi cum ar fi fost zăpăcit, ameţit…

Apoi, deodată, se prăbuşi pe un scaun şi izbucni în strigăte de bucurie şi orgoliu.

2

— Domnule judecător de instrucţie, trebuie să vă comunic cu regret că astăzi îmi iau rămas bun de la dumneavoastră.

— Cum, domnule Lupin, ai intenţia să ne părăseşti?

— Cu părere de rău, domnule judecător de instrucţie, fiţi sigur de asta, căci relaţiile noastre au fost de o cordialitate minunată. Dar orice plăcere are un sfârşit. Cura mea la Santé- Palace s-a terminat. Mă cheamă alte îndatoriri. Sunt obligat să evadez în noaptea asta.

— În cazul acesta vă doresc noroc, domnule Lupin!

— Vă mulţumesc din toată inima, domnule judecător de instrucţie.

Arsène Lupin aşteptă apoi cu nerăbdare ora evadării sale, nu fără a se întreba cum se va produce şi prin care mijloace Franţa şi Germania, unite în această operă meritorie, aveau s-o realizeze fără prea mult scandal.

La mijlocul după-amiezii, gardianul îi spuse să se ducă în curtea de intrare. Lupin ieşi repede şi-l găsi acolo pe director, care-l dădu pe mâna lui Weber, iar Weber îl puse să se urce într-un automobil în care se mai afla cineva. Atunci, Lupin izbucni în râs:

— Cum! Tu, bietul meu Weber, tu ai fost însărcinat cu corvoada asta? Deci tu vei fi făcut răspunzător de evadarea mea. Mărturiseşte că n-ai noroc! A! Bietul băiat, ce soartă… Ajuns ilustru pentru arestarea mea, iată-te pus la zid pentru evadarea mea.

Lupin se uită la celălalt personaj.

— Deci, domnule prefect al poliției, sunteți şi dumneavoastră amestecat în chestia asta? Frumos cadou v-au făcut, ce ziceți? Dacă vreți să mă ascultați pe mine, rămâneți deoparte. Lăsați-i lui Weber toată cinstea, lui i se cuvine. Şi de altfel, potul e tare!

Automobilul zburdă de-a lungul Senei şi prin Boulogne. La Saint-Cloud trecură apa.

— Bravo! Exclamă Lupin, am ajuns la Garches! Pot reconstitui moartea baronului Altenheim. Coborâm în subsol, dispar, se va spune că am iesit prin alt tunel, cunoscut doar de mine... Doamne, ce chestie idioată!

Părea dezolat.

— Ce plan tâmpit, ce idioțenie sinistră! Îmi vine să roşesc de ruşine... Şi ăştia sunt oamenii care ne guvernează!... Ce vremuri! Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu mi-ați cerut sfatul? Aş fi pus la cale o evadare de pagina întâi, ceva miraculos! Am din astea cu duiumul între cărțile mele! Lumea ar fi spus că a avut loc un miracol şi n-ar mai fi putut de mulțumire. Şi în loc de asta... În sfârşit, e adevărat că ați fost luați din scurt... Dar oricum...

Programul era stabilit exact aşa cum o prevăzuse Lupin. Pătrunseră prin azilul de bătrâni până la pavilionul Hortense. Lupin şi cei doi oameni ai legii coborâră şi străbătură subterana. La capătul ei, subşeful Siguranței îi spuse:

— Eşti liber.

— Ei bravo! zise Lupin. Asta era tot?... Îți mulțumesc scumpul meu Weber şi te rog să mă scuzi pentru deranj. Domnule prefect, vă rog să transmiteți omagiile mele soției dumneavoastră.

Sui scara care ducea în vila Glicinelor, ridică trapa şi sări în încăpere.

Simți o mână pe umărul său. În fața lui se afla primul dintre vizitatorii din ajun, acela care-l însoțise pe împărat. La stânga şi la dreapta lui se aflau patru oameni.

— Ei nu, că..., zise Lupin; ce mai e şi jocul ăsta? Nu sunt liber?

— Ba da, ba da, mormăi germanul cu glasul său aspru, eşti liber… liber să călătoreşti cu noi cinci… dacă nu…

Lupin îl privi simțind dorința nebună de a-i da un pumn în nas.

Dar cei cinci bărbați erau foarte hotărâți. Şeful lor nu avea sentimente bune față de el, iar ceilalți ar putea cădea în extrema nefavorabilă lui. Şi în plus, ce mai conta…

El reluă:

— Merge şi aşa! Acesta-i visul meu!

În curte aştepta o limuzină. Doi dintre oameni urcară în față, ceilalți doi pe mijloc. Lupin şi străinul se instalară pe bancheta din spatele maşinii.

— La drum, spuse Lupin în germană, direcția Veldenz.

Contele îi spuse:

— Taci! Oamenii aceştia nu trebuie să afle. Vorbeşte franțuzeşte. Astfel nu te vor înțelege. Dar la ce bun să vorbim?

— Ai dreptate, spuse Lupin, de ce să vorbim?

Toată seara şi toată noaptea, fără niciun incident, merseră cu viteză. De două ori se aprovizionară cu benzină în oraşe mici! Germanii îşi supravegheară cu rândul prizonierul, care nu deschise ochii decât în zorii zilei.

Primul popas îl făcură să servească o cafea la un han situat pe o colină. Lupin văzu că se află la mijlocul drumului dintre Metz şi Luxembourg. De acolo merseră pe un drum spre nord est, oblic pe plajele din Trêves.

Lupin îi spuse colegului de drum:

— Este bine că am onoarea de a sta de vorbă cu contele de Waldemar, confidentul Împăratului şi cel care a a percheziționat reşedința lui Hermann al Treilea din Dresda.

Străinul rămase mut.

„Tu, micuțule”, îşi zise Lupin „ai o mutră care nu-mi place de fel. Într-o zi sau alta ți-o voi plăti cu vârf şi îndesat. Eşti urât, eşti gras, eşti solid. Într-un cuvânt, nu-mi placi!”

Şi adăugă cu voce tare:

— Faceți rău, domnule conte, că nu-mi răspundeți. Vorbeam în interesul dumneavoastră; în momentul când eu

urcam în limuzină, am văzut un automobil care venea în urma noastră, în zare. L-aţi văzut şi dumneavoastră?

— Nu, de ce?

— Aşa.

— Cu toate astea…

— A, nu-i nimic… O simplă observaţie… De altfel zece minute avans şi maşina noastră are cu siguranţă patruzeci de cai putere.

— Şaizeci, spuse germanul care-l urmărea cu coada ochiului.

— Aha! În cazul ăsta n-avem nici-o griiă.

Urcau o mică pantă. Pe vârf, contele ieşi pe geam.

— Pe dracu! Exclamă el

— Ce e? întrebă Lupin.

Contele se întoarse spre el şi-i spuse cu glas ameninţător:

— Fereşte-te… Dacă se întâmplă ceva…

— Ei! Se pare că celălalt se apropie… Dar de ce vă temeţi domnule conte? Trebuie să fie un călător, ba poate chiar un ajutor care vi s-a trimis din urmă.

— N-am nevoie de niciun ajutor, mormăi germanul.

Se aplecă din nou în afară. Automobilul din spate era doar la două, trei sute de metri. Arătându-l pe Lupin, le spuse oamenilor săi:

— Legaţi-l! Şi dacă opune rezistenţă… Îşi scoase revolverul.

— De ce aş opune rezistenţă dobitoc teuton? rânji Lupin.

Şi în vreme ce i se legau mâinile, adăugă:

— E foarte curios că oamenii iau masuri de precauţie atunci când nu e cazul, şi când este necesar nu o fac. Ce ar putea să vă facă acel automobil? Complici de ai mei? Ce idioţenie!

Fără să răspundă, germanul îi spuse şoferului:

— La dreapta!… Încetineşte… Lasă-l să treacă, dacă încetineşte şi el, opreşti!

Dar, spre marea lui mirare, automobilul acceleră. Trecu ca o furtună pe lângă ei, lăsând un nor de praf în urmă.

Trecând, în partea din față a maşinii, care era decapotabilă, se zări silueta unui om îmbrăcat în negru.

El făcu cu mâna.

Două focuri de armă se auziră.

Contele care blocase portiera stângă, se prăbuşi în maşină.

Înainte de a se ocupa de el, cei doi se năpustiră asupra lui şi-l legară fedeleş.

— Bestiilor! Brutelor! strigă Lupin care tremura de mânie. Dați-mi drumul! Poftim. Uite că opreşte! Dar, pentru Dumnezeu, idioților! De ce nu alergați după el?... Prindeți-l. E omul negru... Asasinul... Ah ce imbecili!

Germanii îi puseseră un căluş în gură. Apoi se ocupară de conte. Rana nu părea a fi gravă şi i-o pansară repede. Însă rănitul, foarte surescitat, fu cuprins de un acces de febră şi delira.

Era ora opt dimineața. Se aflau în plin câmp, departe de orice aşezare. Oamenii nu ştiau încotro să meargă. Unde să meargă? Pe cine să anunțe?

Opriră automobilul la marginea unei păduri şiaşteptară. Astfel se scurse toată ziua. Abia spre seară, veni un pluton de cavalerie, trimis din Trêves în căutarea automobilului. Două ore după aceea, Lupin coborî din limuzină şi urcă escortat în continuare de cei doi germani la lumina unui felinar, treptele unei scări care ducea într-o mică încăpere cu ferestrele zăbrelite. Acolo îşi petrecură noaptea.

A doua zi dimineață un ofițer îi duse printr- o curte în care mişunau soldați, în centrul unei lungi serii de clădiri, care se rotunjeau la picioarele unui deal pe care se zăreau nişte ruine monumentale.

Lupin fu închis într-o încăpere vastă, mobilată sumar. Şezând în fața unui birou, vizitatorul său de alaltăieri citea ziare şi rapoarte pe care le adnota cu creionul roşu.

— Lasă-ne, spuse el ofițerului. Şi apropiindu-se de Lupin:

— Hârtiile.

Tonul său nu mai era acelaşi. Avea acum tonul imperios al stăpânului care e la el acasă şi care se adresează unui

inferior - şi încă ce inferior… un escroc, un aventurier de cea mai joasă speță - în fața căruia fusese silit să se umilească.

— Hârtiile! repetă el.

Lupin nu-şi pierdu cumpătul. Zise calm:

— Hârtiile sunt în castelul Veldenz.

— Suntem în clădirile anexe ale castelului.

— Hârtiile sunt în aceste ruine.

— Să mergem. Condu-mă.

Lupin nu se mişcă.

— Ei bine?

— Ei bine, Sire, nu este chiar atât de simplu cum vă închipuiți. E nevoie de un timp oarecare pentru a pune în mişcare elementele necesara pentru a deschide ascunzătoarea.

— De câte ore ai nevoie?

— De douăzeci şi patru.

Un gest de mânie, imediat reținut.

— Nu aşa a fost vorba între noi.

— N-am precizat nimic, Sire… după cum na fost vorba nici de micul voiaj pe care Maiestatea Voastră m-a făcut să-l întreprind între şase santinele. Sunt dator să vă predau hârtiile - atât şi nimic mai mult.

— Iar eu m-am obligat să nu-ți redau libertatea decât în schimbul acestor hârtii.

— E o chestiune de încredere, Sire. Vă asigur că m-aş fi considerat tot atât de obligat să vă înmânez acele hârtii chiar dacă aş fi fost liber şi asta chiar în momentul ieşirii din închisoare. Majestatea Voastră poate fi sigură că n-aş fi plecat cu ele sub braț. Singura diferență este că dacă lucrurile s-ar fi petrecut astfel, hârtiile ar fi fost acum în mâinile dumneavoastră, Sire, căci am pierdut o zi pe drum. Şi o zi în afacerea asta… E o zi în plus… Vedeți însă… pentru asta trebuia să aveți încredere.

Împăratul îl privea cu oarecare uimire pe declasatul, banditul care părea mirat de faptul că nu se pusese bază pe cuvântul lui.

Fără a răspunde, împăratul sună.

— Ofițerul de serviciu! Ordonă el. Contele de Waldemar apăru, foarte palid.

— Ah! Tu eşti, Waldemar? Te-ai înzdrăvenit?

— La ordinele Voastre, Sire.

— Ia cu tine cinci oameni… aceiaşi cinci, dacă eşti sigur de ei. Nu îl părăsiți pe… acest domn până mâine dimineață. Se uită la ceas.

— Până mâine dimineață, la orele zece. Nu, îi dau timp până la prânz. Vei merge cu el unde va vrea să meargă şi vei face tot ce-ți va spune să faci. Într-un cuvânt: eşti la dispoziția lui. La amiază voi veni să te văd. Dacă la ultima bătaie a ceasului nu-mi va fi înmânat pachetul de scrisori, îl vei sui din nou în automobilul tău şi fără a pierde vreo clipă, îl vei duce direct la închisoarea Santé.

— Şi dacă încearcă să evadeze?

— Treaba ta.

Şi împăratul ieşi.

Lupin luă un trabuc şi se aşeză într-un fotoliu.

— Pe bune! Prefer acest mod de a acționa. Este sincer şi categoric.

Contele îşi aduse oamenii. Îi spuse lui Lupin:

— Să mergem!

Lupin îşi aprinse trabucul şi nu se clinti.

— Legați-i mâinile! spuse contele.

Şi atunci când ordinul a fost executat, el repetă:

— … Haide!

— Nu.

— Cum nu?

— Mă gândesc.

— La ce?

— La locul unde a fost ascunsă cutia aceasta.

Contele tresări:

— Cum? Nu ştii unde este ascunzătoarea?

— Să mă bată dumnezeu dacă ştiu, rânji Lupin. Asta e cea mai nostimă parte din întreaga aventură: n-am nici cea mai

mică idee unde se află faimoasa ascunzătoare şi nici care sunt mijloacele pentru descoperirea ei. Ei ce spui de asta, scumpul meu Waldemar? Aşa-i că are haz?... Să mă bată Dumnezeu dacă ştiu unde e.

Scrisorile Împăratului

1

Ruinele din Veldenz, binecunoscute de toți cei care vizitează malurile Rinului şi ale Mozelei, cuprind urmele vechiului castel feudal, construit în 1277 de arhiepiscopul de Fistingen şi - în jurul unui enorm foişor, jefuit de trupele din Turenne - zidurile intacte ale unui vast palat din timpul Renaşterii, în care locuiau de mai mult de trei secole marii duci de Deux-Ponts.

Palatul acesta fusese vandalizat la revoltele din timpul lui Hermann al Doilea. Ferestrele, goale, se deschid ca două sute de găuri căscate pe cele patru fațade. Toata lemnăria, tapetele şi majoritatea mobilelor au fost arse. În castel calci pe scândurile carbonizate ale parchetului şi din loc în loc, prin tavanul dărâmat, se vede cerul.

În decurs de două ore, Lupin - urmat de escorta sa - trecuse peste tot.

— Sunt foarte mulțumit de dumneata, dragă conte. Am impresia că n-am întâlnit încă niciodată o călăuză mai documentată - şi lucru rar - mai tăcută decât dumneata. Acum, dacă nu te deranjează, să luăm masa.

În fond, Lupin nu ştia mai mult decât în primul moment şi era din ce în ce mai încurcat. Ca să scape de închisoare şi ca să-l uimească pe vizitatorul său, minți se, prefăcându-se că ştie tot. Iar acum era în situația de a căuta de unde să înceapă să caute.

„Merge rău”, îşi spunea el mereu, „merge cum nu se poate mai rău”.

De altminteri, n-avea nici luciditatea sa obişnuită, îl obseda ideea că necunoscutul, asasinul, monstrul este pe urmele lui. Cum se făcea că misteriosul personaj era din nou pe urmele lui? Cum de aflase de evadarea sa şi cum de-i

urmărise cu automobilul prin Luxemburg şi Germania? Era vorba de o simplă intuiție miraculoasă?

Sau rezultatul unor informații precise? Dar atunci cu ce preț, cu ce promisiuni sau cu ce amenințări le putuse obține?

Toate aceste întrebări bântuiau creierul lui Lupin.

Pe la orele patru, totuşi, după o nouă plimbare printre ruine, în cursul căreia examinase în mod cu totul inutil pietrele, măsurase grosimea zidurilor, scrutase forma şi aparența lucrurilor, îl întrebă pe conte:

— N-a mai rămas niciun singur servitor al ultimului duce care a locuit în castelul acesta?

— Toți servitorii din vremea aceea s-au împrăştiat. Unul singur a continuat să locuiască în apropiere.

— Şi el?…

— A murit acum doi ani.

— Fără a lăsa vreun urmaş?

— A avut un fiu care s-a însurat şi care a fost alungat, împreună cu soția sa, din cauza purtărilor lor scandaloase. Ei au lăsat-o pe cea mai mică dintre fetele lor, o fetiță pe nume Isilda.

— Unde stă?

— Aici, la capătul acareturilor. Bătrânul ei bunic servea de călăuză vizitatorilor, pe vremea când castelul mai putea fi încă vizitat. Micuța Isilda a trăit de atunci în aceste ruine, unde e tolerată din milă: e o biată ființă inocentă, care de abia îngaimă o vorbă şi care nici nu ştie ce spune.

— Din totdeauna?

— Se pare că nu. Abia pe la vârsta de zece ani mintea i s-a întunecat încetul cu încetul.

— După o suferință sau o spaimă?

— Nu, fără niciun motiv, din câte mi s-a spus. Tatăl ei era alcoolic, iar mama s-a omorât într-un acces de nebunie.

Lupin medita puțin şi zise apoi:

— Aş vrea s-o văd.

Contele avu un surâs foarte straniu.

— Poți s-o vezi, bine-nțeles.

Fetița se afla din întâmplare într-una din încăperile care-i fusese cedată.

Lupin fu surprins văzând o fetița micuță, mult prea slabă, prea palidă, dar aproape drăguță, datorită părului ei blond şi a figurii ei delicate. Ochii, de un verde spălăcit, aveau o expresie vagă, visătoare - ochi de oarbă.

Lupin îi puse câteva întrebări, la care răspunse cu fraze incoerente, ca şi cum n-ar înțelege nici sensul cuvintelor ce i se adresau, nici al cuvintelor pe care le rostea.

Lupin insistă, luându-i mâna cu blândețe şi întrebând-o cu glas afectuos despre epoca pe când mai era în toate mințile, despre bunicul, ei, despre amintirile păstrate din copilăria petrecută în libertate printre ruinele maiestuoase ale castelului.

Fetița tăcea, cu ochii ficşi, impasibilă, fără ca emoția să îi poată trezi inteligența adormită.

Lupin ceru creion şi hârtie. Cu creionul scrise pe foaia albă „813”. Contele continuă să zâmbească.

— Ce te face să râzi? întrebă Lupin.

— Nimic… Nimic… Mă interesează… Mă interesează în cel mai înalt grad.

Fetița se uită la foaia de hârtie pe care Lupin i-o pusese înainte şi întoarse capul cu un aer distrat.

— Nu se prinde, zise contele, ironic.

Lupin scrise literele „Apoon”.

Aceeaşi lipsă de atenție din partea Isildei.

Lupin nu renunță însă la încercarea aceasta şi scrise de mai multe ori aceleaşi litere, lăsând însă de fiecare dată între ele alte intervale. De fiecare dată trăgea cu ochiul la chipul fetiței.

Ea nu se mişca, cu ochii ațintiți asupra hârtiei, plină de o indiferență pe care nimic nu părea s-o tulbure, însă deodată puse mâna pe creion, smulse ultima foaie din mâinile lui Lupin şi, ca şi cum s-ar fi aflat sub vraja unei inspirații subite, scrise doi L în mijlocul intervalelor lăsate de Lupin. Acesta tresări. Se formase un cuvânt: Apollon.

După asta, însă, fetița nu lăsă din mâna creionul şi hârtia, ci cu degetele crispate şi trăsăturile concentrate se străduia să supună mâna ei ordinelor şovăitoare ale sărmanului creier. Lupin aştepta înfrigurat.

Şi deodată, cu repeziciune, ca halucinată, ea însemnă un cuvânt - „Diana”.

— Încă un cuvânt!... Încă un cuvânt, strigă el cu violență.

Fetița îşi apăsă degetele de creion, rupse vârful, scrise cu ce mai rămăsese un J şi dădu drumul creionului, la capătul puterilor.

— Încă un cuvânt! Îți poruncesc! strigă Lupin, apucând-o de braț.

Dar văzu în ochii ei, care deveniseră din nou impasibili, că scânteia fugara de sensibilitate nu mai putea să lumineze.

— Să mergem, zise Lupin.

Deja se ridicase să plece când fetița se puse în calea lui. El se opri.

— Ce doreşti?

Ea întinse palma deschisă.

— Ce? Bani? Aşa e obiceiul pe aici? Spuse Lupin adresându-se contelui.

— Nu, răspunse contele, şi nu am nici-o explicație pentru comportamentul ei...

Isilda scoase două monezi de aur, din buzunar, pe care le ținea în palmă.

Lupin le examină.

Erau monezi franțuzeşti, noi, emise de curând.

— De unde le ai? întrebă Lupin agitat... Monezi franțuzeşti! Cine ți le-a dat? Şi când? Astăzi? Hai spune-mi!... Răspunde!

Ridică din umeri.

— Ce imbecil sunt! Cum mi-ar putea răspunde! Dragul meu conte, îmi împrumutați patruzeci de mărci... Mulțumesc... Ține Isilda, banii ăştia sunt pentru tine...

Ea luă monedele, le făcu să zornăie împreună cu celelalte în palmă, apoi, întinzând brațele, arătă ruinele palatului în

stilul Renaşterii cu un gest care părea să desemneaze în mod deosebit aripa stângă şi vârful acelei aripi.

Era o mişcare maşinală? Sau trebuia considerată ca o mulțumire pentru cele două monede de aur?

Lupin se uită la conte. Acela continuă să zâmbească.

„Ce tot zâmbeşte boul ăsta?" se întrebă Lupin. „S-ar zice că îşi bate joc de mine".

Pentru orice eventualitate, se îndreptă spre palat, urmat de escorta sa.

Parterul se compunea din imense săli de recepție, care comunicau unele cu altele şi în care se adunaseră puținele mobile scăpate din incendii.

La etajul întâi, spre miază-noapte, se afla o galerie lungă în care duceau douăsprezece săli, toate la fel.

Aceeaşi galerie se repeta la etajul al doilea, dar aici, douăzeci şi patru de camere, tot aşa de asemănătoare unele cu altele. Toate goale, murdare, lamentabile.

O oră întreagă Lupin umblă, alergă, goni neobosit, cu ochii pe amănunte.

La căderea serii, se opri într-una din cele douăsprezece săli de la etajul întâi pe care o alesese datorită unor detalii văzute doar de el. Rămase surprins să-l găsească pe Împărat fumând, aşezat într-un fotoliu pe care îl adusese aici.

Fără să fie deranjat de prezența Împăratului, Lupin începu să cerceteze încăperea conform unei proceduri proprii, împărțind zona în sectoare pe care le examina succesiv. După douăzeci de minute spuse:

— Sunt nevoit Sire să vă rog să vă schimbați locul. Stați lângă un şemineu…

Împăratul clătină din cap

— Chiar este necesar să mă mut?

— Da Sire, acest şemineu…

— Acest şemineu este ca toate celelalte şi această sală nu diferă de celelalte din preajmă.

Lupin se uită la Împărat fără a înțelege. Acesta se ridică şi spuse râzând:

— Cred domnule Lupin că vă bateți joc de mine.

— De ce sire?

— Ohh! Nu e mare lucru! Ți s-a redat libertatea cu condiția să-mi înmânezi hârtiile care mă interesează iar dumneata n-ai nici cea mai mică idee de locul în care află. Prin urmare am fost păcălit - cum se zice în franceză? Roulé?

— Credeți, Sire?

— O, Doamne! Ceea ce ştii, nu mai cauți şi iată au trecut zece ore de când cauți. Nu credeți că se impune întoarcerea dumneavoastră imediată la închisoare?

Lupin păru uluit.

— Nu Maiestatea Voastră mi-a fixat ca ultimă limită mâine la amiază?

— De ce aş mai aştepta până atunci?

— De ce? Păi ca să-mi permiteți să-mi desăvârşesc opera.

— Opera dumitale? Dar opera dumitale nici n-a început încă, domnule Lupin.

— În privința asta, Majestatea Voastră se înşeală.

— Dovedeşte-mi-o... şi voi aştepta până la amiază. Lupin meditä câteva momente şi apoi pronunță grav:

— Dacă Majestatea Voastră are nevoie de dovezi spre a avea încredere în mine, iată: cele douăsprezece săli care dau în galeria aceasta poartă fiecare un nume deosebit, a cărui inițială e înscrisă pe uşa fiecăreia. Una dintre inscripții, mai puțin mistuită de flăcări decât celelalte, m-a frapat în timp ce străbăteam galeria. Am examinait celelalte uşi şi am descoperit - abia perceptibile - alte inițiale, săpate toate în galerie, mai sus de frontoane.

Or, una din inițiale era un D, prima literă din cuvântul Diana. Altul era un A, prima literă din cuvântul Apollon. Aceste două cuvinte sunt nume de divinități mitologice. Celelalte inițiale or fi având aceeaşi semnificație? M-am întrebat. Şi am descoperit un J, inițiala lui Jupiter, un V, inițiala lui Venus, un M, inițiala lui Mercur, un S, inițiala lui Saturn etc. Această parte a problemei era rezolvată... Fiecare din cele douăsprezece săli poartă numele unei divinități a

Olimpului, iar combinația Apoon, completată de Isilda, desemnează sala lui Apollon.

Prin urmare, aici, în sala în care ne aflăm, se află ascunse scrisorile. S-ar putea să-mi fie de ajuns câteva minute ca să le descopăr ascunzătoarea.

— Câteva minute sau câțiva ani!

Părea că se amuză teribil, iar contele era şi el însufleţit de o mare veselie. Lupin întrebă:

— Aveți amabilitatea, Majestate, să-mi explicați...?

— Domnule Lupin, pasionanta anchetă pe care ai făcut-o pe ziua de azi şi ale cărei strălucite rezultate ni le-ai prezentat am făcut-o eu mai de demult. Da, acum două saptamâni, în tovărăşia amicului dumitale Herlork Sholmès. Amândoi am interogat-o pe micuța Isilda; amândoi am întrebuințat fața de ea aceeaşi metodă ca şi dumneata şi tot amândoi am descoperit inițialele din galerie şi am venit aici, în sala Apollon.

Lupin era livid. Bolborosi:

— A! Sholmès... A ajuns... Până aici?...

— Da, după patru zile de cercetări. E adevărat că ele nu ne-au dus la niciun rezultat, căci n-am putut descoperi nimic, în tot cazul, ştiu că scrisorile nu se află aici.

Tremurând de mânie, atins în cele mai delicate adâncuri ale orgoliului său, Lupin se zbătea sub biciul ironiei împăratului ca şi cum ar fi primit tot atâtea lovituri de cravaşă. Niciodată nu fusese umilit în aşa hal. În furia sa şi-ar fi dorit să-l sugrume pe Waldemar al cărui râs îl exaspera.

Abținându-se, continuă:

— Lui Sholmès i-au trebuit patru zile; mie mi-au ajuns câteva ceasuri şi mi-ar fi ajuns şi mai puține, dacă n-aş fi fost împiedicat în cercetările mele.

— Dar de către cine? De către fidelul meu conte? Sper că n-a îndrăznit...

— Nu, Sire, ci de către cel mai teribil şi mai puternic dintre duşmanii mei, de către diavolul acela infernal care l-a ucis pe complicele său, Altenheim.

— Este aici? Crezi? Exclamă împăratul într- o agitație care demonstra că niciun detaliu al acestei dramatice istorii nu-i era străin.

— Omul ăsta se află oriunde mă găsesc şi eu. Mă amenință cu ura lui constantă. El m-a ghicit sub deghizarea de Lenormand, şef al Siguranței. El a obținut aruncarea mea în închisoare şi tot el m-a urmărit în ziua când am ieşit. Ieri, crezând că mă va putea nimeri în automobil, l-a rănit pe contele de Waldemar.

— Dar cine-ți garantează, ce-ți spune că se află la Veldenz?

— Isilda a primit două monezi de aur, monezi franțuzeşti.

— Şi ce ar putea căuta aici? În ce scop să fi venit?

— Nu ştiu, Sire, dar omul ăsta este însuşi spiritul răului. Băgați de seamă, Majestatate, e capabil de orice.

— Imposibil. Am două sute de oameni în ruinele astea. N-avea pe unde să intre. L-ar fi văzut cineva.

— Cineva l-a văzut cu siguranță.

— Cine?

— Isilda.

— Cred că ar trebui întrebată! Waldemar, condu-l pe prizonier la fetiță.

Lupin arătă că are mâinile legate.

— Bătălia va fi crâncenă. Pot să mă lupt în asemenea condiții?

Împăratul îi spuse contelui:

— Dezleagă-l… Şi ține-mă la curent…

Astfel, printr-un efort brusc, cu îndrăzneală, fără nici-o dovadă, cu viziunea criminalului, Arsène a câştigat timp şi a reluat cercetarea.

„Încă şaisprezece ore, îşi spuse. Este mai mult decât am nevoie.”

El ajunse la salonul ocupat de Isilda la capătul vechilor clădiri comune care serveau drept cazarmă pentru cele două sute de paznici ai ruinelor şi a cărui parte din stânga a fost rezervată pentru ofițeri.

Isilda nu era acolo.

Contele trimise doi dintre oamenii lui să o caute. S-au întors. Nimeni nu văzuse fata.

Cu toate acestea, ea nu a putut părăsi incinta ruinelor. Pentru că palatul era păzit de jumătate din trupe şi nimeni nu putea intra sau ieşi.

Însă soția unui locotenent, care stătea în casa din apropiere, le-a spus că a stat la fereastra ei şi că fata nu a ieşit.

— Dacă ea nu a plecat, a declarat Waldemar, ea ar trebui să fie acolo, şi nu este acolo.

Lupin observă:

— Există un etaj deasupra?

— Da, însă nu e nici-o scară care să ducă la camera de la etaj.

— Ba da, este o scară.

Şi Lupin arătă o mică uşă deschisă care dădea într-o încăpere întunecoasă. În beznă se zăreau primele trepte ale unei scări abrupte.

— Vă rog, domnule conte, zise Lupin lui Waldomar, care voia să urce, vă rog să-mi lăsați mie onoarea asta.

— De ce?

— E primejdios.

Şi dădu fuga pentru ca în clipa următoare să ajungă într-un fel de pod îngust şi scund.

De pe buze i se desprinse un strigat:

— Ohh!

— Ce s-a întâmplat? întrebă contele făcându-şi apariția.

— Aici, pe jos… Isilda.

Lupin îngenunchie, dar în clipa următoare primei examinări îşi dădu seama că fata era amețită şi că nu avea nici-o urma de rană, decât câteva vânătăi la mâini şi la încheieturi.

În gură avea ca căluş o batistă.

— Deci, spuse el, asasinul a fost aici, cu ea. Când am sosit i-a dat un pumn, i-a pus căluşul pentru a nu-i auzi gemetele.

— Dar pe unde a şters-o?

— Pe aici… priviți… este un culoar care comunică cu toată mansarda de la etajul întâi.

— Iar de aici?

— De aici a coborât pe una din scările exterioare.

— Dar ar fi trebuit ca cineva să-l vadă!

— Cine poate şti?… Omul poate e invizibil. Oricum nu contează! Trimiteți câțiva oameni să cerceteze. Să fie scotocite toate mansardele şi toate încăperile de la parter.

Şovăi o clipă. Nu trebuia oare să se duca şi în urmărirea asasinului? Dar un zgomot îl făcu să se întoarcă spre fetiță. Ea se ridicase şi din palmele ei se rostogoliră câteva monezi de aur. Lupin le examină. Toate erau franțuzeşti.

— Vezi? Zise el. Nu m-am înşelat. Dar de ce atât de mult aur? Ca răsplata pentru ce?

Deodată zări pe jos o carte şi se aplecă s-o ridice. Însă cu o mişcare mai rapidă, fetița se aruncă asupra ei, puse mâna pe carte şi o strânse la piept cu o energie sălbatică, ca şi cum ar fi fost gata s-o apere împotriva oricărui atac.

— Am înțeles! zise Lupin. Monedele i-au fost oferite în schimbul volumului, dar ea refuză să-l dea. De aici zgârieturile de la mâini. Ar fi interesant de ştiut de ce asasinul voia să aibă cartea. O fi citit-o în mâinile ei?

Îi spuse lui Waldemar:

— Dragă domnule conte, dă te rog ordin…

Waldemar făcu un semn. Trei din oamenii săi se aruncară asupra fetei şi după o luptă îndârjită, în care nenorocita se zbătea şi se răsucea mânioasă, scoțând strigăte, i se smulse volumul din brațe.

— Uşurel fetiță, zise Lupin. Stai liniştită… Toate astea sunt pentru cauza bună… Trebuie supravegheată. În timpul acesta voi examina obiectul disputei.

Cartea era un volum de Montesquieu care se intitula *Voiaj la templul Gnide.* Legătura părea să fie veche de cel puțin un secol. În momentul când îl deschise, Lupin exclamă:

— Ciudat, foarte ciudat! Pe dosul fiecărei pagini a fost lipită o foaie de pergament şi pe aceste foi se văd rânduri scrise, foarte dese şi foarte fine.

Şi începu să citească de la început.

„Jurnalul cavalerului Gilles de Malrèche, servitor francez al Alteței Regale, prințul de Deux- Ponts-Veldenz, început în anul de grație 1794".

— Cum, scrie asta acolo? întrebă contele.

— Ce vă miră?

— Bunicul Isildei, bătrânul care a murit acum doi ani, avea numele de Malreich, adică acelaşi nume, germanizat.

— Se potriveşte de minune. Bunicul Isildei a fost probabil fiul sau nepotul servitorului francez care şi-a scris jurnalul pe volumul ăsta din opera lui Montesquieu. Şi apoi jurnalul a trecut în mâinile Isildei.

Răsfoi la întâmplare:

„15 septembrie 1790. - Alteța Sa a fost la vânătoare.
20 septembrie 1796. - Alteța Sa a ieşit călare pe Cupidon".

— Drace, murmură Lupin, pâna aici nu prea e palpitant.

Trecu mai departe:

„12 martie 1803. - I-am trimis lui Hermann zece galbeni. E bucătar la Londra".

Lupin începu să râdă:

— Oho! Hermann e detronat. Respectul începe să dispară.

— Marele duce domnitor, observă Waldemar, a fost într-adevăr alungat de trupele franceze din țara sa.

Lupin continuă:

„1809. - Astăzi marți, Napoleon a dormit la Veldenz. Eu însumi am făcut patul Majestății Sale, iar a doua zi i-am vărsat olița".

— A! zise Lupin. Napoleon s-a oprit la Veldenz?

— Da, da, când se întorcea la armata sa, în timpul campaniei din Austria, care avea să se încheie cu bătălia de la Wagram. E o onoare, de care familia ducală a fost foarte mândră.

Lupin urmă:

„28 *octombrie. - Alteța Sa regală a revenit în ducat.*"

„29 *octombrie. - Astă-noapte am condus-o pe Alteța Sa până la ascunzătoare şi am fost fericit să-i arăt că nimeni nu i-a ghicit până acum existența. De altfel, cum putea cineva să ghicească că o ascunzătoare se poate afla într-un...*"

O bruscă oprire... Un strigăt de pe buzele lui Lupin... Isilda scăpase din mâinile oamenilor care o păzeau, se aruncase asupra lui şi o luase la goană cu cartea în mână.

— A! Ticăloasa! Fugiți după ea!... Ocoliți şi prindeți-o jos. Eu o voi goni pe culoar.

Dar fetița încuiase uşa după ea şi trăsese zăvorul. Lupin trebui să coboare şi să iasă din casă şi s-o ia de-a lungul dependințelor, căutând, împreună cu ceilalți, o scara care să-i ducă la etajul întâi.

Numai a patra casă avea uşa deschisă şi putură urca. Culoarul însă era gol. Şi Lupin trebui să bată la uşi, să forțeze broaştele şi să se introducă în camere nelocuite, în vreme ce Waldemar tot atât de pasionat de această urmărire, găurea perdelele şi tapetele cu vârful săbiei.

Deodată se auziră, de la parter, din aripa dreaptă, strigăte. Se repeziră într-acolo. La capătul culoarului, una dintre soțiile ofițerilor le făcea semne şi le spuse că fetița se află la ea.

— De unde ştiți? întrebă Lupin.

— Am vrut să intru în camera mea, dar uşa era încuiată şi am auzit zgomote.

Într-adevăr, Lupin nu putu deschide.

— Fereastra! Exclamă el. Trebuie să fie şi o fereastră. Fu condus afară şi în clipa următoare, luând sabia contelui, sparse geamurile. Apoi, susținut de doi oameni, se căță pe zid, îşi trecu brațul prin geamul spart, întoarse mânerul şi se aruncă în odaie.

Pitită în fața căminului, Isilda îi apăru iluminata de flăcări.

— O! Mizerabila! Proferă Lupin. A aruncat cartea în foc. O dădu cu brutalitate la o parte, voi să smulgă cartea din foc dar îşi arse mâinile. Apoi cu ajutorul cleştelui o scoase din cămin şi o acoperi cu cuvertura de pe masă pentru a stinge flăcările. Dar era prea târziu. Filele vechiului manuscris, consumate de flăcări, se prefăcuseră în scrum.

2

Lupin se uită lung la fetiță. Contele grăi:

— S-ar zice că ştie ce face.

— Nu, nu, nu ştie. Probabil însă că bunicul ei i-a încredințat cartea ca pe-o comoară, o comoară pe care nimeni nu avea voie s-o contemple. În instinctul ei îndobitocit, fetița a preferat s-o arunce în flăcări, decât s-o lase din mână.

— Cu alte cuvinte?

— Cu alte cuvinte, ce?

— Cum vei descoperi ascunzătoarea?

— A! A! Dragă conte, va să zică ți-ai închipuit, măcar un singur moment, că voi reuşi?! Deci Lupin nu ți se mai pare acum un simplu şarlatan? Fii liniştit, Waldemar, Lupin are mai multe coarde la arcul său. Voi reuşi.

— Înainte de ora 12 mâine?

— Înainte de ora 12, astă seară. Dar mor de foame. Şi dacă ai avea bunătatea…

Fu condus într-o sală din dependințe, transformată în popota subofițerilor şi luă o masă substanțială, în vreme ce contele se duse să raporteze împăratului cele întâmplate.

După douăzeci de minute, Waldemar se întoarse. Şi cei doi se instalară unul în fața celuilalt, tăcuți, gânditori:

— Waldemar, un trabuc bun ar fi foarte binevenit... Mulțumesc. Țigarea asta de foi sfârâie aşa cum îi stă bine unei havane care se respectă.

După un minut sau două spuse:

— Poți fuma şi dumneata, conte. Nu mă deranjează. Trecu o oră. Waldemar moțăia şi din când în când, ca să-şi alunge somnul, înghițea un păhăruț de coniac. Soldații veneau şi plecau, făcându-şi serviciul.

— O cafea! Ceru Lupin.

— Dar proastă mai e... dacă tot aşa bea şi Cezarul!... Încă o ceaşcă Waldemar, noaptea va fi probabil lungă. Oh, ce cafea proastă!

Aprinse încă o țigare de foi şi nu mai scoase o vorba.

Minutele treceau. Lupin continuă să stea nemişcat şi să nu vorbească. Deodată, Waldemar se ridică în picioare şi-i zise lui Lupin indignat:

— Ei, domnul! În picioare!

În momentul acela, Lupin fluieră. Continuă să fluiere.

— Drepți! N-auzi?

Lupin se întoarse. Majestatea Sa intrase în odaie. Se ridică.

— În ce stadiu a ajuns cercetarea? întrebă împăratul.

— Cred, Sire, că-mi va fi posibil s-o satisfac pe Majestatea Voastră peste câteva minute.

— Ce face? Cunoşti... ascunzătoarea?

— Mai mult sau mai puțin, Sire... Numai câteva detalii îmi mai scapă, dar la fața locului se va înlănțui totul - n-am nici-o îndoială.

— Noi trebuie să rămânem aici?

— Nu, Sire, v-aş ruga să mă însoțiți până la palatul din timpul Renaşterii. Dar avem tot timpul şi dacă Majestatea Voastră îmi îngăduie, aş vrea să meditez chiar acum la două sau trei lucruri.

Şi fără a aştepta răspunsul, se aşează, spre marea indignare a lui Waldemar.

După câteva momente, împăratul care se depărtase şi vorbise cu contele, se apropie din nou:

— Domnul Lupin este gata de astă dată?

Lupin nu răspunse. O nouă întrebare… Lupin îşi lasă capul în piept.

— Dar bine, doarme… Pe onoarea mea, s-ar zice că doarme!

Furios, Waldemar îl scutură violent de umăr. Lupin se prăbuşi de pe scaun, căzu pe parchet, avu două sau trei convulsii şi nu se mai mişcă.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă împăratul… Sper că nu e mort?

Luă o lampă şi se aplecă asupra lui:

— Dar ce palid este! Figură de ceară! Uită- te Waldemar… Ascultă-i inima… Bate nu-i aşa?

— Da, Sire, zise contele după o pauză, inima îi bate foarte regulat.

— Atunci ce e? Nu mai înțeleg nimic… Ce sa întâmplat?

— Să mă duc să chem un medic?

— Du-te! Fuga!

Medicul îl găsi pe Lupin în aceeaşi stare, nemişcat şi liniştit. Puse să fie întins pe un pat, îl examină vreme îndelungată şi se informă ce mâncase bolnavul.

— Te temi să nu fi fost otrăvit, doctore?

— Nu, Sire, nu e nici-o urmă de otrăvire. Dar bănuiesc… Ce e cu tava şi ceaşca asta?

— Cafea, zise contele.

— Pentru dumneata?

— Nu, pentru el. Eu n-am băut.

Doctorul îşi turnă câțiva stropi de cafea şi zise:

— Nu m-am înşelat: bolnavul a fost adormit cu ajutorul unui narcotic.

— Dar de către cine? întrebă împăratul surescitat… Pentru Dumnezeu, Waldemar, ce naiba se întâmplă aici?

— Sire…

— M-am săturat!… Încep să cred într- adevăr că omul ăsta are dreptate şi că se află cineva în castel. Monedele de aur, narcoticul…

— Dacă ar fi pătruns cineva în grădina castelului, am fi ştiut-o... Sunt trei ceasuri de când se cercetează peste tot.

— Cu toate astea, nu eu am pregătit cafeaua, te asigur... Şi dacă nu ai pregătit-o tu...

— O, Sire!

— Ei bine, caută, percheziționează... Ai două sute de oameni la dispoziția ta... Şi dependințele nu sunt atât de mari! Căci în definitiv asasinul circulă pe aici, în jurul clădirilor, pe la bucătărie sau mai ştiu eu pe unde! Du-te! Fă ceva!

Toată noaptea, namila de Waldemar se mişcă conştiincios, pentru că aşa poruncise stăpânul său, dar o făcu fără prea multă convingere. După părerea sa era cu neputință ca un străin să se ascundă printre nişte ruine atât de bine păzite. Şi de fapt evenimentele îi dădură dreptate: investigațiile fură inutile. Nu găsiră misterioasa mână care preparase anestezicul.

Lupin petrecu noaptea în pat, nemişcat. Dimineața, doctorul, care nu-l părăsise niciun moment, răspunse unui trimis al împăratului că bolnavul continuă să doarmă.

Totuşi, la orele 9, el făcu un prim gest, un fel de efort de a se dezmetici. După câteva minute îngăimă:

— Cât e ceasul?

— Nouă şi treizeci şi cinci.

Lupin făcu un nou efort. Se simțea că - amorțit cum era - dorea cu toate fibrele ființei sale, să-şi revină în simțiri.

O pendulă bătu de zece ori.

Lupin tresări şi zise:

— Vă rog să mă duceți... Vă rog să mă duceți la palat.

Cu aprobarea medicului, Waldemar îşi chemă oamenii şi-l înştiința pe împărat. Lupin fu întins pe o brancardă şi convoiul porni spre palat.

— La etajul întâi, murmură el.

Fu urcat la etajul întâi.

— La capătul culoarului, zise el. Ultima cameră din stânga.

Fu dus în ultima cameră, a douăsprezecea.

I se dădu un scaun pe care se aşeză, istovit.

Împăratul sosi şi Lupin nu se mişcă. Avea un aer inconştient şi o privire fără expresie. Apoi, după câteva minute, păru că se trezeşte, privi de jur împrejurul său pereții, tavanul, oamenii şi zise:

— Un narcotic, nu?

— Da, răspunse doctorul.

— A fost găsit… omul?

— Nu.

Lupin păru că rămâne pe gânduri şi de mai multe ori dădu din cap, cu un aer preocupat, dar cei dimprejur văzură imediat că doarme.

Împăratul se apropie de Waldemar:

— Dă ordin să se pregătească automobilul tău.

— Ah!… Dar Sire…

— Lasă! Încep să cred că-şi bate joc de noi. Toate astea nu sunt decât o comedie spre a câştiga timp.

— Se prea poate… Într-adevăr, aprobă Waldemar.

— Evident! Se foloseşte de anumite coincidențe ciudate, dar nu spune nimic, iar şmecheria cu monezile de aur, anestezicul, astea sunt alte invenții. Dacă avem vreun avantaj în acest joc, el ne va scăpa printre degete. Automobilul Waldemar.

Contele dădu ordinele necesare şi se întoarse. Lupin nu se deşteptase încă. Împăratul care inspecta sala, îi spuse lui Waldemar:

— Asta este sala Minervei, nu?

— Da, Sire.

— Dar atunci ce caută acest N în două locuri?

Erau într-adevăr doi N, unul deasupra şemineului, celălalt deasupra unei vechi pendule, zidită în perete, stricată, astfel că i se vedea mecanismul complicat şi greutățile inerte la capătul lanțurilor.

— Aceşti doi N, zise Waldemar.

Împăratul nu aşteptă răspunsul. Lupin se mişcase din nou, deschise ochii şi articula silabe nelămurite. Se ridică, străbătu sala şi căzu din nou, extenuat.

Din clipa aceea, între creierul său, nervii săi, voința sa şi toropeala groaznică, care-l paraliza, începu să se dea o luptă îndârjită. O luptă de muribund contra morții, a vieții împotriva neantului. Spectacolul pe care-l oferea, era infinit de dureros.

— Suferă, murmură Waldemar.

— Sau în tot cazul se preface că suferă, spuse împăratul. Şi se preface de minune. Ce actor!

Lupin îngăimă:

— O injecție, doctore, o injecție de cofeina, imediat.

— Îmi permiteți, Sire? întrebă doctorul.

— Sigur… Până la amiază, îndepliniți-i orice dorința. Are promisiunea mea.

— Câte minute mai sunt până la amiază? întrebă Lupin.

— Patruzeci, i se răspunse.

— Patruzeci… Voi reuşi… Voi reuşi cu siguranță… Trebuie.

Îşi luă capul în mâini.

— Ah, dacă aş avea creierul meu adevărat, creierul meu cel bun, care ştie să cugete, ar fi treabă de o secundă! Dar nu a mai rămas din el decât un punct întunecos… Nu pot… Gândurile mă părăsesc… Nu pot să sesizez nimic… E groaznic!

Umerii îi tresăltau. Plângea?

Repeta la nesfârşit:

— 813… 813…

Şi mai grav:

— 813… un 3…, un 1… un 3… da, evident… dar de ce? Atât n-ajunge!

Împăratul murmură:

— Mă impresionează. Nu-mi vine să cred că un om se poate preface în halul ăsta…

Unsprezece jumătate… douăsprezece fără un sfert… Lupin stătea nemişcat, cu pumnii lipiți de tâmple. Împăratul

aştepta, cu ochii fixați pe un cronometru pe cara-l ținea Waldernar în mână:

— Încă zece minute... Încă cinci...

— Waldemar, automobilul e gata? Oamenii tăi sunt pregătiți?

— Da, Sire.

— Cronometrul tău are sonerie?

— Da Sire.

— Până la ultima bătaie a ceasului...

— Cu toate astea...

— La ultima bătaie a ceasului, Waldemar.

Scena avea ceva cu adevărat tragic, avea măreție şi solemnitate, ca atunci când orele sunt în apropierea unui miracol posibil... Şi ai impresia că însăşi vocea destinului îşi va spune cuvântul.

Împăratul nu-şi ascundea neliniştea. Aventurierul ăsta bizar, Arsène Lupin, a cărui viață prodigioasa o cunoştea, hotărârea de a sfârşi cu afacerea asta dubioasă, nimic nu-l putea împiedica pe împărat să aştepte şi să spere, încă două minute... Încă un minut. Apoi începură să numere secundele. Lupin părea că doarme.

— Haide, pregăteşte-te, îi zise împăratul contelui. Contele se apropie de Lupin şi îi puse mâna pe umăr... Soneria argintie a cronometrului vibra... unu... doi... trei... patru... cinci...

— Waldemar, trage greutățile vechii pendule!

Un moment de consternare. Cel care vorbise era Lupin, foarte calm. Waldemar înălță din umeri, indignat că era tutuit.

— Fă ce ți-a spus Waldemar, spuse Împăratul.

— Sigur, ascultă, dragă conte, insistă Lupin care-şi regăsise tonul ironic, secretul este în ceas, nu trebuie decât să-l întorci, alternativ... unu... doi... Ce minunăție... Uite că începe să depene vechile timpuri.

Şi într-adevăr, ceasornicul începu să funcționeze şi cei din sală îi auziră tic-tacul regulat.

— Şi acum acele, zise Lupin. Fixează-le puțin înainte de 12. Nu mai mişca. Lasă-mă pe mine…

Se ridică şi se îndreptă spre cadran, la o distanță de cel mult un pas, cu ochii nemişcați, cu toată ființa încordată.

Cele douăsprezece bătăi răsunară, douăsprezece bătăi grele, profunde.

O lungă tăcere. Nu se produse nimic.

Totuşi, împăratul aştepta, ca şi cum ar fi fost sigur că avea să se întâmple ceva. Iar Waldemar nu se mişca, cu ochii holbați.

Lupin, care se aplecase deasupra cadranului, se îndreptă şi murmură:

— Perfect… Asta este…

Se întoarse la scaunul său şi porunci:

— Waldemar, pune arătătoarele la 12 fără două minute. A, nu, amice, nu înapoi… În direcția mersului acelor de ceasornic… Ei, da, ştiu, o să dureze mai mult, dar ce vrei?

Bătură toate orele şi toate jumătățile de oră, până la 11 şi jumătate.

— Ascultă, Waldemar… Vezi pe cadran un punct în relief care arată ora l? Punctul se mişcă, nu? Pune pe el arătătorul mâinii stângi şi apasă. Bine. Fă acelaşi lucru cu degetul cel gros pe vârful care arată ora 3. Bine… Cu mâna dreaptă apasă punctul de pe ora 8. Bine îți mulțumesc, poți să te aşezi, scumpule.

În clipa următoare, acul mare al ceasului se deplasă. Trecând peste punctul de la ora 12… Şi ceasornicul bătu din nou.

Lupin tăcea, foarte palid. În tăcere, cele douăsprezece bătăi răsunară lugubru.

La a douăsprezecea bătaie, se produse un zgomot ca de resort care se destinde. Ceasornicul se opri brusc. Greutățile rămaseră pe loc.

Şi deodată, motivul de bronz, care domina cadranul şi care reprezenta un cap de berbec, se răsturnă, descoperind o mică adâncitură tăiată în piatră.

În adâncitură se afla o casetă de argint împodobită cu filigran.

— Deci ai avut dreptate… spuse Împăratul.

— Aţi avut dubii Sire? întrebă Lupin.

Luă caseta şi i-o prezentă.

— Rog pe Majestatea Voastră s-o deschidă singură. Scrisorile pe care mi-aţi dat însărcinarea să le caut, se află aici.

Împăratul ridică capacul şi păru foarte mirat…

Caseta era goală.

3

Caseta era goală.

Fu o lovitură de teatru enormă, neprevăzută. După succesul calculelor efectuate de Lupin, după descoperirea atât de ingenioasă a secretului pendulei, Împăratul, căre nu mai avea nici-o îndoială privind reuşita finală, părea consternat.

În faţa lui, Lupin, livid, cu fălcile contractate, cu ochii injectaţi de sânge, scrâşnea de mânie şi de ură neputincioasă. Îşi şterse fruntea acoperită de sudoare, apoi luă în mână caseta, o suci, o învârti, o examina ca şi cum ar fi nădăjduit să găsească un al doilea fund. În sfârsit, pentru mai multă siguranţă, într-un acces de furie, o strivi, printr-o strângere irezistibilă. Asta îl uşură. Respira acum mai în voie.

Împăratul îl întrebă:

— Cine să fi făcut asta?

— Mereu acelaşi. Sire, e cel care a mers pe acelaşi drum cu mine dar care a mers împotriva mea, asasinul domnului Kesselbach.

— Dar când?

— Astă noapte. Ah! Sire, de ce nu m-aţi eliberat când am ieşit din închisoare. Liber, aş fi venit aici fără să pierd nici-o oră! Aş fi ajuns înaintea lui! Aş fi găsit-o pe Isolda înaintea lui!

Aş fi citit jurnalul lui Malreich, bătrânul slujitor francez înaintea lui!

— Crezi deci că datorita jurnalului…

— Bine-nțeles, aveam timp să-l studiez, cum a făcut el. Dar din umbră, nu ştiu de unde, ne-a urmărit toate acțiunile, nu ştiu cum! M-a adormit şi s-a debarasat de mine în noaptea aceasta.

— Dar palatul era păzit.

— Păzit de soldații voştri, Sire. Dar ce contează asta pentru oameni de felul lui? Nu mă îndoiesc dealtfel că Waldemar, în momentul când cerceta dependințele, a luat soldații de la porțile palatului.

— Dar zgomotul orologiului, cele douăsprezece bătăi la miezul nopții s-ar fi auzit!

— Este banal, Sire! Este foarte simplu să amuțeşti zgomotul unui orologiu!

— Toate astea mi se par din cale afară de misterioase.

— Iar mie, mi se par cum nu se poate mai limpezi. Dacă ar fi cu putință să scotocim în toate buzunarele oamenilor dumneavoastră sau dacă am putea cunoaşte toate cheltuielile pe care le vor face în decursul anului care va urma, se vor găsi cu siguranță doi sau trei care în momentul de față posedă câteva bilete de bancă, câteva bancnote franțuzeşti… Bine-nțeles…

— O! Protestă Waldemar.

— Da, da, scumpe conte - totul e o chestiune de preț, iar el nu se uita la preț. Sunt sigur că dacă ar fi dorit, chiar şi dumneavoastră…

Împăratul nu-l asculta, absorbit în gândurile sale. Se plimba de-a curmezişul camerei, apoi făcu semn unuia dintre ofițerii care se aflau pe galerie.

— Maşina mea… Să fie totul gata…

Plecăm…

Se opri, se uită un moment la Lupin, apoi, apropiindu-se de conte:

— Vei pleca şi tu, Waldemar… De-a dreptul la Paris, într-o singură etapă.

Lupin ciuli urechile, îl auzi pe Waldemar răspunzând:

— Mi-ar trebui o duzină de santinele în plus dacă-i vorba să-l iau pe împielițatul ăsta cu mine!…

— Ia câte vrei! Dar grăbeşte-te, căci trebuie să ajungi în noaptea asta.

Lupin înălță din umeri şi murmură:

— Absurd!

Împăratul se întoarse spre el şi Lupin îi spuse:

— Da, Sire, absurd, căci Waldemar e incapabil să mă păzească. Eu oricum voi evada şi atunci…

Izbi cu piciorul, violent în podea:

— Şi atunci, Sire, credeți că-mi voi mai pierde timpul? Dacă dumneavoastră renunțați la luptă, eu unul nu renunț. Eu am început-o, eu o voi sfârşi.

Împăratul obiectă:

— Nici eu nu renunț, însă poliția mea va continua cercetările.

Lupin izbucni în râs:

— Iertați-mă, Majestate, dar e stupid!

Poliția Majestății Voastre. Cu toate polițiile din lume veți obține nimic, adică nimic absolut! Nu Majestate, nu mă întorc la închisoare. Acolo mă distrez. Dar îmi pun gaj libertatea contra acestui om… Aveți grijă.

Împăratul începu să-şi piardă răbdarea:

— Dar bine, nici măcar nu ştii cine e omul.

— Voi şti, Sire. Şi numai eu o pot afla. Şi el ştie că eu sunt singurul care-l poate găsi. Sunt singurul său duşman. Sunt singurul care-l poate ataca. Eu sunt cel căruia îi era destinat glonțul de revolver. Eu sunt cel pe care l-a drogat în această noapte pentru a avea la dispoziție timpul necesar. Duelul este între mine şi el. Lumea nu are ce vedea. Nimeni nu mă poate ajuta. Noi suntem doi şi asta este tot. Până aici şansa a fost de partea lui. Dar în final este inevitabil, îmi voi lua revanşa.

— De ce crezi asta?

— Fiindcă eu sunt mai puternic.

— Şi dacă te va omorâ?

— Nu mă va omorâ, îi voi smulge ghiarele, îl voi reduce la neputinţă şi tot voi pune mâna pe scrisori. Nu există putere pe lume să mă împiedice să pun mâna pe ele.

Era atât de convins de ce spunea, avea o asemenea siguranţă în glas încât dădea lucrurilor pe care le spunea aparenţa unor fapte deja împlinite.

Împăratul nu se putu abţine de la un sentiment confuz, inexplicabil, în care admiraţia şi încrederea în Lupin se amestecau, atâta autoritate era în glasul acestuia. La urma urmelor, pe împărat nu-l opreau decât scrupulele să se folosească de acest aliat. Şi, îngrijorat, merse la fereastră fără să spună nimic.

În cele din urmă zise:

— Şi cine ne garantează că scrisorile au fost furate în noaptea asta?

— Furtul e datat, Sire.

— Ce spui?

— Examinaţi partea dinlăuntru a frontonului care acoperea caseta. Data este scrisă cu cretă albă: miezul nopţii, 24 august.

— Într-adevăr... Într-adevăr... murmură Împăratul uimit. Cum de n-am văzut?

Şi adăugă, lăsând să i se dezvăluie curiozitatea:

— E ca şi cum cei doi N, săpaţi în zid... nu mi-i explic. Aici este doar sala Minerva.

— Aici e încăperea în care a dormit împăratul francezilor, Napoleon, spuse Lupin.

— De unde ştii?

— Întrebaţi-l pe Waldemar, Sire. Pentru mine, atunci când am parcurs jurnalul slujitorului francez, a fost ca un fulger. Am înţeles că Sholmès şi eu am urmat o cale greşită. *Apoon,* cuvântul incomplet pe care l-a rostit marele duce Hermann fiului său pe patul de moarte, nu era o prescurtare de la *Apollon,* ci de la *Napoléon.*

— Ai dreptate… zise împăratul… Aceleaşi litere în ambele cuvinte şi în aceeaşi ordine. Este evident că marele duce a dorit să spună *Napoléon*. Dar cifrele 813?

— Asta mi-a dat cea mai mare bătaie de cap. Am avut tot timpul ideea de a aduna cele trei cifre 8, 1 şi 3 şi numărul 12 astfel obținut, îmi indica sala asta, care este a douăsprezecea din galerie. Însă nu era suficient. Trebuia să mai fie ceva, ceva ce creierul meu drogat nu putea să formuleze. Imaginea orologiului, acest orologiu aflat chiar în sala Napoléon, mi-a produs o revelație. Numărul 12 însemna fără dubii ora 12. Ora 12 ziua, ora 12 noaptea. Nu este, oare, clipa cea mai solemnă, clipa pe care oricine o ştie? Dar mai rămânea ceva: de ce fuseseră alese cifrele astea, 8, 1 şi 3, în locul altora care, adunate, ar fi dat acelaşi total?

De aceea m-am gândit să fac orologiul să sune, prima dată doar de încercare. Şi în timp ce orologiul suna, am văzut că punctele de la prima, a treia şi a opta cifră se mişcă. Aveam deci trei cifre, care aranjate într-o ordine fatidică dădeau numărul 813. Waldemar a apăsat cele trei puncte. Mecanismul s-a declanşat. Maiestate Voastră a văzut rezultatul… Aceasta este, Sire, explicația cuvântului misterios şi a celor trei cifre 813 pe care marele duce le-a scris cu mâna sa pe patul de moarte. Grație lor, marele duce nădăjduia că într-o zi, fiul său va descoperi secretul de la Veldenz şi va deveni posesorul faimoaselor scrisori pe care le ascunsese.

Împăratul asculta fascinat şi din ce în ce mai surprins ceea ce observase acest om inteligent, clarvăzător, întreprinzător şi inteligent.

— Waldemar, exclamă el.

— Sire?

Dar în momentul în care se pregăti să vorbească, în hol se auziră exclamații.

Waldemar ieşi şi se reîntoarse.

— Este nebuna, Sire. Soldații vor s-o oprească să treacă.

— Ba să vină, strigă Lupin cu vioiciune. Trebuie să vină, Sire!

La un semn al împăratului, Waldemar se duse s-o aducă pe Isilda. Când fetița intră, cei de față avură un moment de stupoare. Fața ei, atât de palidă, era acoperită cu pete negre. Trăsăturile ei, schimonosite, trădau cea mai cumplită suferință. Gâfâia, ținându-şi mâinile crispate pe piept.

— O! Făcu Lupin cu spaimă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Împăratul.

— Medicul dumneavoastră, Sire! Să nu se piardă niciun moment!

Şi făcând un pas înainte:

— Vorbeşte, Isilda!... Ai văzut ceva? Vrei să spui ceva?

Fetița se oprise, cu privirile mai puțin rătăcite, iluminate parcă de durere. Articula tot felul de sunete, dar nici măcar un cuvânt.

— Ascultă, zise Lupin. Răspunde prin da sau nu, cu o mişcare a capului... L-ai văzut? Ştii unde este?... Ştii cine este? Ascultă... Dacă nu-mi răspunzi...

Îşi stăpâni un gest de mânie. Însă deodată, aducându-şi aminte de cele întâmplate în ajun şi de faptul că fetița mai păstra amintiri din timpul când fusese în toate mințile, Lupin scrise pe peretele alb un L şi un M.

Fetița întinse mâinile spre litere şi dădu din cap în semn de aprobare.

— Şi ce urmează? întrebă Lupin... Ce urmează... Scrie tu.

Dar fetița scoase un strigăt înspăimântător şi căzu la pământ cu un urlet. Apoi, imediat, linişte, nemişcare, încă o tresărire şi fetița nu se mai mişcă.

— Moartă? întrebă Împăratul.

— Otrăvită, Sire.

— A! Nefericita!... Cine a făcut-o?

— El, Sire. Fetița îl cunoştea, fără îndoială. Iar el s-a temut de dezvăluirile ei.

Medicul sosi. Împăratul i-o arătă pe Isilda. Apoi, adresându-se lui Waldemar:

— Căutați peste tot! Anunțați în toate gările de la frontieră!

Se apropie de Lupin:

— Cât timp îți trebuie?

— O lună, Sire...

— Bine. Waldemar te va însoți. El va urma ordinele mele şi-ți va sta la dispoziție cu tot ce doreşti.

— Tot ce doresc, Sire, e libertatea.

— Eşti liber...

Lupin privi în urma împăratului şi-şi zise printre dinți:

„Mai întâi libertatea... Şi pe urmă, după restituirea scrisorilor, Majestate, o strângere de mână - chiar aşa - o strângere de mână, ca de la împărat la hoț... asta ca să-ți arăt că greşeşti tratându-mă cu dispreț. Căci în definitiv, situația e destul de penibilă, în fond, pentru el am părăsit apartamentele mele de la Santé Palace, i-am făcut tot felul de servicii, iar el îşi dă acum aere.. Dar şi dacă mai dăm ochii unul cu altul...”

Cei şapte bandiţi

1

— Doamna poate primi o vizită?

Dolorès Kesselbach luă cartea de vizită şi citi: *André Beauny.*

— Nu, răspunse ea. Nu-l cunosc pe domnul acesta.

— Domnul insistă foarte tare să vă vadă. Pretinde că-l aşteptaţi.

— A!... Se poate... Aşa e... Pofteşte-l aici.

De când cu evenimentele care îi răvăşiseră viaţa şi o izbiseră nemilos, Dolorès se instalase

— După o şedere la hotelul Bristol - într-o căsuţă liniştită din rue des Vignes, la capătul localităţii Passy.

O grădină drăguţă se întindea în spatele casei, încadrată de alte grădini pline de copaci. Zile întregi zăcea în cameră, cu perdelele trase, fără să primească pe nimeni. Când ieşea din criză, Dolorès cerea să fie dusă sub copaci şi rămânea acolo întinsă, nemişcată, melancolică, incapabilă să se opună destinului vrăjmaş.

Nisipul aleii scârţâi iarăşi şi însoţit de servitor, îşi făcu apariţia un tânăr elegant, deşi îmbrăcat foarte simplu, după moda unor pictori, cu reverul hainei larg, cu lavalieră cu buline pe fond bleumarin.

Servitorul se depărta.

— Domnul André Beauny? întrebă Dolorès.

— Da, doamnă.

— N-am avut onoarea...

— Ba da, doamnă. I-aţi scris doamnei Ernemont, bunica Genevièvei, la Garches şi i- aţi spus că doriţi să aveţi o întrevedere cu mine, ştiind că mă număr între prietenii ei. Dolorès se ridică, foarte emoţionată:

— A! Dumneata eşti...

— Da.

Ea îngăimă:

— Serios? Dumneata eşti? Nu te mai recunosc.

— Nu-l mai recunoaşteţi pe prinţul Paul Sernine?

— Nu... Nimic nu-i seamănă... nici fruntea... nici ochii... şi nici...

— Nu-l recunoaşteţi după fotografiile publicate în ziare. Acolo era vorba de deţinutul de la Santé, zise el zâmbind... Cu toate astea, eu sunt.

Urmă o lungă tăcere, în care amândoi părură stânjeniţi şi încurcaţi. În cele din urmă, el zise:

— Aş putea să ştiu de ce m-aţi căutat?

— Nu v-a spus Geneviève?

— N-am văzut-o... Dar bunica ei a înţeles sau a crezut că înţelege că aveţi nevoie de mine şi de serviciile mele.

— Asta aşa e... Asta aşa e...

— Cu ce v-aş putea fi de folos? Sunt atât de fericit...

— Mi-e frică.

— Frică?

— Da, răspunse ea cu glas slab, mi-e frică de tot... Mi-e frică de ziua de mâine... Mi-e frică de viaţă... Am suferit atât de mult... Nu mai pot.

El o privi cu o milă adâncă. Sentimentul nelămurit care-l atrăsese către această femeie lua astăzi un caracter mai precis. Azi ea îi cerea ocrotirea. Simţea nevoia arzătoare de a i se devota pe de-a-ntregul, fără nici-o speranţă că va fi răsplătit.

Dolorès urmă:

— Acum sunt singură, singură de tot. Nu am lângă mine decât nişte servitori pe care i- am angajat la întâmplare şi mi-e frică... Simt că în jurul meu se pune la cale ceva.

— Dar în ce scop?

— Nu ştiu. Însă duşmanul dă târcoale şi se apropie.

— L-aţi văzut? Aţi observat ceva?

— Zilele astea, doi oameni au trecut de mai multe ori pe stradă şi s-au oprit în faţa casei.

— Aţi reţinut semnalmentele lor?

— Pe unul din ei l-am văzut mai bine. E înalt, voinic, cu faţa rasă, îmbrăcat cu o haină de postav negru, foarte scurtă.

— Un chelner de cafenea?

— Da, un chelner. L-am pus pe unul din servitorii mei să-l urmărească. A luat-o pe strada Pompe şi a intrat într-o casă prăpădită. La parter e o cârciumă, e prima casă pe stânga de pe strada aceea. În sfârşit, noaptea trecută…

— Noaptea trecută?

— De la fereastra odăii mele am zărit o umbră în grădină.

— Asta e tot?

— Da.

Lupin căzu o clipă pe gânduri. Apoi îi propuse:

— Sunteţi de acord ca doi dintre oamenii mei să doarmă jos, în una din camerele de la parter?

— Doi dintre oamenii dumitale?

— O, nu aveţi niciun motiv să vă temeţi. Sunt doi oameni de treabă, moş Charolais şi fiul său… dacă-i vezi nici nu-ţi trece prin cap că sunt altceva decât par… Cu ei aici, puteţi sta liniştită. Cât despre mine…

Ezită. El aştepta ca ea să spună ceva. Dar cum ea tăcea, el continuă:

— Cât despre mine, este preferabil să nu fiu văzut aici… Da, este preferabil… pentru dumneavoastră. Dar oamenii mei mă vor informa.

Şi-ar fi dorit să câştige un avantaj, să rămână, să se aşeze alături de ea şi s-o îmbărbăteze. Dar avea impresia că între ei totul fusese spus şi că un singur cuvânt în plus ar fi fost o jignire.

Deci salută cu o plecăciune şi se retrase.

Traversă grădina în grabă, dorind să se vadă cât mai iute afară ca să-şi poată stăpâni emoţia. Servitorul îl aştepta în pragul vestibulului. Chiar când părăsea locuinţa, cineva suna la uşa de la intrare. Era o tânără. El tresări:

— Geneviève!

Şi Geneviève aţinti asupra lui o privire mirată şi imediat - cu toate că era extrem de derutată de tinereţea privirii lui - îl recunoscu. Fu atât de tulburată, încât se clătină şi se sprijini de uşă.

El îşi scoase pălăria şi o privea fără a îndrăzni să-i întindă mâna. O va face ea? Nu-l mai avea în faţă pe prinţul Sernine, ci pe... Arsène Lupin. Şi Geneviève ştia că e Arsène Lupin şi că tocmai ieşise din închisoare. Afară ploua. Geneviève îi dădu servitorului umbrela şi bolborosi:

— Deschide-o, te rog şi pune-o deoparte. Apoi trecu drept înainte.

„Sărmane bătrân," îşi spuse Lupin pornind, „motivele astea de agitaţie nu fac bine unui tip nervos şi sensibil ca tine. Ai grijă de inima ta, dacă nu... Ei bine, bine, acum ţi se înlăcrimează ochii! Semn rău, domnule Lupin, îmbătrâneşti."

Îl bătu pe umăr pe un tânăr care a trecea strada la Muette şi se îndrepta spre Vignes. Tânărul se opri pentru câteva secunde:

— Scuzaţi-mă, domnule, dar nu am onoarea, mi se pare...

— Ţi se pare greşit, dragul meu domn Leduc. Sau memoria ta este afectată. Amintiţi-vă... Versailles, camera de hotel de la Trei Împăraţi...

— Tu!

Tânărul sări înapoi îngrozit.

— Doamne, da, eu, prinţul Sernine, sau mai degrabă din moment ce ştii numele meu real, Lupin! Te-ai gândit că Lupin a murit? Ah! Da, am înţeles, închisoarea... Aţi sperat... Du- te copile!

Îl bătu uşor pe umăr.

— Mergi tinere, mai avem încă cateva zile bune pentru a fi poeţi. Timpul nu a sosit încă. Scrie poezie, poetule!

El îi apucă braţul violent şi îi spuse, faţă în faţă:

— Dar ceasul se apropie, poetule. Nu uita că-mi aparţii, trup şi suflet. Şi pregăteşte-te să- ţi joci rolul. Acesta va fi greu şi frumos. Şi pe Dumnezeu, mi se pare că eşti foarte bun în acest rol!

El râse, făcu o piruetă, şi plecă, lăsându-l pe Leduc uimit.

Lupin merse mai departe, la intersecția cu strada Pompe, unde era cârcima de care îi spusese doamna Kesselbach. El intră şi discută cu şeful. Apoi luă o maşină şi se duse la Grand Hotel, unde locuia sub numele de André Beauny.

Cei doi frați Doudeville îl aşteptau.

Blazat de aceste plăceri, Lupin nu gusta admirația şi devotamentul cu care tinerii prieteni îl copleşeau.

— În sfârşit şefule, spune-ne... Ce s-a întâmplat? Cu tine, suntem obişnuiți la miracole... Dar există şi limite... Nu pentru tine... Deci eşti liber? Şi acum, vă aflați în inima Parisului, deghizat.

— Un trabuc? Le oferi Lupin.

— Mulțumesc... nu.

— Te înşeli, Doudeville. Acestea sunt foarte bune. Mi-a spus-o un bun cunoscător, care se întâmplă să-mi fie bun prieten.

— Îl cunoaştem?

— Kaiserul... Hai, nu faceți figurile astea de idioți, puneți-mă la curent, nu am citit ziarele. Evadarea mea, ce efect public avut?

— Trăsnet, şefu!

— Versiunea poliției?

— V-ați luat zborul la Garches, în timpul unei reconstituiri a asasinării lui Altenheim. Din păcate, jurnaliştii au arătat că era imposibil.

— Deci?

— Deci este o nedumerire totală. Am căutat, am râs mult şi ne-am distrat.

— Weber?

— Weber este compromis total.

— În afară de asta, nimic nou în Serviciul de Securitate? Nici-o informație despre asasin? Nici-o dovadă care permite să-i stabilim identitatea luialtenheim?

— Nu.

— E un pic aiurea! Când te gândeşti că plătim milioane în fiecare an să se hrănească aceşti oameni. Dacă asta va continua, am să refuz să plătesc contribuțiile mele. Ia un loc şi un stilou. Veți duce această scrisoare la *„Grand Journal”* în seara aceasta. E mult timp de când universul nu mai are ştiri de la mine. Scrie:

„Domnule Director,

Îmi cer scuze în fața publicului pentru legitima nerăbdare care a intervenit.

Am evadat din închisoare dar nu pot dezvălui cum am scăpat. De asemenea, de la evadarea mea am descoperit celebrul secret, dar nu pot spune ceea ce este secret şi cum l-am descoperit.

Într-o zi sau alta toate acestea vor fi subiectul unei poveşti scrise de biograful meu, mai mult sau mai puțin apropiată de realitate. Este o pagină din istoria Franței pe care nepoții noştri o vor citi cu mare interes.

Deocamdată, am ceva mai bun de făcut. Dezgustat să văd în ce mâini a căzut funcția pe care am deținut-o, constatând că afacerea Kesselbach - Altenheim este în acelaşi punct, îl destitui pe domnul Weber şi îmi reiau postul de onoare pe care l-am ocupat cu strălucire şi satisfacție generală sub numele de Lenormand.

Arsène Lupin, şeful Siguranței.”

2

La orele nouă seara, Arsène Lupin şi Doudeville îşi făceau intrarea la Caillard, un restaurant la modă. Lupin în frac, dar cu pantaloni largi, cum poartă artiştii şi cu cravata un pic prea lăsată. Doudeville în redingotă, cu ținuta şi aerul grav al unui magistrat.

Aleseră acea parte a restaurantului plasată după colț, despărțită de marea sală prin două coloane.

Un „maâtre d'hotel", corect şi disprețuitor, aştepta ordinele cu un carnet în mână. Lupin comandă cu o minuțiozitate şi o pricepere de fin cunoscător.

— Incontestabil, zise el, mâncarea din puşcărie era acceptabilă, cu toate astea, o masă îngrijită îți face plăcere.

Mâncă în tăcere, cu poftă, mulțumindu-se să pronunțe, din când în când o frază scurtă, prin care-şi trăda preocuparea:

— Evident, lucrurile se vor aranja... Dar nu va fi uşor... Ce adversar!... Ceea ce mă uluieşte, este că după şase luni de luptă, nu ştiu însă nici măcar ce vrea! Complicele principal e mort. Am ajuns aproape de sfârşitul bătăliei şi cu toate astea habar n-am cum operează... Ce urmăreşte, mizerabilul? Planul meu, cel puțin, e clar: să pun mâna pe marele ducat, să urc pe tron un mare duce, numit de mine, să i-o dau pe Geneviève de soție... Şi să domnesc. Mi se pare clar, cinstit şi loial. Dar el, personajul lipsit de noblețe, larvă a tenebrelor, unde vrea să ajungă?

Lupin strigă:

— Chelner!

Chelnerul se apropie.

— Ce doreşte domnul?

— Nişte țigări de foi.

Chelnerul se întoarse şi deschise câteva cutii.

— Ce mă sfătuieşti să iau? întrebă Lupin.

— Iată nişte excelente țigări Upman.

Lupin îi oferi lui Doudeville o țigare Upman, îşi luă şi el una şi-i tăie vârful. Chelnerul aprinse un chibrit şi i-l întinse. Deodată Lupin îl apucă de încheietura mâinii:

— Niciun cuvânt... Te cunosc... Numele tău adevărat este Dominique Lecas...

Chelnerul, un bărbat voinic, lat în spate, vru să se desprindă. Îşi stăpâni un strigăt de durere. Lupin îi strivise încheietura mâinii.

— Numele tău este Dominique. Locuieşti pe strada Pompe, la etajul al patrulea, unde te-ai retras cu banii pe care i-ai câştigat - ei ascultă-mă, idiotule, că de nu, îți sfărâm oasele

— Cu banii pe care i-ai câştigat în slujba baronului Altenheim, al cărui valet erai.

Celălalt rămase nemişcat, cu fața livid de spaimă.

În jurul lor, sala mică se golise. Alături, în sala principală, erau trei domni, care fumau şi două cupluri care stăteau de vorbă, bând lichioruri.

— După cum vezi, nu ne deranjează nimeni... Putem sta de vorbă.

— Cine sunteți dumneavoastră? Cine sunteți dumneavoastră?

— Nu-ți mai aduci aminte de mine? Mă mir. Ar trebui să ții minte faimosul dineu din vila Dupont... Chiar tu, pungaşule, mi-ai oferit farfuria cu prăjituri... Şi încă ce prăjituri...

— Prințul... Prințul..., îngăimă celălalt.

— Da, da, prințul Arsène, prințul Lupin în persoană... A! A! Răsufli uşurat... Îți spui că nai de ce să te temi din partea lui Lupin? Eroare, dragul meu! Trebuie să te temi mai mult decât de oricine. Scoase din buzunar o carte de vizită şi i-o arătă:

— Uite, priveşte, acum lucrez în poliție. Ce vrei? Aşa sfârşim cu toții... Noi ăştia, marii seniori ai furtului, împărații crimei.

— Prin urmare? reluă chelnerul continuând să fie neliniştit.

— Prin urmare, răspunde clientului care te cheamă acolo, fă-ți datoria şi pe urmă întoarce- te aici. Şi mai ales: să nu faci vreo glumă şi s-o ştergi! Afară te pândesc zece agenți. Du-te!

Chelnerul se supuse. După cinci minute se întoarse şi stând în picioare în dreptul mesei, cu spatele la restaurant ca şi cum ar fi discutat cu clienții despre calitatea țigărilor, spuse:

— Ei bine? Despre ce este vorba?

Lupin înşiră pe masă câteva hârtii de o sută de franci:

— Pentru fiecare răspuns exact la întrebările mele ai o hârtie de o sută de franci.

— S-a făcut.

— Încep. Câți servitori erați la baronul Altenheim?

— Şapte, în afară de mine.

— Nu mai mulți?

— Nu. O singură dată au fost aduşi nişte lucrători din Italia pentru construcția subteranelor la vila Glicinelor de la Garches.

— Erau două subterane?

— Da, una ducea la pavilionul Hortense, iar cealaltă ieşea din prima şi se termina dedesubtul pavilionului doamnei Kessslbach.

— În ce scop a fost construită această subterană?

— Pentru răpirea doamnei Kesselbach.

— Cele două servitoare, Suzanne şi Gertrude, erau complice?

— Da.

— Acum unde sunt?

— În străinătate.

— Dar cei şapte servitori, cei din banda Altenheim?

— I-am părăsit. Ei îşi fac, mai departe, meseria.

— Unde i-aş putea găsi?

Dominique ezită. Lupin desfăcu doua hârtii de câte o mie de franci şi-i zise:

— Scrupulele te onorează, Dominique. Nu- ți mai rămâne decât să pui mâna pe hârtii şi să răspunzi.

Dominique răspunse:

— Îi puteți găsi în strada Revoltei nr. 3, la Neuilly. Unul din ei e poreclit Agentul.

— Perfect. Şi acum numele adevărat al lui Altenheim. Îl cunoşti?

— Da. Ribeira.

— Dominique, o să-ți meargă rău. Ribeira era numele fals. Eu îți cer numele adevărat.

— Parbury.

— Ăsta-i alt nume de război.

Chelnerul ezită. Lupin întinse trei hârtii de câte o sută.

— La dracu! Ce mai contează? La urma urmelor e mort, nu-i aşa? Mort de-a binelea.

— Numele lui, zise Lupin.

— Numele lui? Cavalerul de Malreich.

Lupin sări de pe scaun.

— Cum? Ce-ai spus? Cavalerul… Repetă!… Cavalerul..?

— Raoul de Malreich.

O lungă tăcere. Lupin, cu ochii holbaţi, îşi aducea aminte de nebuna din Veldenz, care a murit otrăvită. Isilda purta acelaşi nume: Malreich. Ăsta era şi numele micului gentilom francez, venit la Curtea din Veldenz în secolul al XVIII-lea. Arsène întrebă:

— Din ce ţară e acel Malreich?

— E de origine franceză, însă născut în Germania… Cândva, am zărit nişte hârtii. De acolo i-am aflat numele. A! Dacă ar fi ştiut cred că m-ar fi sugrumat.

Lupin reflectă un timp, apoi zise:

— El vă conducea pe toţi?

— Da.

— Mai avea vreun complice, vreun asociat…?

— Ah! Tăceţi! Tăceţi!

Faţa chelnerului exprimă deodată o spaimă vie. Lupin îşi dădu seama că era aceeaşi spaimă pe care o încerca el însuşi de câte ori se gândea la asasin.

— Cine este? L-ai văzut?

— O! Să nu vorbim de asta… Nu trebuie să vorbim despre el.

— Cine-i? Te întreb: cine-i?

— E stăpânul… Şeful… Nimeni nu-l cunoaşte…

— Dar tu l-ai văzut? Răspunde! L-ai văzut?

— Uneori, da. Dar în umbră… noaptea. Niciodată ziua. Transmite ordinele pe bileţele de hârtie sau prin telefon.

— Numele lui!

— Nu-l ştiu. Nu spunea nimănui numele lui. Asta aducea nenorocire.

— E îmbrăcat în negru, nu-i aşa?

— Da, în negru. E mărunt şi slab... blond.

— Şi ucide, nu-i aşa?

— Da, ucide... ucide, aşa cum alţii fură o bucată de pâine.

Glasul îi tremura. Chelnerul îl imploră pe Lupin:

— Să tăcem... Nu trebuie să vorbim despre el... V-am spus, aduce ghinion!

Lupin tăcu, impresionat de frica acestui om. Se gândi mult timp şi apoi îi spuse:

— Ţine-ţi banii. Dar, dacă vrei să trăieşti în pace, ai grijă să nu sufli niciun cuvânt despre ce am vorbit în seara asta.

Ieşi din restaurant cu Doudeville şi merse până la Porte Saint-Denis, fără a scoate o vorbă, preocupat de cele aflate.

Într-un târziu, îl apucă de braţ pe tovarăşul său de drum şi-i spuse:

— Ascultă-mă bine Doudeville: te duci la Gara de Nord unde vei ajunge tocmai bine ca să te urci în expresul de Luxembourg. Cobori la Veldenz, capitala marelui ducat Deux-Ponts- Veldenz. La primăria de acolo vei putea obţine cu uşurinţă actul de naştere al cavalerului de Malreich şi informaţii cu privire la familia lui. Poimâine, sâmbătă, te vei întoarce.

— Să dau de veste la Siguranţă?

— De asta mă ocup eu. Voi telefona că eşti bolnav. Ah. Încă un cuvânt. Ne vom întâlni la amiază într-o mică cafenea de pe strada Revoltei, restaurantul Buffalo. Îmbracă-te ca un lucrător.

De a doua zi, Lupin, îmbrăcat cu o bluza scurtă din pânză, purtând pe cap o caschetă, se îndreptă spre Neuilly şi începu ancheta la casa de la numărul 3 de pe strada Revoltei.

Printr-o poartă boltită se intră într-o curte unde este un adevărat iarmaroc. O întreagă populaţie de lucrători, femei şi copii mişună prin culoare şi atelier.

După câteva minute, Lupin câştigă simpatia portăresei cu care stătu de vorbă, o oră întreagă, despre cele mai felurite chestiuni. În cursul acelei ore, Lupin văzu trecând unul după altul trei indivizi al căror aspect îl izbi.

„Ăsta, îşi zise el, miroase a pradă de la distanţă... O poţi urmări după miros... Îşi dau aere de oameni cinstiţi, fir-ar ei să fie! Însă au privirea de fiară care ştie că duşmanul e peste tot şi că fiecare tufiş, fiecare colţ de iarbă poate ascunde o capcană."

După-amiază şi în dimineaţa de sâmbătă îşi continuă investigaţiile şi dobândi certitudinea că cei şapte complici ai lui Altenheim locuiau toţi în grupul ăsta de imobile. Patru din ei lucrau pe faţă ca negustori de haine vechi. Alţi doi vindeau jurnale, iar al şaptelea îşi zicea Agentul şi sub această poreclă îl cunoştea toată lumea.

Treceau unul pe lângă altul fără să dea impresia că se cunosc. Seara însă, Lupin constată că se adunau toţi în fundul curţii şi îi dădeau Agentului obiectele furate.

„Bravo", îşi zise Lupin, „lucrurile merg strună. Ca să rezolv afacerea, i-am cerut vărului meu din Germania o lună de zile şi cred acum că două săptămâni îmi vor fi de ajuns. Ceea ce-mi place, e că voi avea de-a face cu indivizii care m-au făcut să fac o baie în Sena. Sărmane Gourel! În sfârşit, vei fi răzbunat! A trecut destul timp de atunci!"

La amiază intră în restaurantul Buffalo, într-o săliţă scundă în care îşi luau prânzul zidari şi vizitii. Cineva se aşeză lângă el.

— S-a făcut, şefule!

— A! Tu eşti, Doudeville? Cu atât mai bine. De abia aştept să aud noutăţi. Ai toate informaţiile? Actul de naştere! Haide, povesteşte repede.

— Iată ce am aflat! Tatăl şi mama lui Altenheim au murit în străinătate.

— Treci mai departe.

— De pe urma lor au rămas trei copii.

— Trei?

— Da. Cel mai mare dintre ei ar avea astăzi treizeci de ani. Îl chema Raoul de Malreich.

— Asta e omul nostru, Altenheim. Apoi?

— Cea mai mică era o fată, Isilda. Registrul poarta inscripția de dată recentă: „decedată".

— Isilda..., repetă Lupin... Aşa mi-am închipuit şi eu. Isilda era sora lui Altenheim... Am recunoscut numaidecât la ea nişte trăsături fizionomice pe care le cunoşteam. Asta era deci legătura care-i unea. Dar cel de al treilea copil, mai bine zis al doilea?

— Un fiu. Ar trebui să aibă, astăzi, douăzeci şi şase de ani.

— Cum îl chema?

— Louis de Malreich. Lupin avu o tresărire

— Ăsta e! Louis de Malreich... inițialele L şi M. Îngrozitoare, înspăimântătoare iscălitură...

Pe asasin îl cheamă Louis de Malreich. Era fratele Isildei şi al lui Altenheim. Ca să nu fie dat în vileag i-a ucis pe amândoi.

Lupin rămase vreme îndelungată fără glas, întunecat, obsedat de misterioasa ființă. Doudeville obiectă:

— Ce motive avea să se teamă de sora sa? Isilda era nebună, din câte mi s-a spus.

— Nebună, da, dar capabilă să-şi amintească anumite detalii din copilăria ei. Cu siguranță că l-a recunoscut pe fratele cu care a copilărit... A murit din cauza acestei amintiri...

Şi Lupin adăugă:

— Nebună!... Dar bine... Sunt nebuni cu toții... Mama nebună, tatăl alcoolic... Altenheim - o adevărată brută. Isilda - o biată dementă... Iar celălalt, asasinul, un monstru, un maniac imbecil.

— Imbecil? Chiar crezi, şefule?

— Da, da, imbecil! Cu sclipiri de geniu, cu vicleşuguri şi intuiții de demon, însă un detracat, un nebun, ca toți cei din familia lor. Numai nebunii ucid şi mai ales nebunii de speța lui... Căci în definitiv...

— Ce este, şefule?
— Priveşte.

3

Chiar atunci intră un bărbat care-şi atârnă pălăria într-un cuier, o pălărie neagră, de pâslă moale. Se aşează la o măsuță, citi lista pe care i o oferi un chelner, comandă şi aşteptă nemişcat, cu trupul țeapăn, cu brațe încrucişate pe fața de masă.

Lupin îl văzu chiar din față.

Avea obrazul slab şi uscat, era bărbierit. În fundul orbitelor adânci se vedeau doi ochi cenuşii, de culoarea fierului. Pielea părea întinsă pe oase, ca o foaie de pergament, atât de aspră, atât de densă încât niciun fir de păr n-ar fi putut pătrunde prin ea. Fața era posomorâtă, nu o însufleția nici-o expresie. Niciun gând nu părea să se nască sub fruntea de fildeş. Pleoapele, fără gene, nu clipeau niciodată, ceea ce dădea privirii fixitatea unei priviri de statuie.

Lupin făcu semn unuia din chelnerii localului.

— Cine e domnul de acolo?
— Domnul care ia masa?
— Da.
— E un client. Vine de două sau de trei ori pe săptămână.
— Ştii cum îl cheamă?
— Cum să nu!... Leon Massier...
— O! îngăimă Lupin emoționat. L. M. Cele două litere.. Să fie oare Louis de Malreich?

Începu să-l privească cu lăcomie. Omul arăta aşa cum şi-l imaginase, din câte ştia despre el şi despre hidoasa lui existență. Ceea ce-l tulbura pe Lupin era privirea de mort; se aşteptase să găsească în ochii lui viață şi flacără. Ochii, pe care Lupin era convins că-i va găsi torturați, dezorientați, erau cu totul impasibili, iar buzele aveau grimasa sinistră a marilor blestemați. Îi zise chelnerului:

— Cu ce se ocupă domnul?

— Drept să vă spun, nu prea ştiu. E un om mai ciudat... E întotdeauna singur... Nu vorbeşte nicipdată cu nimeni. Nici nu-i cunoaştem glasul. Arată cu degetul pe listă felul de mâncare pe care vrea să-l servesc şi în douăzeci de minute a isprăvit masa... Plăteşte şi pleacă.

— Şi mai revine?

— La patru sau la cinci zile odată. Nu vine regulat.

„El este. El trebuie să fie, îşi repetă Lupin. Este Malreich... El este... Respiră la patru paşi de mine. Cu mâinile astea ucide. Creierul ăsta se lasă îmbătat de sânge. El e monstrul, vampirul..."

Şi totuşi, să fie cu putință? Lupin ajunsese până acolo încât îl socotea o ființă fantastică şi era consternat să-l descopere, în carne şi oase, mergând, venind, acționând ca oricare alt om. Nu-şi putea explica cum de mănâncă pâine şi carne, ca tot omul, cum bea un pahar cu bere, ca primul venit. El, pe care Lupin şi-l închipuise ca fiind o fiară din altă lume, care se hrăneşte cu carne vie şi suge sângele victimelor sale.

— Să mergem, Doudeville!

— Ce s-a întâmplat şefu? Sunteți palid...

— Am nevoie de aer. Să ieşim.

Ajuns afară, îşi şterse fruntea acoperită de sudoare, trase aer în piept şi murmură:

— Acum mi-e mai bine. Simțeam că mă înăbuş.

Şi, stăpânindu-se, continuă:

— Doudeville, deznodământul se apropie. De câteva săptămâni mă lupt, bâjbâind, cu un duşman invizibil. Şi iată că acum, deodată, hazardul mi-l aruncă în cale. Acum partida este egală.

— Vrei să ne despărțim, şefule? Omul ne-a văzut împreună. Dacă mergem fiecare pe drumul lui, ne va pierde urma.

— Crezi că ne-a văzut? Zise Lupin gânditor. Omul ăsta pare să nu vadă nimic, să nu audă nimic. Nici măcar nu priveşte. Ce tip deconcertant!

Şi într-adevăr, după zece minute, Leon Messier apăru şi se depărta fără măcar să bage de seamă că e urmărit. Îşi aprinsese o ţigare. Mergea hai-hui, cu o mână la spate, ca un om care se bucură de soare şi care nici măcar nu bănuieşte că cineva se ţine după el.

Trecu bariera, o luă de-a lungul fortificaţiilor, ieşi din nou prin poarta Champerret şi se întoarse pe strada Revoltei.

Voia să intre în imobilul de la numărul 3? Lupin şi-ar fi dorit-o din toată inima: asta ar fi fost dovada sigură a complicităţii cu banda Altenheim. Însă omul se întoarse şi o luă pe strada Delaizement, pe care merse până dincolo de velodromul Buffalo.

La stânga, în faţa velodromului, între barăcile şi terenurile de tenis de închiriat care se află la marginea trotuarului din strada Delaizement, era un mic pavilion izolat, înconjurat de o grădină strâmtă.

Leon Maisser se opri, scoase o legătură de chei, deschise întâi poarta grădinii, apoi uşa pavilionului şi dispăru.

Lupin înainta cu precauţie. Băgă de seamă, imediat, că imobilele de pe strada Revoltei se prelungeau prin spate până la zidul grădinii. Apropiindu-se mai mult, văzu că zidul era foarte înalt şi că de el se rezema o remiză clădită în fundul grădinii.

Judecând după dispunerea locului, Lupin avu certitudinea că remiza era lipita de cealaltă remiza, de la numărul 3 şi care servea de magazie Agentului.

Cu alte cuvinte, Leon Massier locuia într-o casă lipita de magazia în care se întruneau cei şapte complici din banda Altenheim. Asta însemna că Leon Massier era şeful suprem. El comanda această bandă şi fără doar şi poate, comunica cu oamenii săi printr-un culoar secret care unea cele două remize.

— Nu m-am înşelat, zise Lupin, Leon Massier şi Louis Malreich sunt una şi aceeaşi persoană. Lucrurile se simplifică.

— Straşnic! Exclamă Doudeville. Înseamnă că în mai puțin de câteva zile afacerea va fi terminată.

— Cu alte cuvinte, cineva îmi va tăia beregata cu un pumnal.

— Ce tot spui, şefule? Auzi, ce idee!

— De! Cine ştie? Am avut dintotdeauna presimțirea că monstrul ăsta este piaza mea rea.

Din momentul acela, Lupin îşi intră în rol: nu-i rămânea decât să-l supravegheze pe Malreich, în aşa fel încât să nu-i scape niciunul din gesturile aceluia. Dacă ar fi să dăm crezare oamenilor din cartier, viața lui Malreich era una dintre cele mai bizare. „Tipul din pavilion", cum i se zicea, locuia acolo numai de câteva luni. Nu vedea şi nu primea pe nimeni. Nu se ştia, după câte aflase Doudeville, să aibă vreun servitor.

Iar ferestrele, deşi larg deschise, chiar şi noaptea, rămâneau întotdeauna întunecate. Nu răzbătea dinlăuntru lumina nici unei lumânări sau unei lămpi.

De altfel, mai totdeauna, Leon Maisser ieşea la asfințitul soarelui şi nu se întorcea decât foarte târziu, în revărsatul zorilor zilei.

— Dar ştie cineva ce face în timpul ăsta? îl întrebă Lupin pe tovarăşul său, când acela venise să-i dea raportul.

— Nu. Duce o viață foarte neregulată. Uneori dispare mai multe zile în şir... Mai bine zis, se închide în casă. Într-un cuvânt ştim prea puține despre el.

— Vom şti. Şi asta foarte curând.

Lupin se înşela. După opt zile de investigații şi de străduințe continui, nu reuşise să afle nimic mai mult în legătură cu individul ăsta straniu. Mai mult decât atât, de-a dreptul extraordinar, omul reuşea, mergând cu paşi mărunți de-a lungul zidurilor, fără a se opri în vreun loc, să scape ca prin minune de urmărirea lui Lupin, dispărând subit. Uneori se folosea de case cu două intrări, însă în alte împreiurări se topea pur şi simplu în mijlocul mulțimii, ca o fantomă. Lupin

rămânea încremenit pe loc, aiurit, plin de turbare şi de confuzie.

Alerga imediat în rue Delaizement şi sta la pândă. Minutele treceau unele după altele, sferturile de ceas după sferturile de ceas. Se scurgea o jumătate de noapte până ce omul reapărea. Ce putuse să facă între timp?

4

O telegramă pentru dumneata, şefule! îi zise Doudeville într-o seară pe la orele opt, revenind în strada Delaizement.

Lupin o deschise repede. Doamna Kesselbach îl ruga să-i vină în ajutor. Spre seară, doi oameni se postară sub ferestrele ei şi unul dintre ei, zise: „Avem noroc... prin urmare, ne-am înțeles, dăm lovitura în noaptea asta...” Doamna Kesselbach coborâse şi constatase că broasca de la bucătărie nu se mai închidea sau că, în tot cazul, uşa putea fi deschisă din afară.

— În sfârşit! Exclamă Lupin. De data asta, inamicul ne cheamă el însuşi la luptă! Cu atât mai bine! Am stat destul la pândă sub ferestrele domnului Malreich.

— Acum e aici?

— Nu, mi-a jucat din nou un renghi, după cum îi e obiceiul. Mi-a scăpat în mijlocul Parisului. Acum îi voi juca eu un renghi. Dar, înainte de toate, ascultă-mă cu atenție, Doudeville. Adună vreo zece din oamenii tăi cei mai voinici... Ia-l pe Marco şi pe uşierul Jerome. De când cu afacerea de la Palace Hotel i-am cam lăsat să se odihnească.. De data asta să vină... De îndată ce i-ai adunat, du-i în strada Vignes. Moş Charolais şi fiul său stau probabil de pe acum de pază. Te vei înțelege cu ei şi la orele unu şi jumătate vei veni să mă întâlneşti la colțul dintre strada Vignes şi Raynouard. De acolo vom supraveghea casa.

Doudeville plecă. Lupin mai aşteptă o oră, până ce liniştita stradă Delaizement fu cu desăvârşire pustie. Apoi, văzând că

Leon Massier nu se întoarce, se hotărî să se apropie de pavilion.

Nimeni în jurul lui. Lupin îşi făcu vânt şi sări pe blocul de piatră care susținea grilajul grădinii. După câteva minute fu la fața locului.

Îşi propuse să forțeze uşa şi să caute în camere faimoasele scrisori ale împăratului, pe care Malreich le furase, dar se gândi că o vizită la remiză era mai urgentă.

Fu foarte surprins văzând că uşa nu este încuiată şi constatând apoi, la lumina lanternei, că încăperea e cu desăvârşire goală şi că nu era nici-o uşă în zidul din fund.

Căută vreme îndelungată, fără a avea mai mult succes, afară însă, zări o scară rezemată de remiză. Fără îndoială, te puteai cățăra pe ea într-un fel de pod, practicat sub acoperişul de şindrilă. Lăzi vechi, claie de fân, unelte de grădinar erau îngrămădite în pod. Mai bine zis, păreau că se îngrămădesc, căci Lupin descoperi cu uşurință un drum care-l conduse până la zid. Aici însă se izbi de un toc de lemn pe care voi să-l dea la o parte.

Nu izbuti, îl examina mai de aproape şi-şi dădu seama că era fixat în zid şi că unul dintre carouri lipsea.

Trecu brațul prin el: nimeri în gol. Îndreptă lumina lanternei într-acolo: de partea cealaltă era un mare hambar, o remiză mai vastă decât aceea a pavilionului, plină cu fierărie şi cu obiecte de toate felurile.

„Asta este" îşi zise Lupin, „ochiul de geam era practicat în remiza Agentului, sus de tot şi de aici Louis de Malreich vede, aude şi supraveghează pe complicii săi, fără a fi auzit sau văzut de ei. Acum îmi explic de ce nu-şi cunosc şeful."

Văzând cum stau lucrurile, stinse lumina şi se pregăti să plece, când o uşă se deschise în fața lui, jos de tot. Intră cineva. Se aprinse o lampă. Lupin îl recunoscu pe Agent. Se decise atunci să rămână, de vreme ce expediția tot nu putea avea loc decât atunci când Agentul va pleca o dată cu ceilalți.

Agentul scoase două revolvere din buzunar. Le verifică, spre a vedea dacă funcționează bine, schimbă gloanțele,

fluierând un refren de şantan. Astfel se scurse o oră. Lupin începu să se nelinişteasc㠄 fără ca totuşi să se poată decide să plece. Mai trecură alte câteva minute, o jumătate de oră, o oră…

În sfârşit, omul zise cu plas tare:

— Intră.

Unul dintre bandiți se strecură în remiză şi după el al doilea, al treilea, al patrulea…

— Acum suntem toți. Dieudonne şi Bucălatul ne vor ajunge acolo. Haidem. Nu mai e niciun moment de pierdut. Sunteți înarmați?

— Până-n dinți.

— Cu atât mai bine. O să fie lată.

— De unde ştii, Agentule?

— Am vorbit cu şeful… L-am văzut… Adică… Nu l-am văzut… Dar mi-a vorbit el…

— Da, zise unul din oameni, în umbră, ca întotdeauna, la un colț de stradă. A! Preferam să am de-a face cu Altenheim. Atunci ştiam ce avem de făcut.

— Şi acum nu ştii? ripostă Agentul… Vom da o spargere la casa doamnei Kesselbach.

— Şi cei doi gardieni? Cei doi indivizi puşi să păzească de Lupin?

— Cu atât mai rău pentru ei! Noi suntem şapte. Vor trebui să-şi înghită limba.

— Dar doamna Kesselbach?

— Întâi căluşul, apoi frânghia şi o aducem aici… Uite aici, pe canapeaua asta… Apoi vom aştepta ordinele.

— Şi noi ce-avem de aici?

— În primul rând, bijuteriile doamnei Kesselbach.

— Asta dacă reuşeşte afacerea… dar eu vorbesc de ceva sigur.

— Ca avans, trei hârtii de o mie de franci pentru fiecare din noi. Apoi, de două ori pe atât.

— Ai banii?

— Da.

— Atunci e bine. Orice s-ar spune, în ce priveşte plata, nu cred să existe doi ca omul nostru. Apoi întrebă cu glas scăzut, încât Lupin de abia îl auzi:

— Ascultă Agentule; dacă va fi nevoie să folosim cuțitul e rost şi de o primă?

— Ca întotdeauna, două mii.

— Şi dacă e nevoie pentru Lupin?

— Trei mii.

— Ah, dacă am putea pune mâna pe ăsta!…

Unii după alții părăsiră remiza. Lupin mai auzi cuvintele Agentului:

— Planul de atac e următorul: ne împărțim în trei grupuri. Un fluierat şi fiecare merge înainte…

Lupin ieşi repede din ascunzătoarea lui, coborî scara, ocoli pavilionul fără cel mai mic zgomot şi sări din nou grilajul.

„Agentul are dreptate… O să fie lată!… Aha! Va să zică îmi vreți pielea! Canaliile!”

Trecu bariera şi se aruncă într-un taximetru:

— Strada Raynouard.

Puse să oprească la trei sute de metri de strada Vignes şi merse pe jos până la colțul dintre cele două străzi. Spre marea lui uimire, Doudeville nu era acolo.

„Ciudat”, îşi zise Lupin. „Cu toate astea, e trecut de miezul nopții. Afacerea mi se pare suspectă”.

Aşteptă zece minute, douăzeci de minute… La 12 şi jumătate, nimeni. Era primejdios să mai întârzie. În definitiv, dacă Doudeville şi amicii săi nu putuseră veni, Charolais, fiul său şi el, Lupin vor fi de ajuns ca să respingă atacul, fără a mai pune la socoteală ajutorul servitorilor.

Înainta. Însă zări doi oameni care încercau să se ascundă în umbra unei întărituri.

„Drace!”, îşi zise el, „Asta e avangarda bandei, Dieudonne şi Bucălatul. Am făcut prostia să-i las să ajungă înaintea mea”.

Dar acolo pierdu din nou timp. Ce trebuia să facă? Să se îndrepte spre ei, să-i scoată din luptă şi să pătrundă apoi în

casă prin fereastra bucătăriei, pe care o ştia deschisă? Asta ar fi fost soluția cea mai prudentă şi care i-ar fi îngăduit s-o ia pe doamna Kesselbach şi s-o scoată din încurcătură.

Da, dar asta însemna, totodată, să renunțe la planul său. Să piardă ocazia unică de a pune mâna pe toata banda şi fără îndoială, pe Louis de Malreich.

Deodată se auzi un fluierat undeva, în cealaltă parte a casei.

Să fi sosit şi ceilalți? Contraatacul avea să vină dinspre grădină? Dar, la semnalul dat, cei doi oameni încălecară fereastra. Şi dispărură.

Lupin făcu un salt, escaladă balconul şi sări în bucătărie. Judecând după zgomotul paşilor, socoti că bandiții trecuseră în grădină. Zgomotul era atât de precis, încât Lupin se linişti. Nu se putea ca cei doi Charolais să nu fi auzit. Lupin urcă. Camera doamnei Kesselbach se afla la acelaşi palier. Intră repede.

La lumina lămpii de noapte o zări pe Dolorès, leşinată pe un divan. Arsène se repezi la ea, o ridică şi, cu glasul imperios, obligând-o să răspundă, o întrebă:

— Ascultă... Charolais... Fiul său? Unde sunt? Ea îngăimă:

— Cum? Dar bine... Au plecat...

— Ce face?... Au plecat?...

— Aşa mi-ai scris dumneata... În urmă cu o oră... O telegramă.

Lupin ridică un formular căzut lângă ea şi citi: „Trimiteți pe cei doi oameni care vă păzesc... şi pe toți oamenii mei... îi aştept la Grand Hotel. Fiți fără teamă".

— Drace! Şi ați luat drept bună telegrama asta? Dar servitorii dumneavoastră?

— Au plecat.

Lupin se apropie de fereastră. Afară, trei oameni veneau de la celălalt capăt al grădinii. Prin fereastra camerei de alături, care dădea la stradă, văzu alți doi afară.

Se gândi la Dieudonne, la Bucălat, la Louis de Malreich mai ales, care probabil dădea târcoale, invizibil, formidabil.

— Drace! Încep să cred că sunt pierdut.

Omul negru

1

În clipa aceea, Arsène Lupin avu impresia, ba chiar certitudinea, că fusese atras într-o capcană, prin nişte mijloace pe care nu avea răgazul să le analizeze, dar care îşi dovediseră abilitatea şi îndemânarea prodigioasă.

Totul era calculat, totul era voit; oamenii săi fuseseră îndepărtați, servitorii au dispărut sau au trădat, el însuşi era prezent în casa doamnei Kesselbach.

Evident, reuşita era în folosul duşmanului, grație unor împrejurări fericite până la miracol.

În definitiv, el ar fi putut să ajungă acolo mai înainte de sosirea telegramei false, care-i făcuse să plece pe prietenii săi. Dar atunci s-ar fi dat lupta între ai săi şi banda lui Altenheim. Şi Lupin, aducându-şi aminte de felul de a acționa al lui Malreich, de asasinarea lui Altenheim, de otrăvirea nebunei de la Veldenz, se întrebă dacă această cursă era întinsă doar pentru el şi dacă Malreich nu întrevăzuse cumva posibilitatea unei încăierări generale şi suprimarea complicilor care începuseră să-l deranjeze.

Era mai mult o intuiție, o idee fugitivă care-i trecu prin cap. Era timpul să acționeze. Trebuia s-o apere pe Dolorès, a cărei răpire - după toate probabilitățile - era însăşi rațiunea atacului.

Întredeschise fereastra dinspre stradă şi întinse revolverul. O detunătură, alarma dată în cartier şi banditii ar fi fost nevoiți să fugă.

— Ei bine, nu! Murmură el. Nu! Nu vreau să se spună că am încercat să scap de luptă. Ocazia e prea frumoasă... Şi apoi, cine ştie dacă vor fugi!... Sunt destul de mulți şi le pasă prea puțin de vecini.

Se întoarse în camera în care se afla Dolorès. Jos se auzea zgomot. Lupin trase cu urechea şi cum zgomotul venea de pe scara, încuie uşa de două ori. Dolorès plângea şi se frământa pe divan. El o rugă:

— Aveți destulă putere? Ne aflăm la primul etaj. Aş putea să vă ajut să coborâm. Dacă înnodăm câteva cearceafuri de cerceveaua ferestrei...

— Nu, nu nu mă părăsi... Or să mă ucidă... Apără-mă. Lupin o luă în brațe şi o duse în camera de alături.

Apoi, aplecându-se asupra ei:

— Nu vă mişcați şi păstrați-vă cumpătul. Vă jur că atâta vreme cât voi fi eu în viață, niciunul din oamenii ăştia nu vă vor atinge.

Uşa primei camere fu spartă. Dolorès se agăța de Lupin:

— Ah! Iată-i..., iată-i... Or să vă împuşte... sunteți singur...

El îi spuse cu pasiune:

— Nu sunt singur. Eşti şi dumneata aici... eşti şi dumneata aici, lângă mine...

Şi Lupin voi să se desprindă din brațele ei. Dar ea îi cuprinse capul între brațe, îl privi în adâncul ochilor şi murmură:

— Unde te duci? Ce vrei să faci? Nu... să nu mori... nu vreau... trebuie să trăieşti... trebuie...

Şi ea bolborosi o mulțime de vorbe pe care Lupin nu le auzi şi pe care Dolorès părea că le înăbuşă între buze, pentru ca el să nu le audă. Apoi, la capătul puterilor, extenuată, recăzu în perne, fără cunoştință.

Lupin se aplecă deasupra ei şi o privi câteva momente. Cu o delicatețe nesfârşită, îi atinse părul cu buzele. Apoi se întoarse în prima încăpere, închise cu grijă uşa care despărțea cele două camere şi aprinse lumina electrică.

— Un moment, copii! strigă el. Dar grăbiți mai sunteți! Vreți să dărâmați casa?... Nu ştiți că e Lupin aici? Păzea, băieți!

Şi în timp ce vorbea, desfăcu un paravan, spre a ascunde canapeaua pe care se aflase întinsă mai înainte doamna

Kesselbach, şi aruncă pe canapea câteva rochii şi cuverturi. Uşa era cât pe-aci să se dărâme sub presiunea celor de dincolo.

— Imediat! Vin îndată! Sunteți gata?... Ei bine, poftiți, domnilor!...

Şi repede întoarse cheia şi trase zăvorul.

Strigăte, amenințări, un vălmăşag de brute încărcate de ură apăru în pragul uşii. Şi totuşi niciunul nu îndrăzni să facă un pas mai departe. Înainte de a se repezi la Lupin şovăiau, cuprinşi de nelinişte, de spaimă... Or, Lupin tocmai pe asta se bazase.

În picioare, în mijlocul odăii, în plină lumină, cu brațul întins, el ținea între degete un pachet de bancnote pe care le împărțea în şapte părți egale, numărându-le una câte una. Calm, zise:

— Trei mii de franci primă pentru acela care-l va curăța pe Lupin? Atât vi s-a promis?... Ei bine, iată de două ori mai mult!

Şi puse bancnotele pe masă, la îndemâna bandiților.

Agentul urlă:

— Mofturi! Vrea să câştige timp. Trageți în el!

Şi ridică brațul. Dar tovarăşii lui îl opriră. Atunci Lupin continuă:

— Bine-nțeles că asta nu schimbă cu nimic planul vostru de bătaie. Ați pătruns aici: 1) ca s-o răpiți pe doamna Kesselbach; 2) ca să-i furați bijuteriile. M-aş socoti cel de pe urmă mizerabil dacă aş încerca să mă opun acestor planuri.

— Aha! Aşa, unde vrei să ajungi? Mârâi Agentul care-l asculta fără voia sa.

— A! A! Agentule... Încep să te interesez? Intră, amice... Intrați cu toții!... Vreți să vă tragă curentul pe scară?... Mititeilor, o să vă prindă o răceală... Cum? Ne e frică? Cu toate astea sunt singur... Haide, curaj, mieluşeilor!

Bandiții intrară în odaie, intrigați şi neîncrezători.

— Închide uşa, Agentule... ne-am simți mai în largul nostru... Îți mulțumesc, barosane! Ah! Ia te uită, între timp

bancnotele s-au şi evaporat. Prin urmare suntem de acord. Ce bine se înțeleg între ei oamenii cinstiți!

— Ei, şi pe urmă…

— Pe urmă? Ei bine, de vreme ce suntem asociați…

— Asociați?

— Păi bine, n-ați primit banii mei? De aici înainte lucrăm împreună, barosane şi împreună 1) vom răpi pe tânăra doamnă şi 2) îi vom fura bijuteriile.

Agentul rânji:

— Nu-i nevoie de tine.

— Ba da barosane.

— La ce mi-ar folosi?

— Habar n-aveți unde se află ascunzătoarea bijuteriilor, pe câtă vreme eu o cunosc.

— O s-o găsim şi noi.

— Mâine, poate, în noaptea asta nu.

— Atunci, vorbeşte. Ce vrei?

— Să împărțim bijuteriile.

— Dacă te lauzi că ştii ascunzătoarea, de ce n-ai luat singur bijuteriile?

— Un singur om n-o poate deschide. E un secret la mijloc şi nu-l cunosc. Dacă tot sunteți aici, mă pot sluji de voi.

Agentul şovăi:

— Să împărțim… Să împărțim… Câteva pietricele şi câteva bucăți de aramă…

— Imbecilule! E mai mult de un milion… Oamenii fremătară, impresionați.

— Fie, zise Agentul, dar dacă doamna Kesselbach spală putina? E în camera de alături, nu-i aşa?

— Nu, este aici.

Şi Lupin dădu la o parte, un moment, unul dintre panourile paravanului şi lăsă să se întrevadă grămada de rochii şi cuverturi pe care o pregătise pe canapea.

— Este aici, leşinată. Dar n-o voi preda decât după ce vom face împărțeala.

— Dar bine…

— Faceți cum vreți, deşi sunt singur, ştiți cât îmi poate pielea. Prin urmare…

Oamenii se consultară şi Agentul zise:

— Unde este ascunzătoarea?

— Sub grătarul căminului, însă dacă nu-i cunoşti secretul, trebuie să ridici mai întâi tot căminul, oglinda, marmora şi se pare că toate astea sunt prinse într-un bloc. E o muncă grea.

— Ce-are a face? Suntem destul de zdraveni. O să vezi îndată, în cinci minute…

Agentul dădu ordine şi imediat tovarăşii săi se puseră pe lucru cu însufleţire şi disciplină admirabile. Doi dintre ei, cățărați pe scaune, se chinuiau să scoată oglinda. Ceilalți patru puseră umărul la cămin. Agentul, în genunchi, supraveghea grătarul şi poruncea:

— Mai cu curaj, băieți… Toți o dată… Atenție!… Un-doi, mi se pare că a început să se clatine.

Nemişcat îndărătul lor, cu mâinile în buzunare, Lupin îi privea cu înduioşare şi în acelaşi timp savura, cu tot orgoliul său, ca artist şi ca maestru, noua şi violenta dovadă a autorității, forței şi dominației pe care o exercita asupra celorlalți. Cum de putuseră bandiții să creadă, măcar o clipă, povestea asta neverosimilă, cum de-şi pierduseră orice rațiune a lucrurilor până acolo încât să-i lase în mână toate şansele bătăliei?

Scoase din buzunar două revolvere mari, masive şi formidabile, întinse amândouă brațele şi ținti, alegându-i pe cei dintâi pe care urma să-i doboare, trecu la următorii doi şi ochi ca şi cum s-ar fi aflat la o tarabă de bâlci. Două detunături în acelaşi timp şi două urlete… Patru oameni se prăbuşiră unii peste alții, ca nişte păpuşi la jocul de tragere la țintă.

— Şapte fără patru fac trei, zise Lupin. Să mai continui?

Rămase cu brațele întinse, iar cele două revolvere ținteau în grupul pe care-l formau Agentul şi ceilalți doi tovarăşi ai săi.

— Ticălosule! Mârâi Agentul, căutând o armă.

— Sus labele! strigă Lupin, că de nu, trag!... Aşa! Şi acum, voi, ceilalți, dezarmați-l. Că de nu...

Cei doi bandiți, tremurând de frică, îl imobilizau pe şeful lor, obligându-l să se supună.

— Legați-l!... Legați-l, pentru numele lui Dumnezeu! Ce vi se poate întâmpla? Îndată după plecarea mea veți fi cu toții liberi. Haide! Gata? Mai întâi încheieturile mâinilor... Cu centurile voastre... Şi acum gleznele... Mai repede!

Dezarmat, învins, Agentul nu mai rezista.

În vreme ce tovarăşii lui îl legau, Lupin se aplecă deasupra lor şi le aplică două lovituri teribile cu mânerele revolverelor în țeastă. Ei se prăbuşiră.

— Asta da, treabă! zise el răsuflând uşurat. Păcat că nu mai sunt vreo cincizeci... Îmi intrasem în formă... Şi toate astea cu o asemenea uşurință, cu zâmbetul pe buze... Ce zici de asta, Agentule?

Banditul înjură. După aceea Lupin îi zise:

— Nu-ți consuma nervii, barosane, consolează-te la gândul că ajuți şi tu la o faptă bună, salvarea doamnei Kesselbach. Îți va mulțumi ea însăşi pentru galanterie.

Se îndreptă spre uşa camerei învecinate şi o deschise...

— Ah! Făcu el oprindu-se în prag uluit, consternat. Camera era goală. Se apropie de fereastră şi văzu o scară rezemată de balcon, o scară de oțel, demontabila.

— Răpită... Răpită... murmură el. Louis de Malreich... Ahh! Ticălosul!

2

Rămase un moment pe gânduri, încercând să-şi stăpânească neliniştea şi îşi zise că la urma urmelor, nu avea de ce să se alarmeze: doamna Kesselbach nu părea să fie, până una alta, în primejdie. Fu zguduit de o turbare rapidă. Lupin se repezi la bandiți, distribui câteva lovituri de picior răniților care se agitau, îi buzunări şi le luă bancnotele, apoi le băgă căluşe în gură, îi legă cu ce găsi la îndemână, şnururi

de perdele, pături, cearceafuri şi feţe de pernă tăiate fâşii şi în cele din urmă îi alinie pe covor, în faţa canapelei, şase pachete omeneşti, strânse unele lângă altele şi legate ca nişte colete.

— Legătură de mumii pe canapea! rânji ei.

Ce platou suculent pentru un amator! Idioţilor! Ce fel de socoteală v-aţi făcut? Iată-vă, parcă sunteţi nişte înecaţi, depuşi la Morgă. Aşa credeţi voi că-l puteţi ataca pe Lupin, apărătorul văduvelor şi orfanilor? Tremuraţi?... N-aveţi de ce, mieluşeilor! Lupin n-a făcut rău nici măcar unei muşte... Lupin e un om cinstit, căruia nu-i plac tâlharii şi îşi cunoaşte datoria. Spuneţi şi voi: se poate trăi cu nişte şnapani ca voi? Şi apoi... Nu mai există respect pentru viaţa aproapelui? Nu mai există respect pentru avutul altuia? Nu mai există legi? Nu mai există societate, nu mai există conştiinţă? Nimic? Încotro ne-ndreptăm. Dumnezeule, încotro ne-ndreptăm?

Fără a-şi da măcar osteneala să-i încuie, Lupin ieşi din odaie, ajunse în stradă şi merse până ce ajunse la locul unde lăsase taxiul. Trimise şoferul să caute un alt automobil şi se întoarse apoi cu cele două maşini în faţa casei doamnei Kesselbach.

Un bacşiş bun, dat cu anticipaţie îl scuti de explicaţii plicticoase. Cu ajutorul celor doi oameni, îi coborî pe cei şapte prizonieri şi-i instala în automobile, claie peste grămadă, unii pe genunchii celorlalţi. Răniţii strigau, gemeau. Lupin închise uşile automobilelor.

— Feriţi-vă mâinile! zise el.

Apoi se sui lângă şoferul primei maşini:

— Înainte.

— Încotro? întrebă şoferul.

— Quai des Orfevres 36, la Siguranţă.

Motoarele sforăiră duduind şi straniul cortegiu începu să coboare pantele de la Trocadero.

Pe străzi întrecură câteva căruţe cu legume. Oameni cu prăjini stingeau lămpile de gaz. Pe cer licăreau stele. În aer bătea un vântuleţ proaspăt. Lupin cânta.

Place de La Concorde, Louvre... În depărtare, masa neagră a catedralei Notre- Dame. Lupin se întoarse şi întredeschise o uşă:

— Cum mai merge, camarazi? Bine mersi? Şi eu fac bine mersi. Noaptea e încântătoare şi aerul e divin!...

Începură să se balanseze pe pavajul mai puţin egal al cheiurilor. Trecură astfel de Palatul Justiţiei şi ajunse la poarta Siguranţei.

— Aşteptaţi puţin aici, zise Lupin celor doi şoferi. Dar mai ales aveţi grijă de cei şapte clienţi dinăuntru.

Apoi Lupin străbătu prima curte şi o luă pe culoarul din dreapta, care ducea la localurile serviciului central. Acolo se găseau tot timpul inspectorii de serviciu.

— Vânat proaspăt, domnilor! zise el intrând. Şi încă vânat de cel bun. Domnul Weber e aici? Sunt noul comisar de poliţie de la Auteuil.

— Domnul Weber este la apartamentul său. Să-l anunţăm?

— Un moment. Sunt cam grăbit. O să-i las un cuvânt. Şi Lupin se aşeză în faţa unei mese şi scrise:

„Dragul meu Weber,

Ţi-i aduc pe cei şapte bandiţi care alcătuiau banda lui Altenheim, cel care i-au ucis pe Gourel şi pe mulţi alţii şi care m-au ucis şi pe mine sub numele de Lenormand. N-a mai rămas decât şeful lor. Voi proceda imediat la arestarea lui. Vino după mine. Locuieşte la Neuilly, rue Delaizement şi-şi zice Leon Massier.

Salutări cordiale,

ARSÈNE LUPIN Şeful Siguranţei'.

Apoi puse scrisoarea în plic.

— Trimiteţi scrisoarea asta domnului Weber. E urgentă. Acum am nevoie de şapte oameni care să ia în primire marfa. Am lăsat-o pe chei.

În faţa automobilelor, fu ajuns de un inspector general.

— A! Dumneata eşti, domnule Leboeuf? îi zise Lupin. Am dat o lovitură mare de tot... Toată banda lui Altenheim.

— Unde ai pus mâna pe ei?

— Se pregăteau să o jefuiască pe doamna Kesselbach şi să-i jefuiască apartamentul. Dar voi explica toate astea la momentul oportun.

Inspectorul general îl luă de o parte şi îi spuse cu un aer mirat:

— Scuzați-mă, vă rog. Mi s-a spus că a venit comisarul din Auteuil. Şi nu mi se pare... Cu cine am onoarea?

— Cu persoana care vă face acest frumos cadou: şapte apaşi de cea mai bună calitate.

— Cu toate astea, aş vrea să ştiu...

— Numele meu?

— Da.

— Arsène Lupin.

Îi puse la repezeală piedică interlocutorului său, alergă în strada Rivoli, sări într-un automobil care trecea şi ceru să fie condus la Porte des Ternes.

Imobilele de pe strada Revoltei erau aproape. Lupin se îndreptă spre numărul 3.

Cu tot sângele său rece şi cu toată stăpânirea de sine, Arsène Lupin nu reuşi să-şi domine emoția care-l invada. Avea s-o regăsească pe doamna Kesselbach? Louis de Malreich o dusese pe tânăra femeie la el acasă sau în remiza Agentului? Lupin îi luase Agentului cheia de la remiză, astfel că-i fu uşor, după ce sunase la portar, după ce străbătuse toate curțile, să deschidă uşa şi să pătrundă în magazia de vechituri

Îşi aprinse lanterna şi se orientă. La dreapta se afla spațiul liber, unde-i văzuse pe complici punând la cale lovitura. Pe canapeaua despre care vorbise Agentul, zări o formă neagră, învelită în cuverturi, cu căluşul în gura. Dolorès zăcea acolo. Lupin îi veni în ajutor:

— A! Iată-te... Iată-te... Îngăimă ea... Nu ți- au făcut nimic?

Şi ridicându-se în coate, îi arătă fundul magazinului:

— Pe acolo... Pe acolo a ieşit el... L-am auzit... Sunt sigură... Trebuie să mergem... Te rog...

— Întâi dumneata, zise el.

— Nu, el... Loveşte-l... Te rog din toată inima... Loveşte-l. De data asta, spaima, în loc s-o facă să-şi piardă cumpătul, părea că-i dă forţe noi. Ea repetă, din dorinţa nesfârşită de a l da pe mâna lui Lupin pe duşmanul care o tortura.

— El mai întâi... Nu mai pot trăi, trebuie să mă scapi de el. Trebuie... Nu mai pot trăi astfel.

Lupin o dezlegă... o întinse binişor pe canapea şi-i spuse:

— Ai dreptate... De altfel, aici n-ai de ce să te temi... Aşteaptă-mă... Mă întorc...

Dar când Lupin voi să se îndepărteze, ea îl prinse de mână cu vioiciune:

— Dar dumneata?

— Ce-i cu mine?

— Dacă omul acela...

S-ar fi zis că se teme pentru Lupin, în lupta supremă la care-l expunea şi că în ultimul moment, ar fi fost fericită să-l poată opri lângă ea.

Lupin murmură:

— Îţi mulţumesc. Fii liniştită. N-am de ce să mă tem. E singur.

Şi lăsând-o pe Dolorès pe canapea, se îndreptă spre fundul magazinului.

Aşa cum se aştepta, găsi acolo o scară rezemată de zid, care-l conduse la nivelul micului ochi de geam prin care urmărise întâlnirea bandiţilor. Pe aici o luase Malreich pentru a ajunge în casa din strada Delaizement.

Lupin făcu şi el acel drum, la fel cum îl făcuse şi cu câteva ceasuri mai înainte. Trecu în cealaltă remiză şi coborî în grădină. Se afla acum îndărătul pavilionului ocupat de Malreich.

Lucru ciudat, nu se îndoi nici-o clipă că Malreich nu s-ar fi aflat acasă. Era inevitabil să-l întâlnească şi duelul

formidabil pe care îl purtau de atâta vreme se apropia de sfârşit. Câteva minute în plus şi totul va fi terminat.

Lupin fu consternat! Apăsând pe clanța uşii, clanța cedă, uşa se deschise fără niciun efort. Pavilionul nu era nici măcar încuiat. Străbătu o bucătărie, un vestibul, sui o scară, înaintă cu hotărâre fără a încerca măcar să înăbuşe zgomotul paşilor. Pe palier se opri. Sudoarea îi curgea de pe frunte şi sângele îi zvâcnea în tâmple. Totuşi rămase calm, stăpân pe sine, conştient de fiecare gând.

Îşi aşează amândouă revolverele pe o treaptă a scării.

„Nici-o armă", îşi zise el, „numai mâinile mele, nimic mai mult decât efortul mâinilor mele... atât e de ajuns... E mai bine aşa."

În fața lui - trei uşi. Lupin o alese pe cea din mijloc. Apăsă clanța, niciun obstacol.

Intră.

În încăpere nu era pic de lumină, însă prin fereastra deschisă pătrundea lumina nopții, iar în umbră în cearceaful şi aşternuturile albe era cineva.

Brutal, Lupin zvârli raza de lumină a lanternei sale asupra siluetei.

— Malreich!

Fața lividă a lui Malreich, ochii săi întunecați, fălcile sale de cadavru, gâtul descarnat...

Neclintit, la numai cinci paşi, Lupin n-ar fi putut spune dacă chipul acela inert, dacă țeasta de mort exprima sau nu teamă în fața lui. Făcu un pas, apoi încă unui, apoi încă unul.

Omul din pat nu se mişca, îl privea? Înțelegea ceva? Văzându-l, ai fi zis că ochii săi privesc în gol şi că omul e mai degrabă obsedat de o halucinație decât şocat de o imagine reală, încă un pas...

„Acum se va apăra", îşi zise Lupin. „Trebuie să se apere." Şi întinse brațul spre el. Omul nu făcu niciun gest, nu tresări, pleoapele sale nu clipiră. Contactul se produse.

Şi cel care-şi pierdu capul, răvăşit, îngrozit, fu Lupin. El îl răsturnă pe Malreich, îl culcă pe pat, îl înfăşură în cearşeaf,

îl legă cu cuverturile şi-l ţinu sub genunchi, ca pe o pradă... Fără ca cel de dedesubt să fi încercat cel mai mic gest de rezistenţă.

— A! răcni Lupin beat de bucurie, de ură şi satisfacţie. Te-am zdrobit, în sfârşit, fiară odioasă! Acum eu sunt stăpânul!

Auzi zgomot afară, în strada Delaizement, lovituri în grilajul porţii. Se repezi la fereastră şi strigă:

— Tu eşti Weber? Ai şi sosit? Bravo! Eşti un servitor model, încuie poarta, amice şi vino repede. Eşti binevenit!

În citeva minute scotoci buzunarele prizonierului său, îi luă portofelul, strânse hârtiile pe care le putut găsi prin sertarele biroului, le aruncă pe toate pe masă şi le examină.

Un strigăt de bucurie i se desprinse de pe buze. Înaintea sa se afla pachetul de scrisori... Pachetul cu faimoasele scrisori pe care le făgăduise împăratului. Puse hârtiile la loc şi alergă la fereastră:

— Gata, Weber! Poţi să intri! Îl vei găsi aici pe asasinul lui Kesselbach în patul său, gata pregătit şi legat...

Şi Lupin, coborând în fugă scara, alergă până la remiză - în timp ce Weber intra în casă

— Şi se întoarse la Dolorès Kesselbach. El singur îi arestase pe cei şapte complici ai lui Altenheim. Şi dăduse pe mâna justiţiei pe şeful misterios al bandei, pe monstrul nemilos, pe Louis de Malreich!

3

Pe un balcon larg de lemn, aşezat în faţa unei mese, un tânăr scria.

Din când în când ridica fruntea şi contempla cu o privire vagă orizontul de dealuri, unde copacii desfrunziţi de toamnă lăsau să cadă ultimele lor frunze pe acoperişurile roşii ale vilelor şi pe răzoarele grădinilor. Apoi reîncepea să scrie.

După câteva momente, luă foaia de hârtie şi citi cu voce tare:

„Zilele noastre se duc în derivă
Ca purtate de un curent
Împinse spre un ţărm departe
Pe care îl atingi numai în moarte.”

— Nu-i rău!, zise o voce în spatele lui. Doamna Amable Tastu nu ar fi scris mai bine. În sfârşit, nu oricine poate fi Lamartine.

— Dumneata!... Dumneata! Bolborosi tânărul cu privirea rătăcită.

— Bine-nțeles, poete, chiar eu, Arsène Lupin care vine să-l vadă pe scumpul său prieten Pierre Leduc.

Pierre Leduc începu să tremure, ca şi cum ar fi fost cuprins de friguri. Zise cu glasul coborât:

— A venit, clipa?

— Da, minunatul meu Pierre Leduc. A venit clipa să părăseşti, mai bine zis să întrerupi viața călduță de poet pe care o duci de mai multe luni de zile la picioarele Genevièvei Ernemont şi ale doamnei Kesselbach şi să interpretezi rolul pe care ți l-am încredințat în piesa mea... O piesă drăguță, te asigur, o micuță dramă scrisă după toate regulile artei, cu tremolouri, râsete şi scrâşnete de dinți. Iată- ne ajunşi la al cincilea act. Deznodământul se apropie iar eroul eşti tu, Pierre Leduc. Ce glorie!

Tânărul se ridică:

— Şi dacă refuz?

— Idiotule!

— Da, dacă refuz? În definitiv cine mă obligă să mă supun voinței dumitale? Cine mă obligă să accept un rol pe care nu-l cunosc încă, dar care mă dezgustă dinainte şi de care mi-e ruşine?

— Idiotule! repetă Lupin.

Şi silindu-l pe Pierre Leduc să se aşeze, luă loc lângă el şi-i spuse cu glasul cel mai blând:

— S-ar părea, dragă prietene, că ai uitat că nu te cheamă Pierre Leduc, ci Gérard Baupré.

Dacă porți minunatul nume al lui Pierre Leduc e pentru că tu, Gérard Baupré l-ai ucis pe Leduc şi i-ai furat personalitatea.

Tânărul sări în sus de indignare:

— Eşti nebun! Ştii prea bine că dumneata ai pus totul la cale!

— Drace, o ştiu foarte bine, n-o ştie însă şi justiția. Şi când îi voi pune la dispoziție dovada că veritabilul Pierre Leduc e mort de moarte violentă şi că tu, tu i-ai luat locul...

Copleşit, tânărul îngăimă:

— Nimeni nu va crede... De ce aş fi făcut asta? Şi cu ce scop?

— Idiotule! Scopul este atât de vizibil, încât însuşi Weber l-ar putea descoperi. Şi minți când spui că nu vrei să primeşti un rol pe care nu-l cunoşti. Îl cunoşti prea bine. Este chiar rolul pe care l-ar fi jucat adevăratul Pierre Leduc dacă n-ar fi mort.

— Dar pentru mine, ca şi pentru toată lumea, Pierre Leduc nu e decât un nume. Cine era el? Cine sunt eu?

— Cu ce te-ar ajuta să ştii?

— Vreau pur şi simplu să ştiu. Vreau să ştiu încotro merg.

— Şi dacă vei şti, vei merge drept înainte?

— Da, dacă ținta de care-mi vorbeşti meriți osteneala.

— Dacă n-ar merita, crezi că mi-aş bate capul cu ea?

— Aşadar: cine sunt? Dar oricare ar fi ursita mea, te rog să fii sigur că voi fi demn de ea. Cine sunt?

Arsène Lupin îşi scoase pălăria şi se înclină:

— Herman al Patrulea, mare duce de Deux- Ponts-Veldenz, prinț de Berncastel, elector de Trêves, senior şi multe altele.

După trei zile, Lupin o ducea pe doamna Kesselbach în automobil spre frontieră. Călătoria fu tăcută.

Lupin îşi aducea aminte cu emoție gestul înspăimântat al lui Dolorès şi cuvintele pe care le pronunțase în casa din strada Vignes în momentul în care se ducea s-o apere de complicii lui Altenheim. Şi ea îşi amintea, probabil, căci stătea jenată şi vădit tulburată în prezența lui.

Către seară sosiră într-un mic castel, îmbrăcat cu totul în frunze şi flori, acoperit de o enormă pălărie de şindrilă şi înconjurat de o mare grădină de arbori seculari.

Acolo o găsiră pe Geneviève, gata instalată. Tocmai se întorcea din oraşul vecin, unde angajase servitori de prin partea locului.

— Aceasta e locuința dumneavoastră, doamnă, zise Lupin. Este castelul Bruggen. Aici veți putea aştepta în deplină linişte desfăşurarea evenimentelor. Mâine Pierre Leduc, pe care l-am prevenit, va fi oaspetele dumneavoastră.

Apoi plecă imediat, se îndreptă spre Veldenz şi înmână contelui de Waldemar pachetul cu faimoasele scrisori, pe care pusese mâna.

— Cunoşti care sunt condițiile mele, scumpe Waldemar? Zise Lupin… Este vorba, în primul rând, de ridicarea casei de Deux-Ponts- Veldenz şi de a reda ducatul şi numele marelui duce Hermann al Patrulea.

— Chiar de astăzi voi începe negocierile cu consiliul de regență. După informațiile mele, va fi uşor. Dar acest mare duce Hermann…

— Alteța Sa locuieşte acum în castelul Bruggen sub numele de Pierre Leduc. Voi aduce toate probele necesare pentru a-i dovedi identitatea.

În aceeaşi seară, Lupin se întoarse la Paris cu intenția de a stimula cât mai mult procesul lui Malreich şi al celor şapte bandiți.

Cum a evoluat această afacere, cum s-a desfăşurat ancheta, ba chiar şi cele mai mici detalii, sunt încă proaspete în amintirea tuturor. A fost unul dintre evenimentele care au făcut senzație şi pe care îl comentează şi-l povestesc, la şezători, până şi țăranii cei mai înapoiați din cele mai îndepărtate sate.

Ceea ce vreau să amintesc aici, e doar partea importantă pe care Arsène Lupin a luat- o la desfăşurarea afacerii şi la incidentele din timpul instrucției.

În fapt, el a fost cel care a condus instrucția. S-a substituit, de la început, procurorului, a ordonat percheziții, a indicat măsurile ce trebuiau luate, a prescris întrebările ce trebuiau puse inculpaților, ştiind să răspundă la toate.

Cine nu-şi aduce aminte de uluirea generală, de fiecare dimineață, când apăreau în ziare acele scrisori irezistibile ca logică şi simț al realului, semnate rând pe rând:

Arsène Lupin, judecător de instrucție. Arsène Lupin, procuror general. Arsène Lupin, ministru al justiției. Arsène Lupin, gardian. Arsène Lupin, inspector.

Aducea în proces un antren, o ardoare, o violență, care uimeau din partea sa. De obicei era atât de ironic şi datorită temperamentului, atât de dispus la indulgență profesională.

Nu. De astă dată Lupin ura. Îl ura pe acest Louis de Malreich, bandit sângeros, fiară nemiloasă, de care îi fusese veşnic teamă şi care, închis, învins, îi dădea încă fiori de groază şi repulsie, ca şi cum s-ar fi aflat în fața unei reptile.

De altfel, n-avusesc oare Malreich îndrăzneala s-o persecute pe Dolorès? „A jucat şi a pierdut", îşi zicea Lupin. „De data asta capul lui va cădea".

Ori, asta i-o dorea Lupin duşmanului său înfricoşător: eşafodul, dimineața fumurie când cuțitul ghilotinei alunecă şi ucide…

Arestatul era un om extrem de ciudat. Judecătorul de instrucție îl interogă luni de zile între pereții cabinetului său. Ciudat personaj acest om cu figura osoasă, cu ochi de mort!

Părea absent, de abia catadicsea să răspundă!

— Mă numesc Leon Massier.

Asta era singura frază pe care o rostea. Şi Lupin protesta:

— Minți! Leon Massier, născut la Perigueux, rămas orfan la zece ani, a murit în urmă cu şapte ani. Tu i-ai luat actele. Uiți însă actul de deces. Iată-l.

Şi Lupin zvârli o copie a actului.

— Eu sunt Leon Massier, afirmă din nou arestatul.

— Minți, îi răspundea Lupin. Eşti Louis de Malreich, ultimul descendent al unui mic nobil stabilit în Germania în

veacul al XVIII-lea. Ai avut un frate care şi-a zis, pe rând, Parbury, Ribeira şi Altenheim: l-ai ucis. Ai avut o soră, Isilda de Malreich. Ai ucis-o şi pe ea.

— Sunt Leon Massier.

— Minți. Eşti Malreich. Ăsta e actul de naştere. Ăsta e al fratelui tău, ăsta e al surorii tale.

Şi Lupin trimise parchetului şi cele trei acte.

Malreich refuza să-şi recunoască identitatea. În rest, Malreich, zdrobit fără discuție de nenumăratele dovezi care se adunau împotriva sa, nu se apăra în niciun fel. Ce-ar fi putut spune? Justiția era în posesia a patruzeci de bilete scrise de mâna lui - compararea scrisorilor o dovedi - bilete adresate bandei sale şi pe care neglijase să le rupă după ce le luase înapoi.

Şi toate biletele cuprindeau ordine privitoare la afacerea Kesselbach, la răpirea domnului Lenormand şi a lui Gourel, la urmărirea bătrânului Steinweg, la construirea subteranelor din Garches etc. Cum putea să mai nege?

Justiția era derutată de un singur lucru. Confrați cu şeful lor, cei şapte bandiți afirmară toți că nu-l cunosc. Nu-l văzuseră niciodată.

Primeau instrucțiunile sale fie prin telefon, fie în întuneric, chiar prin acele bilețele pe care Malreich le transmitea rapid, fără nici-o vorbă.

În rest, însă, comunicarea care se făcea între pavilionul din strada Delaizement şi remiza Agentului nu era oare o probă evidentă de complicitate? De acolo Malreich vedea şi auzea totul. De acolo şeful îşi supraveghea oamenii.

Contradicțiile? Faptele care, în aparență, nu se legau! Lupin explica totul. Într-un articol celebru, publicat în dimineața procesului, a reluat de la început desfăşurarea evenimentelor, arătând detaliile, demontând orice inexactitate, stabilind ceea ce a făcut Malreich fără ştirea nimănui, camera fratelui său, falsul maior Parbury, veniri şi plecări invizibile pe holurile de la hotel Palace, asasinarea lui

Kesselbach, asasinarea angajatului hotelului, asasinarea lui Chapman.

Dezbaterile sunt încă vii. Fuseseră terifiante şi posomorâte. Terifiante prin atmosfera de nelinişte care apăsa asupra mulțimii şi prin amintirea crimelor şi a sângelui; posomorâte, greoaie, obscure, sufocante din pricina tăcerii formidabile pe care o păstra acuzatul.

Niciun gest de revoltă. Nici-o mişcare. Niciun cuvânt.

O figură de ceară care nu vedea şi nu auzea nimic! O viziune teribilă de calm şi impasibilitate! În sală toată lumea se cutremura. În imaginația obsedată a publicului, în locul acestui om apărea un soi de ființă supranaturală, un duh din legendele orientale, unul din acei zei ai Indiei care sunt un simbol a tot ce este mai feroce, mai crud, mai sângeros şi mai distrugător.

La ceilalți bandiți nu se uita nimeni. Erau nişte figuranți lipsiți de însemnătate, care se pierdeau în umbra şefului lor, copleşitoare.

Cea mai interesantă depoziție fu aceea a doamnei Kesselbach. Spre uimirea tuturor, ba chiar şi spre mirarea lui Lupin, Dolorès, care nu răspunsese la niciuna din convocările judecătorului de instrucție, căci nu se ştia unde se retrăsese, apăru, văduvă neconsolată, pentru a aduce o mărturie de nerespins împotriva asasinului soțului ei.

Ea zise simplu, după ce-l privi vreme îndelungată:

— Acesta e omul care a pătruns în casa mea din strada Vignes. El m-a răpit şi m-a închis în remiza Agentului. Îl recunosc.

— Sunteți sigură?

— O jur, în fața lui Dumnezeu şi a tuturor oamenilor. După două zile, Louis de Malreich zis Leon Massier, fu condamnat la moarte. Şi personalitatea sa absorbea în asemenea măsură, s-ar zice, pe aceea a complicilor săi, încât aceştia beneficiară de circumstanțe atenuante.

— Louis de Malreich, n-ai nimic de adăugat? întrebă Preşedintele Curții.

Nu răspunse. O singură chestiune rămase obscură în ochii lui Lupin. De ce făcuse aceste crime? Ce dorea? Care era scopul lui?

Lupin nu avea să aştepte prea mult timp ca s-o afle. Ziua când urma să afle adevărul înspăimântător, ziua când, clătinându-se de oroare, lovit de moarte, avea s-o afle - era aproape.

Pentru moment - deşi continua să fie obsedat de idee - Lupin nu se mai ocupă de afacerea Malreich. Hotărât să-şi schimbe blana

— Cum spunea el - liniştit, pe de altă parte, de soarta doamnei Kesselbach şi a Genevièvei, a căror viaţă liniştită o urmărea de departe, ţinut la curent de către Jean Doudeville, Lupin îşi întrebuinţa tot timpul pentru lichidarea trecutului şi pregătirea viitorului. Pe Doudeville îl trimisese la Veldenz pentru a-l ţine la curent cu toate negocierile care se purtau între Curtea Germaniei şi regenţa din Deux-Ponts-Veldenz.

Ideea de a duce o viaţă cu totul diferită de aceea pe care o trăise până atunci îi stimula ambiţii noi şi sentimente neaşteptate. Voia să apară, în ochii frumoasei Dolorès, altfel decât fusese până atunci, deşi nu-şi dădea limpede seama de asta.

În decurs de câteva suptămâni suprimă toate dovezile care ar fi putut să-l compromită mai devreme sau mai târziu. Şterse toate urmele care ar fi putut aduce justiţia până la el. Dădu fiecărui colaborator al său o sumă de bani suficientă spre a-i pune la adăpost de nevoi, îşi luă rămas bun de la dânşii, anunţându-i că pleacă în America de Sud.

Într-o dimineaţă, după o noapte în care a meditat îndelung şi a studiat amănunţit situaţia, exclamă:

— S-a sfârşit! Nu mai avem de ce să ne temem. Lupin bătrânul a murit. Să-i facem loc aceluia tânăr.

I se aduse o telegramă din Germania. I se aducea la cunoştinţă deznodământul pe care-l aştepta. Consiliul regent, influenţat de Curtea din Berlin, supusese chestiunea în faţa alegătorilor din marele ducat şi alegătorii, influenţaţi de

conciliul de regență, îşi afirmaseră ataşamentul şi dragostea față de vechea dinastie Veldenz. Contele Waldemar era însărcinat ca împreună cu trei delegați din înalta aristocrație, din armată şi din magistratură, să meargă la castelul Bruggen, să stabilească cu rigurozitate identitatea marelui duce Hermann al Patrulea şi să ia, împreună cu Alteța Sa, toate dispozițiile necesare la intrarea sa triumfală în principatul strămoşilor săi, intrare care urma să aibă loc la începutul lunii viitoare.

„De data asta s-a sfârşit", îşi zise Lupin. „Marele proiect al domnului Kesselbach s-a realizat. Nu mai rămâne decât să-l duc pe Pierre Leduc la Waldemar. E un joc de copil! Mâine se vor face strigările pentru cununia Genevièvei cu Pierre. Şi lui Waldemar i se va prezenta, astfel şi logodnica marelui duce!"

Şi, foarte fericit, Lupin plecă cu automobilul la castelul Bruggen. În maşină cânta, fluiera, vorbea cu şoferul său:

— Octave, ştii tu pe cine ai onoarea să conduci? Pe stăpânul lumii... Da, bătrâne, asta te dă gata, nu-i aşa? Cu toate astea, e purul adevăr! Eu sunt stăpânul lumii.

Îşi freca mâinile şi continua să monologheze:

— Oricum, a durat cam mult. Iată, a trecut un an de când a început lupta. Este adevărat: a fost cea mai formidabilă luptă pe care am dus-o vreodată... Pe bune, un război al uriaşilor!

Şi repetă:

— Asta-i situația! Duşmanii au intrat la apă. Niciun obstacol între mine şi scopul pe care mi l-am propus. Locul e liber să construim! Am materialele la dispoziție, am mână de lucru, să construim, Lupin! Şi fie ca palatul să fie o operă demnă de tine!

Puse şoferul să oprească la câteva sute de metri de castel, pentru ca sosirea sa să fie mai discretă şi-i spuse lui Octave:

— Vei intra în castel peste douăzeci de minute, la ora patru. Vei depune bagajele mele în pavilionul de la capătul parcului, unde voi locui eu.

La prima cotitură a drumului, castelul îi apăru la capătul unei alei întunecoase de tei. Din depărtare, o zări pe Geneviève trecând pe terasa din față. Inima i se înduioşa:

— Geneviève, Geneviève... zise el cu afecțiune.. Geneviève... făgăduiala pe care am făcut-o mamei tale, care se afla pe patul de moarte, se realizează şi ea... Geneviève - marea ducesă... Iar eu, din umbră, lângă ea, veghind la fericirea ei... Şi urmărind totodată marile combinații ale lui Lupin...

Izbucni într-un hohot de râs, sări după un grup de copaci care se înălțau la stânga aleii şi începu să alerge de-a lungul trunchiurilor lor masive. În felul ăsta putea ajunge la castel fără să fie observat de la ferestrele saloanelor din corpul principal.

Dorința lui era s-o vadă pe Dolorès înainte ca ea să-l vadă, şi cum făcuse şi pentru Geneviève îi pronunță numele de mai multe ori, dar cu o emoție care-l mira şi pe el:

— Dolorès... Dolorès...

Străbătu culoarele pe furiş şi ajunse în sufragerie. Din încăperea aceea putea zări printr-un geam o jumătate de salon. Se apropie. Dolorès stătea întinsă pe o canapea, iar Pierre Leduc, în genunchi în fața ei, o privea în extaz.

Harta Europei

1

Pierre Leduc o iubea pe Dolorès!

Lupin simți o durere profundă, ascuțită, de parcă ar fi fost rănit chiar în principiul vieții. Durerea era atât de puternică încât Lupin realiză

— Şi i se întâmpla pentru prima oară - cât de mult însemna Dolorès pentru el, ce devenise ea, încetul cu încetul, fără ca el să observe.

Pierre Leduc o iubea pe Dolorès şi o privea aşa cum te uiți numai la ființa iubită.

Lupin simți în el, orb şi sălbatec, instinctul crimei. Privirea asta, privirea asta de dragoste care-o învăluia pe tânăra femeie îl scotea din minți. Simți tăcerea mare care-i înconjura pe cei doi tineri şi, în această tăcere, în nemişcarea atitudinilor lor, vie era doar privirea îndrăgostită, viu era imnul mut şi încărcat de voluptate prin care ochii exprimau toată pasiunea, toată dorința, tot entuziasmul, tot elanul unei ființei către cealaltă.

Şi o vedea şi pe doamna Kesselbach. Ochii lui Dolorès nu se vedeau de sub pleoapele coborâte, sub pleoapele ei mătăsoase, cu gene lungi, negre. Dar cum savura ea privirea îndrăgostită care-i căuta privirea! Cum fremăta sub mângâierea care-o cuprindea fără să o atingă!

„Îl iubeşte!... Îl iubeşte...” îşi zise Lupin ros de gelozie

Şi cum Pierre făcea un gest:

„Ohh! Nenorocitul o atinge, îl omor.”

Şi constatând deruta rațiunii sale, încerca să o combată:

„Ce prost sunt! Cum, tu, Lupin, te laşi în voia lucrurilor. Stai puțin... Da, bine-nțeles, ai crezut că ghiceşti în ea o oarecare emoție când te apropiai de ea... O oarecare

tulburare... Ce ți-ai închipuit, nerodule? Tu nu eşti decât un bandit, un hoț... În timp ce el... El este duce, e tânăr..."

Pierre nu-şi dusese până la capăt gestul. Buzele însă se mişcară iar Dolorès părea să se trezească. Încet, domol, ea ridică pleoapele, îşi întoarse puțin capul şi ochii i se cufundară în ochii lui Pierre, cu o privire care se oferă, care se dă şi care e mai adâncă decât cea mai profundă sărutare.

Lupin reacționă imediat, brusc ca o lovitură de trăsnet. Din trei salturi, Lupin se năpusti în salon, se repezi la Pierre, îl trânti la pământ şi cu genunchiul pe pieptul rivalului, scos din fire, îndreptat către doamna Kesselbach, răcni:

— Prin urmare nu ştii? Vicleanul nu ți-a spus-o?... Şi dumneata îl iubeşti? Chiar are față de mare duce? Ah! Ce caraghios!...

Lupin rânji turbat, în timp ce Dolorès îl urmărea stupefiată:

— El, mare duce! Hermann al Patrulea, duce de Deux-Ponts-Veldenz! Principe regent! Mare elector! Poți să mori de râs. El! Dar pe el îl cheamă Baupré, Gérard Baupré, ultimul vagabond... Un cerşetor pe care l-am scos din noroi. Mare Duce? Dar eu l-am făcut Mare Duce! Ah! Ah ce caraghios! Trebuia să-l vezi cum îşi taie degetul mic... De trei ori a leşinat... Curcă plouată! A! Îndrăzneşti să-ți ridici privirea la doamne şi să te răzvrăteşti împotriva stăpânului tău? Stai puțin, mare duce de Deux-Ponts-Veldenz.

Îl luă în brațe ca pe un pachet, îl balansă şi-l aruncă pe fereastră.

— Bagă de seamă la trandafiri, mare duce! Au şi spini!

Când se întoarse, Dolorès era în fața lui şi-l privea cu nişte ochi pe care nu-i mai văzuse niciodată, ochi de femeie colerică care urăşte. Era posibil să fie Dolorès, Dolorès cea slabă şi bolnăvicioasă?

Ea se bâlbâi:

— Ce faci?... Îndrăzneşti?... Şi el?... Atunci e adevărat?... M-a mințit?

— Dacă a mințit? Strigă Lupin, înțelegând umilirea amorului ei propriu... Dacă a mințit? El, mare duce! O

marionetă, atât! Un instrument pe care-l acordam ca să cânt pe coardele lui aria fanteziilor mele! Ah! Imbecilul! Imbecilul!

Cuprins din nou de turbare, Lupin izbi cu piciorul şi ameninţă cu pumnul spre fereastra deschisă. Apoi începu să se plimbe în încăpere, în sus şi-n jos, rostind cuvinte care conţineau toată violenţa gândurilor sale secrete.

— Imbecilul! Nu şi-a dat seama ce aşteptam de la el? N-a ghicit măreţia rolului său? A! Rolul ăsta i-l voi băga cu de-a sila pe gât! Capul sus, cretinule! Vei fi mare duce pentru că aşa vreau eu! Şi prinţ domnitor! Cu o listă civilă şi cu supuşi de muls! Şi cu un palat pe care ţi-l va reclădi Charlemagne. Şi cu un stăpân care voi fi eu, Arsène Lupin! Ai înţeles, secătură? Capul sus, pentru numele lui Dumnezeu, mai sus! Priveşte cerul şi adu-ţi aminte că un Deux-Ponts a fost spânzurat pentru furt, mai înainte de a se fi vorbit de familia Hohenzollern. Şi tu eşti un

Deux-Ponts, afurisitule, şi eu sunt aici, eu, Lupin! Şi vei fi mare duce, aşa cum vreau eu: un mare duce de carton! Da, fantomă, dar fantoma care va fi însufleţită de voinţa mea şi va arde cu febra mea. Fantomă? Fie. Dar o fantomă care va face gesturile mele, va executa dorinţele mele, va realiza visurile mele.

Rămase nemişcat, orbit de măreţia visurilor sale.

Apoi se apropie de Dolorès şi, cu glasul înăbuşit, într-un elan de exaltare mistică, proferă:

— La stânga mea, Alsacia-Lorena... La dreapta mea, Baden, Wurtemburg, Bavaria... Germania de sud... Toate aceste state dezbinate, nemulţumite, strivite de cizma prusacului Charlemagne, însă gata să se desprindă de sub jugul său... Îţi dai seama ce poate face un om ca mine între toate aceste state, câte aspiraţii poate trezi, ce vise poate insufla, câte revolte şi câte mânii poate suscita?

Cu glasul coborât repetă:

— Şi la stânga mea, Alsacia-Lorena!... Înţelegi? Crezi că astea sunt vise? Sunt realităţile de mâine, de poimâine. Da... Vreau... Vreau... Oh! Tot ce vreau şi tot ce voi face va fi

nemaipomenit!... Dar gândeşte-te, la doi paşi de frontiera cu Alsacia! În plin teritoriu german. Aproape de bătrânul Rhin. E destul să unelteşti puţin, să ai puţin geniu şi răstorni lumea! Şi geniu am destul... Cu vârf şi îndesat... Şi voi fi Stăpânul! Voi conduce... Pentru celălalt, pentru marionetă, titlul şi onorurile. Pentru mine, puterea! Eu voi rămâne în umbră. Nici ministru, nici măcar şambelan. Nimic. Voi fi unul din servitorii palatului... Poate grădinarul... Da, grădinarul... O! Ce viaţă formidabilă! Să cultivi flori şi să schimbi harta Europei!

Dolorès îl privea cu aviditate, dominată, supusă de forţa lui. Şi ochii ei exprimau o admiraţie pe care nici măcar nu căuta s-o ascundă. Lupin puse mâinile pe umerii ei şi-i zise:

— Acesta este visul meu. Oricât de mare ţi-ar părea, el va fi întrecut de fapte - asta ţi-o jur. Kaiserul şi-a dat seama cu cine are de-a face. Într-o zi vom sta faţă în faţă, ochi în ochi. Am toate atuurile în mână. Valenglay va fi de partea mea. Anglia de asemenea... Partida a început... Ăsta e visul meu... Dar mai există unul...

Tăcu subit. Dolorès nu-l slăbea din ochi şi o emoţie nesfârşită îi răvăşea trăsăturile feţei.

O bucurie nespusă îl pătrunse pe Lupin când simţi, încă o dată, şi cu atâta limpezime, tulburarea femeii de lângă el. I se părea că nu mai trece în ochii ei drept ce... era de fapt... un hoţ, un bandit, ci un bărbat, un bărbat care iubea şi a cărui iubire răscolea în gândul unui suflet prieten sentimente neexprimate.

Nu scoase niciun cuvânt, dar îi spuse - fără a pronunţa - toate cuvintele de dragoste şi de tandreţe.

Visă cu ochii deschişi la viaţa pe care ar fi putut-o duce împreună, undeva nu departe de Veldenz, neştiuţi de nimeni şi atotputernici.

O lungă tăcere îi uni. Apoi ea se ridică şi ordonă cu blândeţe:

— Pleacă... Te implor să pleci... Pierre se va căsători cu Geneviève... Asta ți-o făgăduiesc. Dar e mai bine să pleci... Să nu fii aici... Hai pleacă, Pierre se va căsători cu Geneviève.

El aşteptă câteva clipe. Şi-ar fi dorit cuvinte mai precise din gura ei, dar nu îndrăzni să întrebe nimic. Şi se retrase orbit, ameţit şi atât de fericit că ea îl ascultase şi îşi lasă destinul în mâinile lui.

— În drum spre uşă, Lupin se lovi de un scaun scund, pe care trebui să-l dea la o parte. Dar în acelaşi timp lovi cu piciorul încă ceva.

Se aplecă. Jos era o oglinjoară de buzunar, în cadru de abanos, cu o monogramă de aur. Deodată tresări şi cât ai clipi din ochi, o ridică. Monograma era compusă din două litere înlănţuite, un L şi un M. Un L şi un M!

— Louis de Malreich! zise el înfiorat. Se întoarse spre Dolorès:

— Ce-i cu oglinjoara asta? A cui este? Ar fi foarte important să...

Ea i-o luă din mână şi o examina:

— Nu ştiu... N-am văzut-o niciodată... Poate vreun servitor...

— Un servitor, desigur, zise el. Cu toate astea e foarte ciudat... E o coincidenţă care...

În aceeaşi clipă, Geneviève intră pe uşa salonului şi fără a-l vedea pe Lupin, pe care-l ascundea un paravan, exclamă subit:

— A! Ia te uită, oglinjoara dumitale, Dolorès... Deci ai găsit-o?... De când mă tot pui s-o caut!... Unde era?

Şi tânăra se îndepărtă spunând:

— Cu atât mai bine! Când mă gândesc ce neliniştită ai fost! Mă duc să anunţ oamenii să n-o mai caute...

Lupin rămase nemişcat, confuz, încerca zadarnic să înţeleagă ceva. De ce-l minţise Dolorès? De ce nu-i spusese ce-i cu oglinjoara aceea? Un gând îi trecu prin minte şi întrebă la întâmplare:

— L-ai cunoscut pe Louis de Malreich?

— Da, făcu ea, fără sa-l scape din ochi, ca şi cum ar fi făcut efortul să-i ghicească gândurile care-i treceau prin minte.

Lupin se repezi la ea în culmea agitației:

— Îl cunoşteai? Cine era? Cine este? Ce este? De ce n-ai spus nimic? Unde l-ai cunoscut? Vorbeşte... Răspunde... Te implor...

— Nu, zise ea.

— Şi totuşi, trebuie... Trebuie... Gândeşte- te la ce a făcut! Louis de Malreich asasinul! Monstrul!... De ce nu ai spus nimic?

La rândul ei, Dolorès puse mâinile pe umerii lui Lupin şi spuse cu o voce fermă:

— Ascultă: să nu mă întrebi niciodată, pentru că nu voi vorbi niciodată... Acest secret va muri o dată cu mine... Şi nimeni nu-l va şti, nimeni, mă jur...

— 2 - Câteva minute, Lupin rămase în fața ei nelinişţit, cu mintea în derută.

Îşi aminti că şi Steinweg tăcuse şi că atunci când îi ceruse să trădeze teribilul secret, bătrânul fusese cuprins de groază. Dolorès ştia şi ea secretul şi, ca şi Steinweg, tăcea. Fără a mai spune vreun cuvânt, Lupin ieşi.

Aerul de afară, câmpia nesfârşită, îi făcură bine. Trecu prin parc şi rătăci vreme îndelungată prin câmpie, vorbind cu voce tare:

— Ce-i asta? Ce se întâmplă? Sunt luni şi luni de zile de când mă lupt şi mă agit, am izbutit să-i fac pe toți aceia care lucrează la execuția proiectelor mele să danseze pe sârmă şi în tot acest timp am uitat cu desăvârşire să mă aplec deasupra lor şi să mă uit la ce se întâmplă în inimile şi în spiritul lor. Nu-l cunosc pe Pierre Leduc, n-o cunosc pe Geneviève, n-o cunosc pe Dolorès... I-am tratat pe toți ca pe nişte marionete iar ei sunt oameni vii. Şi astăzi, iată, mă izbesc de tot felul de obstacole... Izbi cu piciorul şi strigă:

— De obstacole care nu există! Puțin îmi pasă de starea sufletească a Genevièvei sau a lui Pierre... Mă voi ocupa de

asta mai târziu, la Veldenz, după ce le voi fi asigurat fericirea. Dar Dolorès!.. Ea îl cunoaşte pe Malreich şi n-a spus nimic! De ce? Ce anume îi lega? I-a fost frică de el? Se teme şi acum ca omul ăsta să nu evadeze şi să se răzbune pentru orice indiscreție?

Noaptea se duse în pavilionul pe care şi-l rezervase în fundul parcului şi mâncă ceva, foarte prost dispus, înjurându-l pe Octave care îl servea fie prea încet, fie prea repede.

— Mi-ajunge! Nu faci decât prostii pe ziua de azi!... Şi cafeaua asta? E sinistră!

Vărsă ceaşca pe jumătate plină şi se plimbă două ore prin parc, recapitulând ideile. În final, îşi preciză o ipoteză:

— Malreich a evadat din închisoare şi o terorizează pe doamna Kesselbach, prin incidentul cu oglinjoara...

Şi dădu din umeri...

— Şi în noapte asta va veni să mă tragă de picioare. Haide, haide, am început să vorbesc prostii! Cel mai bun lucru e să mă duc să mă culc.

Intră în camera sa şi se culcă. Imediat adormi, căzând într-un somn agitat de coşmaruri. Se trezi de două ori şi voi să aprindă lumânarea, dar de fiecare dată recăzu în perne, doborât.

Cu toate astea, auzea orologiul din sat bătând orele. Mai bine zis i se părea că aude, căci era cufundat într-un fel de toropeală în care i se părea că-şi păstrează întreaga limpezime a minții.

Fu bântuit de visuri, de visuri de groază şi spaimă. La un moment dat, percepu cu claritate un zgomot, ca şi cum s-ar fi deschis fereastra din camera sa. Deşi stătea cu ochii închişi, avu certitudinea că vede prin pleoape o umbră care se apropie.

Şi umbra se aplecă, deodată, asupra lui.

Avu forța incredibilă de a deschide ochii, sau cel puțin aşa i se păru. Visa? Era treaz? Îşi punea întrebările cu

deznădejde. Încă un zgomot... Cineva luă cutia de chibrituri de lângă el!

„Prin urmare îl voi vedea!", îşi zise Lupin cu o mare bucurie.

Un băț de chibrit trosni pe cutie. Lumânarea fu aprinsă. Lupin simți, din creştet până-n tălpi, cum îl inundă un val de transpirație. Inima i se opri în loc, de spaima. În fața lui se afla omul negru.

Era cu putință? Nu, nu,.. Şi cu toate astea, îl vedea. O! Teribil spectacol!... Omul negru, monstrul, era acolo.

— Nu vreau... Nu vreau... bolborosi Lupin, înnebunit. Omul negru, monstrul, era acolo, îmbrăcat în negru, cu o mască pe față, cu pălăria moale trasă pe părul blond.

— O, visez... visez!... zise Lupin râzând... E un coşmar.

Cu toată forța, cu toată voința, dori să facă un gest, unul singur ca să alunge fantoma.

Nu putut să-l facă.

Şi deodată îşi aduse aminte: gustul cafelei era asemănător cu gustul cafelei pe care o băuse la Veldenz... Scoase un strigăt, făcu un ultim efort şi recăzu în perne, sleit de puteri.

Dar în delirul său simți că omul îi descheie cămaşa la gât, îi desface beregata şi ridică brațul şi văzu că degetele aceluia se crispează pe mânerul unui pumnal, un mic pumnal de oțel, asemănător cu acela cu care-l asasinase pe Kesselbach, pe Chapman, pe Altenheim şi pe atâția alții...

3

Câteva ore mai târziu, Lupin se trezi zdrobit de oboseală, cu gura amară.

Îi trebuiră câteva minute ca să-şi adune gândurile şi deodată, aducându-şi aminte, făcu o mişcare instinctivă de apărare, ca şi cum ar fi fost atacat de cineva.

— Ce imbecil sunt! strigă el sărind din pat. Am avut un coşmar, o halucinație. Nu trebuie decât să-mi pun mintea la contribuție. Dacă ar fi fost el, dacă, într-adevăr, un om în carne şi oase ar fi ridicat în noaptea asta mâna asupra mea,

m-ar fi strâns de gât ca pe un pui de găină. Omul meu nu are nici-o ezitare. Să gândim logic. De ce m-ar fi curățat? Pentru ochii mei frumoşi? Nu, am visat asta e tot…

Începu să fluiere şi se îmbrăcă, afectând calmul cel mai deplin, însă mintea lui nu înceta să gândeaseă, iar ochii săi căutau…

Nici-o urmă: nici pe parchet, nici pe balustrada ferestrei. Camera sa se afla la parter şi cum Lupin dormea cu fereastra deschisă, era clar că agresorul nu putea veni decât pe acolo. Ori Lupin nu descoperi nimic nici pe tencuiala peretului, nici pe nisipul aleii care înconjura pavilionul.

— Totuşi… totuşi…, repetă el printre dinți.

Îl chemă pe Octave.

— Unde-ai făcut cafeaua pe care mi-ai dat o aseară?

— La castel stăpâne, ca şi restul. Aici nu avem bucătărie.

— Ai băut din cafeaua aceea?

— Nu.

— Şi ai aruncat ce-a mai rămas în ibric?

— La dracu! Doar mi-ați spus că e aşa de proastă… N-ați putut să beți decât câteva înghițituri.

— În regulă. Pregăteşte automobilul. Plecăm.

Lupin nu era omul care se lasă copleşit de îndoieli. Voia o explicație hotărâtoare cu Dolorès. Dar pentru asta avea nevoie, mai înainte, să lămurească câteva puncte care i se păreau obscure şi să-l vadă pe Doudeville care îi expediase din Valdenz informații destul de ciudate.

Fără să piardă vremea, se lasă condus în marele ducat unde ajunse pe la orele doua. Avu o întrevedere cu contele de Waldemar, căruia îi ceru, sub un pretext oarecare, să amâne călătoria la Bruggen a delegațiilor Regenței.

Apoi se duse să-l caute pe Jean Doudeville într- o tavernă din Veldenz.

Doudeville îl conduse într-o altă tavernă, unde i-l prezentă pe Herr Stockli, un funcționar la Arhivele Statului, destul de sărăcăcios îmbrăcat.

Convorbirea lor fu destul de lungă. Ieşiră împreună şi trecură în grabă prin birourile primăriei. La orele şapte, Lupin luă masa şi plecă înapoi. La orele zece sosi la castelul Bruggen şi întrebă de Geneviève, pentru a putea intra, însoțit de dânsa, în camera doamnei Kesselbach.

I se răspunse că domnişoara Geneviève plecase la Paris, chemată de o depeşă a bunicii.

— Bine, zise Lupin; dar doamna Kesselbach poate fi văzută?

— Doamna s-a retras îndată după masa de seară. Probabil că acum trebuie să doarmă.

— Nu. Am văzut lumină în budoarul ei. Mă va primi.

De altfel, Lupin aproape că nu mai aşteptă răspunsul doamnei Kesselbach. Intră în budoar aproape imediat. Pe servitoare o concedie şi-i spuse lui Dolorès:

— Doamnă, trebuie să vă vorbesc. Este urgent… Mărturisesc că demersul meu poate să vi se pară deplasat… Dar sunt sigur…

Era foarte surescitat şi nu părea deloc dispus să dea nişte explicații, mai ales că înainte de a intra a perceput un zgomot.

Cu toate astea, Dolorès, întinsă pe pat, era singura. Şi ea îi spuse cu glasul obosit:

— N-am putea lăsa pe mâine.

Lupin nu răspunse, izbit, deodată de un miros de tutun care nu avea ce căuta în budoarul unei femei. Şi imediat avu intuiția, certitudinea că, în momentul sosirii lui, în încăpere se afla un bărbat, se mai găsea şi acum, ascuns undeva…

Pierre Leduc? Nu, Pierre Leduc nu fuma. Atunci? Dolorès murmură:

— Să terminăm cu asta, vă rog…

— Da, da, însă nu înainte de a… V-ar fi cu neputință să-mi spuneți…

Se întrerupse, la ce bun s-o mai întrebe? Dacă acolo se ascundea, într-adevăr, un bărbat, avea ea să-l denunțe?

Atunci Lupin se hotărî şi, încercând să-şi stăpânească jena care-l covârşea, simțind prezența unui străin, spuse cu vocea coborâtă, astfel ca numai Dolorès, să-l poată auzi:

— Ascultă-mă. Am aflat ceva... Ceva ce nu înțeleg, ceva care mă tulbură profund. Trebuie să-mi răspunzi, nu-i aşa. Dolorès?

Îi spuse numele cu o mare tandrețe, ca şi cum ar fi încercat s-o domine prin prietenia şi blândețea glasului său.

— Ce anume nu înțelegi? Spuse ea.

— În registrul Stării Civile din Veldenz sunt înscrise trei nume: numele ultimilor descendenți ai familiei Malreich, stabilită în Germania...

— Da, mi-ai mai spus asta...

— Îți aduci aminte? Primul este Raoul de Malreich, mai cunoscut sub porecla lui, Altenheim, banditul, apaşul din lumea mare - astăzi mort... asasinat...

— Da.

— Mai departe e vorba de Louis de Malreich, monstrul, înspăimântăiorul asasin care va fi decapitat peste câteva zile.

— Da.

— Apoi, în sfârşit, Isilda nebuna...

— Totul e clar până aici, nu-i aşa?

— Da.

— De curând, am aflat că al doilea dintre cei înscrişi, mai bine zis o parte a rândului pe care se află înscris, a fost cândva ştearsă. Cerneala cu care e scris numele lui e mai nouă. Cu toate astea, ceea ce era scris dedesubt nu sa şters cu totul. Astfel că...

— Da, spuneți...

— Astfel că... Folosindu-mă de o lupă bună şi mai ales de câteva procedee speciale pe care le am la dispoziție, am putut face să reapară câteva silabe care păreau şterse şi fără riscul unei greşeli, am reconstituit scrisul de odinioară. Ori, acolo nu era scris numele lui Louis Malreich, ci...

— O, taci, taci!...

Zdrobită brusc de efortul prelungit de rezistență pe care-l făcuse, Dolorès se ghemuise şi cu capul în mâini, cu umerii zguduiți de convulsii, plângea.

Lupin privi fiinţa ei slabă, nonşalantă, atât de deznădăjduită acum. Şi ar fi vrut să tacă, să pună capăt interogatoriului chinuitor la care-o supunea...

Dar nu făcea toate astea ca s-o salveze? Şi ca să o poată salva nu trebuia să ştie tot adevărul, oricât de dureros ar fi fost?

Lupin reluă:

— Ce s-a urmărit cu falsul ăsta?

— Soţul meu, îngăimă ea, soţul meu a făcut asta. Datorită averii sale putea să facă orice şi înaintea căsătoriei noastre a obţinut de la un funcţionar mărunt schimbarea în registru a prenumelui celui de-al doilea copil.

— Prenumele şi sexul, zise Lupin.

— Da, răspunse ea.

— Prin urmare, zise el, nu m-am înşelat: prenumele de odinioară, cel adevărat, era Dolorès?

— Da.

— Şi atunci de ce soţul dumitale...?

Ea murmură, cu ochii scăldaţi în lacrimi, covârşită de ruşine:

— Nu înţelegi?

— Nu.

— Dar bine, nu-ţi dai seama? Zise ea cutremurându-se. Eram sora Isildei, a nebunei, sora lui Altenheim, banditul. Soţul meu - mai bine zis logodnicul meu - n-a vrut să port povara asta. Mă iubea. Şi eu îl iubeam şi am fost de acord. El a tăiat din registru prenumele

— Dolorès - Dolorès de Malreich a dispărut, mi-a cumpărat alte acte de identitate, mi-a dat o altă personalitate, alt act de naştere şi m-am cununat în Olanda sub alt nume de fată: Dolorès Amonti.

Lupin reflectă câteva clipe şi zise apoi gânditor:

— Da, înţeleg... Dar în cazul acesta Louis de Malreich nu există şi asasinul soţului, al fratelui şi a surorii dumneavoastră se numeşte altfel... Numele lui...

Ea se ridică şi spuse cu însufleţire:

— Cum îl cheamă? Ei bine, aşa îl cheamă. Ăsta e numele lui: Louis de Malreich... L şi M... Tine minte... A! Nu căuta... acesta e teribilul secret... Şi. Apoi, ce importanţă are!... Vinovatul e la închisoare... Te rog să mă crezi... Ai văzut doar că nu se apără în niciun fel când l-ai acuzat, faţa în faţă? Şi ar fi putut-o s-o facă, fie sub numele ăsta, fie sub un alt nume? El este... El... A ucis... A lovit... Pumnalul... Pumnalul de oţel... Ah! Dacă aş putea spune tot... Louis de Malreich... Dacă aş putea...

Şi Dolorès se frământa pe canapea, pradă unei crize nervoase, iar mâna ei se crispase pe mâna lui Lupin şi el auzi, printre cuvinte nelămurite:

— Apără-mă... Apără-mă... Numai dumneata... Ah! Nu mă părăsi. Sunt atât de nefericită... Ce chin... Ce chin!... E un adevărat infern.

Cu mâna liberă, o mângâie pe păr şi pe frunte cu o nesfârşită duioşie şi sub această mângâiere ea se linişti încetul cu încetul.

Atunci Lupin o privi din nou şi vreme îndelungată se întrebă ce se ascundea îndărătul acestei frunţi curate, ce secret răvăşea sufletul ei misterios? Şi ei îi era teamă? Dar de cine? De cine îi cerea s-o apere?

Încă o dată, Lupin fu obsedat de imaginea omului negru, a acelui Louis de Malreich, duşman misterios, de neînţeles, ale cărui atacuri trebuia să le prevină fără să ştie de unde vin, fără să ştie dacă aveau să se producă.

Nu avea nici-o importanţă faptul că era la închisoare, supravegheat zi şi noapte. Nu ştia Lupin, din propria sa experienţă, că există oameni pentru care nu există închisoare, în stare să-şi rupă lanţurile când momentul o cere? Şi Louis de Malreich era dintre aceia.

Da, în închisoarea Santé, cineva stătea în celula condamnaţilor la moarte. Acela putea fi un complice sau o victimă oarecare a lui Malreich... În vreme ce el, Malreich, se plimba pe lângă castelul Bruggen se strecura la adăpostul întunericului, ca o fantomă nevăzută, pătrundea în parc iar

noaptea îşi ridica pumnalul asupra unui Lupin adormit şi paralizat.

Şi, acelaşi Louis de Malreich o teroriza pe Dolorès, o înnebunea cu ameninţările lui, o avea la mână prin cine ştie ce secret înfricoşător şi o silea să tacă şi să se supună.

Şi Lupin îşi imagina planul inamicului: s-o arunce pe Dolorès, speriată şi tremurând în braţele lui Pierre Leduc, să-l suprime pe Lupin şi să domnească în locul lui, cu puterea de mare duce şi cu milioanele lui Dolorès.

Ipoteză probabilă, ipoteză sigură, singura care se potrivea evenimentelor şi dădea o rezolvare tuturor problemelor.

„Chiar tuturor problemelor?" obiectă Lupin... „Da. Dar atunci de ce nu m-a ucis noaptea trecută, în pavilion. Nu trebuia decât să vrea şi n-a voit. Un singur gest şi aş fi fost mort. Şi n-a făcut gestul acela. De ce?"

Dolorès deschise ochii, îl zări şi-i zâmbi cu un surâs palid.

— Lasă-mă, zise ea.

Lupin se ridică, nehotărât. Să se ducă să vadă dacă inamicul stă ascuns îndărătul unei perdele sau a rochiilor din dulap?

Dolorès repetă cu blândeţe:

— Du-te... Mi-e somn.

Lupin se duse. Dar afară se opri sub copacii care aruncau o pată de umbră neagră pe faţada castelului. Văzu lumină în budoarul lui Dolorès. Apoi lumina trecu în camera de alături, iar după câteva minute se făcu întuneric. Lupin aşteptă.

Dacă inamicul era acolo, poate că va ieşi din castel!... Trecu o oră... Trecură două... Niciun zgomot

„Nimic, de făcut", îşi zise Lupin. „Cine ştie în ce colţ al castelului se adăposteşte... Sau a ieşit pe vreo poartă pe care n-o văd de aici... Cu condiţia ca asta să nu fie cea mai absurdă dintre toate ipotezele."

Îşi aprinse o ţigare şi se apropie de pavilion.

Cum se apropia zări, încă din depărtare, o umbră care părea că se depărtează. Nu se mişcă, de teamă să nu atragă atenţia.

Umbra traversă o alee. În raza de lumină, lui Lupin i se păru că recunoaşte silueta neagră a lui Malreich.

Se repezi către ea... Umbra o luă la fugă şi dispăru.

„Haidem", îşi zise. „Rămâne pe mâine. Dar atunci..."

4

Lupin intră în camera lui Octave, îl trezi şi-i porunci:

— Ia automobilul. Vei fi la Paris la şase dimineaţa. Te vei vedea cu Jacques Doudeviile şi-i vei spune: 1. Să-mi dea noutăţi cu privire la condamnatul la moarte; 2. Să-mi expedieze, de îndată ce se deschide Poşta, o telegramă cu următorul conţinut...

Aşternu conţinutul telegramei pe o bucată de hârtie şi adăugă:

— După ce-ţi vei termina misiunea, te vei întoarce, însă pe aici, de-a lungul zidului parcului. Pleacă, nu trebuie să ştie nimeni că lipseşti.

Lupin se duse în camera sa, îşi aprinse lanterna şi începu să facă o inspecţie minuţioasă.

— Asta este, zise el după câteva momente. În timp ce eu pândeam sub fereastră, în noaptea asta, a fost aici. Şi dacă a fost, mi-e clar ce-a urmărit... Hotărât, nu mă înşelam... Afacerea e gravă... De data asta a vrut să fie sigur că nu voi scăpa de lovitura pumnalului.

Din prudenţă, luă o cuvertură, îşi alese un loc izolat în parc şi dormi sub cerul liber. Pe la unsprezece dimineaţa. Octave veni la el:

— S-a făcut, telegrama a fost expediată.

— Bine. Dar Louis de Malreich? E tot la închisoare?

— Tot. Doudeville a trecut aseară prin faţa celulei sale de la Santé. Gardianul tocmai ieşea. Au stat de vorbă. Malreich e mereu acelaşi, după cât se pare, mut ca un peşte. Aşteaptă.

— Aşteaptă ce?

— La naiba! Ceasul morţii! La prefectură se spune că execuţia va fi mâine după amiază.

— Cu atât mai bine, cu atât mai bine, zise Lupin. Sigur e că nu a evadat.

Nu-şi mai bătu capul să mai înţeleagă ceva, nici măcar să caute cheia enigmei, până într- atât simţea că adevărul avea să i se arate. Nu trebuia decât să-şi pregătească planul pentru ca duşmanul să-i cadă în capcană.

„Sau să cad eu însumi în ea.”, îşi zise el râzând.

Era foarte vesel, foarte degajat. Niciodată o bătălie nu se arătase mai favorabilă lui.

Un servitor din castel îi aduse telegrama pe care Doudeville o expediase la cererea lui şi pe care factorul tocmai o adusese. Lupin o deschise şi o băgă în buzunar.

Puţin înainte de amiază îl întâlni pe Pierre Leduc pe o alee şi-i spuse fără alt preambul:

— Te căutam… Gluma a început să se îngroaşe… Trebuie să-mi răspunzi verde: de când te afli în acest castel, în afară de servitorii germani, angajaţi de mine, ai mai văzut vreun alt bărbat?

— Nu.

— Gândeşte-te bine. Nu-i vorba de un vizitator oarecare. Ci de un om care ar vrea să se ascundă. Pe care l-ai văzut, nici măcar atât, a cărui prezenţă ai bănuit-o, după un indiciu, după o impresie oarecare?

— Nu. Dar dumneata?

— Da. Cineva se ascunde aici… Cineva dă târcoale acestui castel… Pe unde? Şi cine? Şi în ce scop? Nu ştiu… Dar o voi şti. Am deja nişte bănuieli. În ce te priveşte, deschide ochii… Veghează… Şi mai ales, nu-i scăpa doamnei Kesselbach niciun cuvânt. N-are niciun rost so neliniştească…

Arsène Lupin se îndepărtă.

Pierre Leduc, interzis, tulburat, îşi reluă drumul către castel.

Pe drum, aruncată pe răzor, zări o foaie de hârtie albastră. O ridică. Era o telegramă, însă nu mototolită ca o hârtie nefolositoare, ci îndoită cu grijă. În mod sigur cineva o pierduse.

Telegrama era adresată domnului Beauny, numele pe care Lupin îl purta la Bruggen şi conținea următoarele cuvinte:

„Cunoaştem tot adevărul. Imposibil să vi-l comunicăm în scris. Voi lua trenul în seara asta. Veniți mâine dimineață pentru a ne întâlni la ora opt, gara Bruggen".

„Perfect!" îşi zise Lupin care, dintr-un boschet apropiat, supraveghea manevra lui Pierre Leduc... „Perfect! Peste două minute, idiotul ăsta va arăta telegrama prietenei sale Dolorès şi-i va destăinui bănuielile mele. Vor vorbi despre asta toată ziua, iar celălalt va şti totul, deoarece trăieşte în umbra lui Dolorès, iar Dolorès e în mâinile lui, fascinată ca o pradă... Iar în seara asta va acționa, de teamă să nu-mi fie destăinuit secretul."

Lupin se îndepărtă fredonând. „Astă seară... Astă seară... Astă seară... Ce dans, prieteni! Valsul sângelui, pe mica arie a pumnalului nichelat... În sfârşit, vom avea de ce râde!"

La uşa pavilionului, îl chemă pe Octave, se sui în camera sa, se aruncă pe pat şi-i spuse şoferului:

— Aşează-te pe scaunul acela, Octave şi nu dormi de fel. Stăpânul tău vrea să se odihnească. Veghează-mă, ca un servitor fidel ce eşti!

Şi Lupin trase un somn zdravăn.

— Întocmai ca Napoleon la Austerlitz, în dimineața bătăliei, zise el deşteptându-se.

Era ora cinci. Mâncă copios, apoi fumând o țigare îşi examină armele şi schimbă gloanțele celor două revolvere.

— Praful de puşcă să fie uscat, iar spada ascuțită, cum ar zice amicul meu, Kaiserul... Octave!...

Octave se apropie.

— Du-te la castel şi mănâncă cu ceilalți servitori. Anunță-i că în noaptea asta pleci la Paris cu automobilul.

— Cu dumneavoastră?

— Nu, singur. Şi de îndată ce vei termina de servit masa, vei şi pleca, în văzul tuturor.

— Dar nu mă voi duce la Paris?

— Nu, vei aştepta dincolo de parc, pe şosea, la o depărtare de un kilometru până voi veni eu… Poate să dureze mult.

Lupin îşi aprinse o altă ţigare, se plimbă, trecu prin faţa castelului. Zări lumină în apartamentul lui Dolorès, apoi se întoarse în pavilion. Aici luă o carte. Era „Viețile oamenilor iluştri”.

— Lipseşte una, şi încă cea mai celebră dintre toate, zise el. Noroc că viitorul mai poate îndrepta lucrurile. Şi, într-o zi sau alta, voi avea şi eu un Plutarh al meu.

Citi „Viața lui Caesar” şi notă câteva observații în marginea textului.

La unsprezece jumătate el urcă.

Prin fereastra deschisă, se gândea la noaptea lungă, la toate zgomotele clare şi difuze. Amintirile îi reveneau, amintiri de expresii de dragoste pe care le citise sau le pronunțase. Rosti de mai multe ori numele lui Dolorès, cu ardoarea adolescentului care nu îndrăzneşte să încredințeze nici măcar tăcerii numele iubitei sale.

— Haidem! zise el. Să ne pregătim.

Lăsă fereastra întredeschisă, îndepărtă un piedestal care bara trecerea şi îşi puse armele sub perna. Apoi calm, fără cea mai mică emoție, se băgă în pat îmbrăcat şi stinse lumânarea.

În clipa aceea fu cuprins de teamă. Subit. De îndată ce se lăsase învăluit în umbră.

— Ei, fir-ar să fie!… exclamă el.

Sări din pat, luă armele şi le aruncă pe culoar.

— Mâinile mele! Numai mâinile mele! Nici-o armă nu face cât strângerea mâinilor mele.

Apoi se culcă. Din nou, întuneric şi tăcere. Şi din nou teama, teama vicleană, zvâcnitoare, cotropitoare…

Orologiul din sat bătu de douăsprezece ori…

Lupin se gândea la ființa mizerabilă care, la o sută de metri, la cincizeci de metri depărtare de el, se pregătea, încercând vârful ascuțit al pumnalului:

— Să vină!... Să vină! Murmură el înfiorat. Şi atunci fantomele se vor risipi.

Orologiul din sat bătu ora unu.

Şi apoi se scurseră minute, minute nesfârşite, minute de febră şi de nelinişte... Picături de transpiraţie se adunau la rădăcina părului şi-i alunecau pe frunte şi lui Lupin i se păru că o sudoare de sânge îi scaldă tot trupul...

Ora două

Şi iată că, de undeva din apropiere, se auzi un zgomot de abia perceptibil, un zgomot de frunze călcate... Şi frunzele nu foşneau bătute de suflul nopţii.

Aşa cum prevăzuse, Lupin simţi deodată în el un calm imens, întreaga sa fire de mare aventurier tresări de bucurie, în sfârşit, avea să se dea lupta!

Se auzi un zgomot slab, sub fereastră, dar atât de încet încât aveai nevoie de urechea fină a lui Lupin pentru a-l auzi.

Minute, minute chinuitoare... Umbra era impenetrabilă. Nici clar de lună, nici stele să lumineze.

Şi deodată, fără să fi auzit ceva, Lupin ştiu că omul era în cameră.

Şi omul se îndreptă către pat. Mergea ca o fantomă, fără a face măcar aerul să tresară şi fără a mişca din loc obiectele pe care le atingea.

Dar datorită instinctului şi puterii sale nervoase, Lupin vedea gesturile inamicului şi ghicea însăşi succesiunea ideilor lui. El însuşi nu se mişca, înfipt la perete şi aproape în genunchi, gata să se repeadă.

Simţi că umbra îl atinge, că pipăie cearceaful patului, spre a calcula locul unde trebuia să lovească. Lupin îi auzi răsuflarea, i se păru chiar că îi aude bătăile inimii. Şi constată cu orgoliu că inima sa nu bătea mai iute... În timp ce inima celuilalt... O! Da, pe aceasta o auzea, auzea bătăile ei dezordonate, înnebunite, izbindu-se, ca limba unui clopot, de pereţii pieptului.

Mâna celuilalt se ridică... O clipă, două clipe...

Ezita? Voia să-şi cruțe din nou adversarul? Şi Lupin pronunță în tăcerea imensă:

— Loveşte o dată! Loveşte!

Un strigăt de turbare... Brațul se năpusti ca un resort.

Apoi un geamăt.

Lupin prinsese brațul din zbor, de la încheietură... Şi năpustindu-se din pat, formidabil, irezistibil, îl apucă pe om de beregată şi-l răsturnă.

Asta fu tot. N-avu loc nici-o lupta. Nici nu putea să aibă loc vreuna. Omul se afla țintuit la pământ, strâns în două pârghii de oțel, brațele lui Lupin. Şi nu exista om pe lume, oricât de puternic, în stare să se desprindă din acea strânsoare.

Nu se auzi nici-o vorbă, Lupin nu pronunță niciunul din cuvintele pe care se amuza de obicei să le rostească în asemenea împrejurări, cu verva lui muşcătoare. N-avea chef de vorbă. Clipa era prea solemnă.

Nici-o bucurie deşartă nu-l emoționa, nici-o exaltare victorioasă, în fond, nu se grăbea decât să afle un singur lucru: cine era acolo... Louis de Malreich, condamnatul la moarte?

Altcineva? Cine?

Apăsă şi mai tare, până muşchii brațelor adversarului deveniră inerți. Mâna se deschise şi dădu drumul pumnalului.

Atunci, liber pe gesturile sale, ținând viața adversarului în cleştele degetelor, Lupin scoase lanterna din buzunar, puse degetul pe resort şi apropie lanterna de fața omului.

N-avea decât să apese butonul şi va şti!

O clipă, îşi savura întreaga putere. Un val de emoție îl covârşi. Viziunea triumfului său îl orbi. O dată mai mult şi în modul cel mai superior şi eroic. Stăpânul era el.

Un zgomot sec şi se făcu lumină. Fața monstrului, apăru...

Lupin scoase un urlet de groază.

Dolorès Kesselbéach!

Ucigaşa

1

În creierul lui Lupin se dezlănțui un uragan, un ciclon în care bubuituri de tunet, vâjâitul vântului, năpustirea elementelor dezlănțuite alcătuiau un tumult infernal într-o noapte de haos.

Şi fulgere imense brăzdau întunericul. Şi la lumina orbitoare a acestor fulgere, Lupin îngrozit, zguduit de frisoane şi convulsii de oroare, Lupin vedea şi încerca să înțeleagă.

Nu se mişca din loc, cramponat de beregata duşmanului, ca şi cum degetele sale înțepenite nu şi-ar mai fi putut desface strânsoarea. De altfel, cu toate că acum ştia şi avea impresia exactă că în fața sa se află Dolorès. Pentru el, inamicul era tot omul negru, Louis de Malreich, creatura sinistră a infernului. Şi Lupin ținea în mână monstrul acela, hotărât să nu-l lase din strânsoare.

Însă adevărul îi asalta spiritul şi conştiința şi, învins, torturat de groază, el murmură:

— O! Dolorès… Dolorès…

Imediat găsi scuza: nebunia. Dolorès era nebună. Soră a lui Altenheim, a Isildei, fiica ultimilor Malreich, cu mamă dementă şi cu tată bețiv, era ea însăşi nebună. Nebună stranie, nebună cu toate aparențele rațiunii, totuşi nebună, dezechilibrată, bolnavă, în afara naturii, monstruoasă.

Şi acest lucru Lupin îl înțelese cu toată certitudinea! Era nebunia crimei. Sub obsesia unui țel spre care mergea ca un automat, Dolorès ucidea, avidă de sânge, inconştientă şi infernală.

Ucidea pentru că voia ceva; ucidea ca să se apere; ucidea ca să-şi ascundă crimele. Dar ucidea, de asemeni, şi mai ales, pentru a ucide. Uciderea satisfăcea în ea pofte subite şi irezistibile, în unele clipe ale vieții, în anumite împrejurări, în

fața cutărei ființe, devenită subit adversar. Dolorès simțea nevoia imperioasă de a ucide. Şi ea lovea, beată de turbare, cu ferocitate şi frenezie.

Nebună stranie, iresponsabilă de crimele ei şi totuşi atât de lucidă în orbire! Atât de logică în dezordine. Atât de inteligentă în absurditate. Ce îndermânare, ce perseverență, ce combinații în acelaşi timp detestabile şi admirabile!

Şi Lupin, într-o viziune rapidă, cu o acuitate prodigioasă a privirii, vedea seria lungă de aventuri sângeroase şi ghicea căile misterioase pe care păşise Dolorès.

O vedea, obsedată şi posedată de proiectul soțului ei, proiect pe care, cu siguranță, nu-l cunoştea decât în parte. O vede căutându-l şi ea pe Pierre Leduc, pe acel Pierre Leduc pe care soțul ei îl urmărea, îl căuta spre a se căsători cu el şi spre a se reîntoarce, regină, în micul regat Veldenz, din care părinții ei fuseseră alungați în chip atât de umilitor.

Şi o vedea la hotelul Palace, în camera fratelui ei Altenheim, atunci când toată lumea o credea la Monte-Carlo. O vedea, zile întregi, spionându-şi soțul, dând târcoale zidurilor, învăluită în umbră, invizibilă în deghizarea ei de umbră.

Şi într-o noapte îl găsi pe domnul Kesselbach legat şi lovise.

Iar o oră mai târziu, gata să fie denunțată de Chapman, ea îl atrase în camera fratelui său şi lovise din nou. Toate astea fără milă, sălbatic, cu o îndemânare diabolică.

Şi cu aceeaşi îndemânare ea comunica prin telefon cu cele două cameriste, Gertrude şi Suzanne care, amândouă, merseră la Monte-Carlo, unde una din ele ținuse locul stăpânei.

Şi Dolorès, îmbrăcând din nou veşmintele ei femeieşti, aruncând peruca blondă care o făcea de nerecunoscut, cobora la parter, se întâlnea cu Gertrude în momentul în care aceea intra în hotel şi se prefăcea că soseşte în acelaşi moment, fără să ştie nimic despre nenorocirea care o aştepta.

Ca o artistă incomparabilă, ea juca rolul soției a cărei viață era zdrobita. Toată lumea o plângea. Cine-ar fi putut-o bănui?

Şi atunci începu războiul cu Lupin, războiul acela barbar, nemaipomenit, pe care-l susținu şi împotriva domnului Lenormand şi contra prințului Sernine. Ziua sta întinsă pe canapea, bolnavă şi slabă, însă noaptea în picioare, cutreierând toate drumurile, neobosită şi înspăimântătoare.

Combinațiile erau infernale: Gertrude şi Suzanne, complice îngrozite şi supuse şi una şi alta servindu-i de emisare, deghizându-se poate şi ele, ca în ziua când bărtânul Steinweg fusese răpit de Altenheim din mijlocul Palatului Justiției.

Şi venea apoi întreaga serie a crimelor. Gourel înecat. Altenheim, fratele ei, înjunghiat. O! Lupta nemiloasă din subteranele vilei Glicinelor, activitate invizibilă a monstrului, în întuneric - cât de clare apăreau acum toate astea!

Şi tot ea era aceea care-i smulgea lui Lupin masca de prinț, ea îl denunța, ea îl azvârlea în închisoare, ea îi dejuca toate planurile, cheltuind milioane ca să câştige bătălia!

Apoi evenimentele începuseră să se precipite. Suzanne şi Gertrude dispărute, moarte, fără îndoială! Steinweg asasinat! Isilde, sora ei, asasinată!

— Oh! Ce oroare, ce grozăvie! îngăimă Lupin înfiorat de dezgust şi de ură.

Îi era scârbă de sinistra creatură. Ar fi vrut s-o zdrobească, s-o distrugă. Şi incontestabil că era uluitor să vezi cele două ființe agățate una de cealaltă, zăcând nemişcate în lumina zorilor care începuse să se amestece cu întunericul nopții.

— Dolorès... Dolorès, murmură el cu disperare.

Se dădu înapoi, zguduit de groază, cu privirea rătăcită. Cum? Ce se întâmplase? Ce însemna impresia asta groaznică de frig care-i înghețа degetele?

— Octave! Octave! strigă el, fără să-şi aducă aminte că şoferul era plecat.

Avea nevoie de un ajutor! Trebuia să-i vină cineva în ajutor, cineva care să-l liniştească şi să-i dea o mână de ajutor. Lupin tremura de frică. O! Frigul acela de moarte care-i trecuse prin vine... Să fie cu putință?... Prin urmare, în minutele astea tragice, cu mâinile lui crispate, el...

Cu violență, se sili să privească. Dolorès nu se mişca. Lupin se repezi în genunchi şi o trase spre el.

Dolorès era moartă.

Lupin rămase câteva momente într-o stare de toropeală, în care durerea părea că se dizolvă toată. Nu mai suferea deloc. Nu mai simțea nici furie, nici ură, nu mai avea niciun soi de alt simțământ... doar o moleşeală stupidă, senzația unui om care a primit o lovitură de măciucă şi care nu ştie dacă mai trăieşte dacă mai gândeşte sau dacă nu e cumva jucăria unui vis urât.

Afară, păsările ciripeau. Viața se însufleția sub copacii bătrâni, pe care primăvara începea să-i acopere cu flori. Şi Lupin, trezindu-se din toropeală, simți crescând într-însul, încetul cu încetul, o compătimire inexplicabilă şi absurdă față de mizerabila întinsă în fața lui - odioasă, abjectă, de douăzeci de ori criminală, dar atât de tânără încă, dar care nu mai exista.

Şi el se gândi la chinurile pe care trebuise să le sufere în momentele ei de luciditate când

— Revenindu-i rațiunea - nebuna avea viziunea sinistră a crimelor ei.

„Apără-mă... Sunt atât de nefericită...” se rugase ea.

Împotriva ei însăşi cerea să fie apărată, împotriva instinctelor ei ucigaşe, împotriva monstrului care sălăşluia în ea şi care o împingea la crimă, o silea să ucidă mereu!

— Mereu? se întrebă Lupin.

Şi-şi amintea seara de alaltăieri, când aplecată asupra lui, cu pumnalul ridicat asupra inamicului care o hărțuia de luni de zile, peste tot, neobosit, îşi aminti că în seara aceea Dolorès nu ucisese. Era simplu: inamicul zăcea inert. O lovitură şi lupta necruțătoare ar fi luat sfârşit. Dar nu, ea nu a ucis, poate datorită sentimentelor ei de admirație şi simpatie pentru cel pe care-l avea şi îl domina, îşi stăpânise cruzimea.

Nu, de data aceea nu ucisese. Şi reviriment cu adevărat înspăimântător că el era acela care o ucidea..

„Am ucis”, îşi zicea el înfiorându-se din creştet până-i tălpi; „Cu mâinile mele am suprimat o ființă vie şi ființa asta este Dolorès. Dolorès! Dolorès!…”

Lupin repetă şi iar repetă numele ei, numele ei care însemna durere şi continua s-o privească, cum zăcea acolo neînsuflețită, inofensivă acum, o biată masă de carne, fără mai multă conştiință decât o grămadă de frunze sau decât o păsărică sugrumată la un colț de drum.

O! Cum să nu fi tresărit de compătimire Lupin când unul în fața celuilalt, el era asasinul, iar ea nu mai era decât victima?

— Dolorès… Dolorès… Dolorès…

Lumina zilei îl surprinsese şezând tot lângă moartă, amintindu-şi şi meditând în vreme ce buzele sale articulau din timp în timp, silabe dezolante: „Dolorès… Dolorès…”

Cu toate astea, era silit să facă ceva şi în frământarea în care se afla nu-şi mai dădea seama în ce sens trebuie acționeze şi nici cu ce anume să înceapă.

„Sa-i închidem întâi ochii”, îşi zise el.

Lipsiți de viață, cu sclipiri de dincolo de moarte, ochii ei frumoşi, cu nuanțe aurii, aveau încă melancolica dulceață care le dădea acel farmec. Era oare cu putință ca ochii ăştia să fie ochii unui monstru? Fără voia lui şi în fața implacabilei realități, Lupin nu reuşea încă să îmbine într-un singur personaj aceste două ființe, ale căror imagini erau atât de distincte în străfundul gândirii sale.

Repede, Lupin se aplecă spre ea, îi acoperi ochii cu pleoapele ei mătăsoase şi puse un văl pe biata ei figură convulsionata.

Atunci i se părea că Dolorès se îndepărtează şi că omul negru de această dată, era în fața lui, în aceste haine, în această deghizare de asasin.

Lupin îndrăzni să-l atingă, îi pipăi veşmintele.

Într-un buzunar interior se aflau două pormonee. Luă unul din ele şi-l deschise.

Găsi mai întâi o scrisoare de la Steinweg, bătrânul neamț. Ea cuprindea următoarele rânduri:

„Dacă mor mai înainte de a putea destăinui teribilul secret, să se ştie aceasta: asasinul amicului meu Kesselbach este soția lui, pe numele adevărat Dolorès de Malreich, sora lui Altenheim şi a Isildei.

Inițialele L şi M se referă la ea. Kesseelbach nu-i spunea niciodată în intimitate Dolorès, care e un nume de durere şi de doliu, ci Laetitia - care înseamnă bucurie. L şi M - Laetitia de Malreich - acestea erau inițialele înscrise pe toate cadourile pe care i le dădea, de exemplu pe un port-țigaret găsit la hotel Palace. În timpul unei călătorii ea căpătase obiceiul fumatului."

„Laetitia! Ea fu într-adevăr bucuria lui Kesselbach timp de patru ani, patru ani de minciună şi de ipocrizie, în care Dolorès punea la cale moartea aceluia care o iubea cu atâta bunătate şi încredere.

Poate că ar fi trebuit să vorbesc îndată Nu am avut curajul, în amintirea vechiului meu prieten, Kesselbach, al cărui nume ea îl purta. Şi apoi mam temut… În ziua când am demascat-o la Palatul de Justiție, citisem în ochii ei y '

Condamnarea mea la moarte.

Dar slăbiciunea mea mă va salva, oare?"

„Şi pe el", îşi zise Lupin, „şi pe el l-a ucis Dolorès!… Chiar aşa, ştia prea multe!… Inițialele… Numele de Laetitia… Obiceiul de a fuma…"

Şi Lupin îşi aminti ultima noapte, mirosul de tutun din camera ei. Continuă să inspecteze portmoneul.

Găsi mai multe bilețele scrise cifrat, înmânate lui Dolores, fără îndoială, de complicii ei, în cursul tenebroaselor lor întâlniri…

Mai găsi câteva adrese, scrise pe bucăți de hârtie, adrese de croitorese sau de alte modiste, însă şi adrese de hanuri şi de hoteluri deochiate… Şi de asemenea nume… Douăzeci,

treizeci de nume, nume ciudate, Hector le Boucher, Armand de Grenelle, Bolnavul…

Dar o fotografie îi atrase atenția. O privi. Imediat, parcă împins de un resort, lăsă portofelul, părăsi camera, pavilionul şi alergă prin parc.

Recunoscuse portretul lui Louis de Malreich, deținut la Santé.

Şi abia atunci, abia în clipa aceea îşi aduse aminte: execuția lui urma să aibă loc a doua zi.

Şi cum omul negru, cum asasinul nu era altul decât Dolorès iar pe Louis de Malreich îl chema realmente Leon Massier şi era nevinovat.

Nevinovat? Dar dovezile găsite la el, scrisorile împăratului şi tot, tot ce-l acuza fără drept de apel, toate acele probe de neclintit?

Lupin se opri un moment, cu capul înfierbântat.

— O! Exclamă el. Simt că înnebunesc şi eu. Totuşi trebuie să acționez… Mâine va fi executat… Mâine… Mâine în zorii zilei…

Îşi scoase ceasul.

— Zece… Cât îmi trebuie să ajung la Paris? Voi fi acolo cât se poate de repede, da, trebuie să ajung cât se poate de repede şi chiar din seara asta trebuie să iau măsuri pentru a împiedica execuția. Dar ce măsuri să iau? Cum să-i dovedesc nevinovăția?… Cum să opresc execuția? Ce contează?! Voi vedea când voi ajunge acolo. Nu degeaba mă cheamă Lupin! Haidem!

O luă din loc alergând, intră în castel şi strigă:

— Pierre! L-ați văzut pe domnul Leduc?… A, iată-te… Ascultă.

Îl luă la o parte şi-i spuse cu o voce sacadată, poruncitoare:

— Ascultă… Dolorès nu mai este aici… Da, o călătorie urgentă… a plecat astă noapte cu maşina mea… Plec şi eu. Deci ține-ți gura. Nici-o vorbă despre asta. Fiecare clipă pierdută e ireparabilă. Dă drumul la toți servitorii, fără să le dai nici-o explicație. Uite banii. De acum într-o jumătate de

oră castelul trebuie să fie pustiu. Şi nu trebuie să intre nimeni aici până la întoarcerea mea... Auzi? Nici măcar tu. Îți voi explica mai târziu... motive serioase. Ține şi cheia... mă vei aştepta în sat.

Şi o luă iarăşi din loc. După zece minute îl găsi Octave. Sări în maşină.

— La Paris, zise el.

2

Drumul fu o adevărată cursă a morții.

Lupin, criticându-l pe Octave că nu merge suficient de repede, luă volanul şi conduse într- o mişcare dezordonată, vertiginoasă. Pe drum, traversând satele, pe drumuri aglomerate mergea cu o sută de kilometri pe oră. Oamenii strigau turbați de furie: bolidul însă dispăruse.

— Patroane, bolborosi Octave livid, aici o să ne rămână ciolanele...

— Poate ciolanele tale, poate fiarele automobilului, eu însă voi ajunge, spunea Lupin.

Avea senzația că nu maşina îl ducea, ci că el ducea maşina şi că spinteca văzduhul cu propriile forțe, cu propria voință. Atunci ce împrejurare miraculoasă ar fi putut face să nu ajungă din moment ce forțele sale erau inepuizabile, iar voința lui nu avea limite?

— Voi ajunge la timp pentru că trebuie să ajung la timp, îşi repeta.

Şi se gândea la omul care urma să fie ucis dacă el nu ar fi ajuns la timp pentru a-l salva, la acel misterios Louis de Malreich, atât de deconcertant în tăcerea lui încăpățânată, cu fața lui lipsită de orice expresie. Şi în tumultul şoselei, sub copacii ale căror crengi făceau un zgomot de valuri furioase, prin zumzetul ideilor care îi străbăteau creierul, Lupin se străduia să se fixeze asupra unei ipoteze. Şi ipoteza se preciza încetul cu încetul, logică, posibilă, certă, îşi spunea el acum, când cunoştea adevărul înfricoşător asupra lui

Dolores şi întrevedea toate resursele din planurile odioase ale spiritului ei decăzut.

— Da, ea a pus la cale împotriva lui Malreich cea mai înspăimântătoare dintre maşinaţii. Ce urmărea? Să se mărite cu P'ierre Leduc, care începuse s-o iubească şi să devină suverana unui regat mic, din care fusese alungată. Scopul era accesibil, la îndemâna ei. Un singur obstacol; eu, eu care de săptămâni şi de luni de zile, fără preget, îi încurcam socotelile. Eu, pe care îl regăsea după fiecare crimă, eu, a cărui clarviziune o făcea să se teamă, eu, singurul care eram hotărât să nu dezarmez până ce nu-l voi fi descoperit pe vinovat şi până ce nu voi fi găsit scrisorile furate împăratului...

Ei bine! Din moment ce aveam nevoie de un vinovat, acela trebuia să fie Louis de Malreich, mai bine zis Leon Massier. Cine era acel Leon Massier? Să-l fi cunoscut înainte de a se mărita? Îl iubise? Dar probabil nimeni nu va şti niciodată. Ceea ce e sigur, e faptul că Dolorès semăna cu el ca statură şi ca ţinută, mai ales atunci când se îmbrăca la fel ca şi el, în haine negre şi-şi punea peruca blondă. Probabil că observase viaţa ciudată a acelui om singuratec, îi cunoştea cursele nocturne, felul lui de a bate străzile şi de a face ca oamenii care îl urmăreau să-l piardă pe drum. Şi probabil că în urma acestor observaţii, prevăzând o posibilă eventualitate, îl va fi sfătuit pe Kesselbach să şteargă din registrele stării civile numele de Dolorès şi să-l înlocuiască cu acela de Louis, pentru ca iniţialele să fie identice cu acelea ale lui Leon Massier.

Şi vine momentul acţiunii. Dolorès îşi urzeşte complotul şi-l pune în aplicare. Leon Massier locuieşte în strada Delaizement? Ea dă ordin complicilor să se instaleze pe strada de alături. Tot ea îmi dă adresa chelnerului Dominique şi mă pune pe urmele celor şapte bandiţi ştiind foarte bine că, o dată intrat pe acea pistă, voi merge până la capăt, adică dincolo de cei şapte bandiţi, până la şeful lor,

până la cel care-i supraveghează şi îi conduce, până la omul negru, până la Leon Massier, până la Louis de Malreich.

Şi într-adevar, dau mai întâi peste cei şapte bandiţi. Ce se putea întâmpla? Fie să fiu învins, fie ne vom unii cu alţii, aşa cum a sperat ea în seara din strada Vignes. În amândouă cazurile, Dolorès ar fi scăpat de mine.

Dar se întâmplă altfel: eu îi prind pe cei şapte bandiţi. Dolorès fuge din strada Vignes. O regăsesc în remiza Agentului. Ea mă îndreaptă spre Leon Massier, adică spre Louis de Malreich. În casa lui, găsesc scrisorile împăratului, pe care ea le-a pus acolo. Îl dau pe Leon Massier pe mâna justiţiei. Denunţ şi calea secretă, pe care probabil ea o comandase, dintre cele două remize. Aduc toate dovezile, pe care ea le-a pregătit şi demonstrez prin dovezi că Louis de Malreich a furat hârtiile împăratului şi de asemenea că a furat identitatea lui Leon Massier.

Şi Louis de Malreich trebuie să moară.

Şi Dolorès de Malreich, triumfătoare, la adăpost de orice bănuială, din moment ce vinovatul a fost descoperit, dezlegată de trecutul ei de infamii şi de crime, soţul ei fiind mort, fratele aşişderea, sora la fel, cele două servitoare de asemeni, Steinweg mort şi el, scăpată prin mine de complicii ei, pe care îi pun legaţi fedeleş în mâna lui Weber, scăpată, în sfârşit, de ea însăşi, graţie mie, care îl trimit la eşafod pe nevinovatul pe care ea îl trimite la moarte în locul ei, iat-o pe Dolorès victorioasă, putred de bogată, iubită de Pierre Leduc. Dolorès va fi regina!

— Ah! strigă Lupin ieşindu-şi din fire. Omul ăsta nu trebuie să moară. O jur pe capul meu, nu va muri!

— Atenţie, patroane îi zise Octave speriat. Ne apropiem... Am ajuns la marginea oraşului.

— Crezi că asta îmi spune ceva?

— Dar o să ne răsturnăm... Pavajul e alunecos... Vom derapa.

— Cu atât mai rău.

— Fiţi atent! Acolo...

— Ce?
— Un tramvai, la cotitura…
— Să se oprească.
— Încetiniți, patroane…
— Sub niciun motiv.
— Suntem pierduți!
— Avem timp să trecem
— N-avem când.
— Ba da. Ei, fir-ar să fie…

Un zgomot asurzitor… Strigăte… Maşina se înfipsese în tramvai, apoi, aruncată înapoi, se opri într-un gard - răsturnase câteva zeci de metri de grilaj şi în cele din urmă se zdrobise de un povârniş.

— Liber, şofer?

Lupin, prăbuşit pe iarba povârnişului, striga după un taxi. Se ridică imediat, îşi văzu maşina sfărâmată, oamenii care se precipitau în jurul lui Octave şi se urcă în maşina închiriată.

— La ministerul de Interne, piața Beauvau… două zeci de franci bacşiş.

Şi, instalându-se în fundul maşinii, îşi spuse:

— A, nu, omul ăsta nu trebuie să moară. Nu, de o mie de ori nu. Nu vreau să am moartea asta pe conştiință! Destul că am fost jucăria acestei femei şi că am căzut în mrejele ei ca un licean. Destul! Am făcut destule prostii! Am obținut arestarea acestui nefericit… Am făcut să fie condamnat la moarte… L-am dus până la picioarele eşafodului… Dar nu va urca!… Asta nu! Dacă o face nu-mi mai rămâne decât să-mi trag un glonț în cap!

Se apropiau de barieră. Lupin se aplecă spre şofer.

— Încă douăzeci de franci dacă nu te opreşti. Şi strigă funcționarilor de la barieră.

— Serviciul Siguranței Statului.

Trecură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu încetini! Urlă Lupin. Mai repede!… Şi mai repede!… Ți-e frică să nu calci niscaiva babe? Calcă-le. Suport eu cheltuielile.

Peste câteva minute sosiră la ministerul din piața Beauveau.

Lupin străbătu curtea în goană şi sui treptele scării oficiale. Anticamera era plină de oameni. Lupin scrise pe o foaie de hârtie: „Prințul Sernine" şi împingând pe un uşier într- un colț îi spuse:

— Sunt Lupin. Mă recunoşti?

— Nu? Eu ți- am procurat slujba asta, o slujbă bună, nu? Îți cer, în schimb, să mă introduci imediat! Du-te şi dă-le numele meu. Nu-ți cer decât atât. Preşedintele consiliului îți va fi recunoscător. Poți să fii sigur de asta... La fel şi eu... Dar du- te odată, idiotule! Valenglay mă aşteaptă.

După zece secunde, Valenglay în persoană îşi scoase capul pe uşa cabinetului său şi spuse:

— Să intre „prințul".

Lupin intră grăbit, închise uşa repede şi tăindu-i vorba preşedintelui, spuse:

— Nu, fără fraze vă rog, nu puteți să mă arestați... Asta v-ar pierde şi l-ar compromite pe împărat... Nu... Nu e vorba de asta... Iată despre ce este vorba: Malreich e nevinovat. Lam descoperit pe adevăratul vinovat. Este Dolorès Kesselbach. Şi Dolorès Kesselbach e moartă. Cadavrul ei e la Bruggen. Am dovezi de nezdruncinat. Nu încape nici-o îndoială. Ea este...

Se întrerupse. Valenglay părea că nu înțelege.

— Dar bine. Domnule Preşedinte, vreau săl salvez pe Malreich... Gândiți-vă... O eroare judiciară!... Capul unui nevinvat care va cădea!... Dați ordinele... Mai am şi alte informații... O să vi le spun... Dar repede, timpul trece.

Valenglay îl privi cu atenție, apoi se apropie de o masă, luă un ziar şi i-l întinse, arătând cu degetul un articol.

Lupin îşi aruncă privirea pe titlu şi citi:

Execuția monstrului. Azi dimineață, Louis de Malreich a fost decapitat.

Lupin nu mai continuă. Zdrobit, distrus, se prăbuşi într-un fotoliu, gemând de disperare.

Câtă vreme rămase astfel? Nu-şi putu da seama nici când se regăsi, pe stradă, îşi aminti doar de o tăcere lungă, apoi îl revăzu pe Valenglay înclinat în faţa lui, stropindu-l cu apă rece şi-şi aminti mai ales vocea surdă a primului ministru care şoptea:

— Ascultă... Nu trebuie să afle nimeni lucrul ăsta, mă auzi? E nevinovat? Se prea poate, nu te contrazic... Dar la ce ar folosi toate dezvăluirile astea? Avem nevoie de un scandal? O eroare judiciară poate avea urmări dezastruoase. Merită? O reabilitare? La ce-ar folosi? Omul nu a fost condamnat sub numele lui. Sortit ocarei publice este numele lui Malreich... Chiar numele celei vinovate... Prin urmare...

Şi împingându-l puţin câte puţin către uşă, îi spuse:

— Du-te. Întoarce-te acolo... Fă să dispară cadavrul... Să nu rămână nici-o urmă... Mă asculţi? Nici cea mai mică urmă din această afacere. Pot să contez pe dumneata?

Lupin se întorcea acolo. Se întorcea ca un automat, pentru că i se ordonase să procedeze în felul ăsta şi pentru că nu mai avea niciun pic de voinţă.

Aşteptă la gară ceasuri întregi. Mâncă maşinal, îşi cumpără biletul şi se instală într- un compartiment.

Dormi prost, cu creierul înfierbântat, cu vise urâte şi cu treziri confuze, în care încerca să înţeleagă motivul pentru care Massier nu se apărase.

— Cu siguranţă, era nebun. Un om pe jumătate nebun... A cunoscut-o, cândva... Ea ia otrăvit viaţa... L-a prăbuşit psihic. Atunci, la ce să te mai aperi? Mai bine să mori.

Însă explicaţia nu-l satisfăcea pe Lupin decât pe jumătate, îşi promitea s-o lămurească într-o zi să găsească răspunsul la această enigmă şi să afle rolul exact pe care Massier îl jucase în viaţa lui Dolorès. Dar ce importanţă mai aveau acum toate acestea? Un singur aspect apărea de netegăduit: nebunia lui Massier. Şi Lupin îşi repeta cu încăpăţânare:

— Era un nebun… Acest Massier era cu siguranță nebun… De altfel toți din familia Massier au fost nebuni…

Lupin delira, încurca numele, iar în creierul său slăbit toate se încurcau.

Coborând pe peronul gării din Bruggen avu, în aerul proaspăt al dimineții, o tresărire de conştiință. Brusc, lucrurile prindeau o altă înfățişare şi exclamă:

— La urma urmelor, cu atât mai rău! Nu avea decât să protesteze… N-am nici-o responsabilitate… El s-a sinucis… N-a fost decât un figurant în aventură… Moare… Mie îmi pare rău… Şi ce-i cu asta?

Nevoia de a acționa îl îmbăta din nou şi deşi răscolit, torturat de această crimă, al cărei autor se ştia împotriva tuturor considerațiilor, continua să privească în viitor.

— Astea sunt incidente de război. Să nu ne mai gândim la ele. Nimic nu e pierdut. Dimpotrivă! Obstacolul era Dolorès, din moment ce Pierre Leduc o iubea, dar Dolorès e moartă. Prin urmare Pierre Leduc îmi aparține din nou. Şi el se va căsători cu Geneviève aşa cum am convenit. Şi va domni! Şi eu voi fi stăpân! Şi Europa, Europa va fi a mea.

Lupin se exalta, înseninat, plin de încredere subită, înfrigurat, gesticulând pe stradă, rotindu-şi brațele ca morişca unei săbii imaginare, sabia şefului de oştire care vrea, care ordonă, care triumfă.

„Lupin, vei fi rege! Vei fi rege, Arsène Lupin!”

Ajuns în Bruggen, ceru informații şi află că Pierre Leduc luase prânzul, în ajun, la han, dar că de atunci nu mai fusese văzut.

— Cum? Zise Lupin, n-a dormit aici?

— Nu.

— Dar unde a plecat după ce a luat prânzul?

— Pe drumul spre castel.

Lupin se îndepărtă, destul de mirat. Îşi aducea aminte totuşi că-i poruncise tânărului să închidă uşile şi să nu se reîntoarcă decât după plecarea servitorilor.

Avu imediat proba că Pierre nu-i urmase porunca: poarta era deschisă.

Lupin intră, străbătu castelul, strigă, niciun răspuns. Deodată se gândi la pavilion.

Pierre Leduc, suferind din pricina celei pe care- o iubea, condus de intuiție, se îndreptase într- acolo. Şi cadavrul lui Dolorès se găsea în pavilion!

Foarte neliniştit, Lupin începu să alerge. La prima vedere, nu părea să se afle cineva în pavilion.

— Pierre! Pierre! strigă el.

Neprimind niciun răspuns, pătrunse în vestibul şi de acolo în camera pe care o ocupase înainte. În prag se opri împietrit.

Deasupra cadavrului lui Dolores, Pierre Leduc atârna spânzurat, cu funia legată de gât.

3

Impasibil, Lupin simți cum toți mușchii i se contractă. Nu voia să se lase în voia unui gest de disperare. Nu voia să rostească niciun cuvânt violent. După loviturile atroce pe care i le dăduse destinul, după crimele şi moartea lui Dolorès, după execuția lui Massier, după atâtea convulsii şi catastrofe, Lupin simțea nevoia absolută să rămână stăpân pe sine. Dacă nu, îşi putea pierde mințile.

„Idiotule, zise el, ridicând pumnul în direcția lui Pierre Leduc… Idiotule! Nu puteai să aştepți? După zece ani am fi luat înapoi Alsacia şi Lorerna."

Ca să se distragă, caută să mai spună ceva, să ia o atitudine, dar ideile îi scăpau iar capul era pe punctul să i se facă țăndări.

„A! Nu, nu, strigă el. Să nu ajungem până acolo! Ce faci, Lupin? Vrei să înnebuneşti şi tu? A! Nu, băiete! Trage-ți un glonte în cap dacă asta îți face plăcere, fie, şi în fond, nici nu văd alt deznodământ posibil. Însă Lupin ramolit, plimbat în cărucior, asta nu! Dacă vrei s-o închei cu viața, fă-o frumos!

Şi rostind aceste cuvinte, mergea lovind din picior şi ridicându-şi genunchii foarte sus, cum fac unii actori ca să simuleze nebunia. Şi proferă:

— Fii tare! Fii tare! Zeii te privesc. Fii mândru, ai grijă de plastron! Totul se prăbuşeşte în jurul tău. Ce-ți pasă!? Nimic nu mai e în regulă, este dezastru, totul se duce de râpă, pierd Europa, universul se evapora... Şi ce dacă? Râzi! Fii Lupin, altfel te-ai dus pe copcă. Hai, râzi! Şi mai tare... Să ne fie de bine! Doamne, ce caraghios e!... Dolorès, o țigaretă, draga mea!

Şi Lupin se aplecă rânjind, atinse fața moartei, se clătină un moment şi căzu fără cunoştință.

După o oră se ridică. Criza trecuse şi Lupin, stăpân pe el, cu nervii destinşi, grav şi tăcut, examina situația.

Simțea că venise momentul hotărârilor irevocabile, în câteva zile, viața lui se zdrobise, izbită de atâtea catastrofe neprevăzute, venind unele după altele chiar în momentul când credea că triumful lui era asigurat. Ce trebuia să facă? S-o ia de la capăt? Să reconstruiască totul? N-avea curajul. Atunci?

Toată dimineața rătăci prin parc, plimbare tragică, în care situația i se limpezi în cele mai mărunte detalii şi în care, puțin câte puțin, ideea morții i se impunea cu o rigoare inflexibilă.

Dar, fie că se va sinucide, fie că va continua să trăiască, avea să îndeplinească, înainte de toate, o serie de fapte precise. Şi faptele astea, creierul său, subit decongestionat, le vedea cu limpezime.

Orologiul bisericii sună ora douăsprezece.

„La treabă, îşi zise el, fără nici-o slăbiciune!”

Se întoarse în pavilion, foarte calm, reintră în camera sa, se urcă pe un scăunel şi tăie frânghia cu care se spânzurase Plerre Leduc.

— Bietul de tine! zise el. Aşa ți-a fost scris să mori, cu funia de gât. Se vede că nu erai făcut pentru demnitățile cele

mai mari... Ar fi trebuit s-o prevăd şi să nu-mi leg norocul de un făcător de rime.

Şi Lupin scotoci în hainele tânărului, fără a găsi ceva. Aducându-şi însă aminte de al doilea portmoneu al lui Dolores, îl luă din buzunarul în care-l lăsase.

Avu o tresărire de surpriză. Portmoneul conţinea un pachet de scrisori, al căror aspect i se părea cunoscut şi al căror scris îl recunoscu imediat.

— Scrisorile împăratului! Murmură el. Scrisorile către bătrânul cancelar!... Pachetul pe care l-am luat personal de la Léon Massier şi pe care l-am dat contelui Waldemar... Ce s-a întâmplat?... Le-a luat ea înapoi de la cretinul de Waldemar?

Lovindu-se cu palma pe frunte, Lupin îşi zise:

— A, nu! Cretinul sunt eu! Astea sunt adevăratele scrisori. Dolorès le păstrase pentru a-l face pe împărat să i se supună la momentul oportun. Iar celelalte, acelea pe care i le-am restituit, sunt false, copiate desigur de ea sau de către un complice şi lăsate dinadins la îndemâna mea... Şi eu m-am lăsat amăgit ca un copil! Drace, când se amestecă femeile!

În portmoneu nu se mai găsea decât un singur carton - o fotografie. Lupin o privi. Era fotografia sa.

— Două fotografii. Massier şi cu mine... oamenii pe care i-a iubit mai mult în viaţa ei, fără doar şi poate... Căci Dolorès m-a iubit... Dragoste ciudată, făcută din admiraţia pe care o poartă aventurierului din mine, bărbatului în stare să captureze singur şapte bandiţi, tocmiţi de ea sa-l ucidă. Dragoste ciudată! Am simţit-o palpitând cu câteva zile în urmă, atunci când i- am prezentat planul meu de atot-puternicie! În clipa aceea, sunt sigur, îi trecuse prin cap să-l sacrifice pe Pierre Leduc şi să-şi unească visul ei cu visul meu. Dacă nu ar fi fost incidentul cu oglinda, Dolores ar fi fost îmblânzită. Dar i s-a făcut frică, simţea că mă apropii de adevăr. Pentru salvarea ei, trebuia să mor eu şi în clipa aceea a hotărât să mă înlăture.

De mai multe ori, Lupin repetă gânditor:

— Şi totuşi m-a iubit… Da, m-a iubit, aşa cum m-au iubit şi altele… Cărora, de asemeni, nu le-am purtat noroc. Da! Toate femeile care mă iubesc trebuie să moară… Ea a murit sugrumată de mine… La ce bun să mai trăiesc eu?

Cu vocea joasă, el mai zise:

— La ce bun să mai trăiesc? N-aş face mai bine să mă duc în lumea în care aş putea să le reîntâlnesc pe toate femeile care m-au iubit?… Şi care au murit din dragoste pentru mine: Sonia, Raymonde, Clotilde Destange, domnişoara Clarke?…

Lupin întinse cadavrele celor doi, unul lângă altul. Le acoperi cu acelaşi voal. Se aşeză la măsuță şi scrise:

„Am triumfat în totul: şi sunt învins. Am ajuns pe vârf şi m-am prăbuşit. Destinul a fost mai puternic decât mine şi nu mă mai place. Mor şi eu.

Semnat: Arsène Lupin”

Puse scrisoarea într-un plic şi introduse plicul într-o sticlă pe care o azvârli pe fereastră, pe pământul moale a unui răzor.

Apoi făcu o grămadă pe parchet de ziare vechi, paie şi talaş găsite în bucătărie, pe care o stropi cu o sticlă de petrol şi dădu foc.

Imediat, flăcările se înălțară, mistuind încet încăperea.

— La drum! zise Lupin. Pavilionul e de lemn. Va arde ca un băț de chibrit. Şi când vor veni oamenii din sat şi vor forța porțile, până vor ajunge în această extremitate a parcului… prea târziu! Vor găsi doar cenuşă şi două corpuri carbonizate, şi, într-o sticlă, mesajul meu… Adio Lupin! Oameni buni, înmormântați-mă fără ceremonii… Dricul săracilor… Fără flori, fără coroane… O cruce simplă, cu acest epitaf:

AICI ODIHNEŞTE
ARSÈNE LUPIN, AVENTURIER

Ajunse la zidul împrejmuitor, se ridică pe el, îşi întoarse privirea şi zări flăcările care se ridicau până la cer…

Se întoarse la Paris pe jos, cu disperarea în suflet, încovoiat de destin. Şi țăranii se mirau, văzându-l pe acest drumeț care-şi plătea prânzurile de treizeci de scuzi cu bilete de bancă.

Trei hoți de drumul mare îl atacară, într-o seară, în mijlocul pădurii. Cu lovituri de baston, el îi lăsă pe jumătate morți.

Petrecu opt zile într-un han. Nu avea habar încotro să se ducă. Ce să facă?… De ce să se agațe? Viața îl părăsea. Nu voia să mai trăiască… Nu voia să mai trăiască…

— Eşti tu!

Doamna Ernemont stătea în picioare în odăița din vila din Garches. Tremurând, speriată, lividă, holbând ochii la fantoma care se afla în fața ei.

Lupin!… Lupin era acolo!…

— Tu! spuse ea… Tu!… Dar ziarele au scris…

Lupin zâmbi trist.

— Da, sunt mort.

— Ei bine!… Ei bine!… zise ea cu naivitate.

— Vrei să spui că dacă aş fi mort n-aş avea ce căuta aici. Crede-mă, Victoire, am motive serioase.

— Ce mult te-ai schimbat! spuse ea cu compasiune.

— Câteva mici decepții. Dar s-a terminat. Ascultă, Geneviève e aici?

Ea se repezi la Lupin, înfuriată subit:

— N-ai de gând s-o laşi în pace? De data asta n-o să te las s-o vezi. S-a întors obosită, palidă, neliniştită, de abia dacă îşi vine în fire. Ți-o jur: o vei lăsa în pace.

Lupin îşi lăsă mâna cu putere pe umărul bătrânei:

— Vreau… Înțelegi?… Vreau să-i vorbesc.

— Nu.

— Îi voi vorbi.

Lupin o dădu la o parte. Ea îşi reveni şi-i spuse, încrucişându-şi brațele:

— Peste cadavrul meu! Fericirea fetiței este aici, nu aiurea... Cu planurile tale de mărire şi de bogăție tu îi aduci numai nenorociri. Nu vreau s-o văd nefericită. Cine este acest Pierre Leduc? Ce este acel Veldenz? Geneviève ducesă! Eşti nebun! Nu asta e ursita ei. În fond, vezi tu, nu te-ai gândit decât la tine în toată afacerea asta. La puterea ta, la averea pe care o doreai. Nici nu-ți pasă de ea. Te-ai întrebat măcar dacă-l iubea pe prăpăditul de mare duce? Te-ai întrebat dacă e îndrăgostită de cineva? Nu, tu nu ți-ai urmat decât scopul, asta e tot, cu riscul de a o răni pe Geneviève şi de a o face nefericită pentru tot restul zilelor ei. Ei bine, eu nu o vreau! Ceea ce-i trebuie este o existență simplă, cinstită şi tu nu-i poți oferi aşa ceva. Atunci, de ce-ai venit?

Lupin păru să se clintească şi totuşi, cu o voce joasă, cu o mare tristețe în glas, spuse:

— E cu neputință să n-o mai văd niciodată. Nu se poate să nu-i mai vorbesc...

— Ea crede că ai murit

— Tocmai asta nu vreau! Vreau să ştie adevărul. E un chin adevărat să mă gândesc că ea mă crede mort. Adu-mi-o, Victoire.

Vorbea cu voce atât de dulce, atât de dezolat, încât ea se lăsă înduioşată şi-i zise:

— Ascultă... Înainte de toate, vreau să ştiu. Depinde de ce vrei să-i spui. Fii cinstit, băiete... Ce vrei să-i spui Genevièvei?

El spuse cu gravitate:

— Doar atât vreau să-i spun: „Geneviève, i- am făgăduit mamei tale să te fac bogată, să-ți dau putere şi o viață ca-n basme. Şi în ziua aceea, o dată ce mi-am atins scopul, ți-aş fi cerut un locuşor lângă tine. Fericită şi bogată, tu ai fi uitat, da, sunt sigur, ai fi uitat cine sunt sau mai degrabă cine eram... Din nefericire, destinul e mai tare ca mine. Nu-ți pot aduce nici bogăția, nici puterea, nu-ți pot aduce nimic. Dimpotrivă, eu sunt acela care are nevoie de tine. Geneviève, poți să mă ajuți?"

— La ce? făcu neliniştită bătrâna.

— Să trăiesc.

— O! Făcu ea, până acolo ai ajuns, micuțule?

— Da, răspunse el cu simplitate, fără să se prefacă îndurerat. Da, aşa am ajuns. Au murit trei ființe, eu le-am ucis. Le-am ucis cu mâinile mele. Povara amintirii e prea grea pentru mine. Sunt singur. Pentru prima oară în viața mea, am nevoie de ajutor. Şi cred că am dreptul să cer acest ajutor Genevièvei. Şi datoria ei este să mi-l acorde… Dacă nu poate s-o facă…?

— Şi dacă nu poate…

— Totul s-a sfârşit.

Bătrâna tăcu, palidă şi înfiorată, în inima ei se redeştepta afecțiunea pentru acela pe care-l hrănise cu laptele ei, odinioară, şi care rămăsese, încă „micuțul" ei. Îl întrebă:

— Ce ai de gând să faci cu ea?

— Vom călători… Împreună cu tine, dacă vrei să ne urmezi…

— Dar uiți… Uiți că…

Ce?

— Trecutul tău…

— Îl va uita şi ea. Va înțelege şi ea că nu mai sunt ce am fost… Şi că nu voi mai fi niciodată ce am fost…

Ea repetă încet, cu ochii în ochii lui:

— Deci, chiar vrei să te desparți de viața lui Lupin?

El ezită o secundă, mai puțin de o secundă şi afirmă categoric:

— Da, da, o vreau… E dreptul meu.

— Vrei ca Geneviève să-i părăsească pe toți copiii cărora li s-a devotat, să lase viața ei de muncă, pe care o iubeşte şi de care are atâta nevoie?

— Da, o vreau. E datoria ei.

Bătrâna deschise fereastra şi spuse:

— În cazul ăsta, cheam-o.

Geneviève era în grădină, aşezată pe o bancă. Patru fetițe se îngrămădeau în jurul ei. Altele se jucau şi alergau.

Lupin o vedea din față. Îi vedea ochii surâzători şi gravi. Ținea o floare în mână. Desprindea, una câte una, petalele ei şi dădea explicații copiilor care se arătau atenți şi curioşi. Apoi le puse întrebări şi fiecare răspuns era răsplătit cu o sărutare.

Lupin o privi vreme îndelungată cu o emoție şi o îngrijorare infinite. Toată drojdia sentimentelor pe care nu le bănuia începuse să fermenteze în el. Îi venea s-o strângă în brațe pe tânăra fată frumoasă, s-o sărute şi să-i spună cât de mult o respectă, cât de mult o iubeşte, îşi aduse aminte de mama ei, moartă în satul Aspremont, moartă de durere…

— Cheam-o, zise Victoire.

Se prăbuşi într-un fotoliu, bolborosind:

— Nu pot… Nu pot… N-am dreptul… E imposibil… Mai bine să mă creadă mort… E mai bine aşa…

Plângea, zguduit de sughițuri, răvăşit de o disperare imensă, plin de o tandrețe care se ridica în el, ca florile târzii care mor chiar în ziua în care-au înflorit.

Batrâna căzu în genunchi şi-i spuse cu glasul tremurat:

— E fiica ta, nu-i aşa?

— Da, e fiica mea.

— O! Micuțul meu, zise ea plângând, săracul de tine…

EPILOG

Sinuciderea

1

— Pe cai! zise împăratul.

Se răzgândi:

— Mai degrabă, pe măgari! zise el uitându-se la minunatul catâr care i se adusese. Waldemar, eşti convins că patrupedul ăsta e blând?

— Răspund de el ca de mine însumi, Sire, afirmă contele.

— În cazul ăsta, pot să fiu liniştit, zise împăratul râzând.

— Domnilor, pe cai!

În piața principală din Capri se aflau o mulțime de carabinieri italieni, iar în mijlocul lor, toți catârii care fuseseră rechiziționați din ținut, pentru a permite împăratului vizitarea minunatei insule.

— Waldemar, spuse împăratul, aşezându-se în fruntea caravanei, cu ce începem?

— Cu Valul lui Tiberiu, Sire.

Trecură pe sub o poartă, apoi o luară de-a lungul unui drum prost pavat, care se înălța puțin câte puțin pe promontoriul oriental al insulei.

Împăratul era prost dispus şi-şi bătea joc de colosul care era contele de Waldemar, care atingea cu picioarele pământul, călare pe măgarul pe care-l strivea sub greutatea sa.

După trei sferturi de oră, ajunseră la Valul lui Tiberiu, o stâncă miraculoasă, înaltă de trei sute de metri, de unde tiranul din antichitate îşi azvârlea victimele în mare. Împăratul descălecă, se apropie de balustradă şi aruncă o privire în prăpastie. Apoi se hotărâ să meargă pe jos până la ruinele vilei lui Tiberiu, unde se plimbă prin sălile şi coridoarele dărâmate.

Se opri o clipă.

Priveliştea era magnifică spre capul Sorrente şi spre toată insula Capri. Albastrul arzător al mării desena curba

admirabilă a golfului şi miresmele proaspete ce se amestecau cu parfumul lămâilor.

„Sire, zise Waldemar, peisajul este şi mai spectaculos de la micuța capelă a eremitului, care este pe culme.

— Să mergem.

Dar eremitul cobora el însuşi, de-a lungul pantei abrupte. Era un bâtrân cu pasul nesigur, cu spatele încovoiat. Ducea sub braț registrul în care călătorii îşi scriau impresiile. Aşează registrul pe o bancă de piatra.

— Ce trebuie să scriu? întrebă împăratul.

— Numele vostru, Sire şi data trecerii Voastre pe-aici... Şi ce veți crede de cuviință...

Împăratul luă pana pe care i-o întindea eremitul şi se aplecă asupra hârtiei.

— Atenție, Sire, atenție!

Urlete de groază... Un zgomot groaznic în partea capelei... Împăratul se întoarse. Văzu, tot atunci, o stâncă enormă care se rostogolea înspre el. În aceeaşi clipă, fu luat în brațe de eremit şi aruncat la o distanță de zece metri.

Stânca se izbi de banca de piatră în fața căreia se aflase cu un sfert de secundă înainte împăratul şi făcu banca țăndări.

Fără intervenția eremitului, împăratul ar fi fost pierdut. El îi întinse mâna şi-i spuse cu simplitate:

— Mulțumesc.

Ofițerii se îngrămădiră în jurul lui.

— Nu s-a întârnplat nimic, domnilor... Am scăpat doar cu spaima... Trebuie s-o recunosc: emoția nu mi-a făcut rău... Cu toate astea, fără intervenția omului ăstuia...

Şi apropiindu-se de eremit:

— Cum te cheamă, prietene?

Eremitul nu-şi scosese gluga de pe cap. O dădu puțin la o parte şi, cu glasul coborât, spuse încet, astfel încât să nu fie auzit decât de interlocutorul său:

— Ce contează numele meu? Sunt fericit că mi-ați întins mâna, Sire.

Împăratul tresări şi se dădu un pas înapoi.

Apoi, stăpânindu-se, zise:

— Domnilor, vă rog să vă duceți la capelă; s-ar putea întâmpla să se desprindă şi alte stânci… Ar fi poate mai bine să anunț autoritățile imediat. Mă veți prinde din urmă. Trebuie să-i mulțumesc acestui brav om.

Se plimba alături de eremit. Când rămaseră singuri, îl întrebă:

— Dumneata? De ce-ai făcut-o?

— Trebuia să vă vorbesc, Sire. Dacă v-aş fi cerut o audiență mi-ați fi acordat-o? Am preferat să acționez direct şi-mi ziceam că mă voi face recunoscut chiar când majestatea voastră semna în registru… dar a intervenit accidentul stupid de adineauri…

— Pe scurt? Zise împăratul.

— Scrisorile pe care vi le-a dat Waldemar din partea mea sunt nişte falsuri.

Împăratul avu un gest de contrarietate.

— False? Eşti sigur?

— Absolut sigur, Sire.

— Cu toate astea, Malreich…

— Malreich nu era vinovat…

— Atunci cine?

— O rog pe Majestatea Voastră să țină în secret răspunsul meu. Adevărata vinovată era doamna Kesselbach.

— Chiar soția lui Kesselbach?

— Da, Sire. Acum e moartă. Ea a copiat sau a pus să fie copiate scrisorile pe care vi le- am dat. Adevăratele scrisori erau la ea.

— Şi unde sunt acum? strigă împăratul. Asta mă interesează. Trebuie să le găsim, cu orice preț! Sunt de o valoare considerabilă!

— Iată-le Sire…

Împăratul avu un moment de stupefacție, îl privi pe Lupin, se uită la scrisori, îşi ridica din nou ochii către Lupin, apoi fără a examina pachetul, îl băgă în buzunar.

Lupin îl surprinse din nou. Ce era cu el? Cum de-i dădea, fără nici-o condiție, cu generozitate, o armă atât de teribilă în mână? Ce fel de bandit era? I-ar fi fost atât de simplu să păstreze scrisorile şi să se folosească de ele după bunul plac! Lupin le promisese şi se ținuse de cuvânt.

Şi împăratul îşi aminti de toate lucrurile uimitoare pe care Lupin le făcuse.

Îi spuse:

— S-a scris în ziare despre moartea dumitale…

— Da. Şi este adevărat, sunt mort. Şi justiția din țara mea, bucuroasă să scape de mine, a înmormântat resturile carbonizate, de nerecunoscut, a cadavrului meu.

— Asta înseamnă că eşti liber?

— Cum am fost toată viața.

— Nimic nu te mai leagă de nimic…

— Nimic.

— În cazul ăsta…

Împăratul ezită, apoi spuse pe un ton categoric:

— În cazul ăsta, intră în serviciul meu, îți ofer comandamentul poliției mele personale.

Vei fi stăpân absolut peste ea. Vei avea întreaga putere, chiar şi asupra celeilalte poliții.

— Nu, Sire.

— De ce?

— Sunt francez.

Interveni un moment de linişte. Răspunsul lui Lupin, nu-i plăcuse împăratului. Zise:

— Nu te mai leagă nimic de…

— Ceea ce mă leagă nu poate fi dezlegat…

Şi adăugă râzând:

— Ca om, sunt mort. Ca francez, trăiesc. Mă mir că Majestatea Voastră nu înțelege asta!

Împăratul făcu câțiva paşi la dreapta şi la stânga şi zise:

— Aş vrea totuşi să-mi plătesc datoriile. Am înțeles că negocierile cu privire la Veldenz s-au rupt.

— Da, Sire. Pierre Leduc era un impostor. A murit.

— Ce pot să fac pentru dumneata? Mi-ai dat scrisorile astea… Mi-ai salvat viața… Ce pot să fac?

— Nimic, Sire.

— Ții cu tot dinadinsul să-ți rămân dator?

— Da, Sire.

Împăratul se uită pentru ultima oară la omul ăsta ciudat, la omul care stătea în fața lui şi-i vorbea de la egal la egal. Apoi îşi clătină capul şi, fără a mai spune un cuvânt, se îndepărtă.

— Ei, Majestate, aşa-i că te-am lăsat cu gura căscată? îşi spuse Lupin urmărindu-l cu privirea.

Şi apoi, filosofând:

— Sigur, revanşa e subțire, mi-ar fi plăcut să obțin de la tine Alsacia şi Lorena… Cu toate astea…

Se întrerupse şi dădu din picior.

— Lupin, blestematule! Deci nu te poți schimba! Până în ultima clipă a existenței tale.

Eşti cinic şi odios. Fii serios, ce dracu!? A venit clipa să fii serios, acum sau niciodată!

Urcă poteca până la capelă şi se opri în fața locului de unde se desprinsese stânca. Începu să râdă.

— Lucrarea era bine făcută şi ofițerii Majestății Sale nu i-au văzut decât efectul. De unde să ştie că eu însumi am pus totul la cale, de unde să ştie, că în ultima secundă eu am făcut vânt stâncii şi că stânca s-a rostogolit pe traseul pe care i-l hotărâsem eu. Între alte stânci şi un împărat a cărui viață țineam s-o salvez?

Lupin suspină:

— A! Lupin, cât de mult te complici! Ai pus la cale toate astea numai pentru ca împăratul să-ți întindă mâna! Iată: ai mers mai departe! Mâna unui împărat nu are mai mult de cinci degete! Cum ar fi zis Victor Hugo.

Intră în capelă şi deschise, cu o cheie specială, uşița unei mici sacristii. Pe o grămadă de paie zăcea un om, cu picioarele legate şi cu un căluş în gură.

— Ei bine, eremituie, zise Lupin, n-a durat prea mult? Nici douăzeci şi patru de ore... Dar ce-am făcut în contul tău! Închipuieşte-ți că ai salvat viața împăratului... Da, bătrâne... Asta-i noroc curat! În onoarea ta se va ridica o catedrală, ți se va face o statuie! Asta până în ziua în care vei fi blestemat! Asta poate să-ți facă rău. Indivizii de felul ăsta, mai ales aceia care-ți pot suci mințile, pot să-ți facă rău. Eremitule, ia-ți hainele înapoi.

Zăpăcit, aproape mort de foame, ermitul se ridică clătinându-se.

Lupin se îmbrăcă în grabă şi-i zise:

— Rămâi cu bine, moşneagule! Iartă-mă pentru micile neplăceri pe care ți le-am provocat. Roagă-te pentru mine. Voi avea nevoie de rugăciunile tale. Adio! Eternitatea îmi deschide, larg, porțile ei.

Şi Lupin rămase câteva clipe în pragul capelei. Era clipa solemnă, în care aştepți teribilul deznodământ. Dar hotărârea lui era irevocabilă şi, fără să mai reflecteze, se repezi, coborî în goană panta, traversă Valul lui Tiberiu şi încălecă balustrada.

— Lupin, îți dau trei minute ca s-o faci pe cabotinul! La ce bun? Vei spune, nu-i nimeni de față... Dar tu, tu nu eşti aici? Nu poți să joci comedia pentru tine însuți? Drace, spectacolul merită osteneala! Arsène Lupin, piesă eroi comică în optzeci de tablouri!... Cortina se ridică pe tabloul morții... Şi rolul e jucat de Arsène Lupin în persoană... bravo, Lupin:... Doamnelor şi domnilor, trageți în inimă! Şaptezeci de bătăi pe minut... Cu zâmbetul pe buze! Bravo Lupin! Ei bine, eşti gata, marchize? A venit clipa supremă mititelule. Nu-ți pare rău de nimic? Doamne, de ce ți-ar părea rău! Am avut o viață magnifică. A! Dolorès! De n-ai fi apărut în viața mea! Ce monstru diabolic! Şi tu, Malreich, de ce n-ai vorbit?... Şi tu Pierre Leduc... Iartă-mă! Sunt morții mei, cei trei morți! Vă voi ajunge din urmă! Oh! Draga mea Geneviève... Ah, da, dar s-a terminat, bătrâne saltimbanc! Iată! Iată! Mi-a venit rândul!

Trecu şi cu celălalt picior înspre prăpastie şi privi marea, imobilă şi sumbră, înălțându-şi fruntea.

— Adio nemuritoare natură, binecuvântată natură! *Moritorus te salutat*! Îmi iau rămas bun de la tot ce e frumos! Adio, splendoare a lucrurilor! Adio, viață!

Aruncă spațiului, cerului, soarelui îmbrățişări. Înrucişându-şi brațele, sări.

2

Sidi-bel-Abbes. Cazarma legiunii străine.

Aproape de sala de raport, o mică încăpere joasă, în care un aghiotant fumează şi citeşte ziarul. Lângă el, în apropiere de fereastra care dă în curte, doi subofițeri. Vorbeau în jargon franțuzesc, amestecat cu expresii germanice.

Uşa mare se deschise. Intră cineva. Era un om slab, de talie mijlocie, îmbrăcat elegant.

Aghiotantul se ridică, enervat de intrarea străinului, şi mormăi:

— Ce dracu face plantonul?... Iar dumneavoastră, domnule, ce faceți?

— Îmi fac serviciul.

O spuse clar, imperios. Cei doi subofițeri râseră naiv. Bărbatul îi privi cruciş.

— Pe scurt: vrei să te angajezi în Legiune? îl întrebă locțiitorul.

— Da, însă cu o condiție.

— Ei drace, condiții... Care anume?

— Să nu mucegăiesc aici. O companie pleacă într-o oră în Maroc. Merg cu ei.

Unul dintre subofițeri rânji din nou şi zise:

— Marocanii vor pleca într-un sfert de oră, dacă vă convine...

— Linişte! strigă bărbatul, nu-mi place când cineva îşi bate joc de mine.

Tonul era sec şi autoritar. Subofițerul, un uriaş cu aerul unei brute, ripostă:

— Prăpăditul, ar fi trebuit să-mi vorbească pe alt ton! În cazul ăsta…

— În cazul ăsta?

— În cazul ăsta vei avea de-a face cu mine…

Omul se apropie de el, îl luă de talie, îi puse pe pervazul ferestrei şi îl azvârli afară. Apoi îi spuse celuilalt:

— E rândul tău! Du-te.

Celălalt se duse. Bărbatul reveni la aghiotant şi-i spuse:

— Locotenente, te rog să-l anunți pe maior că don Luis Perenna, grande de Spania şi francez în suflet, doreşte să se înscrie în serviciul Legiunii Străine. Du-te, prietene!

Nedumerit, celălalt nu se mişcă.

— Du-te, prietene, cât se poate de repede, n-am timp de pierdut.

Aghiotantul se ridică, îl privi pe Lupin uimit şi ieşi cu aerul cel mai cuminte de pe lume.

Atunci Lupin luă o țigare, o aprinse şi cu voce ridicată preciză în timp ce se aşeza pe scaunul aghiotantului:

„Deoarece marea nu m-a vrut, în ultimul moment nici eu n-am mai vrut-o. Nu ne rămâne decât să vedem dacă gloanțele marocanilor nu sunt mai miloase cu noi. Şi apoi, orice ar fi, va fi amuzant! Față în față cu duşmanul şi pentru Franța!”

CUPRINS

Prima parte: VIAȚA DUBLĂ A LUI ARSÈNE LUPIN 3
Masacrul 4
1 4
2 15
3 21
4 24
5 32
Domnul Lenormand îşi începe operațiunile 40
1 40
2 48
Prințul Sernine în acțiune 53
1 53
2 60
3 65
4 70
5 73
Domnul Lenormand în acțiune 82
1 82
2 88
3 94
Domnul Lenormand sucombă 99
1 99
2 105

3 111
Parbury - Ribeira - Altenheim 119
1 119
2 125
3 132
Haina cenuşie 145
1 145
2 156
Partea a doua: CELE TREI CRIME ALE LUI ARSÈNE LUPIN 163
Palatul Santé 164
1 164
2 170
3 178
4 185
O pagină de istorie modernă 193
1 193
2 199
Marea combinație a lui Lupin 208
1 208
2 213
3 217
Charlemagne 224
1 224
2 232
Scrisorile Împăratului 240

1 240
2 252
3 260
Cei şapte bandiți 267
1 267
2 272
3 280
4 284
Omul negru 290
1 290
2 295
3 301
Harta Europei 311
1 311
3 318
4 325
Ucigaşa 331
1 331
2 338
3 345
EPILOG 353
Sinuciderea 354
1 354
2 360

Castelul Veldenz

